

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a black and white photograph of a man and a woman in a close, intimate pose. The man is at the top, looking down with his eyes closed, and the woman is at the bottom, looking up with her eyes closed. A hand is visible on the right side, gently touching the woman's chin. The title 'Vicious Minds' is written in a large, red, serif font, with 'Vicious' in a smaller font above 'Minds'. The author's name 'J.J. McCavoy' is written in a smaller, red, serif font below the title.

VICIOUS
MINDS
J. J. M C A V O Y

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KISIR ZİHİNLER: BÖLÜM 1

4 NUMARALI YARDIMCININ ÇOCUKLARI

OceanofPDF.com

J.J. MCAVOY

OceanofPDF.com

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için size lisanslanmıştır. Bu e-kitap satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kısır Zihinler: Bölüm 1

Copyright © 2019 by J.J. McAvoy

Ebook ISBN: 9781641970808 TÜM

HAKLARI SAKLIDIR.

Bu eserin hiçbir bölümü, kısa ve öz bilgiler dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kullanılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez. Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

NYLA Yayıncılık

121 W 27th St., Suite 1201, New York, NY 10001

<http://www.nyliterary.com>

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz Başlıksız

Bölüm 1

Başlıksız 2

Bölüm Bölüm

Başlıksız 3

Başlıksız

Başlıksız

Başlıksız

Başlıksız

Başlıksız

Başlıksız

Başlıksız 4 5 6

Başlıksız 7

Bölüm Bölüm

Bölüm 12

Bölüm 8

Başlıksız 9

Bölüm Bölüm

13 10 Başlıksız

11 Başlıksız

14. Bölüm

İsimsiz 15.

Bölüm 18.

Böİsimsiz

İsimsiz 16.

Bölüm

ölümlüm lüm

20.

Bölümİsimsiz

17. Böİsimsiz 19.

Böİsimsiz

İsimsiz

İsimsiz21.

Bölüm üm 22.

Bölİsimsiz

İsimsiz

Devam edecek VICIOUS MINDS BÖLÜM 2 :Ayrıca

J.J. McAvoy

Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOJE

"Kan sizi akraba yapar. Sadakat sizi aile yapar."
~Chris Diaz

OceanofPDF.com

present
day

OceanofPDF.com

ETHAN

Chicago, Illinois

3 Kasım Pazartesi

"Baba!" diye bağırdı, kırmızı bir palto giymiş ve başında kırmızı bir bere vardı. Merdivenlerden aşağı koşarken bukleleri zıplıyordu. Teyzelerim, amcalarım, hatta Wyatt bile o bana doğru bir mermi gibi gelirken yolundan çekildiler. Göz açıp kapayıncaya kadar onu gözden kaybettim ve aynı anda dizlerimin bağı çözüldü. Düşmemek için kendimi desteklemek üzere bir adım geri atmam gerekti. Ancak o zaman ona iyice bakabildim. Ben yere baktım, o da bana baktı. Gözlerinden biri benimkiyle aynı yeşil tonundaydı, diğeri kahverengiydi ve bu kalbimi sızlattı... ve hızlandırdı. O kadar çok duygu aynı anda içime hücum etti ki olan bitenin büyüklüğünü tam olarak kavrayamadım.

"Ethan, kızın Giovanna Siena Orsini-Callahan ile tanış," dedi Fiorello masadan kalkıp bana doğru yürürken. "Annesi ve ben ona sadece Gigi diyoruz."

Ufaklık bacaklarıma tutundu, İtalyanca konuşurken mutlu bir şekilde sırtıyordu; "*Mamma alla fine disse che potevo venire ma il nonno disse che doveva cavalcare l'edera perché era velenosa,*" (Annem sonunda gelebileceğimi söyledi, ama büyükbaba sarmaşıktan kurtulması gerektiğini söyledi çünkü zehirliydi)."

Ben de dahil olmak üzere herkes Fiorello'ya baktı, o da mandıradaki yaşlı şişman bir kedi gibi sırtıyordu.

"Beni otobüsün altına attın, Gigi." Fiorello onunla konuşmak için eğilirken güldü.

Hâlâ pantolonumun paçasını tutarken, şaşkın bir ifadeyle ona döndü ve gözlerini ovuşturdu. "Bu seni öldürmez mi? Otobüsün altında kalmak?"

"Kesinlikle onun çocuğu," diye fısıldadı Neal Amca Declan Amca'ya. Hepsinin gözlerini üzerimizde hissettim. Amcalarım, teyzelerim, erkek kardeşim, kuzenlerim ve gözyaşları, acı ve sevinç arasında üç kez parçalanmış gibi görünen ninem.

Ancak Gigi yalpaladığında beynim yeniden çalışmaya başlamış gibi göründü. Boyuna eğilerek yanaklarına dokundum ve bakışlarını bana odakladım. Bana gülümsedi.

"Aç mısın?" Ona sordum.

Başını hayır anlamında salladı, kıvrık saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Büyük köftelerim ve peynirli çubuklarım vardı!"

"En sevdiğin?" Onu kollarıma alarak sordum.

Başını salladı ve kollarını boynuma doladı. "Annem et kafalı olduğumu söylüyor."

"Sen ne diyorsun?" Merdivenlere doğru ilerlerken sordum.

"Öyleyim çünkü o da bir tane." Esnedi ve başını bana yasladı. Gözlerini ovuşturmasından uykuyla savaştığı anlaşılıyordu ve o aradan çıkana kadar kimseyle çok gerekli konuşmaları yapamazdım.

"Peki o ne diyor?" Gigi'nin beni kavrayışı daha da sıkılaştı. O kadar küçüktü ki, ona kolaylıkla tutunabildim.

"Annem haklı olduğumu söylüyor ve sonra birlikte köfte yiyoruz." Asansöre bindiğimizde sesi ve nefes alış verişi giderek yumuşuyordu.

"Köfte var, makarna yok mu?"

"Bazen," diye fısıldadı ve bir anda dışarı çıktı.

Asansör sağ katta durduğunda koridorda bulunan birkaç hizmetçi şok içinde ikimize baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirlerdi ki? Ben yanlarından geçip giderken bakışları kısa sürdü. Odama girdiğimde onu yatağımın ortasına yatırdım, ceketini, ayakkabılarını ve şapkasını çıkarıp komodinin üzerine yerleştirdim.

Yardım edemedim ama fark ettim ki yaşadığım sürece, 3 Kasım zihnimde, olduğumu düşündüğüm adam olmayı umut etmeden önce öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ettiğim gün olarak . 3 Kasım valiyi, belediye başkanını, polis komiserini ve itfaiye şefini öldürdüğüm gündü, kardeşimin hastaneden taburcu edildiği gündü, ikimizin *de* anne ve babamın... anne ve babamın hala hayatta olduğunu anladığımız gündü... ve dünyanın gözünde bir ebeveyn olduğum gündü.

Bir gün.

Hayatın tersine için gereken tek şey buydu.

"Bana bir hikâye anlatabilir misin?" Gigi üzerine örttüğüm battaniyenin altından doğrulup gözlerini ovuşturarak İtalyanca fısıldadı.

İnsanlar-ebeveynler bunu gerçekten yaptı mı? Masal zamanı mı?

"Bir hikaye bilmiyorum. Uyu. Yorulmadın mı?" Ona İtalyanca cevap verdim ve yüzündeki hayal kırıklığı ve incinmişlik ifadesi beni duraksattı.

"Baba, bana kızgın mısın?"

Bu küçük... insan... çocuk... benim ... benim kızım. Evine hoş geldin, tatlım.

"Hayır, sana kızgın değilim," dedim elimi yanağına koyarak.

Ben Ethan Antonio Giovanni Callahan, İrlanda mafyasının eski lideri Liam Alec Callahan ve İtalyan mafyasının eski lideri Melody Nicci Giovanni Callahan'ın ilk oğluyum. Ben İrlanda mafyasının Ceann Na Conairte'siyim, sürünün lideriyim. Ben İtalyan mafyasının Don'uyum. Bu lanet gezegendeki en zengin, en güçlü ve en tehlikeli adamlardan biriyim. Başkan'ın kişisel cep telefonu numarası bende var. Emirleri benden alırdı. Hiç kimse ya da hiçbir şey bilginin ya da erişiminin ötesinde değildi. Nasıl olur da dört yaşında bir kızım olur ve bundan haberim olmaz?

"Bir hikâye bilmiyor musun, baba?" Başını yana eğip bana baktı, belli ki kendine gelmişti.

"Evet," diye cevap verdim. "Hiç hikâye bilmiyorum."

"İstiyorum!" Sırtarak ayağa kalktı ve battaniyeyi aşağı itti. "Bir varmış bir yokmuş...."

"Yorgun değil misin?" Ona hatırlatmaya çalıştım. Yorgun olduğunu biliyordum çünkü bir saniye önce kollarımda uyuyordu.

"Bir hikâye lütfen!" Ellerini birbirine kenetledi ve tüm kalbiyle dua ediyormuş gibi gözlerini kapattı.

İroni... masallar çocukların uyumasına yardımcı olmak içindir ama o bana bir tane anlatmaya kararlıydı.

"Tamam. Bana hikayeyi anlat." Gülümsedim, onu biraz daha sıkıştırdım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Bir varmış bir yokmuş," diye yeniden başladı, nazıkçe konuşuyordu, sanırım hikâyeyi ona ilk kim anlattıysa onu taklit ediyordu. "Dört krallık varmış, Sicilya, Napoli, Calabria, Puglia ve hep savaşmışlar. Yiyecek, toprak ve su için savaşmışlar. Eğer insanlar tarafından kullanılabiliriyorsa, bunun için savaştılar. Başlangıçta her krallık sadece kendilerini dünyadaki mallarını çalmaya çalışan tüm kötü insanlardan korumak istiyordu. Dört krallığın kralları onları kendi başlarına korumaya çalıştılar, küçük ordular kurdular, ancak bu adamların başkalarıyla ilgilenmeden önce aileleriyle de ilgilenmeleri gerekiyordu, bu yüzden dört kral halklarına ordularını kullanmak isterlerse onları kendilerine saldıran kötü insanlardan koruyacaklarını söylediler. Tüm halk krallarını sevdi ve güvende olmak istedi, bu yüzden paralarını verdiler."

Bu bir çocuğun masalı mı? Ciddi bir şekilde bana anlatmasını izlerken kaşlarımı kaldırarak düşündüm.

"Kralın adamlarına Mafya diyorlardı. 'Güçlülerin kibrine karşı koruyucu olarak hareket etmek' anlamına gelen bir kelimeydi. Sicilya'daki insanlar

gururla 'I Mafiusi della Vicaria!' ilan ederdi."

"İslahevi Kahramanları," diye fısıldadım büyük bir şaşkınlıkla, duyduklarıma inanamıyordum.

Genişçe sırttı, mümkünse daha da doğrulup oturdu. "Evet, baba! Hikayeyi biliyor musun? Annen sana da anlattı mı?"

Biliyordum çünkü bu sadece bir hikâye değil, tarihti. Sorusundan anladığım kadarıyla bunu ona annesi anlatmıştı... Annesi ona İtalyan mafyalarının tarihini mi masal yapmıştı?

Ne tür bir kadın bunu yapar? *Benim çocuğumu doğuracak kadar deli biri.*

"Annem bana anlatmıştı." Ama masal olarak değil, gerçek bir dersti. O kadar uzun zaman önceydi ki neredeyse unutmuştum. Yine de onu dinlerken annemin şu anda benim yaptığım şeyi yaptığını gün gibi hatırlıyordum.

"I Mafiusi della Vicaria!" Yumruğunu havaya kaldırdı ve sonra kendi kendine biraz daha kıkırdadı. "Mafya kötü adamları yakaladı ve halkını korudu. Herkes mutlu oldu. Dört krallık savaşmayı bıraktı... bu yüzden dört krallığın insanları ödeme yapmayı bırakabileceklerini düşündüler. Ama krallar buna izin vermedi. Halk kızgın olduğu için krallarına düşman oldu. Sonra krallar ödeme yapmayan tüm insanları korumayı bıraktı, böylece savaşlar yeniden başladı. Kardeşler kardeşlerle savaştı, kız kardeşler kız kardeşleri yaraladı ve dört krallık tekrar birbirlerini ele geçirmeye çalıştı. Her şey eskisinden daha kötüydü ve Mafya'da olmak artık kötüydü. Artık herkes onlardan nefret ediyordu. Krallar bile uykuya gönderildi ve bu yüzden yeni krallar gelmek zorunda kaldı, ancak insanlar gerçek kralın kim olduğunu söyleyemedi çünkü sahte krallar ortaya çıkmaya başladı! Tüm ülkede kaos vardı ve insanlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Bu üzücü değil mi, baba?"

"Çok," diye cevap verdim, İtalyan mafyasının tarihinin artık bir çocuk hikâyesi olduğu gerçeği karşısında hem eğlenmiş hem de şaşırmıştım... anlatmaktan gerçekten zevk alıyor gibiydi. Gözleri kocaman açılmıştı ve gülümsemesi küçük, oval yüzüne kalıcı olarak yapışmış gibiydi.

"Ben de öyle düşünüyorum." Sanki bana bir sır verecekmiş gibi eğildi. "Sorun değil çünkü bir gün Giovanni ailesinin reisi Giovanni'nin canına tak etti. Tüm kavgaların durmasını istedi. Dört krallıktan hiçbirine mensup değildi, Bosa'lıydı ama Basilicata'da büyümüşü ve orada dört krallık tarafından kuşatılmışı. Böylece o ve oradaki tüm insanlar her zarar görecekti. Giovanni-Giovanni Calabria'ya katıldı,

ve 15 yıl boyunca kötü krallar için çalıştıktan sonra Calabria'yı ele geçirdi. Artık bir kral olmuştu!"

Bir Don. Ama kral yakındı. Uyuması gereken o değilmiş gibi devam etti.... ama garip bir şekilde ben onun uyanmasını istiyordum. Bu hikâyenin ne kadarını bildiğini öğrenmek istiyordum.

Derin bir nefes aldı ve burnunu ovuşturarak yastıkların üzerine uzandı. "Puglia krallığını ele geçirmesi altı yıl, Napoli'yi ele geçirmesi ise üç yıl daha sürdü. Giovanni Giovanni... dört krallıktan üçünün kralıydı ve hepsini tek bir krallıkta birleştirmeyi hayal ediyordu. Ama hastalandı ve uyumadan önce bu görevi oğlu Ignazio Giovanni'ye bıraktı, ama oğlu babasının hayalini gerçekleştiremedi ve o da hastalandı ve uyudu ve görevi oğlu Francesco Giovanni'ye bıraktı, ama o da uzun bir savaştan sonra uyudu ve geriye tek bir Giovanni kaldı... Francesco'nun küçük kardeşi Orlando. Kimse Orlando'nun bunu yapabileceğine inanmıyordu ve herkes korkuyordu çünkü üç krallık onlardan kopmaya çalışıyordu. Orlando korkmuştu ve yalnızdı, tüm ailesinin uyuduğu kiliseye gitti, dizlerinin üzerine çöktü ve güç istedi. Ellerini havaya kaldırdı ve "Tanrım, ellerimi demir gibi güçlü kıl ki tüm İtalya'yı bir araya getirebileyim dedi." O kadar geniş esnedi ki boğazından aşağısını görebiliyordum. Gözleri ağırlaşmıştı ve onları açık tutmak için tüm gücüyle mücadele ediyordu. Doğrulup battaniyeyi kaldırdım.

onun üzerinden.

"Şimdilik bu kadar yeter..."

"Tek bildiğim bu." Tekrar esnedi, yan dönüp gözlerini ovuşturdu. "Annem bana hikâyeyi anlatmayı henüz bitirmedi. Her geri geldiğinde bana yeni bir bölüm anlatıyor. Ama ben şimdi bilmek istiyorum. Hikâyeyi biliyorsun, değil mi baba? Orlando hepsinin kralı mı oluyor?"

Gülümsedim; elimde değildi. Ne hissettiğimi bilmiyordum ama uzanarak yüzünün yan tarafını okşadım. "Bu bir spoiler, Giovanna" derken güldüm.

"Spoiler mı?" diye mırıldandı, gözleri çoktan kapanmıştı. "O da ne?"

Cevap vermenin bir anlamı yoktu çünkü o çoktan uykuya dalmıştı. Onu uyurken izlemek sihir gibiydi. Heyecan verici, şaşırtıcı ya da sıra dışı hiçbir şey olmuyordu ama yine de sihir gibiydi. Merak ediyordum. Nasıl bu kadar kolay uyuyabiliyordu? Bu kadar basit? Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, büyüdüğü yerde olmadığı gerçeği dışında... ve yine de uyuyordu.

Döndüğümde kapının açıldığını ve büyükannemin elinde küçük bir nesneyle içeri girdiğini duydum.

"Uyuyor mu?" diye fısıldadı usulca, kapıyı kapatırken. Başımı sallayarak Giovanna'nın yatağının yanından kalktım.

"Nedir o?" Elindeki nesneyi göstererek usulca sordum.

"Bu bir nemlendirici," diye gülümseyerek bana doğru kaldırdı. "Sen küçükken kışın burnun tıkanırdı. O da İtalya'dan geldiği için buradaki daha kuru havaya alışmak için biraz zamana ihtiyacı olacağını düşündüm. Senin odanın sıcaklığını da arttırdım."

"Bunu ," diye itiraf ettim cihazı ondan alırken.

"Kolumu okşadı ve etrafımda dolaşarak derin derin nefes alan Giovanna'ya doğru yürüdü.

"Bunu ne kadar yakına ya da uzağa koyabilirim?" Talimatların ne olduğundan tam olarak emin olmadığım için sordum.

Sırıttı ve Giovanna'nın uyuduğu yatağın karşı tarafındaki komodini işaret etti. Tekrar başımı sallayarak söylediği yere doğru yürüdüm. Hiçbir şey söylemedim ama makineyi açtım ve Giovanna'nın kollarını yorganın altından kaldırıp onu daha sıkı bir şekilde sarmasını izledim.

"Büyüleyici, değil mi? Kendinizi başka bir canlıda görmek? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığınız halde size koşulsuzca güvendiklerini ve sevdiklerini bilmek." Gülümsedi ve kızımın pürüzsüz teninin yanında çok daha yaşlı görünen parmaklarıyla Giovanna'nın yanağını okşadı.

Bu kadar.

Amcam Declan buraya gelir gelmez testi yaptı. Bana ilk sarıldığında, her şeyi çoktan doğrulamıştı. Başta büyükannem ve amcalarım olmak üzere herkes bu ailenin itibarını önemsiyordu. Yüzde bin emin olmasalar ikisinin de evde kalmasına izin vermeleri mümkün değildi.

Yani, emindiler. Ben

de öyleydim.

"Ethan?"

"Evet?"

"Nefes al." Büyükannem gülümsedi ve bana attığı bakış sanki dağılmış düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi. Dinledim. Derin bir nefes aldım. "Güzel. Artık uyuduğuna göre gidip şu Fiorello'yla konuşabilirsin. Ona gerekenden fazla görünmemeyi tercih ederim. Yalnız kalmaması için bu gece onunla kalacağım."

Benden uzağa baktı, başı öne eğikti. Öfkesi, acısı açık ve derindi.

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ethan... sen zaten iyi bir babanın tüm özelliklerine sahipsin."

Bunu nereden biliyordu ki? Çünkü kendimi iyi bir baba gibi hissetmediğimden emindim. Peki, nasıl hissettirmesi gerekiyordu?

Yatağımın üzerinde onlara baktım. Sadece ironiyi düşünebildim. Fiorello'dan daha önce hiç kimseden nefret ettiğini görmediğim bir tutkuyla nefret ediyordu. Yine de Giovanna'ya kendi kızımıymış gibi bakıyordu.

Ya bu bir oyunsaydı ve Fiorello'dan intikam almak için Giovanna'ya zarar vermeyi planlıyorsa? Bu düşünce aklıma o kadar çabuk geldi ki beni şaşkına çevirdi. Şimdi de büyükannemden mi şüpheleniyordum? Güvendiğim insanların listesi küçüktü ve büyükannem her zaman bu listede yer alırdı. Şimdi bile, büyük olasılıkla kendi ailemin hayatta olduğunu bildiğini bildiğim halde ona güveniyordum. *Peki bu düşünce de nereden çıkmıştı?*

Evelyn acı çekiyordu ve nedenini duyunca Fiorello'ya olan öfkesini anlayabiliyordum. Normalde aileme acı çektiren her kimse sorgusuz sualsiz ölürdü. Ama bu farklıydı. Fiorello büyükbabama sadıktı, ne yaptıysa büyükbabam ona söylediği için yapmıştı ve bunun için onu suçlayamazdım. Ve istesem bile yapamazdım çünkü o... o artık ailemdendi. Onun büyük torunu benim kızımdı.

Büyükannem için bu, kaderin ikinci bir cilvesi gibi bir şey olmalı. Oğlu, hem kendisinin hem de oğlunun ölüm emrini veren adamın kızıyla evlendi. Sonra torunu, emre fiziksel olarak itaat eden adamın torunundan bir çocuk sahibi oldu.

Kardeşimin dediği gibi... Bu aile durumunda.

Kapı arkamdan kapanırken koridorda koltuk değnekleriyle ayakta duran Wyatt'ı fark ettim çünkü o dünyanın en aptal ve inatçı doktoruydu. Hastaneden daha bu sabah taburcu edilmişti; koyu kahverengi saçları kafasında kirli bir dağınıklık halindeydi. Kahverengi-yeşil gözlerinin altında torbalar oluşmuştu ve lanet gömleği ve pantolonu buruş buruştu. Tüm bunlar dinlenmeye ihtiyacı olduğunu gösteriyordu ama dinlenecek miydi... hayır.

"Senin çocuğun var!" diye tersledi beni.

"Bariz olanı tekrarladığın için teşekkür ederim..." diye mırıldandım, koridorda yürürken.

"Çocuğun olduğunu biliyordun da bize söylemedin mi? Bana doğruyu söyle, çünkü bu hiç mantıklı değil. Senin, o kadar insanın içinde

İnsanlar bir çocuk sahibi olabilir ve bunu bilmeyebilir. Onu korumak için mi sakladın?" diye sordu, hızıma ayak uydurarak ve şimdiden bu kadar acınası görünmeseydi, kıçına tekmeyi basardım.

"Hayır, ." Ona bizi "korumak" için gölgelerde saklanan anne babamıza benzeyip benzemediğimi sormak istedim ama onu tanıyorsam, aslında babamıza benzediğimi söyleyecekti.

"Vay canına," diye fısıldadı bir çocuk gibi. Giovanna ile iyi anlaşıyordu, bunu şimdiden görebiliyordum. "Annesi... kim o?"

İç çekerek asansöre bindim ve o da beni takip etti. "Güzel soru."

"Nasıl bilmezsin? Sen benden farklısın."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım.

"Yani," diye devam etti, yan yana olmalarına rağmen çok daha yüksek sesle konuşuyordu. "Kadınlarla öylece yatıp kalkmıyorsun. Dikkatlisin. Bırak yatağına girmeyi, karşına bile çıkmadan önce onlar hakkında her şeyi bilmen gerekir. Yıllarca bana bir kadın tarafından tuzağa düşürülmediğimden ya da yakalanmadığımdan emin olmak için uyumanın yarısını öğütledin. Babamdan da beterdin! Ailesi kim? Ne iş yapıyor? Ne okudu? Onun bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını açıkça belirttin mi? Ailemiz hakkında konuştuğu için kız arkadaşlarımdan birini öldürttün! Ve lanet kızının annesinin kim olduğunu bilmiyorsun!"

Nefes al, Ethan. O haklı. Nezaketi yok. Ama haklı.

Kapılar açıldığında dışarı çıktım ve duraksayarak onun da yanıma gelmesini bekledim. Çıktığında onunla yüzleştim.

"Wyatt, son birkaç haftadır bunu fark etmiş olmalısın, ama her seferinde bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için söyleyeceğim... Ben. değilim. Değilim. Tanrı değilim. Her şeyi bilmiyorum. Her şeyi durduramam ve ben, evet ben, hata bile yaparım. Zamanın %99,9'unda haklısın, etrafımdaki kadınlara karşı tetikteyim ve senin deyimimle sana sık sık öğüt veriyorum çünkü ben senin ağabeyimim. Sana göz kulak oluyorum. Düşmemeni sağlamaya çalışıyorum ve bu süreçte bazen ve bu beni ikiyüzlü gibi gösteriyor, bunu anlıyorum. Ama bu senin için yaptığım şeyin yanlış olduğu anlamına gelmez. Eğer geri dönebilseydim, sana aynı dersleri verirdim ve bu sefer çok daha sert bir şekilde. Bir gün uyandığınızda başarısız olduğunuz bir çocuğunuz olduğunu fark etmenizi asla istemem. Ama şaka yapmak, gülmek ya da bana ikiyüzlü demek istersen sana bunu yapman için bu anı vereceğim."

Çenesini yana doğru kırdı ve sinirli görünüyordu. Başını iki yana sallayarak, "Üstünlük taslamandan nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?" dedi.

Keşke zaman doğru yolu seçmediğimi bilseydi. "Şimdi bu iş hallolduğuna göre, git dinlen-"

"Şimdi babam gibi davranmaya başlama," dedi. "Bir bok için dinlenmiyorum, gözümü kırparsam başka bir büyük ifşayı kaçıracağımı gibi hissediyorum."

Evet, yumruğum suratında.

"Peki, ne istersen yap." Elimi sallayarak onu gönderdim ve yemek odasına doğru yürüdüm; orada yara bere içindeki Greyson ve...

"Sen. Seni ben işe almadım." Greyson'ın karşı tarafında duran, iri cüssesiyle kapının önünde beliren sarı saçlı, sırık gibi çocuk adamı işaret ettim.

"Doğru ya," diye seslendi Wyatt. "Ethan, bu-"

"Mannix Ward... nam-ı diğer Monk." Adını söyledim ve o bile şaşırılmış görünüyordu. Kardeşime bakarak, "Tanıştırılmak istemedim. Adamlarımı tanıyorum. Onu işe almadığımı söyledim, o zaman neden evimde koruma olarak duruyor? Eee?" Sopa adama bakarak sordum.

Konuşmak için ağzını açtı ama Wyatt onun yerine konuştu.

Greyson'a bakarak, "Onu ben işe aldım," dedi. "Greyson'ın yüzünden de görebileceğiniz gibi, aramız biraz bozuk. Bir sorun mu var?"

Bir sorun var mıydı? Evet, vardı. Benimle ilgili. Ben "dinlenirken" onu tek başına bıraktığımı unutmuşum. Ve birkaç yıldır uzakta olduğu için muhafızları terfi ettirme sistemimi bilmiyordu. Monk yeniydi. Sokaklarda hiç çalışmamıştı. Sadakatini henüz kanıtlamamıştı. *İyi. Bununla çalışabilirim.*

Greyson benim bakışlarım altında doğruldu.

"Kuralları bildiğinden emin ol, yoksa aramız bozulur ve böyle bir şey olursa bir daha işe dönmeyeceğinden emin olabilirsiniz," dedim ona.

"Evet, efendim." Başını salladı ve kapıyı açmak için harekete geçti.

"Herkes dışarı," dedim yemek odasına, her iki amcam da kahvesinin tadını çıkarıyor gibi görünen Fiorello'nun karşısında oturuyordu. "Bay Orsini ve ben özel olarak konuşacağız."

Onlar gittikten sonra bana baktı ve sırtıttı. "Demek torunumu hamile bırakan piç sensin."

"Babamın kim olduğunu biliyorum, teşekkür ederim," dedim masanın başındaki yerime doğru yürürken. "Tıpkı Ivy'yi öldürenin sen olmadığını bildiğim gibi."

Çünkü Ivy'yi ben öldürdüm.

OceanofPDF.com

the past

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

*"Şimdi bu son değil
Sonun başlangıcı bile değil.
Ancak bu belki de başlangıcın sonudur."*

~Winston Churchill

OceanofPDF.com

CALLIOPE - YAŞ 7

Chicago, Illinois

28 Temmuzth

Her şey parıldıyordu.

Filmlerdeki gibiydi.

"Paltonuz, hanımefendi?" diye sordu uşak gülümseyerek. Ceketimi çıkarıp ona verdim. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Uzun boylu, gururla ayakta duran ama gülümsemeyen bir başka uşak hepimize baktı. "Ben Bay O'Phelan, lütfen beni takip edin."

Kız kardeşlerimin solundan yürüyordum, yine aptalca bir şey hakkında tartışıyorlardı. Onlara çenelerini kapamalarını söylemek istedim ama babam bana böyle davranmamamı yoksa bir daha partiye gelmeme izin verilmeyeceğini söyledi. Yürüdüğümüz koridor tamamen mermerden yapılmıştı, yerler o kadar parlaktı ki yüzümü görebiliyordum. Ama duvarlardaki tüm sanat eserleri çok hoşuma gitmişti. Müze gibiydi.

Kalıp daha fazla bakmak istedim çünkü çok güzeldi ama arka bahçeye vardığımızda çok büyük olduğunu gördüm. Yeşil çimenler o kadar uzanıyordu ki çit bile göremiyordum. Arka taraftaki ağaçların üzerinde ışıklar ve balonlar bile vardı. Çok fazla çocuk vardı, bazıları kaya tırmanma duvarına çıkmaya çalışıyor, diğerleri de su parkında oynuyordu.

"Calliope. Calliope?"

"Ha?" Anneme baktım ve o da yan tarafımı işaret etti. "Git hediyelerini yere bırak."

Baktım ama masayı göremedim. O kadar çok hediye vardı ki, sanki masayı yemişler ve bir dağ haline gelmişlerdi. Elimdeki iki küçük kutuya baktım. Oraya doğru yürüdüm ve önümde siyahlar giymiş bir adam belirdi.

"Hediyeler?" diye sordu, ellerime bakarak.

Başımı salladım ve paketleri ona doğru kaldırdım. Onları elimden aldı ve ben uzaklaşmak için döndüm ama ben uzaklaşmadan önce başka bir adam paketlerin üzerinde bir asa salladı. İçlerinden biri kıs kıs güldükten sonra eğildi ve paketleri çimlerin üzerine bırakırken kalçasında bir silah gördüm. Bana dönüp baktığında hızla uzaklaştım ve anneme doğru koşmaya başladım.

Her şey çok zengindi, insanlar bile. Tüm anneler mücevherlerle kaplıydı ve babalar en iyi kıyafetlerini giymişlerdi. Onlara baktım ve sonra

Annemle babam. Onlar da güzel görünüyorlardı, en iyi kıyafetlerini giymişlerdi... ama aynı şey değildi. Aynı görünmüyorlardı. Neden? Ve neden kimse onlarla konuşmaya gelmiyordu? İnsanların bizi tanıdığını sanıyordum. Öyle değil mi? Annemle babamı izledim ve sadece birbirleriyle konuşuyorlardı. Birlikte gülümsüyor ve gülüyorlardı; onları görmek beni gülümsetiyordu.

Onlarda bu yok. Sırıttım ve diğer ebeveynlere baktım. Hiçbiri benim ailem kadar mutlu görünmüyordu. *Ne kadar üzücü.* Işıl ışıldılar ama sevgileri yoktu, bu yüzden sorun değildi.

"Anne," diye usulca elbisesini çekiştirdim. "Ne?"

Durdu çünkü arka bahçenin kapıları tekrar açıldı ve herkes konuşmayı kesti. Dışarı çıktılar, hepsi beyazlar içindeydi, Donatella'yı gerçekten tanıımıyordum ama okulda herkes ondan bahsediyordu. Başında papatyalardan bir taçla babasının elini tutarak mutlu bir şekilde dışarı fırladı. Babası onu yanağından öptü, güldürdü ve . Babası yakışıklıydı ve onunla aynı yeşil gözlerle sahipti. Dona, güzel kıvrırcık saçlı, kahverengi tenli bir kızın yanına koştu. Büyük tatlı ve çay masasına gittiler.

Annem bana "Burada kal Calliope," dedi.

Başımı salladım ama koyu kahverengi dalgalı saçlı ve kahverengi gözlü kadından gözlerimi alamadım. Dışarı çıktığı anda herkes ona merhaba demek için koşuşturdu. Uzun beyaz bir pantolon giymiş, üzerine dökümlü beyaz bir gömlek giymişti ve boynu ile ellerinin her yerinde elmaslar vardı. Yanında Ethan vardı. Onu tam olarak göremiyordum. Etrafta çok fazla insan vardı, onunla birlikte herkese selam veriyordu. Elini Ethan'ın saçlarına koyarak hafifçe taradı.

Görmek için başımı yana eğdim ama o kadar çok aptal uzun insan vardı ki. *Çekilin!*

"Ethan," diye seslenenin babası olduğunu görünce ona doğru baktım. Annesinin yanından babasının bazı adamlarla konuştuğu yere doğru ilerledi. Yanına geldiğinde babası elini omzuna koydu. Sonunda onu görebiliyordum. Babasına benziyordu. Yeşil gözleri ve dağınık kahverengi saçları vardı, yüzü pürüzsüz ve kibardı. Donatella'nın pasta masasından birkaç kız kıkırdıyor ve ona bakıyordu.

"Görünüşe göre onu tımar etmeye başlamışlar bile," diye fısıldadı babam anneme, elindeki bardağı tutarken başını sallayarak.

"Bunun ikizleri için bir parti olması gerekmiyor muydu?" diye sordu annem dudaklarında aynı kaş çatmayla.

"Size ne demiştim? Callahan'ların işi ve keyfi her zaman bir ve aynıdır. Bu ikizleri için bir doğum günü partisi ama bu aynı zamanda ilk oğulları için bir başka tanıtım, insanların farkı görmesini istiyorlar."

"Aradaki fark ne?" diye sordu annem ve ben de bilmek istedim.

Başını salladı. "Etrafınıza bakın. Diğer tüm çocuklar, hatta kendi çocukları bile yarattıkları bu harikalar diyarının tadını çıkarıyor ama ilk oğulları bunun bir parçası değil. Anne babasının yanında duruyor... Onun bir çocuk olmadığını söylüyorlar. O bir sonraki lider, tüm bunlar onun olacak."

"Ne yaparlarsa yapsınlar, o hâlâ bir çocuk olacak," mırıldandı annem. "Ne kadar korkmuş hayal bile edemiyorum. Şimdiden ona ne kadar çok şey . Oyun oynaması gerekirken etrafı yaşlı, açgözlü ve bencil adamlarla çevrili. Bu modern zamanlarda neden hâlâ böyle bir yaşam sürüyorlar? Bir ailenin ne kadar paraya ihtiyacı olabilir ki? Memnun değiller mi?"

"Asıl soru, tatmin olabilirler mi?" diye alay etti babam. Bir yudum aldı ve başını salladı. "Ve cevap hayır. Buna bağımlılar... güce, tüm bu moronların kraliyet ailesiymiş gibi onlara tekrar tekrar baş eğmelerini izlemeye."

Kraliyet. Hepsi bu. Anne ve babası Kral ve Kraliçe'ydi. Bu yüzden her şey ıslıl ıslıldı ve herkes onların yanında olmak istedi. Bu da Donatella'nın bir prenses, oğulları Wyatt ve Ethan'ın da birer prens olduğu anlamına geliyordu.

Neyim ben?

Sonra arkama baktım ve baktığımda Ethan bana bakıyordu. Yeşil gözleri neredeyse doğrudan bana bakıyordu ve ben kafamı çeviremeden o çevirdi. Bahçesindeki diğer insanları gözlemlerken biraz sıkılmış görünüyordu.

"Yüzüğü öpme vakti geldi. Kardeşlerim mezarlarında dönüyorlardır," diye mırıldandı babam bardağını bitirirken.

Annem kollarını ovuşturdu. "Sen de mezara girmediğin sürece sorun yok, bırak dönsünler."

Ona gülümsedi ve başını salladı. "Gel hadi."

Annem bana baktı ve elini uzattı. Elini tuttum, onlarla birlikte çimlerin üzerinde yürüdüm ve sonunda oraya varana kadar kalbim daha da hızlı attı.

"Bay ve Bayan Affini," Ethan'ın annesi bize gülümsedi; Ethan'ın babası önce babamın, sonra da annemin elini sıktı. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Davetiniz için çok teşekkür ederim. Kızlarımız aldıkları şekerin tadını çıkarıyorlar," dedi annem, diğer kızlarla birlikte yemek yiyen kız kardeşlerime başıyla selam vererek.

"Görünüşe göre hepsi değil." Babası yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. "Merhaba küçük hanım."

Annemin arkasına geçtim, o da bana güldü.

Babam elini omzuma koyarak, "Üzgünüm, biraz utangaçtır," dedi. Ethan'a baktım ve baktığımda gözlerindeki bakış farklıydı. Eskisi gibi etrafına bakmıyordu. Onun yerine...

Bana kızdı mı? Hayır... Bana iğrenç biriymişim gibi baktı.

Ne yaptım ben?

"Bu bizim en büyük oğlumuz Ethan," diye tanıttı annesi onu ve gülümsememe odaklandı. Kibarca gülümseyerek elini uzattı.

"Merhaba, geldiğiniz için teşekkürler."

Annem onun elini tutarak, "Ne kadar yakışıklı bir genç adamsın," diye iltifat etti.

"Evet, bunu benden alıyor," diye kıkırdadı babası ve annesi gözlerini devirdi.

"Kusura bakmasın, her şeyi kendine mal eder," diye cevap verdi.

Babası onlara sadece göz kırptı. Ben olmadan konuşmalarını izledim. Ve bunu gördüm. Onlar, onun ailesi, benim ailem gibi görünüyorlardı... mutluydular. Anlamamıştım. Annemle babam, bizim sahip olmadığımız şeylere sahip oldukları için insanları asla kıskanmamamı, çünkü onların gerçekten mutlu olmadıklarını söylerdi. Ama onlar mutluydu. Her şeye sahiptiler ve mutluydular.

"Lütfen partinin tadını çıkarın, izninizle." Anne ve babası kol kola girmiş, kaya tırmanma duvarının tepesinde zafer kazanmış gibi duran diğer oğullarına doğru yürüyorlardı. Hatta Ethan'ın başını sallayıp gülümsemesine neden olan garip bir dans bile yaptı.

"Gülüştün çok hoş." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, hatta yüksek sesle bile söylememiştim ama beni duydu ve gözleri yine üzerimdeydi.

Yanımızdan geçti ve belki de ona bu kadar odaklanmamış olsaydım onu duymayacaktım. Ama duydum. Yanımdan geçerken, "Senden iltifat istemiyorum, çirkin fare" dedi.

O gözlerim fal taşı gibi açılmış, yumruğumu sıkıyıştım. Ona gerçekten vurmak istiyordum.

Aptal mankafa!

"Anne, gidebilir miyiz?" Kolumu sertçe çimdikledi. Başımı eğdim ve yine sessiz kaldım.

"Yapabilir miyiz?" Babam iç çekerek sordu.

"Sadece birkaç dakika daha. Onlara merhaba dedikten sonra gidemeyiz."

Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. "Tuvalete gidebilir miyim?"

Beni tekrar çimdiklemesinden korkarak elini bıraktım ve daha uzağa kaçtım.

"Bekle-"

Babam anneme bakarak, "Çabuk geri dön ve dolaşma Calliope," dedi. Bana hiçbir şey söylemedi, sadece sert bir bakış fırlattı.

Sonra çok kızacaktı. Döndüm ve yürümeye devam ettim, tırmanma duvarının yanından geçerken bazı hanımların kendi aralarında konuştuklarını duydum.

"Affiniler kim?"

"Küçük bir moda evi kuran hiç kimse. Ama işlerin iyi gittiğini duydum."

"Callahan'ları bilirsiniz; en küçük balığın bile havuzlarında olmasını isterler."

"Aman Tanrım, elbisesine bak. Moda alanında çalıştıklarından emin misin?"

Güldüler ve ben ne yapacağımı bilemedim. Anneme gülmeye devam ettiler. Annem dünyanın en iyi annesi değildi ama yine de benim annemdi. Etrafıma bakındım ama hiçbir şey bulamadım... Dona'nın resim masası için boya hazırlayan bir hizmetçi dışında.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Tepsiyi kaldırmaya başlamışken sordum. "Hayır, sorun değil, ben hallederim."

Tepsiyi tutarak dudak büktüm. "Lütfen. Herkes Dona'yı tanıyor ve doğum gününü kutlamak istiyorum ama oraya öylece yürüyebileceğimi sanmıyorum... Etrafta çok fazla insan var."

Bakışlarının masadan bana doğru kayışını izledim, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Tamam, ama dikkatli ol."

"Teşekkür ederim!" Eşyalarının geri kalanını almasını bekledim ama çok yavaş ilerliyordu. Sonunda masaya doğru ilerlemeye başladı ve ben de onu takip ederek yavaş yavaş ondan uzaklaştım ve kadınlara yaklaştım.

Bir.

İki.

"Sakın deneme bile." Üzerimde yumuşak bir ses duydum. Ethan'ın annesini görmek için başımı kaldırdım. Delici kahverengi gözleriyle bana bakarak eğildi ve tepsiyi elimden almaya çalıştı ama ben bırakmak istemedim. Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, "Seni kızdırmak için tam olarak ne söylediler bilmiyorum. Ama annenle ilgili olduğunu tahmin edebiliyorum, onlar gibi kadınlar böyle yapar. Onu savunmaya çalıştığın için seni alkışlıyorum. Ama bu benim çocuklarımla partisi. Üzgün olduğun için onların gününde olay çıkarmana izin vermeyeceğim."

"Ona güldüler," diye fısıldadım öfkeyle. "Anneme güldüler."

"Yani? Annen umurunda değil."

"Bize hiç kimse dediler. Bu büyük bir parti ve sadece birazcık boya. Kimsenin umurunda değil. Birkaç dakika sonra herkes eğlenmeye geri dönecek."

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Kendine bir bak, hızlı düşünen. Haklısın. Bu büyük bir parti ve bu sadece küçük bir boya. Ama görüyorsun, benim istediğim bu değil. Bugün çocuklarımla için sıra dışı hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey istemiyorum. Ve burası benim evim, benim partim, benim lanet olası boyam olduğu ben ne dersem o olur."

Gözyaşlarımı geri kıptım. Beni çok kızdırdı.

"Hayır, ağlamana bile gerek yok çünkü bu da çocuklarımla dikkatini dağıtıyor. O yüzden eve gidene kadar gözyaşlarını tut, sonra ne istersen yapmakta özgürsün." Gözlerimi kırıştırdım ve tepsiyi bıraktım, o da tepsiyi hizmetçiye geri verdi ama ona korkutucu bir bakış atmadan önce değil.

"Etrafındaki herkes rol yapıyor," diye fısıldadım ve dikkati hızla bana döndü. "Senden gerçekten hoşlanmıyorlar."

Kıkırdadı. "Biliyorum ufaklık. Yetişkinler böyle yapar, rol yaparlar, yalan söylerler ve hile yaparlar. Neden biliyor musun?"

Başımı salladım. Bunu neden yapmışlardı? Annem neden bu kadar iyi davranıyordu?

"Çünkü birbirlerinden korkuyorlar." Gülümsedi. "Şu anda senden korktuklarını biliyor musun?"

Benden korktun mu? Etrafıma bakındım, bütün yetişkinler bize bakıyordu. "Neden?"

"Çünkü benimle konuşuyorsun. Buradaki en korkutucu ve en önemli kişi benim. Ne hakkında konuştuğumuzu bilmek istiyorlar. Seni bu kadar önemli yapan nedir ki seninle konuşmak için zaman ayırayım. Onların

beni sevmek için. Ama beni ne zaman görseler, öyle davranmak zorundalar, bu arada ben istediğimi yapmakta özgürüm."

"Kraliçe gibisin," diye fısıldadım.

Güldü ve başını salladı. "Elbette, bunu kabul ediyorum." "O zaman ben de bir kraliçe olacağım."

"Bu krallığın sadece bir kraliçesi var ufaklık ve onun soyadı her zaman Callahan olacak."

"O zaman ben olacağım."

Kaşlarını kaldırdı ve ayağa kalktı. "Bundan şüpheliyim. Oğlum, biri annesiyle dalga geçti diye ağlayacak kadar zayıf biriyle evlenemez."

"Yine de ağlamıyorum," dedim, keşke daha uzun olsaydım da onunla göz hizasında durabilseydim.

Bana baktı ve tekrar başını salladı. "Sen de baban gibi zayıfsın. Çok yazık, çünkü siz Orsiniler eskiden harikaydınız."

Orsinis?

"Calliope!" Annem yanımda belirdi. Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Kollarını bana doladı ve Ethan'ın annesine baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette! Ben de Calliope'a bir şey kaçırıp kaçırmadığımı soruyordum. Hiç eğleniyor gibi görünmüyor ve ben gerçekten tüm çocukların burada eğlenebilecekleri bir şeyler olmasını istedim. Bana gelecek yıl için tavsiyeler veriyordu," dedi basitçe. Annem yüzümü aradı.

"Gerçekten mi? Calliope, yapacak çok şey var."

Hemen bir şeyler düşünerek başımı salladım. "Paintball."

"Gördünüz mü? Bunu önerdim ama kocam birbirinize zarar vereceğinizi ya da sonunda anne babanıza ateş edeceğinizi söyledi." Kadın şaşkın şaşkın bakan kocasına döndü. "Gelecek yıl paintball oynayacağız."

"Evet!" Diğer oğulları Wyatt yumruğunu havaya kaldırdı ve babası onun kafasına bir şaplak attı. "Ah, baba!"

"Bu çocuklara inanabiliyor musun? Daha bu lanet partinin parasını ödemeyi bile bitirmedim ve onlar gelecek yıl için heyecanlanmaya başladılar," homurdandı. Etrafındaki adamlardan birkaçı güldü. "Nankör küçük veletler."

Ethan'ın annesi yanımdan ayrıldıktan sonra kalabalık dikkatini başka yöne çevirdi... Ethan hariç... Ethan tekrar gözüme çarptı ama hemen başımı çevirdim. Tekrar baktığımda kardeşiyle konuşuyordu.

"Sana tüm sorduğu bu muydu Calliope?" diye sordu annem. Sesi yumuşaktı ama kızgın mı görünüyordu? Hayır. Korkmuştu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Dehşete düşmüştü. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Kollarımı çok sıkı tutuyordu ve bu canımı acıtırıyordu. Babam kız kardeşlerimle birlikte bize katıldı ve kaşları çatıktı, bizi gitmeye zorladığım için üzgündüler.

"Evet. Tek istediği buydu," diye yalan söyledim.

Başını salladı ve hepimiz dışarı çıkmaya başladık ama onlara, beyazlar içindeki aileye dönüp baktım. Ethan'ın annesi kollarını ona doladı ve saçlarını karıştırdı. Ethan kaçmaya çalıştı ama annesi ona daha sıkı sarıldı ve kocaman bir öpücük verdi. Ethan ayrıldığında, kardeşinin yanına gitmeden önce yüzünü sildi. O sırada annesi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. Melody ellerini bana doğru salladı ve bu beni üşüttü. Sanki benimle alay ediyormuş gibi hissettim. Kapılar kapanmadan önce gördüğüm son şey, kocasının kollarını onun beline dolmasıydı.

Tıpkı masalın bittiği gibi.

ETHAN - 9 YAŞ

Chicago, Illinois

28 Temmuzth

Hiç mantıklı gelmedi.

Annem bunca zaman ailesinin arkasına saklanan kızla konuşmak için bir bahane uydurdu ve bu hiç mantıklı değildi. Gri gözleri ve koyu kahverengi saçları vardı. Ayrıca yüzünde, gözlerinden birinin altında ve diğerinin ağzının yanında küçük siyah noktalar vardı. Boynunda bile bir tane vardı. İnsanların ayaklarının dibinde hareket etmesiyle bana bir fareyi hatırlatıyordu. Aslında hiçbir şey yapmıyordu, o zaman annem neden onunla konuşuyordu? Ve yalan söylüyordu?

Dona resim yapmayı ve pasta ve şekerle dolu bir masa istemişti. Wyatt ya kaya tırmanışı ya da havuz partisi yapmak istediğini çünkü arkadaşlarından birinin zaten paintball partisi olduğunu söyledi. Bu yüzden onların doğum günü için parti yapmadık. Ben yalan olduğunu biliyordum nasıl olduğunu. Ayrıca, annem neden sadece bir çocuğun eğlenmediğini sormayı umursamazdı; o çocuklardan biri bizden biri değilse kesinlikle olmazdı.

Sadece nedenini anlayamadım. *O kız önemli miydi? Öyle görünmüyordu. Peki, annem bir fareye ne söylemek zorundaydı? Neden fare ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu?* Bunu düşünmeden edemiyordum.

Ailesinin eve girişini izlerken Wyatt ve Dona pastalarını kesmeye başlamışlardı bile. Ben de çimlerin üzerinden geçerek eve doğru yürüdüm.

"Allen," hediyeleri getiren muhafızlardan birine el salladım.

"Senin için ne yapabilirim, küçük adam?" diye sırtarak eşyaları yere bıraktı.

Kaşlarımı çattım. Bu isimden gerçekten nefret ediyordum. "Benim adım Ethan. Oraya gidip Bay ve Bayan Affini'ye ailemin gitmeden önce hediye çantalarını beklemelerini istediğini söyleyebilir misin?"

"Ne?" Eşyalarını uşaktan geri alırken başımın üzerinden onlara baktı.

"Ailen mi söyledi bunu?"

"Evet, git onlara söyle ve eşyaları getir... *lütfen*." Babamın bana kabalık ettiğim için bir azar daha çekmesini istemiyordum.

"Tamam." Tekrar avluya baktı ve diğer muhafızlara durmalarını söylemek için başını salladı. Onlara doğru yürürken ben de bekledim.

Onlara söylediği anda, farenin kız kardeşleri olan uzun boylu kızlar yalvarmaya başladı. Tüm ailenin saçları kahverengiydi, ancak babasınıninki annesinininkinden daha açık kahverengiydi. Kız kardeşlerinin saçları açık kahverengi, fare ve annesinin saçları ise koyu kahverengiydi. Hepsi de kıyafetleri içinde çok sıkıcı ve sade görünüyorlardı, sanki filmlerdeki arka plan insanları gibiydiler. Sadece oradaydılar, bazen konuşulur ya da haklarında konuşulurdu, ama bir kez gittiklerinde orada olduklarını unutturdunuz.

Bay Affini başıyla onayladı ve hepsi beklemeye başladı. Onlar beklerken, fare dışarıda yaptığı şeyi yapmaya başladı, sadece etrafına bakıyordu. Gözleri ailesindeki diğer herkesten farklıydı. Kahverengi yerine griydi. Sonunda bana baktı ve ben de ona gelmesi için el salladım.

Bana şaşkın bir bakış attı, kaşları birbirine yaklaştı. Omzunun üzerinden baktığında, neden ona bir şey sormak istediğimi merak ettim. Bekleyip anneme sormalıydım ama bu çok uzun sürerdi ve cevap vermeyebilirdi.

Kendisini işaret etti.

"*Evet*," diye mırıldandım ve başımı salladım. Annesine sormak için hareketlendi ve ben de uzaklaşmak için döndüm. Boş ver, umutsuz vakaydı.

"Anne, hala tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye yakındığını duydum ve olduğum yerde durdum.

"Dur bakalım."

"Yapamam-"

"Banyo koridorun sonunda ve solda," diye konuşarak ilerledim.

"Teşekkür , Ethan." Annesi bana gülümsedi ve sonra sırtına . "Acele et, Calliope."

Kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. "İki salon mu var? Burası çok büyük; nasıl kaybolmuyorsunuz?"

"Calliope! -"

"Sana göstereceğim," dedim.

"Avena, kız kardeşinle git," dedi babası kız kardeşlerinden birine, o da kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

"Gitmeme gerek yok-"

Ona bir bakış attı ve o da sessiz kaldı.

"Ben de geleceğim," dedi diğer kız kardeş.

Harika. Bu aptalcaydı. Bunu neden yaptım ki?

"Ethan, bunlar bizim diğer iki kızımız: Avena, senden bir yaş büyük, bir de Bellarose var, o da seninle aynı yaşta," dedi anneleri.

"Merhaba, ben Ethan. Beni takip edebilirsiniz," diye teklif ettim ve dönüp koridora doğru yürüdüm. Hepsinden uzaklaşabilmek için hızlıca yürüdüm. Sola döndüğümde kapıyı işaret ettim. "İşte orada."

"Acele et Calli," diye homurdandı Avena. Yüzünde küçük sırt noktalarına benzeyen doğum lekeleri vardı. Bir tanesi dudağının üstünde ve altında, bir diğeri de sağ gözünün altındaydı.

Calliope pencereden dışarıyı göstererek, "Avena, bak maytapları var," dedi.

"Annenle baban çok havalı Ethan." Saçlarını çenesinin hemen altından kısacık kestirmiş olan diğer kız kardeşi Bellarose nefes nefese pencereye koştu. "Avena, bak, çantaları dağıtıyorlar. Neden gitmek zorundayız?"

En büyükleri Calliope'nin kafasına vurmadan önce, "Babam bu gece bir yere gitmesi gerektiğini söyledi," diye açıkladı. "Acele et ve git."

"Ben gidiyorum!" diye bağırdı ve geri adım attı. Yüzlerini neredeyse pencerelere dayamış olan kız kardeşlerine baktı, sonra da gözlerini kocaman açarak bana baktı ve onu banyoya kadar takip etmem için el salladı.

Yaptım.

Kapıyı kapatıp hızla kilitledi, bana döndü ama yine gözleri etrafta gezindi.

"Vay be, burası sadece senin banyon mu?"

"Evet ve burada seninle olmamam gerektiğini düşünüyorum-"

"Yine de konuşabileceğimiz tek yer burası. Beni sen çağırdın," diye araya girdi ve kulağını kapıya dayadı. "Avena ve Rosie için endişelenme, beni çabuk unuturlar, onlara senin onlar bakarken gittiğini söylerim."

"Tuvaleti kullanman gerekmiyor mu? Annene hala... bekle, bu yüzden mi daha önce aileden uzak kaldın?"

Kısa bir sessiz kaldı, başını sallamadan önce bana baktı. "Hayır. Evet. Ama yalan söyledim."

"Ne?"

"Hayır, tuvalete gitmem gerekmiyordu. Evet, anneme gitmem gerektiğini söyledim ama yalan söyledim. Gerçekten sadece evinizi görmek istedim."

Daha önce de sorularına cevap veriyordu.

"Beni bu yüzden mi aradın?" Kaşlarını çatı ve sonra kollarını kavuşturdu. "Bana fare dediğin için özür dilemek istediğini sanıyordum."

Bunu duymuş mu?

"Neden özür dileyeyim ki? Bir fare gibi davranıyor, ailenin arkasına saklanıyordun."

"Saklanmıyordum." "Ne yapıyordun?"

Konuşmak için ağzını açtı, sonra sertçe kapattı ve bana ters ters baktı. "Sana cevap vermek zorunda değilim."

"Eğer cevap vermek istemiyorsan, bana seninle banyoya gelmemi söylememeliydin." O tekrar konuşmadan ben sordum: "Annem sana ne dedi? Ve yalan söyleme; gerçekten paintball hakkında olmadığını biliyorum. Neden seninle bu kadar uzun süre konuştun?"

"Sadece neden bilmek istediğinizi söylerseniz cevap veririm."

"Ne?" Kaşlarını çatı. "Bilmek istiyorum çünkü bilmek istiyorum."

"Tek sebep bu mu?" diye sordu, bana yaklaştı ve yüzünü komik bir şey yemiş gibi buruşturarak bana baktı.

Gözlerini kocaman açtı ve ona baktım. "Evet. Tek nedeni bu."

Güldü ve geri çekildi. "Annemi gerçekten seviyor olmalısın."

"Ne?" Ve bunu söyleyip durduğum için biraz kızgındım. Aptal gibi görünüyordum. "Neden öyle dedin ki?"

"Babandan önce annenin yanında durdun. Babana sadece kafanı okşadığında gittin... Bu bir işaret, değil mi? Seviyor

Bu da yetişkinlerden ya da konuştuğun kişiden kaçabileceğin anlamına geliyor, değil mi?" Çok meraklıydı ve ne diyeceğini *bilemedim... Bunu nereden biliyordun?* Annem ve ben bunu partiler için bulmuştuk. "Şimdi annenle benim ne konuştuğumuzu öğrenmeye geldin. Bu yüzden anneni gerçekten sevdiğini düşünüyorum çünkü benimle konuşmasından hoşlanmadın."

"Ben asla öyle bir şey demedim-"

"Benimle konuşurken mutlu görünmüyordun." Köşedeki küçük kanepeye geçerek ayakkabılarını çıkardı ve bağdaş kurarak oturdu.

"Bazen insanlar mutlu görünmediğimi düşünüyor, sadece yüzüm öyle," diye cevap verdim.

"Bu bir yalan." Kaşlarını çatı. "Çok yalan söylerim, bu yüzden söyleyebilirim."

"Kendine yalancı mı dedin? Bunun kötü bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yetişkinler her zaman yalan söyler. Yalan söylemek sadece bir hikaye anlatmaktır. Eğer hikaye kötüyse, kimse ona inanmaz. Eğer iyiye, o zaman insanlar inanır. Bence annenle baban da iyi birer yalancı."

Haklıydı.

"Fare numarası mı yapıyorsun?" Ona sordum. Eğildi ve bana fırlatmak için ayakkabısını aldı. "Yapma!"

"Bana fare demeyi kes!"

"Bu sefer sana öyle demedim!" Ben karşılık verdim ve o da durakladı.

"Oh... fare kelimesini kullanmayı bırak," diye mırıldandı, elini Ayakkabıyı yere geri koy.

"Seni dinlemek zorunda değilim," dedim ona. "Yani yaptığın şey bu muydu? Herkesi izleyebilmek için sessizmiş gibi mi davranıyordun?"

"Belki... ama senin yaptığın da bu değil miydi?"

Haklıydı... yine. Bu garipti. İki kez haklı çıkan kızlarla hiç karşılaşmamıştım. Zekiydi.

"Çoğunlukla sessizim," dedim ona.

"Hmmm... Buradaki herkesle konuşmanın daha eğlenceli olacağını düşünmüştüm." İçini çekti ve dergilerden birini alıp karıştırmak için uzandı. "Sessiz olmak kolay. Kimse senden bir şey istemiyor ve orada olduğunu unutuyorlar. Unuttuklarında da insanların gerçekten ne düşündüğünü dinleyebiliyorsun."

"Böylece gerçekleri duyabilirsin," dedim ve kanepede onun yanına oturdum. "Yine de insanlar orada olduğumu unutamazlar..."

"Çünkü aile işinizi devralmanız gerekiyor." Bana sorgulayan gözlerle baktı. Ben de ona baktım ve o sadece bekledi. "Çocuk gibi konuşmuyorsun." "Sen de öyle." Omuz silkti ve tekrar resimlere baktı. "Neden çocuk gibi konuşmadığımı sormayacak mısın?"

"Ben zaten biliyorum. Çünkü senin çocuk olmaman gerekiyor, anne babanın izinden gitmen gerekiyor," dedi sayfayı çevirip bana bakmadan.

"Annemle ne konuştuğunuzu bana hâlâ anlatmadın, biliyorsun değil mi?" Ona hatırlattım.

"Bunu ben de biliyorum." Sayfayı çevirdi. Wyatt'ın bana neden kızgın olduğunu artık biliyordum... Bunu ona hep ben yapıyordum, değil mi?

"Calli, ne yapıyorsun? Acele et!" dedi kız kardeşlerinden biri kapının diğer tarafından. Koltuktan kalkmadan önce dilini kapıya doğru uzattı.

"Durun!" diye bağırdı, ayakkabıllarını tekrar giyerken.

Tuvalete doğru yürüdü ve saçlarını kulaklarının arkasına taradı. Tam arkalarında iki küçük siyah nokta vardı... daha fazla doğum lekesi mi? Kağıdı aldı ve açabildiği kadarını açarak tuvalete soktu.

"Ne yapıyorsun?"

"Sular altında bırakıyorum."

Bu mantıklıydı... değil! "Neden evimin banyosunu su basıyor?"

"Böylece kız kardeşlerim içeri girmez ve sen de saklanabilirsin. Başımız belaya girmesin diye kaçacağız." Tuvalete gittikçe daha fazla kağıt mendil atıyordu. Hatta birkaç kağıt havlu alıp onları da attı. "Bütün işi bana bıraktığın için teşekkürler."

"Evimi dağıtmana neden yardım edeyim ki?"

Bana doğru bir kağıt havlu uzattı. "Sen ve ben banyoda birlikteyiz. Kız kardeşlerim babama söyleyecek ve babam çok kızacak ve sonra büyük bir karmaşa olacak ve annen bana hiçbir şeyin değerli *prensesi Dona* ve *prens Wyatt*'tan uzaklaşmasını istemediğini söyledi."

Dona ve Wyatt'ın adını söylediğinde gülmek istedim. Ama koltuktan kalktım, kağıt havluyu alıp onunkinin yanına koydum. Her şey bittiğinde, kolu aşağı ittim ve tuvaletin tüm o kâğıtları almaya çalışmasını izledim, ama tıkanı.

"Sonunda Calli, hadi! Kakanı yaptın mı?" Kız kardeşi kapıdan bağırdı. Utanacağını umarak ona baktım ama o sadece tuvalete odaklanmıştı.

"Tamam, tekrar yap." Uzanıp elimi tuttu ve bir kez daha sifonu çekti. Bu, suyun tam kenarına kadar gelmesini sağladı.

"Geri çekil," dedim ve kolu bir kez daha çekmeden önce onu arkama çektim.

Su taşmaya başladığında ikimiz de geri sıçradık. "Calli?"

"Geliyorum!" Onlara bağırdı ve bana dönüp kapının arkasını işaret etti. "Git saklan."

Burası benim evim. Saklanmak zorunda değilim... ona söylemek istediğim şey buydu ama yine haklıydı, planın işlemesi için beni görmemeleri gerekiyordu. Ben de hareket ettim ve o da hareket etti. Tam önümde durdu, sırtım duvara dönüktü ve yüzüne birkaç kez vurdu. Bana baktı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi ve kaşları çatıktı, sonra "Korkmuş görünüyor muyum?" diye sordu.

Kapıyı açtığında yapacağı hareket.

"Hayır... dudaklarını daha çok ısır ve başını eğ." Uydu ve ben de başımı salladım. "Tamam, şimdi aç."

Kapı koluna uzandı ama kilidi açmadan önce bir kez daha yüzüme baktı ve şöyle dedi: "Annene seninle evleneceğimi söyledim ama bana zayıf dedi ve bunu içtenlikle söyledi, bu yüzden daha güçlü olacağım. Bir dahaki karşılaşmamızda bana fil diyeceksin."

Gülmemeye çalışarak elimi ağzıma kapattım. *Evlenmek mi? Fille mi? Ne?*

Soramadım çünkü kapıyı çoktan açmıştı. Kapıyı banyoyu gösterecek kadar geniş ve beni saklayacak kadar dar tutuyordu.

"Calli, ne yaptın sen?"

"Öyle demek istemedim!" diye burnunu çekti ve ben de gözlerimi devirdim. Ona gözyaşı eklemesi gerektiğini söylemedim.

"Birine söylememiz gerek-" dedi en büyük kız kardeşi Avena... sanırım....

"Lütfen, Avena, yapma!"

Evet, ablasıydı. Ablasıydı. Sesi daha derindi. "Calli-"

Ortanca kız kardeşi Bellarose, "Çocuklar, önemli bir değil," diye cevap verdi. "Onlar zengin. Biri gelir ve tamir eder. Hadi gidelim."

"Rosie-"

"O haklı, Avena. Burası çok büyük bir yer. Başka banyoları da var ve hizmetçileri var. Hadi gidelim!" Koşarak banyodan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Duymak için kulağını kapıya doğru çevirdim ve sadece bir saniye sonra "Şimdiden gittiğimize inanamıyorum!" diye bağırıldığını duydum.

Kapıyı hafifçe açtım.

"Calli, bağırmayı kes!"

"Özür dilerim," diye homurdandı. Banyodan çıktım ve onu dönüşte dururken buldum, kız kardeşleri koridorun ilerisindeydi. Gözlerini kırıştırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi, sanırım koridordan aşağı koşmadan önce veda etme şekliydi.

Bahçeye bakmak için pencereye doğru adım attım. Annemle babamı bulmak kolaydı. Sadece birini bulmam gerekiyordu, diğeri de yakınlardaydı.

Evet. Babamın kollarını annemin beline doladığını gördüğümde düşündüm. Annem geri çekilecekmiş gibi yaptı ama babam daha sıkı tuttu ve annem de her zamanki gibi babamın kendisini tutmasına izin verdi.

"Calliope Affini," diye fısıldadım kendi kendime. Ama zihnimde onun adını *Calliope Callahan* olarak söyledim, sadece kulağa nasıl geldiğini görmek için.

Garip gelmedi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

*"Bir sonraki hayatta ve ondan sonraki her
hayatta sana giden yolu bulacağım."*

~Mia Hollow

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 23
Bogotá, Kolombiya
Cumartesi, 23 Haziranrd

Tobias gazeteleri önüne koyarak, "Nacional dün gece üç tarlamızı yaktı ve iki tona el koydu," diye mırıldandı.

"Ve Başkan Rojas henüz bir zafer fotoğrafı çektiirmedi mi? Şok oldum." Kahvemi yudumladım.

"Eminim bu sabah bir basın toplantısı ve el sıkışmalar olacak ve öğle yemeği daha bitmeden gazetelerde fotoğraflar çıkacak." Dışarıdaki sokağı incelemek için masamdan uzaklaşarak restoranın etrafına baktı. "Yedi dönümlük bir villanız var, istediğiniz her tür yumurtayı sizin için seve seve pişirecek iki farklı aşçınız var, ama siz duvardaki bu rastgele delikte ısrar ediyorsunuz."

"Güvende olduğumu düşünerek kendimi kandırmamayı tercih ederim." Bu lanet villayı içinde saklanmak için almadım. Bir kalenin arkasından liderlik eden bir adam uzun yaşamaz ve kimsenin saygısını kazanamaz. Beni görmelerine ihtiyacım vardı. Sadece söylenti olsalar bile-

"Üzgünüm anne, yasak bölge, vayas yok, aşağı in, abajo." Merdivenlerin tepesindeki muhafızlar orada kim varsa aşağıya doğru işaret ediyor.

Gazeteyi almak için hamle yaptığım anda onun sesini duydum.

"Öncelikle, ben senin *annen* değilim. İkincisi, telaffuzun berbat. *Vayas yok. Abajo.*" Sanki bir aptalmış gibi yavaşça telaffuz etti ve diğer muhafızlardan birkaçının sırtmasına neden oldu.

"Her neyse. Kıçını kaldırıp aşağı in. Burası şimdilik rezerve edildi." Ona dudak büktü ve sinirlenmeye çalışmasına rağmen gözlerinin biraz kaydığını fark ettim.

Derin bir iç çekti. "Eminim buradaki operasyonun beyni sen değildir, değil mi *Careverga?*"

Ayağa kalktı. "Az önce bana ne dedin-"

"Burada bir sorun mu var?" Tobias gürledi ve gizemli kadın yaklaşırken daha önce dikkatsiz olan muhafızlar sertleşip silahlarını çekti.

Etrafındaki manzarayı inceledikten sonra sarı V yakalı gömleğine iliştirilmiş rozeti çekerek kimliğini gösterdi. "Ben aşçıyım, eğer

hepsi buraya yemek yememek için geldi. Bu durumda Maria Paula'nın sizden dakika başına ücret almasını sağlayacağım."

Tobias bana baktı ve ben de başımla onayladım. Yoldan çekilerek onu net bir şekilde görmemi sağladı ve neden hepsinin ona hayvanmış gibi baktığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Gözleri vücudunun kıvrımlarında geziniyordu ve giydiği yırtık jean şortun bacaklarını ortaya çıkarması ve kıcının kıvrımlarını sarması onu bundan vazgeçirmedi. Kırpık üst kısmı da pürüzsüz karnını sergiliyordu. Koyu kahverengi saçları dağınık bir topuzla bağlanmıştı.

"Patron, siparişinizi alabilmem için acele edip yüzüme bakabilir misiniz?" diye sordu, elinde kalem ve not defteri vardı. Bunun üzerine yüzüne baktığımda, bana karşı sahte bir gülümsemesi olmasına rağmen, bana kızgınlıkla bakan gri gözlerle karşılaştım.

"Maria Paula nerede?"

"Üzgünüm efendim. Bu menüde yok. Bir şey tavsiye etmemi ister misiniz, yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacınız var?" diye kibarca sordu, ancak tavrında aynı mesajı ileten hiçbir şey yok gibiydi.

"Sorularımı tekrarlamaktan hoşlanmıyorum."

"Kimin var?" diye sordu boş boş. "Sizi temin ederim, hafta sonu izinli olacağını düşünerek bütün geceyi bu lanet yeri temizlemekle geçiren, ancak sabahın köründe bir krala, bir kartelevat, mafyaya, zengin, bencil bir Amerikalıya ya da her neyseniz ona kahvaltı hazırlamak için geri çağrılan bir garson da sorularını tekrarlamaktan hoşlanmaz. Ayrıca kahvaltı yapmakla ilgili olmayan soruların sorulmasından da hoşlanmıyor çünkü bu onun hayatını sona erdirebilir ve evet, arkasından kıcına bakan erkek domuzlardan da hoşlanmıyor. Ama siparişinizi memnuniyetle almaktan başka ne yapabilir ki?"

Yine sahte gülümsemesini sundu.

"Dikkat çekmekten hoşlanmıyorsa daha uzun, daha bol bir şort giyebilir," diye cevap verdim, ne kadar sinirlendiğini görünce iyice eğlenmişim.

"Yapabilir." Sanki aptallık ediyormuşum gibi başıyla beni onayladı. "Ancak domuzlar yüzünden canı ne isterse onu giyme sevdasından vazgeçmek istemiyor. Ayrıca, acı çeken onların taşakları, benim değil. O yüzden, üçüncü kez, siparişiniz lütfen?"

"Bu noktada benim için su kaynatacağın konusunda sana güvenebileceğimi sanmıyorum," dedim ve yavaşça nefes aldı, belli ki kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Nefesini verdiğinde karşımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. "Affedersiniz?"

"Dükkânın açılmasına daha iki saat var, bu yüzden siparişinize olan güveni toplayana ya da siz gidene kadar burada dinleneceğim," diye meydan okudu. "Ah, doğru, adamlarınla önemli bir iş konuşuyor olmalısın. Bana aldırmayın, hiçbir şey dinlemeyeceğim. Bana ihtiyacın olursa ayağımı tekmele."

Elini belindeki önlüğün içine sokarak akıllı telefonunu çıkardı. Kulaklıklarını taktı ve her ne dinliyorsa o kadar gürültülüydü ki kulaklıklar neredeyse anlamsızdı.

Beni tamamen görmezden gelerek orada oturdu ve izlediği her ne haltsa gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi. Adamlara baktım ve baktığımda hepsi başka tarafa baktı.

Bu yeniydi.

Gazeteyi kaldırıp sessizce okudum.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Ama farkına bile varmadan kâğıdı bitirmiştım ve Tobias . "Patron, vakit geldi."

Sandalyemden kalktım ve onun uyuduğunu, kolunu yastık olarak kullandığını fark ettim.

Masanın üzerine birkaç banknot koyarak çenemi kaldırdım ve sessizce gitmelerini emrettim.

24 Haziran Pazar

Bu kez beyaz dantel bir etek ve çiçekli straplez bir bluz giymiş olarak merdivenlerden çıktı. Masama geldiğinde adamlarım onu bir kenara bıraktı. "Bugün dinlenme günü! Tanrı'nın günü! Kapalıyız."

"Hayatınız için gerçekten hiç yok, değil mi?"

"Hepimiz bir gün öleceğiz, değil mi?" diye tersledi, çantasına uzandı ve onun için masaya bıraktığım parayı çıkardı. "Peki ya bu? Yapma bunu! Senin gibi erkekler kadınların kafasını böyle karıştırır."

"Affedersiniz?"

İç çekerek karşımdaki koltuğa oturdu. "Zengin, güçlü ve tehlikeli bir adam küçük bir restorana girer. Güzel garson-"

"Bu sen misin?" diye sordum.

"Başka bir garson görüyor musun?" Dudaklarını büzdü, ellerini sallayarak lokantanın etrafını işaret etti. "Hayır, görmüyorsun. Neden? Çünkü çoğu senin gibi adamlara kapıldı."

"Benim gibi erkekler mi? Zengin, güçlü ve tehlikeli adamlar mı?"

Başını salladı ve devam etti. "Paranızı ve süslü arabalarınızı göstererek restoranlara gidiyorsunuz. En seksi garsona asılırsınız. Hepiniz sizinle ilgilenmek zorunda olan kadınları gerçekten seviyorsunuz. Sanırım erkeklerinizi ayağa kaldıran şey 'her lanet arzunuzu' beklemek olabilir. Sık sık gelirsiniz, yüksek bahşişler bırakırsınız, güzel şeyler söylersiniz, güzel garson kız parlak zırhlı şövalyesini bulduğunu düşünür, bir de bakarsınız ki ya uyuşturulmuş, ya pezevenkleşmiş ya da ölmüş, bazen de sokağın köşesinde yatıyor."

İlginç. "Sen de kendini çok beğeniyorsun-"

"Kesinlikle," diye gururla şarkı söyledi. "Ben kendimi beğenmiyorsam başkası neden beğensin ki? Sen kendini beğenmiyor musun?"

Bu soru karşısında kaşlarım kalktı. "Aynı seviyedeymişiz gibi mi görünüyoruz?"

Önce lokantaya, sonra pencereden dışarı baktı ve şöyle dedi: "Aynı seviyedeyiz, aynı binadayız, aynı masadayız, aynı zamandayız. Senin seviyesinde olmadığımı düşündüren ne? Ben güzelim-"

"Kendine üç kez güzel dedin-"

"Atasözleri 8:7. *Çünkü ağızım doğruyu söyler; ve kötülük dudaklarım için iğrenç bir şeydir,*" diye karşılık verdi hemen. "Ben güzelim. Zekiyim, çalışkanım ve yaptığım her işte tutkuluyum. Sen öyle misin? Beni senden farklı kılan ne? Para mı? İhtiyacım olan her şeye zaten sahip olmadığımı nereden biliyorsun? Senin kiralık katil ekibin mi? Neredeyse kesin olarak söyleyebilirim ki onlardan çok daha iyi bir nişancıyım... ve bunu topuklu ayakkabılarla yapıyorum."

Parayı masaya geri koydu ve bana doğru uzattı.

"Parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Parlak zırhlı bir şövalye istemiyorum. Ben kendimi kurtarırım. Her zaman kurtardım, her zaman da kurtaracağım."

"Tamamen kabul edilebilir," diye yanıtladım, parayı masadan kaldırarak. "Eğer 'Maria Paula'nın sizden dakika başı ücret almasını sağlayacağım' demeseydiniz parayı asla yatırmazdım bile. İsteğiniz üzerine ödeme yapıyordum, size karşı bir ilgim olduğu için değil. Şimdi siparişimi vermeye hazırım," diye alay ederek menüyü ona uzattım.

Oturduğu yerden kalkarak bana ters ters baktı. "Harika. Yarın bana ver. Ne zaman? Biz. Açtığımızda. Açık olduğumuzda. Eğer çok açsanız... ben buralarda bir düzine olduğum için, eminim başka biri arkadaşlığınıza bayılacaktır. Kim, emin değilim, ama herkesin birileri vardır. Barış sizinle olsun."

Topuklarının üzerinde dönüp merdivenlerden aşağıya doğru yürümeden önce üzerime haç işareti yaptı.

Gülümsemesini bastırmaya çalışan Tobias'a baktım. "Komik bir şey mi var?" "Hiç de değil."

"Ben öyle düşünmemiştim."

Neden beni bu kadar rahatsız ediyor ve eğlendiriyordu?

25 Haziran Pazartesi

Restorana vardığımda her yer mis gibi kokuyordu. Merdivenlerden yukarı çıkarken onu tezgahın arkasında gördüm, saçında bir bandana ve ellerinde hamur açan şeffaf eldivenler vardı. Biz geldiğimizde başını kaldırıp bize bakmadı ve bu inadından değil, odaklanmış olmasından kaynaklanıyor gibiydi. Hamurdan kalkıp önlüğünün tozunu aldı, ellerine eldiven geçirdi ve fırından etleri aldı. Eti bir kenara atarak iki satır çıkardı ve elinde döndürdü. Hızlı bir hareketle eti kemiğinden ayırdı. Eti küçük parçalara ayırırken dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi.

Köşedeki koltuğumda otururken fark etmemiş ya da umursamamış gibi davrandım, hiç etkilenmemiştim ama dikkatini başka bir şeyin meşgul etmesine sinirlenmiştim ve yine de et parçalamaktan bu kadar keyif almasına garip bir şekilde sevinmiştim. İşte o zaman sesi aklıma geldi.

"Yaptığım her şeye tutkuyla bağlıyım. Sen de öyle misin?"

Onun için söylemesi kolay. Karmaşık bir hayatı yoktu. Her gün uyanıyor, yemek pişiriyor, temizlik yapıyor ve mutlu bir şekilde evine dönüyordu.

Tobias ve ben sessizce konuştuk ve tam yeni planlar yazmaya başlayacaktım ki önüme bir tabak empanada ve tanımadığım bir şeyden oluşan bir kase kondu. Ona baktım ve omuz silkerek, "Sipariş vermediniz, o yüzden bizden. Sizi milyonlarınızdan etmek istemeyiz. Empanadas ve bir kase Arroz atollado."

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadan tekrar baktım.

"Ciddi misin?" diye sordu. Kaşığı tepsiden alarak Arroz atollado'dan bir kepçe dolusu aldı ve yedi. "Zehirli değil."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim." Ancak onun böyle düşünmesi beni meraklandırdı. "Tam olarak benim gibi kaç erkekle tanışıyorsun?"

"Bu çok kişisel bir soru. Bu konuşmayı yapabilecek kadar yakın mıyız?" O da karşılık verdi ve yüzümün ne hale geldiğinden emin değildim ama

Güldü, tekrar karşımdaki koltuğa oturdu. "Senin gibi erkekler mi? Senin gibi çok fazla erkek olduğunu sanmıyorum. Eğer bahsettiğini düşündüğüm şeyden bahsediyorsanız... birkaç talihsiz karşılaşma yaşadığımı söyleyebilirim. Bu kadar güzel olmanın dezavantajlarından biri de bu."

Bu bana hiçbir şey anlatmadı ve eminim asıl amaç da buydu. "Ama de şehirde tek dolaşıp duruyorsun, Cordelia. Tehlikeyle flört etmekten hoşlanıyor gibisin."

Dudakları yukarı kalktı, "Beni mi gözetliyordun? Hayır, bizzat senin yaptığından şüpheliyim; bu senin gibi bir adama yakışmaz. Peki, casusun ne buldu?"

Dirseklerini masaya dayayarak başını avuçlarının arasına aldı.

"Çoğu insan gözetlendiğini fark etse sinirlenir," dedim, kaşığı elinden alıp yemekten bir ısırık aldım, kısmen tadının berbat olduğunu umarak, böylece onunla dalga geçebilirdim... Ama olmadı. Öyle olmasını istemem bile can sıkıcıydı... Bu çocukça davrandığım anlamına geliyordu.

"Güzel, değil mi? Ne diyebilirim ki, ben sihirliyim." Bana göz kırptı ve eğer kibir için bir ödül verilebilseydi bunu fazlasıyla kazanırdı.

"Cordelia Muñoz. Şehrin yukarısında yıkık dökük tek odalı bir dairede yaşıyorsunuz, zamanınızın çoğunu doğu yakasındaki Saint Catherine of Siena ilkokulunda gönüllü olarak çalışarak geçiriyorsunuz. Çarşamba ve Pazar günleri olmak üzere haftada iki kez ayine gidiyor ve sonrasında evsizler için sandviç yapmaya ve temizlik yapmaya yardım ediyorsunuz. Bir aziz olmadığın zamanlarda sinemaya gitmekten ya da şehir meydanında fotoğraf çekmekten hoşlanıyorsun."

"Sana sıkıcı geliyor mu?" Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi gülümsedi.

"Katlanarak öyle," diye cevap verdim, empanadayı ikiye bölüp bir ısırık aldım. Pirinç kâsesinden bile daha tatlıydı.

"Ama?" Elimden diğer yarısını aldı ve yedi. Ona şüpheyle baktım. Sadece başını salladı. "Sanki bunu söylemek istiyordun ama dudaklarının arasına koyduğum cennet diliminden etkilenip unutmuş gibiydin. Bu yüzden konuşmayı ilerletiyorum. Cordelia Muñoz'un hayatı sana katlanarak sıkıcı geliyor *ama...*"

İşte oradaydı... yine o kızgınlık ve eğlence hissi. Onu bir kenara ittim. "Melek gibi yaşayan birinin, bunun tam tersi olan bir adamla oturmaktan neden hoşlandığını merak ediyorum."

"Öncelikle, bundan zevk aldığımı söyledim mi? Kelimeleri ağzıma tıkma. İkincisi," diye eğildi ve fısıldadı, "belki de ben düşmüş bir meleğim

Işığa giden yolu bulmaya çalışıyorum ve sen dikkatimi dağıtmaya devam ediyorsun."

Kendi küçük şakasına güldü ve dudaklarını yalayarak bir ısırık daha aldı.

"Ayrıca birkaç kartel üyesinin seni sahiplenmeye çalıştığını öğrendim-"

"Bana tecavüz et," diye açıkladı başparmağını yalayarak. "Biz koca oğlanlar ve kızlarız.

Sözlerimizi şekerle kaplamayalım."

"Denemiyordum." Sadece bu kadar şiddetli olduğunu bilmiyordum.

"*Casuslarım*

görünüşe göre bu ayrımı paylaşmıyordu."

"Boktan casuslarınız var; şeytanın ayrıntıda gizli olduğunu bilmiyorlar mı?" diye sordu, kaşığıma tekrar uzanarak.

"Bu benim için mi yoksa senin için mi?" Ben sorguladım.

Kıkırdadı ve eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuğa benzedi. "Sadece bu yiyeceklerin yenmesinin güvenli olduğuna dair aklınızda hiçbir şüphe kalmadığından emin olmaya çalışıyorum."

"İlginiz için teşekkür ederim," dedim kaşığı geri çekerek. "Ama sanırım idare edebilirim."

"İyi. Keyfini çıkar." Kaşlarını çattı ve arkasına yaslandı. "Her neyse, yapabilirsin ya da yaparsın demiyorum ama o hayvanlara bulaşman için hiçbir sebep yok."

"Bunu yapmam mümkün mü? Eğer istersem? Garip bir nedenden ötürü, tüm erkekler ya kayıp ya da trajik bir durumla hastanelik olmuş gibi görünüyor," diye bitirdim, bir ısırık daha alarak.

"Düşmüş meleklerin bile koruyucu melekleri vardır," dedi yumuşak ve derin bir ses tonuyla, kulağa hem uğursuz hem de seksi geliyordu. Kollarını kavuşturdu ve gözlerindeki bakış daha da koyulaştı. "Cordelia Muñoz'un hayatı şimdi senin için daha ilginç hale geliyor gibi görünüyor. O bir seri katil mi? Gündüzleri evsizleri besleyen ve muhtaçlara yardım eden bir melek. Geceleri ise gangsterleri ve haydutları öldüren bir şeytan. Dar kıyafetleriyle onları kendine çekiyor, sonra onları besliyor, kim bilir belki de yatıyor ve WHAM! Neye uğradıklarını şaşıyorlar. Dikkatli ol patron, bir sonraki kurbanı sen olabilirsin."

Bana bakarken dudağının kenarı yukarı doğru seğirdi. Kendimi tutamadım ve ona başımı sallayarak güldüm.

"Ne yani, bunu yapabileceğimi düşünmüyor musun?" dedi, kendisiyle eğlenerek.

"Hayır, inanıyorum. Aynı garip nedenden ötürü, senin bunu yapabileceğine inanıyorum." Su bardağına uzandım. "Ben sadece senin aptal olacağını düşünmüyorum."

Hepsinin izini size kadar sürebilecek kadar. Bu da bana Cordelia Muñoz'un sahte olabileceğini düşündürüyor."

"Sahte mi? Bu çok incitici. Hiç düşündün mü, belki de hiç kimse senin gibi tüm bağlantıları bir araya getirmemiştir, bu yüzden belki de sen ortalama bir erkekten daha zekisin ve ben bunu hesaba katmadım? Oops."

"Mümkün. Ama yine de onların sen olduğuna inanmıyorum. Belki onlardan biridir.

En fazla iki. Ama hepsi değil."

"Tehlikeyle flört eden ben miyim, yoksa sen mi?" diye sordu yanağını tekrar avucuna dayayarak.

"İkimiz de öyleyiz. Ancak," ve bu kısmı anlaması gerekiyordu, "daha büyük risk altında olan sensin."

"Benimle gerçekten kavga etmek istiyorsun, değil mi?" "Sana pek çok şey yapmak istiyorum," diye itiraf ettim.

Tekrar yaklaştı ve pembe dudaklarını yalayarak, "Tek kişi sen değilsin. O zaman neden sana öncelik vereyim?"

"Çünkü zaten var. Yoksa her gün açılıştan iki saat önce herkes için mi uyanıyorsun?" Yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru tarayarak sordum.

Başını eğdi ve kendi kendine hafifçe kıkırdadı. "Haklısın. Senden etkilendim... tehlike ve her şey. Ama ben çok kıskanç, işbirlikçi, sahiplenici ve affetmeyen bir insanım."

"Yani?"

"Yani, bir güne ihtiyacım var." Sandalyeye geri oturdu. "Dikkatinin sadece ve sadece benim üzerimde olduğu bir gün. Böylece seni sistemimden atabilirim ve sonrasında terk ettiğin zavallı kız gibi hissetmem."

"Sadece bir gün mü?" Ben açıkladım.

"Tam bir gün." Ayağını kalçama sürttü, ayak parmakları sikime sürtündü. "Ne eksik ne fazla."

"O zaman benim villam-"

"Hayır." Sözümü kesti. "Beni özel villanızda bir aşağı bir yukarı becermek ve sonrasında bana eşlik etmek mi istiyorsunuz? Hayır, teşekkür ederim. Senin standartlarına uygun bir otel bul ve o gün için rezervasyon yaptır. Böylece ilk kim uyanırsa o gidebilir. Korkmadığın sürece güvende olmayacaksın ve ben seni bir tuzağa çekiyorum."

Sandalyeden kalkarak gri gözlerini cesurca vücudumda gezdirdi. Onu böyle düşünmeye ve davranmaya iten şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum.

"Yarın gece yarısı bir araba sizi alacak. Umarım Tanrı seni Çarşamba ayininden çaldığım için beni affeder."

"İşte bu yüzden o iyi Tanrı'dır. O her şeyi affeder," diye karşılık verdi, ayağa kalktı ve yaklaştı, dudakları doğrudan benimkilerin üzerindeydi ve ikimiz de başka tarafa bakmıyorduk. Sırıttı ve dudaklarımı öpmek yerine kulağımı ısırıp ve fısıldadı, "İyi manzaralı bir oda tuttuğunuzdan emin olun... Her zaman cama karşı becerilmek istemişimdir."

Geri çekilip mutfığa doğru yürümeden önce bana göz kırptı ve beni orada çivi gibi sert bir şekilde bıraktı.

Çarşamba, 27 Haziran th

Vücudunun her santimini ve kıvrımını saran omuzları açık beyaz bir elbiseyle süite adım attı. Saçları yumuşak dalgalar halindeydi ve taktığı tek takının göğüslerinin üzerinde duran küçük bir haç olduğunu fark ettim. Fazla makyaj yapma zahmetine girmemişti ve göğsüne dağılmış küçük doğum lekelerini açıkça görebiliyordum. Bir insanın aynı anda nasıl bu kadar ilahi ve günahkâr görünebildiği bir dünya harikasıydı.

"Merhaba patron," diye fısıldadı, görünüşe göre artık 'adam'ı bırakmıştı. Görünüşe göre yakınlaşıyorduk. Ama benim daha yakın olmam gerekiyordu.

Uzanıp yüzünün yan tarafını kavradım, başparmağımı dudaklarına götürdüm ve o güzel gözlerini kapattı. "Şimdi bana ne yapmayacağını söyle... çünkü başladığımda durabilecek miyim bilmiyorum."

Başparmağımı öptü, bakışlarını benimkilere kaldırdı, gözleri şehvet doluydu. "Beni kendi kişisel fahişenmişim gibi becer... ama işimiz bittiğinde bana öyle davranmaya kalkma. Eğer para bırakırsan, seni bulur ve canını yakarım. Anlaşıldı mı?"

"Crystal."

"Harika. Başlayabilirsiniz." Bir adım geri çekildi, topuklu ayakkabılarını çıkardı ve çantasını kenara fırlattı. Yavaşça elbisesinin indirdi, kumaş düşüp ayaklarının dibinde birikirken kıvrımlarını yalayıp geçti. Önümde çıplak duruyordu ve göz kamaştırıcıydı. Pürüzsüz teni ve cömert kıvrımları, pembe uçlu dolgun göğüsleri, dokunmam için zorlanan meme uçları.

"Ah..." diye inledi başparmaklarım üzerlerinde gezinirken. Basit bir dokunuş onu böyle etkileyebiliyorsa, başka neler yapabileceğimi görmem gerekiyordu. "Oh." Isırdı

Hassas derisini çimdiklerken dudağını sıktım. Gergin bir meme ucunu çektim, bıraktığımda göğsünün zıplamasını izledim.

Yüzünün yan tarafını öptükten sonra boynuna doğru ilerledim ve kalçalarının arasına uzandığımda onu kaygan ve benim için sıcak buldum. Am dudaklarını araladım ve orta parmağımı içine kaydardım. Ağzı açık kaldı, tüm vücudu kollarımın arasında gevşedi. "Güçlü kalman gerekecek çünkü seni cezalandırmam gereken çok şey var."

"Cezalandırmak mı?" diye nefesini tuttu, kalçalarını elimin etrafında sıktı, parmağımı yere bastırdı.

"Bana karşı sesini yükselttiğin onca zaman. Benimle tartıştın... hatta adamlarımın önünde bile." Dolgun dudaklarını öptüm, yumuşamaya başlayınca geri çektim. Bana ters ters baktı. "Bu bakışı da kendine sakla... Daha sana işkence etmeye başlamadım bile."

Parmağımı onun sıcaklığından çekerek ağzına götürdüm. "bak."

Dudaklarını araladı, parmağımı ağzına götürdü ve ben nefesim hızlanıp çekilene kadar emdi, yukarı aşağı yaladı. O fark etti ve şeytanca sırıttı.

"Eğer ben işkence göreceksen, sen de benimle birlikte işkence göreceksin-" Daha fazla dayanamadım. Ellerimi boynunun iki yanına koyarak çenesini açtım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, dilim ağzına girerken emrediyordu.

Gerçek olamayacak kadar iyiydi ama bunu sorgulayamazdım... Sorgulamak istemiyordum. Sadece onunla birlikte olmam gerekiyordu.

CALLIOPE - YAŞ 21

Bogotá, Kolombiya

28 Haziran Perşembe

"Trágicas noticias esta mañana cuando las personas despiertan a la noticia de la muerte del presidente Rojas..." (Bu sabah insanlar Başkan Rojas'ın ölüm haberiyle uyanırken trajik haberler). Elimi alarmın üzerine vurarak tekrar uyumaya çalıştım. Tüm vücudum ağrıyordu ve kendimi yataktan kaldıracak gücüm yoktu. Ancak radyodaki sözler zihnimde tekrarlanır tekrarlanmaz ayağa fırladım ve ayaklarımı yere bastım. Yatağın ağırlığından zaten biliyordum ama yine de omzumun üzerinden arkamdaki buruşuk çarşaflara baktım... O gitmişti.

Yataktan kalktım, geriniyordum ki kapı açıldı ve genç hizmetçi gözlerini dikmiş bana baktı, gözleri çıplak vücudumda gezindi, yüzü kızardı ama hemen toparlandı. "*Lo siento se orita...*" dedi.

"Sorun değil. Ben duş alırken sen de temizlenebilirsin," diye İspanyolca cevap verdim. Telefonumu kaptığım gibi banyoya girdim ve yansımama bakmadan önce düşüncesizce kaydırma yaptım. "Aman Tanrım... O lanet olası bir vampir mi?"

Boynumdan kalçalarım kadar her yerim koyu kırmızı aşk ısırıkları ve izleriyle kaplıydı. Arkamı döndüğümde kışımdayine gülmek için elimden geleni yaptım... Kalmayacaksa neden beni bu kadar çok işaretlemişti? *Sonra tekrar, neden kalsın ki?*

Hızlı bir duş aldım, kabarık bir havluya sarınmadan önce saçlarımı duruladım. Odaya döndüğümde hizmetçi gitmişti ama kıyafetlerim oturma odasından yatağa kadar gelebilmişti. Elbisemin yanında İspanyolca yazılı küçük bir kart vardı: *Kadınlar, yardıma ihtiyacınız olursa arayın, biz geliriz... O size sahip değil.*

Paltomun göğsümdeki izleri kapatacağını umarak giyinirken bir kahkahayı bastırdım. Odadan çıkmadan önce arkama baktım ve kendi kendime sııttım. Çok eğlenceliydi.

Ben odadan çıkarken hizmetçi başını kaldırıp baktı. Kartı kaldırıp bırakıp bırakmadığını sordum, tek kişi olabileceğini biliyordum. Çılgınca başını salladı ve odadan olabildiğince hızlı çıkmam için ellerini salladı. Bir yanım ona kurban olmadığımı söylemek istiyordu. O kadar iyi ve o kadar sert sikilmiştim ki, tek bir kişiye fazla zevk vermişim gibi geldi. Ama görevini engellemek istemedim, bu yüzden sadece gülümsedim ve ayrılmadan önce ona başımı salladım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

"Ölüm vadisinden geçsem de kötülükten korkmayacağım, çünkü vadideki en kötü orospu çocuğu benim."

~Alex Garland

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 23
Bogotá, Kolombiya
29 Haziran Cuma

Yemek masasında oturmuş, güpegündüz onu köşeden yakalarlarken ekranı izliyordum. Evinden dışarı adımını attığında kollarından tuttular, bacaklarını kaldırdılar ve onu minibüse attılar. Minibüsün içindeki yayına geçerken omzumun üzerinden baktım ve Tobias'ın dudaklarında kaşlarını çatarak yayını izlediğini gördüm, sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Bir şey mi yaptı?" diye sordu bana.

"O yaptı." Elindeki bilgileri ona vermesini işaret ettim.

Ben.

"Yani başından beri seninle oynamaya çalıştığını biliyor muydun?" diye sordu.

Önümdeki masaya fotoğrafların yanı sıra kokain torbaları da koydu. "Ama yine de onunla yattın."

Ona cevap vermedim, bunun yerine resimlere hızlıca göz attım ve onları bir kenara attım. Biftek bıçağımı alarak önümdeki dört torbanın her birini kesip açtım ve her birinden biraz döktüm. Objektifimi kaldırıp her birine dikkatle bakmadan önce yavaşça çizgiler halinde kestim.

"Bu ikisi nereden geldi?" Parmaklarımı önümdeki en beyaz iki çantaya vurarak sorguladım.

"Rocha Karteli'nden, amblemleri ağzı açık goril, şu anki liderleri Miguel Munha." Bana kısa boylu ama kaslı, bronz tenli ve kıvrıkcık saçlı bir adamın fotoğrafını uzattı. "Bir sorun mu var?"

"Sakın deneme sürtüğ!"

Tablete baktığımda adamlardan birinin tüfeğinin dipçiğiyle yüzünün yan tarafına vurduğunu gördüm. Başı yana savruldu ve tekrar doğrulup dudaklarındaki kanı yalamadan önce bir an durdu.

"Ne oldu?" diye sordu şoför.

"El bağlarını kesmeye çalışıyordu," diye yanıtladı diğeri, arkasına uzanıp küçük bir jilet çıkardı. "Bunu nereden çıkardı ki?"

"Başka bir şey yapmaya kalkarsan seni burada öldürürüz! Beni duyuyor musunuz?" diye kükredi şoför.

Cevap vermedi.

"Üzerinizde başka bir şey var mı? Yoksa üzerini mi arayayım?" diye sordu diğeri.

Yine de konuşmadı.

"Onu buraya mı getiriyorlar?" Tobias, gerçekten de güvenli evimize giden yolda olduklarını görmek için eğilerek sorguladı.

"Üstünü arayın," dedi şoför.

Bıçağı yere atıp sandalyeden kalkmadan önce kokaine ve ardından Rocha'nın fotoğrafına baktım, telefonumu da yanıma aldım.

"Herkes çoktan Chicago'ya geri döndü, değil mi?" Mutfğa doğru ilerledim.

Tobias hâlâ ekrana bakıyordu: "Evet, jet önümüzdeki bir saat içinde kalkacak." "Çok sakın. Hangi kartel için çalışıyor?"

"Benim sana sorduğumdan daha fazla soru sorduğunu fark ettin mi?" Kendime bir bardak su doldurmadan önce bir mesaj yazarak gözlemledim.

Sonunda gözlerini ekrandan ayırdı ve bana doğru baktı. "Bunu on üç yaşımıdayken fark etmiştim."

"Peki benim Google olmadığımı ne zaman fark edip beni sorgulamayı bırakacaksın?" Ona doğru yürümeden önce suyum bitirdim. Kaşları kalktı ve ben de elimdeki bardağı yere düşürüp yanımda paramparça olmasına izin verdim. "Temizle şunu."

Cam parçalarını toplamak için eğilmeden önce bir saniye hareketsiz durdu.

"Artık çocuk değiliz, Tobias. Eşit değiliz. Sen ve ben arkadaş değiliz, iş arkadaşı değiliz. Benim için çalışıyorsun, bana hizmet ediyorsun, ayaklarımın altındasın ve orada mutlu bir şekilde duruyorsun. Mutlu değil misin, Tobias?"

Nefes aldı ve bana baktı. "Ayın üzerinde, patron."

"Olmalısın. Ayaklarımın altında değil, dibimde olmak isteyen uzun bir liste var. Yerini unutursan, soruları kimin sorduğunu unutursan, sonun o cam gibi olur, bir an ihtiyaç duyulur, güvenilir ve bir dakika sonra paramparça, işe yaramaz, çöp olursun. Her şey o kadar hızlı olacak ki, af dileme şansınız bile olmayacak. Bu senin ilk ve son uyarın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, patron."

"Güzel." Masaya geri döndüm. "Az önce pilota mesaj attım; jet sizi bekliyor. Benz'i al ve oraya git. Geri döneceksin

Herkesle birlikte Chicago'ya. İndiğinizde ne yapmanızı istediğimi size bildireceğim."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bana başka bir soru mu soracaksın?" Kokaini parmaklarımın arasında ovuşturarak meydan okudum.

"Hayır, efendim."

"Size yol tarifini verdim, neden hala buradasınız?"

"Şimdi gidiyorum, efendim." İlk kapıdan çıktı ve asansöre bindi. Kamera yayını değiştirip gidişini izledim. İlk garaja vardığında, camı mendilinin içinde tuttuğunu fark ettim. Benz'i aldı ve o kadar hızlı sürdü ki araba savruldu.

"Bir gün seni öldürmek zorunda kalacağım, değil mi Toby?" Kendi kendime mırıldandım. Bunu hissedebiliyordum. Artan kızgınlığını, daha fazlası için duyduğu hırsı. Hırs iyi olabilirdi... ta ki bu hırs sadakatiyle çatışıp ihanete dönüşene kadar.

Donatella'nın onu beceriyor olması da yardımcı olmuyor. Aslında, kötüleşmesinin nedeni de bu. Bize çok yakın büyüdü, aileden biri olabilirdi ve Dona şimdi onunla yattığı için, bunu gerçekten aile olmak sanabilir.

Onun için yeterince iyi değil. Dona bunu bilmeliydi, değil mi? Yeterince iyi olmadığını, ona ihtiyacı olan her şeyi veremeyeceğini görmeliydi.

"Aşk hepimizi aptallaştırır, kör eder, güçsüz ve savunmasız bırakır... tüm yükseklerin en tatlısı ve yoksunlukları çok sert, çok acı verici ve öldürebilecek kadar acımasız olan bir uyuşturucudur... Herkese tavsiye ederim." Dona kitaplarından birinde aşkı böyle tarif etmişti. Belki de onunla derin bir ilişki yaşıyordu. Ya onun gözlerini açmaya zorlamalıyım ya da Tobias'ın hepimiz için daha iyi olacak şekilde değişmesini ummalıyım.

Bip.

Bip.

Tekrar videoya baktım ve minibüsün garaja girdiğini gördüm. Adamlar araçtan inip onu arkadan sürüklediler. Dönerek oturma odasını geçtim ve arka odaya adım attım. Işıklar yandı ve onu grafitili odaya atmalarını izledim, yer toprakla kaplıydı. Gözlerindeki bağı çektiler ve birkaç saniye boyunca gözlerini kırıştırarak etrafını inceledi. Gri gözleri sonunda üçü maskeli olan muhafızlara takıldı. Gri bıyıklı ve yağlanmış saçları olan dördüncü şişman adam öne çıkarken daha dik durdular.

"En azından sandalyesini getir, seni geri zekalı!" Bağırды ama gülümseyerek ona doğru baktı. "Onları affet, sık sık kadınlarla birlikte olmazlar, onlar hayvan. Sana zarar vermediler, değil mi?"

"Mükemmel beyler," diye cevap verdi, kendisine bir sandalye getirdiklerinde yüzü duygusuzdu.

Kendisi oturmadan önce ona "Lütfen, lütfen otur canım," dedi. "Adım Gastón ama arkadaşlarım bana Gus der."

"Arkadaş mıyız?"

"Umarım olabiliriz. Küçük bir kuş bana sizi gördüklerini söyledi... nasıl desem... Bay Callahan ile *arkadaşça* davranıyormuşsunuz?"

Yüzü gerildi ve düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Kim?"

"Ethan Callahan'ı tanımıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, o isimde hiç arkadaşım yok."

İçini çekti ve telefonunu çıkarmadan önce yumruğunu sıktı. "Bu senin ve onun Maria Paula'nın restoranında birlikte otururken çekilmiş bir fotoğrafınız."

Eğildi ve sonra arkasına yaslandı "Oh...o bir müşteri."

"Bütün müşterilerinizle yatıyor musunuz? Çünkü bu ikinizin bir otele girerken çekilmiş fotoğrafı, değil mi?"

Yine aynı yüz ifadesini takındı ve başını salladı. "Hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?"

Titredi ve gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. "Gerçekten hatırlamıyorum... Sanırım... Sanırım uyuşturulmuştu! Hizmetçiye sorabilirsiniz, o gitmişti-"

"Ve polise gitmediniz mi?"

"Bela istemiyorum." Başını salladı, gözyaşları dökülüyordu. "Lütfen, hiçbir şey bilmiyorum! Lütfen bırakın gideyim! Lütfen!"

"Çocuklar, güzel bayanın hafızasını geri kazanmasına yardım edin-"

"HAYIR! LÜTFEN!" Çılgılık attı ve hıçkırdı, dizlerinin üzerine çökerken ellerini birbirine kenetledi. "Sana yalvarıyorum-"

Gus muhafızları durdurmak için elini kaldırdı ve uzanıp kızın kırmızı yüzünü çenesinden yakaladı. "En azından bana restorandayken ne dediğini söyle. Neye bakıyordu? Neden buradaydı? Bana bir şey söyle, seni aptal küçük fahişe."

Burnunu çekti ve başını salladı. "Bir şey duydum." "Ne duydun?"

"Yemek yerken o... o dedi ki," diye hıçkırdı, nefesini tutmaya çalışarak.

"Ne dedi?"

"Git kendini becer seni köpek boku çuvalı!" diye bağırdı ve ben daha gözümü kırpmadan onu boynundan ve omuzlarından bıçakladı.

"K-Ki-Öldür onu!" diye haykırdı, ayaklarındaki bağları çözüp topraktan yükselirken kan fışkırması için boynuna uzandı.

Neden hiçbirinin ateş etmediğini ya da onu durdurmak için kıpırdamadığını merak ederek korumalara baktım ve onları dizlerinin üzerinde nefes nefese bir halde gördüm. O kadar kötüydü ki maskelerini çıkarmaya çalışıyorlardı ama güçleri yoktu.

Bunu ne zaman yaptı? Nasıl yaptı?

"Ah," fermuarlar bileğinden düşmeden önce gözlerini sildi. "Uzun zamandır kendimi böyle ağlamaya zorlamamıştım. Normalden çok daha uzun sürdü. Her neyse, bekle *Gus*, borcumu ödemem gereken bazı insanlar var."

Omuzlarını silkti ve tüfeklerinden birini alarak üç adamın yanına doğru yürüdü.

"Bay Sürücü, beni o minibüse atmadan önce karnıma yumruk attığınızda," silahı karnına doğrulttu, "acımıştı ama bunun kadar kötü değil." Ateş etti. Adam düşmeden önce yaralı bir hayvan gibi inledi. Karnını tuttu ve o tutunca kadın ellerine ateş etti. Sonra dizlerine, sonra da kasıklarına.

"Merak etme, seni şimdi affediyorum," dedi ve kendisine dehşet içinde bakan diğerlerine baktı.

"Bay İki Numaralı Kaçıran," diye seslendi sınıftaki bir öğretmen gibi, elleri ve dizleri üzerinde kamburlaşan adama doğru ilerledi. Bacağını adamın vücudunun üzerine atıp sırtına oturdu ve kendi cebinden çıkardığı bir bıçakla adamın başının tepesine vurdu. "Bana kaltak dedin... o dişi bir köpek, ama nasıl olduysa ben üstteyim... yanılmış olmalısın."

"Lütfen-"

"Bu hatayı bir daha yapmayacaksın." Ayağa kalkmadan önce adamın boğazını kesti ve vücudu yere yığıldı. "Ve üç numaralı Bay Kaçıran, şimdi nereye gittiğini sanıyorsun?"

Sürünmeye çalışıyordu. Denemek anahtar kelimeydi çünkü kadın eline almadan önce düşürdüğü silaha doğru sadece bir santim ilerleyebilmişti. "Bana vurmak için bunun arkasını kullandın. Efendim, bu şekilde çalışmıyor. Size bir silahın nasıl doğru kullanılacağını göstereyim."

Silahlı adamın ağzına dayadı ve ateş etti, üzerine kan sıçradı. Odanın kapısını açtım ve sesle birlikte döndü, silahını bana doğrultmuştu bile. Gözlerindeki öfke şeytanı bile harekete geçirmeye yeterdi.

"Gus, o kadar zahmete girdin ve Ethan Callahan buradaydı. Sanırım artık konuşacak bir şeyimiz kalmadı." Gus merhamet bekleyerek bana döndü, elini yardım için kaldırdı, o da elini vurdu. Eli parçalandı ama kadın orada durmadı. Birkaç el daha ateş etti. Adam çoktan ölmüştü; şimdi sadece ikinci davranıyordu. Tüfeğe baktı. "Silahlar asla çok tatmin edici değildir... Sıkı çalışmamın tüm övgüsünü alıyormuş gibi hissediyorum ve sadece dağıniktırlar. Ama bugün bir hayranıyım."

Bana odaklandı, gri gözlerinde bir fırtına kopuyordu. "Bay Callahan, sizi öldürmemem için bana tek bir neden söyleyin."

"Benimle evlenmek için mi bu kadar güçlendin Cordelia... yoksa *Calliope* mi demeliydim?" Dikkatle yaklaştım ve önünde durdum. "Neredeyse seni hatırlamayacaktım. Doğum lekelerini iyi saklamışsın ama kulağının arkasındakileri unutmuşsun. Milyonlarca insanda var ama aynı yerde, aynı kulakta? Bunu sadece sende görmüştüm, biz çocukken."

"Ethan, canım, aptal, sevimli Ethan," gülmemeye çalışır gibi başını sallayarak nefes verdi; sesi daha yumuşak ve çok daha ciddi bir hal aldı. "Hiçbir şey unutmadım, ipucunu bulduğun için tebrikler. Ama ne yazık ki seninle evlenmek bunun için yeterli bir sebep değil. Bu yüzden seni şimdi vurmak zorundayım."

"Yapma-" Konuşmaya çalıştım ama tetiği çoktan çekmişti. Ve tek gördüğüm karanlıktı.

CALLIOPE - YAŞ 21

Bogotá, Kolombiya

Cumartesi, 30 Haziranth

Çok kızmıştım. Sekiz saatten fazla olmuştu ama ben hâlâ kızgındım ve bu orospu çocuğu hâlâ uyuyordu. Daha da kötüsü, uyurken çok yakışıklıydı ve uyanık olmadığı için aptal yakışıklılığına bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Ugh," diye inledi, yastığının üzerinde rahat etmeye çalışırken başı bir o yana bir bu yana savruluyordu.

"Oh, yala bakalım. Vücuduna verdiğim onca kokainle hiçbir şey hissetmemen gerekirdi." Bunu söylediğim anda, gözleri

açıldı. Kanepede doğrulup kollarını kontrol ederken nefes alış veriş hızlandı.

"Ne yaptın?" diye bana çıkışma cüretini gösterdi.

"Hayatını bağışladım ve alnına dikiş attım," dedim, bir bardak su ve ibuprofen'i onun için kaldırarak. "Bir şey değil."

"Kokain mi?" diye dişlerinin arasından tısladı, bu da onun yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Tam olarak bıraktığın yerde," diye başımla arkasındaki masayı işaret ettim. "Sana ilaç söyledim çünkü yüzündeki panik hali hoşuma gidiyor, kendimi biraz daha iyi hissettiriyor."

"Kafama sıkıttığın kurşun seni etkilemedi mi?" Yüzünü buruşturdu ve saç çizgisinin yanındaki gazlı bezi hissetmek için uzandı.

"Hayır," diye başımı salladım. "O bir melek öpücüğüydü."

"Son baktığımda şeytan da bir melekti," diye mırıldandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama ben bacağımı uzatarak onu geri ittim. Bana bakmadan önce çıplak ayağıma baktı. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Bunu zaten açıkça belirtmedim mi?" Burnumdan nefes alarak alay ettim. "Beni sen kaçırdın Ethan."

"Ben yaptım."

"Neden?"

Bana boş boş baktı. "Bu soruya cevap vermek zorunda mıyım?"

Silahı kaldırdım ve ona doğrulttum. "Bunu yapmadığında ne olacağını bilmek ister misin? İpucu: Tetiği çekerim... tekrar."

"Çocukken çok daha mantıklı olduğumu hatırlıyorum."

"Evet, benim vücudum da biz çocukken her ay rahmimin iç zarını dökmeye başlamamıştı. Her şey değişir, Ethan." Silahın horozunu geri çekerek cevap verdim. "Soruma şimdi cevap vermek ister misin yoksa beni biraz daha test etmeyi mi tercih edersin?"

"Yani bunun bir test olduğunu biliyor muydun?" diye sordu, önceki sözlerimden hiç rahatsız olmamıştı.

Çok ince bir buzun üzerindeydi ve bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Donut istediğimi biliyordum, onun yerine bir minibüse atıldım, tabancayla dövüldüm, orospu ve fahişe olarak adlandırıldım, hepsi senin yüzünden...." Elimi salladım, ifademi tamamlamasını bekliyordum.

"Çünkü senin gerçekte kim olduğunu biliyordum." Bu cevap beni tatmin etmemişti. "Seni son gördüğümde bana güçleneceğini, böylece geri dönüp benimle evlenebileceğini söylemiştin. Hızlı ileri on dört

Yıllar sonra Kolombiya'da aşçı taklidi yaparken sana rastladım. Beni tanıımıyormuş gibi davranan biri."

"Kim olduğumu fark ettiysen Ethan, doğru hareket tarzı bana haber vermektir."

"Ben de öyle yapmadım mı?" BANG.

Cesedinin hemen yanındaki kanepeye ateş ettim. Yanındaki kurşun deliğine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Rahminin astarı şimdi mi dökülüyor?"

BANG.

Diğer tarafa ateş ettim. Derin bir iç çekti. "Bu kanepe bir hediye idi, Calliope."

BANG.

"Kolombiya'da boktan bir güvenli evdeyse senin için o kadar da önemli olamaz, değil mi?" İtiraz ettim. Bakışlarımı tuttu, başka bir şey söylemedi. "Benden özür dile."

"İlk buluşmamızda bana gerçeği söylemeyen sendin."

Silahı alnına dayadım. "Benden özür dile Ethan, yoksa ikimiz de bunu atlatamayacağız. Ve hayır, seni öldürmeyeceğim. Ama canını yakacağım. Senin canını yakmakla ilgili bir sorunum yok, tıpkı senin de benim canımı yakmakla ilgili bir sorunun yokmuş gibi görüldüğü gibi. Yani, ikimiz de kavga edip birbirimize zarar verebiliriz ya da mantıklı olabiliriz. Seçim senin. Seç."

Ayağa kalktı ve tekrar konuşmadan önce bana baktı; "Özür dilemiyorum, bu benim doğamda yok."

Göz açıp kapayıncaya kadar bileğimi sıkıştırdı, bükte ve elimdeki silahı duvara doğru ateşledi. Mermi duvara saplanmadan önce vazoyu ve aynayı parçaladı. Döndüm ve hareketin gücünü kullanarak çenesine dirsek . Bileğimi bıraktı, omuzlarımı kavradı ve beni kanepeye sıkıştırdı. Dizimi kasıklarına doğru çekti.

"Ah..." Dişlerini gıcırdattı ve elini boynuma doladı. Bacaklarımı altından çekerek beline doladım ve yana doğru bükte, boynumdaki tutuşu sıkılaştı. "Ben... özür dilerim."

Bacaklarımı serbest bıraktım ve o da boğazımı bıraktı. Geri çekildiğinde ayağa kalktım ve suratına olabildiğince sert bir tokat attım. Başı yana kaydı ve bana kaşlarını çatmadan önce bir an durakladı.

"Kaçırılma olayı için özür dilemiştin. O tokat şu anda yapmak zorunda olduğun aptal test içindi." Ben de ters ters baktım.

"Ne testi?"

"Sana aptal gibi mi görünüyorum?" Omuz silkti ve kanepenin koluna yaslandı, bu belki de öyle görüldüğüm anlamına geliyordu. Belki de onun gözünde herkes öyleydi. Çünkü ona göre odadaki en zeki kişi oydu... şimdiye kadar.

"Tanıştığımızdan beri beni test ediyorsun. Vücut ve yüz testini geçtim, erkekleriniz arasında bile, ama bu sizin için yeterli değil. Sonra, sohbet edip edemeyeceğimi test ettin; ilgini sadece cinsel olarak değil, zihinsel olarak da çekip çekemeyeceğimi. Ben geçtim. Sonra doğum lekelerimi fark ettiniz ve kim olduğumu anladınız, bu yüzden otel için talepte bulunmama izin verdiniz. Hiçbir şey söylemedin çünkü en azından önce beni becermek istedin. O testi geçtim, bu da bizi buraya getirdi." Ona doğru eğilerek fısıldadım. "Adım adım listendeki şeyleri kontrol ediyorsun, kontrolün sende olduğunu düşünüyorsun... ama gerçek şu ki Ethan, ben senin tuzağına düşmedim. Sen benim tuzağıma düştün."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana söylemek zorundaysan, söylemedim demektir. Sadece öyle düşünüyorsun-"

"Neden Kolombiya'dasın Ethan?" Kanepenin karşı tarafına oturarak araya girdim.

"Sana söylemek zorunda değilim-"

"Buradasın çünkü seni buraya ben getirdim." Ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Şarap istiyorum. Bu bir şarap muhafazası gibi hissettiriyor."

"Beni buraya sen mi getirdin?" Kaşlarını çattı, belli ki anlamamıştı.

Boynumu kıvrarak başımı salladım. "Ben de öyle dedim."

"Detaylandırmak ister misin?"

Sırıttım. "Egon bunu kaldırabilir mi?"

Cevap vermedi. Sadece bekledi, mermer bir heykel gibi oturuyordu, yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

"Son zamanlarda şiddet olaylarında bir artış var. Kartel üyeleri birbirlerine düşman oluyor, liderlerinden biri her öldüğünde güç olduğunu düşündükleri şey için mücadele ediyorlar. Çok kanlı ve sonunda aptal oldukları için yakalanıyorlar."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Yüzü boştu, duygulardan yoksundu.

"Sanırım aptalı oynamak istediğinize göre daha net açıklamam gerekiyor. Bu kadar çok konuşmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Kendimi kaba hissediyorum," diye şaka yaptım, ama o irkilmedi. "Hiç komik değil. Affedersin, patron modunda olduğunu unutmuşum... diğer adıyla Ceann na Conairte modunda. Ailenden olmayanlarla iş konuşmazsın, değil mi?"

Hiç konuşmadı. Sadece beni izledi.

". Konuşacağım ve anlatacağım ama bunu kendi yöntemimle yapacağım." Nedense onun dikkatini çekmek gerçekten hoşuma gidiyordu.

"Bir zamanlar..." Kaşı kızgınlıkla seğirdiğinde sııttım. *Maskesi oraya kaydı* ama ben buna izin verdim. "Calliope adında küçük bir İtalyan kız varmış, Chicago adında güzel ama vahşi bir yerde doğmuş, büyük Callahan ailesi tarafından nesillerdir yönetilen bir krallık. Ya da ona öyle söylenmiş... Calliope çocukken pek dışarı çıkmamış, ailesi... ona karşı çok sert davranmış. Bazıları zalim bile diyebilir. Ama Calliope başardı ve olabileceği en iyi evlat oldu. Bir gün, tüm çabalarının ödülü olarak Callahan kalesine gitti. Kraliçeyle bile tanıştı. Tıpkı onun gibi olmak, onun gibi yaşamak istiyordu ve Kraliçe ona bunun tek bir yolu olduğunu söyledi... Ceann na Conairte'nin karısı olmak.

Sonra genç prensi görmüş ve prens ona kendisinden çok aşağıda olduğunu hatırlatmak için ona fare demiş. Buna inanabiliyor musunuz? Bir fare, bir kemirgen, artıklar ve çöplerle beslenen bir yaratık. Ona böyle seslenmiş ve bu onun duygularını incitmiş ama onu affetmiş çünkü uzun süre fare kalmayacağını biliyormuş. O anda karar verdi, o küçük prensle evlenecek ve ne kadar yanlış olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Ama daha güçlü, daha güzel, daha zeki olmalıydı... Bunların hepsini yaptı, her zaman o aileyi, o prensi kontrol etti. Prens uzaktan gittikçe daha soğuk görünüyordu ve kral olduğunda o kaleye girmek neredeyse imkânsız hale geldi.

Yılmak istemeyen Calliope, içeri giremezse onu dışarı çıkarmaya karar verdi. Kolay değildi, herkes terör yaratabilirdi ama kaos incelik ve sabır gerektirirdi; sonuçta herkesi öldüremezsiniz, doğru kişileri öldürmeniz gerekirdi. Burada birkaç kartel patronu ve orada birkaç politikacı, kimse kimseye güvenemeyene ve insanlar zulalarını ihbar edenlerin onlar olduğunu düşünerek kendi annelerini bile sırtından bıçaklayana kadar. Bu durum kralı kaleden nasıl ? Kaos varken düzene ihtiyaç vardır ve düzeni kraldan daha iyi kim sağlayabilir? Özellikle de birbirlerini bıçaklayan aptallar onun kâr hanesine zarar veriyorsa."

"Uyuşturucu baskınları; bunlar senin yüzünden mi oluyor?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. Onu beni öldürmekten alıkoyan tek şeyin beni çocukluğumdan beri tanıyor olması değil, gerçeği bilmek istemesi olduğunu biliyordum.

"Ben mi?" dedim sahte bir korkuyla ama sırtarak ve ona doğru eğilerek kendimi ele verdim. "Neredeyse çok kolaydı Ethan. Sadakatle ilgili onca konuşmadan sonra birbirlerine, kendi ailelerine sırt çevirmelerini izlemek... Bir adam vardı, karısının onu sattığını öğrendiğinde ağladı. Gerçekten ağladı...ha." Küçük bir kahkaha attım. "Üzgünüm, komik değildi. Aileleri için gerçekten üzücü bir andı. İnsanlar kanın sudan daha kalın olduğunu söyler, ben derim ki suyun içine para koyarsan kanın artık hiçbir anlamı kalmaz."

"Bir yıl içinde, sırf bana ulaşabilmek için Kolombiya'daki tüm uyuşturucu kartellerini kan savaşına mı ittiniz?"

"Ne diyebilirim ki?" Sırıttım. "Ben romantik biriyim."

Yüzündeki ifade... yüzünde tutmak için çok uğraştığı boş ve soğuk bakış çok tatlıydı.

"Yüz milyonlarca dolar kaybettim," diye alay etti. "Eğlendiğimi mi sanıyorsunuz? Etkilendiğimi mi?"

"Bu bana şunu hatırlattı," diye devam ettim, onun yorumunu görmezden gelerek parmağımdaki yüzüğü ayarladım. "Sana ulaşmanın tek yolu garson olarak işe girmekti, açıkçası senin gizlice sahip olduğun bir restoranı seçtim. Artık bir sır değil çünkü... şey... Maria Paula. Aslında düşündüğümünden çok daha uzun süre dayandı. Ondan çok etkilendim, mezarına çiçek bırakmalısın."

"Sen deli misin? Gerçekten mi?" diye sordu.

Dirseğimi ve başımı kanepeye dayayıp ona baktım. "Sana deli gibi mi görünüyorum... onca insan arasında?"

"Çok."

"Güzel, bu aile için ön koşullardan biri de bu değil mi?"

"Yaptığın onca şeyden sonra diz çöküp sana bir yüzük vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ah... keşke," Eğer bu kadar kolay olacak olsaydı, kapısını çalardım. "Gururun, güven sorunların ve seni buraya getirme planım arasında, beni çoğunlukla tehdit olarak gördüğünü biliyorum... ve söylediklerimin sadece yarısına inanıyorsun."

"Eğer bunu başından beri biliyorsan, bu sadece benim lanet olası zamanımın boşa harcanması değil miydi?" diye sordu. Ona vurmamak için elimden geleni yapıyordum.

Hala bana aptalı oynuyordu.

"Hayır, çünkü işte buradayım, tam karşınızda oturuyorum ve siz bana tüm dikkatinizi veriyorsunuz. Görünüşe göre tuzağım gayet iyi işledi."

"Şu anda buradan canını kurtararak çıkamayabileceğin gerçeği dışında."

"Beni korkutmak için tehdit ediyorsun ama aslında tek yaptığın beni öldürmek istemediğini söylemek." Eğer gerçekten ölmemi isteseydi, beni dinlemezdi, hala dinliyor olmazdı.

"Bilmemen gereken şeyler hakkında çok şey biliyor gibisin. Bunun için kime teşekkür etmeliyim?" Tercümesi: Bu konuşmayı yapabilmemin tek olası yolu bir köstebek olmasıydı.

"Umarım bu retorik bir sorudur. Eğer değilse, neden bir müttefikimi öldüreyim ki?" Düşünmeye çalışarak kaşlarımı çattım. "Bu çok aptalca. Bu konuşmanın tüm amacı sana aptal olmadığımı söylemek."

"Tüm bu konuşmanın benimle ilgilenmek istediğini söylemen olduğunu sanıyordum-"

"Aslında benimle evlenmeni istiyorum ama istersen ağırdan alabiliriz." Omuz silktim. Zamanla ilgili bir sorunum yoktu.

Burun delikleri alevlendi. "Bunun için bir neden göremiyorum ve seni bir gün önce daha az seviyorum."

"Tekrar bak. Belki gelir." "Çaresiz kadınları sevmem."

Gözlerim kısıldı ve bana küçük bir gülümseme sundu, sanki küçük kazmasından memnunmuş gibi, bu yüzden beni incitmeye çalışıyordu.

"Kaç kadın benim karım olmak istiyor biliyor musun? Kaç kişi yanımda durmak için kendini parçalıyor? Seni dinlediğim için seni umursadığımı mı sanıyorsun? Seni becerdiğim için mi yoksa çocukken bir kez karşılaştığımız için mi? Bütün bunları bir hiç uğruna planlamak için ne kadar zavallı olmalısın? Kendi dünyanda ne kadar bir hiçsin ki umutsuzca gelip benim ilgimi istiyorsun... burada da bir hiç olmak için mi?"

Yeşil gözleri tiksinti ve eğlenceyle parlıyordu. Hiçbir şey söylemedim ve koltuktan kalkıp masadan anahtarları aldım ve ona uzattım.

"Cesetlerin icabına çoktan baktım. Kendim için kahvaltı hazırladım ama biraz kaldı ve bununla veda ediyorum Bay Callahan. Eğer beni öldürmek istiyorsanız, lütfen bunu şahsen yapın ve çalışanlarınızın hayatını gereksiz yere tehlikeye atmaktan vazgeçin. Sadık insanları bulmak kolay değil."

Topuklarımı kaldırdım ve o . BANG!

Önümdeki duvardaki kurşun deliğine bakarak durakladım.

"Sana terbiye öğretilmedi mi?" diye sordu arkamdan. "Bana çok fazla para ve zamana mal oldun. Ve yaptığın pisliği temizlemeden gitmenin oldukça kaba bir davranış olduğuna inanıyorum. Eğer bana borcunu ödeyemiyorsan, bir uzvunu veririm."

Elimi ona uzatmadan önce bakışlarıyla buluşarak geri döndüm. "Eğer bir uzuv istiyorsan gel ve al, orospu çocuğu."

Ayağa kalktı, silahı kafatasımın yanına yerleştirirken yüzündeki kızgınlık açıkça görülüyordu. "Belli ki benim kim olduğumu anlamıyorsun...ugh."

Bir öksürüğe karşı koyarken yüzü gerildi, silah elinden düştü.

"Hayır Ethan," diye fısıldadım soğuk bir sesle, nefesini tutarak geri adım atarken. Yüzüğümü çıkardım ve kilidi kaldırarak tozu su dolu sürahinin içine boşalttım. "Anlamayan sensin, o yüzden kendimi yeniden tanıtmama izin ver. Ben Calliope Seraphina Orsini, müstakbel eşiniz. Hepsini içtiğinden emin ol. Ben kendim çıkarım. Yarın konuşuruz, telefonuna numaramı ekledim bile."

Bir Callahan erkeğini evcilleştirmek çok zahmetli bir işti.

CHAPTER 4

*"Sizi tam olarak anlayan bir kadınla tanışmak tehlikelidir.
Genellikle evlilikle sona erer."*

~Oscar Wilde

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 23
Bogotá, Kolombiya
31 Haziran Pazar st

Öldür onu.

Onu bir daha gördüğümde, deli kafasını deli omuzlarından ayıracaktım. Üzerimde kullandığı lanet zehir beni hâlâ güçsüz hissettiriyordu. Lanet sürtük beni zehirledi.

Beni de vurdu!

"Ugh," diye inledim şakağımı ovuştururken. O kadar sinirlenmişim ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Son birkaç saatimi bok gibi hissederek ; tek istediğim lanet olası bir hafta daha uyumaktı.

Önce onu

öldürmeliyim. Yüzük.

Yüzük.

"Ne?" Telefona sarıldım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim patron..."

"Görünüşe göre yeterince üzgün değilim. Ne oldu?" Ona sordum. "Yangından yeni haberdar oldum."

"Yangın mı? Sen neden bahsediyorsun Tobias?" Yatakta doğruldum. "Chicago'da bir yangın mı?"

"Hayır, Kolombiya'da. Haberleri izliyor musun? Üç yangın çıktı, hepsi de koka tarlalarında. Çok şey kaybettik patron," diye açıkladı, ben televizyonu açıp şu anda devam etmekte olan orman yangınını görürken. İtfaiyeciler arka planda mücadele ediyor, ekrandaki afişte 40 kişinin öldüğü bildiriliyordu. "Bu bir kaza değildi, değil mi? Aşağıda bize ihtiyacınız var mı?"

"Sana ihtiyacım olsaydı, Tobias, seni arardım." Telefonu yüzüne kapattım, telefonu sıkıca tutarken yavaşça nefes aldım. Dişlerimi sıkarak, sanki şeytanı çağırıyormuşum gibi onun adını söyledim. "Calliope."

Çarşafı yırtarak telefonumu aradım ve kişi listemde 'Karım' kelimesini gördüm.

"Seni psikopat sürtük," diye mırıldandım lanet aramayı bağlamadan önce. "Ethan-"

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" Sesini duymak bile istemediğim için tersledim.

"Üzgünüm patron, neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

Devam etmeden önce yanağımın içini ısırđım. Bu kadar saçmalık yeter.
"Buluşalım, Calliope."

"Ben ayine gidiyorum. Sen de katılabilirsin, kiliseyi zaten biliyorsun."
Telefonu kapattı ve ben de telefonu kenara fırlattım.

"Kilise ya da değil, bugün öleceksin."

Bu lanet kadının sorunu neydi?

CALLIOPE

Birinin yanıma oturduğunu hissettiğimde dizlerimin üzerindeydim. O olduğunu biliyordum. Ama oturmak için acele etmedim, tespihimdeki bir sonraki bölüme geçtim. "Selam sana Meryem, lütuf dolu. Tanrı seninle-"

"Ama Tanrı seninle mi?" Arkamdan sordu ve silahı başımın yanında hissettim. İç ayağı kalktım ve sıraya tekrar oturdum, tespihimi tekrar elime aldım ve ona doğru baktım. Simsiyah giyinmişti, saçları dışarıdaki yağmurdan dolayı biraz ıslaktı, gözlerinde gerçek bir öldürme niyeti vardı.

"Bir şeye mi üzüldün?"

"Birçok şey" diye cevap verdi, silahı başımdan çekerek. "Bu oyunları oynayacağın bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Oyun mu? Hayır. Savaş mı? Evet."

"Aptal mısın yoksa hayal mi görüyorsun?" diye alay etti. "Birkaç tarlayı yaktın diye benimle başa baş mücadele edebileceğini mi ? Ailemle? Küçük kız kardeşim gözleri bağlıyken seni parçalayabilir."

Sanki benimle aynı yaşta değil de on iki yaşındaymış gibi 'küçük kız kardeş' dedi. Bunu bir kenara iterek ifadesinin ilk kısmına odaklandım. "Birkaç tarla yakmak mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Aptal numarası yapma. Seni tanıyorum-" "Cordelia!"

Peder Santos siyahlar giymiş olarak kiliseye geri dönerken ona baktım. Göz ucuyla Ethan'ın silahını kaldırdığını gördüm. Gülümseyerek ayağı kalktım ve ellerini tuttum. "Merhaba Peder, nasılsınız?"

"Seni bir saat önce ve ondan bir saat önce gördüğümde olduğum kadar iyiyim. Bugün bütün ayinlere katıldın, bir sorun mu var çocuğum?" Bana endişeyle sordu. Ethan'a baktı ve sonra elimi sıkarak bana bir bakış attı. Ben de sıktım ve gülümseyerek ona iyi olduğumu söyledim.

"Baba, bu benim bir arkadaşım, Ethan."

Ethan ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Baba."

Peder Santos onu şöyle bir süzdü ve görünürde herhangi bir dövme görmeyip aksanını duyunca biraz rahatladı. "Hoş geldin Ethan, bizim Cordelia'yı nereden tanıyorsun?"

"Çocukluk arkadaşı," diye cevap verdi ve dikkati bana kaydı. "Eskiden kiliseden nefret ederdi."

Hikayeler , değil mi?

"Sen mi?" Peder Santos şok olmuş bir halde sordu.

Hafifçe kıkırdadım ve başımı salladım. "Evet, insanlara hep o kısmı anlatmayı sever, beni kiliseye nasıl getirdiğini değil."

"Gerçekten mi?" Gülümsedi, gerçekten mutluydu ve artık endişelenmiyordu.

"Evet. Çocukken ormanda oynuyorduk ve o düşüp bacağını kırdı. Çok korkmuştum ve eve dönüş yolunu bilmiyordum. Ama hareket etmiyor ya da uyanmıyordu. Yardım çağırmalıyım ama yolu bilmiyordum. Tespihime sarılıp yardım için dua ettim ve birden kampa doğru yürüyen bir kadın gördüm. Onu takip ettim ve ailemizi bulup ona geri döndüm. Kadını aramaya gittiğimde başka kimse onu görmedi. O andan itibaren Meryem Ana'nın bana yardım ettiğine gerçekten inandım... Ethan burada olsa da..." Onunla yüzleştüğimde, ters ters bakmamak için elinden geleni yapıyordu ama kaşlarımı çattım. "Adrenalinden olduğunu düşünüyor. Ona sürekli ayine gelmesini söylüyorum ama kiliseyi pek sevmiyor."

Peder tamamen büyülenmiş bir halde başını salladı. "Bazen bize gösterilen mucizeler, başkalarına ışık olabilmemiz için kendi inancımızı güçlendirmek içindir. Sizin burada bulunmanız bile onu kiliseye getiriyor ve bu çok güzel bir şey." Dikkatini bu konuşmayı tamamen bitirmiş olan Ethan'a verdi. "Biliyorum bu sana biraz uçuk gelebilir ama umarım kalbini açar ve senin için hazırlanmış olan nimetleri görürsün. Burada olmanız, Tanrı'nın sizi büyük ve güzel şeyler için kullanmaya çalıştığının kanıtıdır."

Ethan ona, "Teşekkür , Peder," dedi ve ekledi, "Deneyeceğim ve kesinlikle sizinle konuşmak için geri geleceğim, ancak teyzem gelip Cordelia'yı almamı söyledi. Sanırım onun manastıra katılmayı planladığından endişeleniyor."

Güldü ve başını salladı, "Eğer ciddiysen Cordelia, seninle sonra konuşabiliriz. Ama rahibeler bile dinlenir. Pazartesi sabahı ayinine de kalmadan önce evine git. Güle güle."

"Evet efendim, iyi günler." Çantamı aldım ve Ethan'la el ele tutuşup onu kapıya kadar takip ettim. Kapıya vardığımızda

dışarıdaki sağanak yağmuru görüyor. "Umarım tüm bu yağmur yangınlara yardımcı olur."

Çenesi gerildi ve beni biraz heyecanlandırdı. Daha yakından eğildim. "Eğer burada olsaydım, iki saat ötedeki bir yangına nasıl sebep olabilirdim?"

"Bir rahibe para ödemeyi zor bir işmiş gibi gösteriyorsun," diye mırıldandı.

"Kilisede kameralar var," diye göstermek için telefonumu kaldırdım. "Dua edelim de kimse bana silah çektiğini görmesin. Bu senin açından dikkatsizceydi, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermedi, sadece beni izlemeye devam etti. Su tenime çarptıkça ve kıyafetlerimi ıslattıkça titreyerek yağmura adım attım. Arabama doğru ilerliyordum ki.

BANG!

Yerimden sıçradım ve bana silah doğrulttuğunu görmek için arkamı döndüm.

"Seni öldürdükten sonra rahibi öldüreceğim ve kiliseyi yakacağım," diye hırladı.

"Özensiz. Tarlalarınızın nasıl bulunduğunu, nasıl yakıldığını ya da kimin yaktığını asla bilemeyeceksiniz. Bilmemek beni deli ederdi ama belki de sadece ben böyleyimdir. Dur bakalım." Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına taradım ve bluzumu biraz düzeltiltim. "Tamam, şimdi devam et, ben hazırım. Bekle... son bir şey... telefonunu kontrol et."

Sadece baktı.

"Söz veriyorum, o kadar kaba olduğumu düşünmeyeceksin," diye cevap verdim. Hareket etmedi. "Ethan, bu yağmur çok soğuk. Ya beni öldür ya da şu lanet haberleri oku ki hareket edebileyim."

Bana ihtiyatla bakarak cebinden telefonunu çıkardı. Silahını kılıfına soktu ve merdivenlerden ona doğru tırmanmama izin verdi. "On iki rüşvetçi polisin yasadışı uyuşturucu ticaretine karıştıklarını gizlemek için kokain tarlalarını yaktığını ve ABD piyasa değeri 432 milyon dolar civarında olduğu tahmin edilen 12 tondan fazla kokainin kayıp olduğunu mu söylüyor?"

"Öyle." Çenesi dikleşmişti ve bana doğru yürüdü. "Ama kayıp değil, değil mi?"

"Eminim birileri bunu kaçırıyordur... sadece ben değil." Tetiği çekti.

Karnıma baktım, sonra tekrar Ethan'a döndüm. Aşağı uzanarak iğneyi çıkardım ve aramızda tuttum.

"Teşekkür etmek için tuhaf bir yöntemin var."

"Hiç teşekkür etmiyorum. Kullandığın zehri ben de alabildim" diye cevap verdi. Gözlerimi kapatıp kollarının arasına yığıldığımda son

duyduğum şey, "İntikam çok kötü, değil mi?" oldu.

ETHAN

O sadece hiç kimse değildi.

Sadece deli bir kadın olsaydı yaptığı her şeyi yapması imkansızdı.

Hayatta olmasının tek sebebi buydu. *Neden kendimi bunun tek sebep olduğuna ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum?*

"Uyanık olduğunu biliyorum," dedim o yatakta kıpırdanırken. Gözlerini açmadan önce başı biraz savruldu. Yavaşça doğrulup şakaklarını ovuşturdu. Bacaklarını hareket ettirip prangaları fark ettiğinde bir nefes verdi ve dikkatini bana verdi.

"Beni bağlamak ve soymak istiyorsan Ethan, tek yapman gereken sormak." Tekrar yastıkların üzerine yerleşti. "Şimdi ne hakkında kavga edeceğiz?"

"Bir tanesi için beni vurdun ve zehirledin, seni deli-"

"Beni kaçırdın, orospu çocuğu. Tatlı olmamı mı bekliyordun?" diye karşılık verdi. "Senin yaptıklarına karşılık verdim. El altından ve çılgınca davranmak istedin ve ben de sana bunu geri verdim. Bir dahaki sefere bana kahve içmeye çıkmayı teklif et."

Neden onu öldürmüyorum?

"Sizin için kaç kişi çalışıyor?" İşimi hatırlayarak sordum... Bunu nasıl unuttum?

Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Kartelde olduğumu mu düşünüyorsun? Rakip bir aile falan mı?"

"Kolombiya polisinde nasıl köstebeğiniz olur?"

"Öyle olsaydı, Kolombiya polisindeki köstebeğin sana başka bir köstebekten bahsetmez miydi sanıyorsun? Yoksa senin de mi boktan benlerin var?" diye sordu, çenesini avuçlarına dayamıştı, şimdi yüzüstü yatıyordu ve bana bakıyordu.

"Uyuşturucular nerede?"

Sırıttı. "Bu önemli bir soru. On iki ton çok fazla, ama dürüst olmak gerekirse, hepsinin sizden bir seferde çalındığını sanmıyorum. Bir süredir parça parça alıyor olmalılar. Bu sizi üzüyor mu?"

Sorduğum her soruya karşılık o da bir soru sordu ve bunu bana hakaret etmek için yaptığı çok açıktı. Ben ona baktım, o da bana baktı.

"Ona işkence etmeli miyim? Nazikmiş gibi mi davranmalıyım? Onu öldürsem mi?" diye fısıldadı usulca, hâlâ bana bakıyordu. "Şu anda bu seçenekler arasında hokkabazlık yapıyorsun, değil mi?"

Beni rahatsız ediyor.

"Ne düşündüğünü bilmem seni rahatsız ediyor, değil mi?" Kıkırdadı.

Beni çok rahatsız ediyor.

"Sorularıma cevap verecek misin?" Diğer ifadelerini görmezden gelerek sordum.

"Evet, ama kendi zamanımda, senin değil." Tamamen rahat görünüyordu. Hatta eğlendim.

"Neden benden korkmuyorsun?" Bunu ona sormak istememiştim ama ağzımdan çıkıverdi.

"Çok şirin," diye cevap verdi ve başını salladı. "Gerçekten kafan karışmış gibi görünüyorsun. Normalde soğuk ve seksisin ama bu halini de sevdim."

Öldür onu.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse," diye gülümsedi, "insanlar sadece anlamadıkları şeylerden korkarlar. Ben sizi anlıyorum."

"Beni tanı mıyorsun."

"Kırgınlığını biliyorum." Bana bakarken başını yana eğdi. "Tıpkı benimkine benziyor. En büyük zararı ebeveynler veriyor, değil mi?"

Ceketimin içine uzandım ve bir şişe ile şırınga çıkardım. Paniklemek yerine yaklaştı ve kolunu bana uzattı. Bakışlarını karşıladım, gri gözleri benimkilerin üzerindeydi, geniş, berrak, masum ve sakindi. İğneyi koluna batırırken hiçbir şey söylemedim. Panzehiri ona enjekte ederken ne ürküdü ne de başka tarafa baktı.

"Kokain," diye yalan söyledim.

Daha yakına eğildiğinde yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Yaşayacağım."

"Karım olmaya kararlı olduğun için mi?" İğneyi yavaşça kolundan çektim.

"Hayır, çünkü ne olursa olsun uzun bir yaşam sürmeye ve doğal nedenlerle ölmeye kararlıyım." Yatağa geri düştü.

"O zaman benimle evlenmek senin planın olmamalı."

"Neden seninle evlenip uzun bir hayat yaşayamıyorum?" Yumuşacık yastıklara sarıldı. "Buraya kadar gelebildim, değil mi?"

"Kendi isteğin dışında yatağa zincirlendin," diye hatırlattım ona.

Gülmemeye çalıştı, "Gerçekten kilit açmayı bilmediğimi mi sanıyorsun? Buradayım çünkü burada olmaktan memnunum. Gitmeye hazır olduğumda sana haber veririm."

"Seni zaten aradım-"

"Ne kadar iyi?" diye sordu yüzünde tehlikeli bir sırıtışla. "Bugün daha sakinsin. Seni böyle tercih ediyorum. Ayrıca beni tekrar kendi tarafına çektin. Eğer bir tehdit olduğumu düşünseydin beni çoktan öldürmüş olmaz mıydın? Sürekli tereddüt ediyorsun; sürekli bana geri dönüyorsun."

"Sen bir tehidsin. Ben sadece cevap istiyorum."

"Cevaplara duyulan arzu, bir şeye ilgi duymakla aynı şeydir. Beni öldürdükten sonra ne yaptığımı bir araya getirecek kadar zeki olduğunuza eminim. Bana *işle* ilgili cevaplar için ihtiyacın yok... benimle kişisel olarak ilgileniyorsun." Uzandı ve yüzünün yan tarafına dokundu. "Kendi duyguların hakkında hiçbir şey bilmediğin zaman çok tatlı oluyorsun."

Bileğini tutarak hareketini durdurdum. "Benim duygularım seni ilgilendirmez. Senin ne olduğunu göremediğimi mi sanıyorsun? Sen manipülatif, megalomanyak, utanması olmayan ve çarpık bir ahlak anlayışına sahip bir sosyal tırmanıcısın."

"Ve böylece?" Masumca başını salladı. "Hepiniz aynı şeylersiniz, değil mi?"

"Tırmanmama gerek yok; zaten tepedeyim." Soğuk bir şekilde ifade ettim. "Doğru. Zirve dedikleri kadar yalnız mı?"

"İyi anlaşıyorum."

"Yalancı." Hayal kırıklığı yüzüne kazınmıştı.

"Affedersiniz-"

"Nasıl oluyor da iyi anlaşılabiliyorsunuz?" Kadın geri itti. "Her şeye sahipsin ve zaten her şeye sahip olduğunda, yapabileceğin tek şey oradan yokuş aşağı gitmek. Başarısız olmaktan ne kadar korkuyorsun? Ailenin kucağına bıraktığı mirasa layık olamamaktan korkuyor olmalısın, ama aynı zamanda onları geçememekten de. Koruman gereken çok şey var ve kimse seni korumuyor. Erkek kardeşin isyan ediyor, aileden ayrılmak istiyor ve kız kardeşin, yüreğine sağlık, daha çok kendini önemsiyor. Kuzenlerin hâlâ çocuk; amcaların *sana* hâlâ çocuk gibi davranıyor. Üstüne üstlük, İtalyanlar ve İrlandalıları senin lanet olası aileden bıktı. Ve eğer seninkini ezmek isteyen başka ailelerin fısıltılarını duyuyorsam, eminim sen de duyuyorsundur. Her şey olmalısınız; baba, kardeş, anne, kuzen, torun, kalkan, silah, sürünün lideri, acımasız ve zeki. Senin için yer yok."

Hatalar. Başarılı olduğunuzda herkes sizi küçümsüyor, başarısız olduğunuzda ise akbabalar gibi etrafınızda dönüyorlar. Şu anda hissetmiyorsunuz ama zihninizin bir köşesinde bunun geleceğini, taşıyamayacağınız o anı görüyorsunuz."

"Yeter." Onu tersledim.

Başını hayır anlamında salladı. "Sen iyi değilsin. Ahlaki değerleriniz dünyaya kıyasla ne kadar çarpık olursa olsun, sadece iyi mümkün değil... içten içe ölü olanlar bile iyi olmadıklarını bilirler."

"Ailem hakkında çok şey biliyorsun." Aslında biraz fazla.

"Ben Chicago doğumlu bir İtalyanım, tabii ki ailenizi tanıyorum. Orada olmasam bile hala onları duyuyorum."

Bu konuda konuşurken. "Uzun zamandır Chicago'ya gitmedin. Aslında, büyürken seni sadece bir kez gördüm."

"Deden amcalarımı öldürdü. Tabii ki-"

"Hayır, babanı gördüm," diye kestirip attım. "Ama sen hiç ortalıkta yoktun. Daha sert olmak için gittiğini sanıyordum. Ama içimden bir ses tüm hikâyenin bu olmadığını söylüyor."

Onu sinirlendirmek istemiştım... tıpkı onun bana yapmaya çalıştığı gibi ama bunun yerine gülümsedi. "Dün benim bir hiç olduğumu söylemiştin. Bugün hayat hikâyemi öğrenmek istiyorsun. Yarına kadar parmağında bir yüzük olabilir. Yan not... Yüzük ne kadar gösterişli ve pahalı olursa o kadar iyi. Ayrıca, yakın zamanda beni besleyecek misin?"

Nasıl bu kadar parlak olduğunu anlamıyordum. Ruhunda gerçek bir karanlık barındıran biri gibi görünmüyordu ama davranışları ve sözleri aksini söylüyordu. Nasıl aynı anda iki şey olabiliyordu? Masum ve gaddar. Hiç mantıklı gelmiyordu. Mantıklı gelmiyordu.

"Seni öldürmek istiyorum," dedim ona.

"Kabul etmek istemesen de, bunu yapmamış olman benden hoşlandığın anlamına geliyor Ethan." Güldü. "Benim hakkımda tüm bunları tespit edebiliyorsun çünkü sen de tıpatıp aynısın... yani masum görünmüyorsun; en az senin kadar tehlikeli görünüyorsun ama demek istediğim aynı. Sen ve ben birbirimize benziyoruz... ve bu senin için sarsıcı olmalı. Ama bunu çocukluğumuzdan beri biliyorum, o yüzden artık alıştım. Kırılmışlığımı kabul etmeye başladım; kendimi normalmişim gibi bir araya getirmeye çalışmıyorum. Bunun yerine kırık parçalarımın bir mozaik yapıyorum."

"Bu çok sevimsiz."

"Ama mantıklı ve önemli olan da bu." Kıkırdadı ve başını sallayarak etrafına bakındı. "Cidden, çok açım. Beni zincirleyebilir misin?"

onun yerine beni mutfağa götürür müsün?"

Ona

güvenmeyin. O

tehlikeli biri. Bu

bir tuzak.

Tüm bunlar aklımdan geçti ama yine de... Onda kararlılığımı böylesine sarsan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bunu düşünmek sadece kafamı daha da karıştırdı ve yatakta her hareket ettiğinde eteğinin nasıl yükseldiğini ve bluzunun nasıl aşağı kaydığını görmezden gelme çabalarımın rağmen, cildinin ne kadar yumuşak görüldüğünü ve nasıl gül suyu gibi koktuğunu fark ettim.

"Soyun," dedim ona. Artık düşünmek ya da konuşmak istemiyordum. Sadece istediğim şeyi yapacaktım. Başka bir şey söylemeden uzanıp bluzunu çıkardı ve yana fırlattı. Ardından de çıkardı, pembe meme uçları sertleşmişti. Eteğinden ve iç çamaşırından sıyrıldı ve onları uzun bacaklarından aşağı, ayak bileğindeki zincire doğru itti. Sandalyeden kalkarak yatağa doğru yürüdüm ve yaklaştığımda ben üzerine çıkarken o da arkasına yaslandı.

Kemerimi çıkardım ve pantolonumu indirdim. Sakin kalmak için elimden geleni yapmama rağmen sikim kalkmış ve onun için ağrıyordu ve benim için bacaklarını açtı. Kalçalarından tutarak onu kendime doğru çektim. Zaten ıslak olan amına yavaşça girerken ikimiz de göz temasını kesmedik. Ancak tam olarak oturduğumda dudakları ayrıldı ve tatmin olmuş bir nefesin kaçmasına izin verdi. Yavaş başladım, etrafımdaki sıklığına alışmaya çalışıyordum. Ama kısa süre sonra tüm kontrolümü kaybettim ve kendimi içine soktum. Göğüsleri benim için zıpladı ve onları öpmek için eğildim. Saçlarımı sıkı sıkı tutuyordu. İkimiz de konuşmadık, bunu mahvetmek istemiyorduk. Tek duyabildiğim benimkine karışan nefesleriydi.

Başladığı anda ikimiz de çözüldük.

Ter içinde kalmış bir halde onun üzerine uzandım, bacakları bana sarılmıştı. Göğsündeki kalp atışlarını dinledim.

"Hâlâ aç mısın?" Elleri saçlarımda gezinirken usulca sordum.

"Bu sadece beş dakika sürecek. Yapabilirim," diye alay etti ve bana sırıttı.

Tehlikeli ve büyük olasılıkla deliydi... muhtemelen bu yüzden ondan hoşlanıyordum ve onu öldüremiyordum... henüz.

Bu bir hata olabilirdi. Ama eğer benim çöküşüm olacaksa... bir parçam bunu nasıl yapacağını görmek istiyordu, ki bu da

benim de ne kadar deli olduğumu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

*"Bir meleğin gülüşüne ve
Şeytan'ın gülümsemesine sahip.
O kötü, vahşi ve yıkıcı bir şey."*

~Jordan Sarah Weatherhead

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 23
Bogotá, Kolombiya
Pazartesi, 1 Temmuzst

Ne yapıyorum ben? Anlamadım. Gerçekten anlamadım. Neden onunla yatakta çıplaktım? Neden mi?

"Buraya sikmek için kaç kadın getirdin?" Parmaklarını usulca göğsümde gezdirdi.

"Saymayı unuttum," diye yalan söyledim, yüzü görüşümü engellediğinde tavana baktım. Uzun kahverengi saçları etrafımıza dökülüyordu. Gri bakışları yüzümdeydi, sanki bir kitap okuyormuş gibi beni inceliyordu.

"Yalancı," diye mırıldandı dudaklarımı nazıkçe öpmeden önce, ikimiz de gözlerimizi kapatmıyor ya da başka tarafa bakmıyorduk.

"Haklısın," mırıldandım. "Beş tane getirdim."

Bakışları daralmadan önce kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını tekrar benimkilerin üzerinde gezdirdi ve öpüşmeden hemen önce "Yalancı" diye fısıldadı.

"Kimliğim ne?" Nasıl bildiğini merak ederek sordum.

Çıplak bedenini benimkinin üzerine kaydırды ve ayak bileğindeki zincir şingirtisini duyabiliyordum. "Sen Ethan Callahan'sın."

"Bu nasıl bir şey?"

"Değil. Sadece sen varsın." Başını kalbimin üzerine yasladı ve yumuşak yuvarlak göğsü göğsüme bastırdı. "İnsanları manipüle etmek için onları anlamanız gerekir; insanları anlamak için onları izlemeniz gerekir. Herkes benim için yürüyen bir roman gibidir."

"Ben bile mi?" Yine başını salladı. "Peki Ethan Callahan'ın hikâyesi nedir? Düşüncelerimi tahmin edebileceğinizi size düşündüren nedir?"

Derin bir nefes aldı. "Ailenin hikâyesi; biliyor musun ailen hep bundan bahsederdi? İrlandalı prensle evlenen İtalyan kraliçesi."

"Babam, annem kraliçeyken kendisinden prens olarak bahsedilmesinden hoşnut olmazdı."

"Neyse, gerçek bu." Kıs kıs güldü. "Annen babanla evlenmeden önce zaten İtalyan mafyasını yönetiyordu ve baban daha sonra devraldı..."

"Bana kendi ailem hakkında bir tarih dersi mi vereceksin?" Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için sordum.

"Beni o yola sen soktun... boş ver," diye devam etti. "Demek istediğim, herkes annenle babanın birbirlerine duydukları büyük sevgiden, birbirlerinin etrafında nasıl elektriklendiklerinden bahsetti. Öyle ki, onların yanındayken kendinizi rahatsız hissedersiniz. İlk başta anlamamıştım ama sonra onlarla tanıştım ve çocukken bile diğer herkesin, hatta kendi ebeveynlerimin bile onlarla kıyaslandığında çok sahte hissettiğini fark ettim. Sanırım bu yüzden Chicago dışındaki pek çok insan ve aileler söylentilere inanmadı; birbirlerini gerçekten seven, birbirlerine bu kadar sadık iki insan bu kadar zalim ve acımasız olamazdı."

"Bir noktaya geldiğini sanıyordum?" Şu anda ailemi düşünmek istemiyordum.

"Sen bununla büyüdün." Donup kaldım. Bana tekrar bakmak için başını kaldırdı ama bakışlarına karşılık vermedim. "Çoğu insan için bu tür bir aşk sadece okuduğunuz bir şeydir. Ama sen, onların birbirlerini böyle sevdiklerine tanık olarak büyüdün, babanın ölümünden sonra bile ona sadık kalışını izledin... gerçek aşkın var olduğunu biliyorsun. Ruh eşlerinin var olduğunu biliyorsun. Bunu bilip de kendin için istememen mümkün değil."

"İşte burada yanılıyorsun." Saatin alarımına bakarak mırıldandım, saat sabahın ikisini gösteriyordu ve uyumasını diliyordum. "Birini annemle babamın sevdiği gibi sevmek sorumsuzluk ve körlüktür. Onların sevgisi pek çok insana zarar verdi, kendi çocuklarına bile. Umarım beni bir şekilde evlendirmeyi başarırsan başına geleceklerin bunlar olacağını düşünmüyordun. Bu mümkün değil."

Yüzünü tekrar görüş alanıma soktu. "Yalancı."

"Pardon?"

"Aileniz gibi sevmek istemeyebilirsiniz ama öyle sevmek emin olabilirsiniz," diye yanıtladı. "Sana adanmış başka bir insan; seni tamamen, özveriyle seven, ölümden sonra bile sadakati sorgulanmayan biri? Bunu kim istemez ki? Köpekler bile bunu ister. Ailemizi seçemeyiz, bazen bizi hayal kırıklığına uğratırlar ya da bizi umursamayacak kadar bencildirler, ama evlendiğimiz insanlar? Bu, başka yerde bulamadığımız sevgiyi bulma şansımızdır."

"Seni sevmeyeceğim."

"Yalancı." Kucağıma tırmanırken sırtıttı. Kahverengi saçları dağınık, pembe meme uçları sert, göğsü ona verdiğim ısırik izleriyle kaplıydı. Ellerimi tuttu ve kalçalarının üzerine koydu. Onu görünce sertleşmekten kendimi alamadım.

"Neyin peşindesin Calliope?" Yanlarını daha sıkı kavradım. "Neden bu kadar çaba sarf ediyorsun? Beni ne için kullanmak istiyorsun? Şöhret mi? Güç mü? Para mı?"

"Her şey," diye cevap verdi, ben kıpırdanarak.

"Her şey mi?"

"Şöhret, güç, para, aşk. Ay, yıldızlar, tüm galaksi. Bana ver." Kolları boynumu çevreledi. "Fetişim hükmetmek; erkeklere değil, kendime değil, her şeye. Başkalarının başlarını eğmelerini izlediğimden tüylerim diken diken oluyor. Önceki hayatımda büyük bir kraliçe olarak doğmuş olmalıyım."

"Ve benden krallığımı teslim etmemi mi istiyorsun? Bu seks için yüksek bir bedel," diye karşılık verdim, sırtışıma kontrol edemeyerek.

"Dün ne dediğimi hatırlamıyor musun?" Geçmişini düşünmeye çalıştım ama çok şey söylemişti. "Öyle ya da böyle. Ethan, istediğim her şeyi elde edeceğim. İçimdeki bu açlık giderilene kadar kimi öldürürsem öldüreyim, ne yaparsam yapayım. Beni ayaklarına kapanan güzel kızlarla karıştırma. Seninle ya da sensiz, istediğim her şeyi elde edeceğim. Chicago, ülke, kıta, tüm lanet olası dünya. Seni seçtim çünkü bir sevgilim varken neden bir düşmanım olsun ki?"

Yüzüne baktım ve ilk kez gördüm... o karanlığı. Tüm Kolombiya'nın karşılaştığından emin olduğum vahşiyi.

"Annenizin babanıza yaptığı gibi size başka bir mafya öneremem ama kendimi önerebilirim ve inan bana, ben kendi başıma bir mafyayım," diye ekledi.

"Ve karşılığında, seni karım yapıyorum-"

Dudakları yine benimkilerin üzerindeydi, bu sefer daha sertti, vücudu sıkıca benimkilere bastırmıştı, ağzı dilime doğru açılmıştı... ve elim göğsünü kavradığı anda koptu.

"Şüpheliğin geri geldi," dedi dudaklarıma karşı.

"Yani beni seksle mi oyalıyorsun?"

"Konuşmayı rafa kaldırıyorum. Seni kendi tarafıma çekmek için acelem yok."

Onun tarafında mı? Benim geçmeye çalışmıyor muydu?

Ona sormak istedim... ama önce seks.

CALLIOPE - YAŞ 21

Bogotá, Kolombiya

Pazartesi, 1 Temmuzst

Uyandığımda zincir bacağımdan çıkmıştı ve o yatakta oturmuş bilgisayarında bir şeyler yazıyordu, üzerinde sadece siyah boxer külotu vardı. Yer değiştirdiğimi duyunca yeşil gözlerini bana dikti.

"Artık gidebilir miyim patron?" Fısıldadım, yanında bir topun içine kıvrıldım. Konuşmadı, soğuk bakışları üzerimdeydi.

"Gitmene izin verirsem gidecek misin?" diye sordu duygusuzca. "Evet."

"Gitmekte özgürsünüz," diye mırıldandıktan sonra tekrar ekrana baktı.

Gözlerimi devirerek doğruldum ve ilk kez içinde bulunduğumuz odaya odaklandım. Burası beni daha önce getirdiği yerle aynıydı. İki gün önce onu vurduktan sonra etrafa bir göz atmıştım. Güvenli evi yer altında inşa edilmişti. En üst katta bir tamirci dükkânına benziyordu ve asansörden indiğinizde yeraltındaki kokain tarlasına bağlı bir oturma odası ve beni kaçıran lanet olasıları koyduğu oda vardı. Sahibi olduğuna emin olduğum bir benzin istasyonuna giden başka bir çıkış daha vardı.

Son kattaydık, geniş yatak odası, daha doğrusu sığınak içinde sığınak. Ama konfordan asla vazgeçmeyen biri olarak, burası tamamen lükstü. Altın süslemeli pelüş krem rengi İtalyan halıları, şaraplarla dolu bir duvarın önünde ahşap bir yemek masası, koyu mavi ve altın rengi kadife koltuklar, bulutlarla boyanmış tavandan sarkan bir avize bile vardı.

Ayaklarım halıya değdiğinde, "Pek senin tarzın gibi görünmüyor," diye gözlemlerdim. "Ama hoşuma gidiyor."

"Burası eskiden aitti," diye konuştu arkamdan.

Bilmem gerekirdi.

"Tuvalet nerede?" Ona sordum.

"Solunuzdaki ilk kapı." Yine yazıyordu. Ayağa kalktım ve gösterdiği yöne yürüdüm. Odaya girdiğimde ışıklar yandı. Lavaboya yaslanarak aynadaki yansımamı kontrol ettim. Kapalı ve yeni bir diş fırçası ile tuvalet malzemelerinin yerleştirilmiş olduğunu ancak camdan fark ettim.

Neyin peşinde? Bu onun için biraz fazla düşünceli görünüyordu. Yine de diş fırçasını paketinden çıkardım ve dişlerimi fırçaladım. Şimdilik boş vermeliydim. Bunun yerine önce kendime bakarak biraz temizlenmek için zaman ayırdım. Tenimdeki sıcak havlu cennet gibi hissettirdi. Dışarı çıktığımda o hâlâ oradaydı, yastıklara yaslanmış kıpırdamadan duruyordu. Yatağa geri döndüm ve gözlerimi kapatarak uzandım.

"Duş almadın mı?" diye sordu bana.

"İşin bittiğinde birlikte bir tane " "Ben zaten bir tane aldım."

"Bu aptalcaydı. Çok yakında tekrar kirleneceğiz," diye onu bilgilendirdim ve ilk kez yazmayı bıraktığını duydum. Bana baktı ve ben de yukarı baktım. "Yoksa şimdiden benden sıkıldın mı?"

"Aynen öyle. Bunu daha açık mı söylemem gerekiyor?"

Yalancı. Ama kışında bir buzdağı olmasını istiyorsa benim için hiç sorun değildi. Etrafı kontrol ettim ve köşede duran çantamı buldum. Büyük ihtimalle çantama baktığını biliyordum ama umurumda değildi. Çıplak bir şekilde kanepeye oturdum ve telefonumu çıkardım. Tabii ki telefonum çekmiyordu. Çantamı ters çevirip altındaki çitçitlere bastırınca alt kapağı açıldı ve diğer siyah cep telefonumu taktım. Artık yazdığını duyamayınca ona doğru baktım ve gözlerinin önce çantamda, sonra da telefonumda olduğunu gördüm. Gözlerindeki merakı görebiliyordum ama tekrar telefonuma odaklanmadan önce ona gülümsemekten başka bir şey yapmadım. Açtığım anda çalmaya başladı.

"Ben de tam seni aramak üzereydim Luca," dedim hoparlörü açarken, kalkıp meyve kasesine doğru yürüdüm.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Bir uçuş." Elmadan bir ısırık aldım.

"Nereye? Tatilinizin bitmesine daha bir hafta var ."

Bunu düşündüm ve şimdi beni izlemekte olan Ethan'a döndüm. Gülümsedim. "Kırık bir kalbi iyileştirmek için en iyi yer neresi? Burada en kötü adamla tanıştım. Nasıl iyileşeceğimden emin değilim."

"Hâlâ hayattaysa adam için daha çok endişeleniyorum," dedi nefesinin altında.

"Özür dilerim Luca, o da neydi?" Telefonda tatlı tatlı sordum.

"Hiçbir şey, hanımefendi. Peki ya Bali?"

Sırıttım, elmayı biraz daha çiğnedim. "Çok güzel. Benim için her şeyi hazırla. Burada tamamlamam gereken birkaç şey var, yarın sabah yola çıkacağım."

"Hanımefendi, aradığınız kişileri bulduğum için .

Bununla ilgilenecek başka birine ihtiyacınız var mı-"

"Hayır," diye kaşlarımı çattım. "Bununla bizzat ben ilgileneceğim."

"Evet hanımefendi, şimdi bilgi gönderiyorum, tatilinizin tadını çıkarın" diye cevap verdi telefonu kapatmadan önce. Bana verdiği adresi kontrol ettim, elmayı ısırdım

Tekrar.

Eteğimi ve onun ıskartaya çıkmış gömleğini kaptığım gibi, *onca yer arasından*, diye düşündüm. Çantamı alıp banyoya doğru yürürken gözlerini hissedebiliyordum ama nasıl soğuk olunacağını bilen tek kişi o değildi. O benim dünyamın merkezi değildi ve ben de onun ilgisi için yalvarmayacaktım.

Dışarı çıktığımda üzerinde kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek vardı. Bana baktı, gömleğini çaldığımı fark etti. Telefonumu çıkardım ve kapıya doğru ilerledim.

"Kapı lütfen," diye rica ettim, açmasını bekledim ama . "İcabına bakacağın bu insanlar kim?"

"Seni ilgilendirmez."

"Tam tersine," dedi yanıma gelerek. "Kartel üyelerini sırf dikkatimi çekmek için öldürdüğünüzü kendiniz söylediniz. Hâlâ ortaya çıkardığın kaos üzerinde çalışıyorum."

"Paranız olduğu sürece insanların yeri doldurulabilir, değil mi? Ayrıca, yeni kan daha iyidir. Evi temizlemek ve yeni bir başlangıç yapmak her zaman iyidir" dedim ve ardından kapıyı işaret ettim. "Söz veriyorum bunun seninle bir ilgisi yok. Bu kişisel bir mesele."

Dudaklarında bir kaş çatma belirdi. "Sana inanmadığım için beni affet."

"Ethan, gitmemi isteyen sendin ve şimdi de Beni bundan alıkoyan ne?"

"Kim bu insanlar?"

Bazen tam bir mankafaydı.

Telefonumu kaldırıp kapıya doğru tuttum. Birkaç saniye sürdü, sonra kapı kayarak açılmadan önce bip sesi çıkardı. Bakışları bana düşmeden önce kaşları kalktı.

"İyi günler Bay Callahan ve sikiş için teşekkürler. Eğer teklifimi tekrar düşünürseniz bana haber verin." Ona el sıkışmayı teklif ettim ve Grinch gibi kaşlarını çatı. Komikti ama gülmeme izin vermedim. Bunun yerine dönüp merdivenlerden yukarı çıktım ve onun da arkamdan geldiğini duydum. Evin en üst katına ulaştığımızda, kanepedeki kurşun deliklerini görünce gülümsedim.

"Bu gerçekten bir hediye idi." Arkamdan konuşurken nefesinin boynumu ısıttığını hissettim. "Büyükbabam ölmeden önce anneme vermişti."

"Kurşun delikleri karakter katıyor. Bir şey değil." O kadar yakınımdaydı ki göğsünün sırtıma doğru inip kalktığını hissedebiliyordum ama onu görmezden geldim ve gitmek için hareket ettim. Hâlâ beni takip ediyordu. İçimi çektim ve ona döndüm. "Beni de götürmek ister misin Ethan? Ne de olsa beni kaçırdın... yine."

Hiçbir şey söylemedi, sadece benim için başka bir odanın kapısını tuttu. Bu sefer onu takip ettim, oda bir garaja açılıyordu. İçeride sadece siyah bir Maserati ve gümüş bir Ducati vardı.

"Bugün dikkat çekmemeye çalışıyordum," dedim ona.

"Eğer bir Callahan olmak istiyorsan, dikkat çekmeye alışman gerekecek." Şık siyah arabanın kapısını benim için açtı. "Spot ışıkları bazen insanlarla başa çıkmak için en iyi yerdir."

Ona neden ilgi istemediğimi anlatmak istedim ama boşverdim. Yakında anlayacaktı.

ETHAN - YAŞ 23

Las Americas, Kolombiya

Pazartesi, 1 Temmuzst

Bir tomar yüz dolarlık Amerikan banknotunu hizmetçiye verişini izledim, hizmetçi de ona bakmadan bir otel anahtarı uzattı. Onu neden takip ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre bu lanet kadın söz konusu olduğunda sık sık 'bilmiyorum' diyordum. Buraya gelmek için sadece bir saat araba kullanmakla kalmadım, bunu o müzik açıp ön koltukta dans ederken yapmak zorunda kaldım. Bir kez bile bu lanet otele neden gelmesi gerektiğini, kiminle buluşacağını ya da nedenini açıklamadı. Bir yanım gerçekten de işimle ilgili bir şey bekliyordu... Ne kadar da yanıltılmışım. Süitteki masanın üzerinde duran kokain dışında, bunun işle hiçbir ilgisi yoktu.

"Oh bebeğim, cezalandırılmaya hazır mısın-AH! Siktir git!" Latin bir kadın deri dominatrix iç çamaşırı giymişti ve elinde bir kırbaç vardı. Kahverengi gözleri geniş ve panik içindeydi.

"Bebeğim?" Soru, paketini de tutan bir tür fetiş köle esaret kıyafeti giyen İtalyan bir adamdan geldi. Ne oluyor lan?

"Siz de kimsiniz lan?" diye bağırdı bize.

Ne yaptığını merak ederek Calliope'ye baktım. Adama döndü ve "Ben Calliope, Bellarose'un küçük kız kardeşiyim" dedi.

Kadının sesi çok tatlıydı, sanki ona unlu mamuller satmaya çalışıyormuş gibiydi, ancak adamın yüzündeki ifade tam bir dehşet ve korkuydu. Calliope kadına döndü.

"Nişanlı olduğunı biliyor muydunuz, bayan?"

Kadın ağzını açıp tekrar kapatarak baktı. Biliyordu. Kendini toparlayarak kollarını sahte göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Nişanlı olmak evli olmak demek değil, öyle değil mi? Tony ve ben birbirimize aşığız. Kız kardeşin için üzülüyorum ama-"

"Catalina!" Adam, küçük penisli Tony, ona bağırdı.

"Calliope, lütfen-"

"Kapa çeneni, Tony."

BANG!

Onların... kıyafetleri dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki Calliope'un silahını çektiğini fark etmemiştim, ta ki kanepenin yanında sağındaki adama ateş edene kadar. Iskaladı ama o kadar yakındı ki adam yere düştü.

Calliope silahı ona doğrulttuğunda kadın, "Tony lütfen," diye yalvardı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Özür dilerim, lütfen."

," Calliope kadının alması için silahı çevirdi. "Öldür onu." "Ne?"

Kadının ağzı açık kaldı.

"Üzgün değil misin?" Calliope sordu, sesi hâlâ o sahte tatlılıkla doluydu. Kadın sadece başını salladı ve Calliope ona silahı tekrar uzattı.

"Yapamam," diye başını salladı ve bunu yaptığı anda Calliope yüzüne beyaz bir toz attı ve çığlık atıp sendelemesine neden oldu.

"Catalina!"

Calliope sırtı ona dönük bir şekilde, "Tony, lütfen dikkatimi sana odaklamama neden olma," diye uyardı. Önce telefona, sonra da bana baktı, sanki kadın ayaklarının dibinde ağlarken onu durdurup durduramayacağını anlamaya çalışıyordu.

"Ne yaptın-?"

"Lusel," diye yanıtladı Calliope.

Ne?

"Ne?" Kadın ağladı.

"Bu bir tür zehir, gözlerin yanmasıyla başlar, kanamaya başlayana kadar devam eder. Kulak zarlarınız patlayacak ve yirmi dakika içinde sağır ve kör olacaksınız. Bir saat içinde belden aşağınız felç olur.

Panzehir. Tony, umarım ben tetiği çekmeden önce o telefona ulaşabileceğini düşünmüyorsundur. Bu senin açından çok aptalca olurdu ve bugün aptalca davranmak için yerin olduğunu sanmıyorum."

Adam dondu kaldı, vücudu sanki hareket etmeye hazırlanıyormuş gibi uzanmıştı. Calliope'nin baktığı yatak odası kapısındaki yansımayı fark edene kadar nereden bildiğini merak ettim.

"Her neyse, Catalina, pek iyi görünmüyorsun, tatlım." Calliope onun yanına diz çöktü. Küçük beyaz bir topu kaldırdı. "Onu öldür, ben de seni bağışlayayım."

Bir kez daha kadına silahı uzattı. "I..."

"Catalina!" Tony ona bağırdı.

"Sen ya da o," diye fısıldadı Calliope usulca, titremeye başlayan kadının yüzünün yan tarafını okşayarak. Calliope elindeki silahı yavaşça yana kaydırды. Kadın ve adam göz göze geldiler.

"Cata..."

"Kötü bir insan olmadığını biliyorum. Sana asılan oydu, seni kendine aşık eden oydu, başka biri vardı ama yine de senin peşinden geldi. Bu senin suçun değil."

"Kapa çeneni, seni çılgın sürtük!" Tony ona bağırdı. "Bebeğim, onu dinleme. Gel buraya. Silah sende, sende! Biz-"

"Tek olmadığını biliyor musun?" Calliope ona bunları söylerken kaşlarını çatı. "Son kadın da onu gerçekten seviyordu. Bunu yapamadı. Kendi canına kıydı."

"Sen neden bahsediyorsun-"

"Onun gibi olma," diye devam etti Calliope, sanki onu duymuyormuş gibi. "O da aynı hızla senden uzaklaşacaktır. O seni sevmiyor. Seni seven biri seni nasıl bu duruma sokabilir?"

Öksürmeye başlayan kadının yüzünden yaşlar süzüldü. Panik içinde boğazını tutuyordu.

Calliope ayağa Tony'ye bakarak, "Sanırım sen de diğerleri gibi olacaksın," diye ekledi. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun Tony? Seni daha önce uyarmıştım."

"Seni tanımıyorum bile! Ne sikim-" BANG!

"Beni vurdun seni aptal sürtük! Delirdin mi sen?" Tony bağırdı, kolunu tuttu ve süitteki diğer odaya doğru koşmaya başladı.

BANG! Kadın onu bacağından vurdu ve adam tökezledi ama banyoya girmeyi başardı.

"SENI APTAL AMCIK!"

Kadın silahı bıraktı, boğazını tuttu ve öksürdü, "Lütfen, hap-"

"Hâlâ hayatta."

"Lütfen...yanıyor..."

"Sen ya da o," dedi Calliope tekrar. "Sadece birkaç tane var... gözlerin...."

"HAYIR!" diye kadın, silahı kaptığı gibi banyoya koştu. Zavallı herifin hiç şansı gibi görünüyordu, kapı kilitlenmiyordu.

"Catalina! HAYIR! Catalina!"

BANG!

BANG!

BANG!

Şarjör boşalana kadar ateş etmeyi bırakmadı ve odaya girer girmez kadın kanlar içinde dışarı fırladı. Calliope panzehiri ona doğru kaldırdı ama kadın alamadan Calliope panzehiri ağzına tıktı.

"Hayır! Bana vereceğini ."

"Rahatla," Calliope elini cebine attı ve önündeki yere yarım düzine otel nanesi bıraktı. "Her konaklamada ücretsizler."

O lanet olası bir şeytan.

Kadın anlamayarak ambalajları açtı ve Calliope'nin 'panzehir' dediği ambalajla aynı şekil ve renkte olduklarından emin oldu.

"Anlamıyorum..." diye fısıldadı kadın. "Zehir-"

"Zehir mi?" Calliope kaşlarını çattı ve naneyi ısırdı. "Ne zehri?"

"Yüzüme zehir attın-"

"Zehir mi? Ben mi? O tuzdu," dedi Calliope şaşkınlık numarası yaparak.

"Senaryo sana tuz atmamı söylüyordu, zehir değil."

Ne senaryosu? Ne senaryosu?

"Ha? Senaryo?" diye fısıldadı kadın.

Calliope başını salladı ve bana doğru baktı. "Onun filmi için mi? Sen de seçmelere katılmıyor musun?"

Kayboldum amına koyayım.

"Seçmeler mi?" Kadın da en az benim kadar şaşkıındı.

"Evet... diğerk adam nerede?" Calliope onun etrafından dolaşıp banyoya doğru ilerleyerek sordu. "Hey, ahbap, sahne bitti, dışarı çık."

Kapıyı çaldı.

"Alo?" İçeri baktı ve sonra çığlık attı. O kadar yüksek sesle bağırdı ki irkildim. Deri giysili kadına doğru koştu. "Ne yaptın sen? Onu öldürdün!"

"Sen... Ben... Sen yapmamı söyledin!"

"Bu sadece bir seçmeydi, sen ne yaptın?" Calliope geri adım atarken gözleri yaşlarla doldu. "Onu sen öldürdün."

"Hayır...hayır...."

"Onu sen öldürdün!" Calliope telefona uzanmadan önce onu işaret etti ve kadın onun kolunu tuttu.

"O senin silahındı!"

Bu aptallığı izlerken, *bunun destansı bir karmaşa olduğunu* düşündüm. "Polisi aramalıyız, bu bir kazaydı-"

"HAYIR! DEDİM!" Kadın çığlık atarak silahı tekrar eline aldı ve Calliope'ye doğrulttu.

Gerçekten mermisinin bittiğinin farkında değil mi?

Calliope ellerini havaya kaldırarak, "Tamam," diye fısıldadı. "Sen balkondan kaç. Ben kalacağım. Açıklayacağım...."

Kadın rahatladı ve bana doğru baktı. Ben de ona öylece baktım. "Merak etme, o sağır, hala bunun senaryonun bir parçası olduğunu düşünüyor." Calliope, ruhsal bir çöküntü yaşıyor gibi görünen kadın için ekledi.

"Git, şimdi!"

"Ben önden gideceğim-"

"Kameralar! Her tarafın kan içinde! O kadar değiliz, atla gitsin!" Calliope ona söyledi.

Burası altıncı kattı.

"Teşekkür !" dedi ve hâlâ dominatrix kıyafetini giymiş bir halde balkona koştu. Korkuluklara tırmanışını ve atlayışını izledim.

"AMAN TANRIM!"

"YARDIM

ÇAĞIRIN!"

"HAYIR!"

Ağır bir gümbürtü ve kırılan camların sesini duyduğumuzda aşağıdan gelen çığlıklar . Calliope bana doğru döndü, yüzü buruş buruştu.

tiksinti. "Bu nanenin tadı çok kötü... ama burada hiçbir yere tüküremiyorum, ugh."

Bana doğru gelirken kaşlarını çattı, koridora adım atmadan önce kapı kolunu çevirmek için giydiği gömleğini kullandı. Merdivenlere doğru yürürken durakladı ve açık odalardan birine baktı. Ben de baktım ama ona anahtarı veren hizmetçinin yerde yattığını gördüm. Calliope içeri girdi ve kadının üniformasının üst kısmına uzanmadan önce göğsünü okşadı.

"Her zaman sütyendir," dedi, bir tomar parayı geri aldı ve benimle birlikte koridora geri adım attı. Ancak merdivenlere ulaştığımızda yerdeki kameralara baktı ve cep telefonunu sanki bir kumandaymış gibi onlara doğru tuttu.

"Tüm bunlar gerekli miydi?" Merdivenlere doğru ilerlerken ona sordum. "İkisini de öldürebilirdin."

"Yapabilirdim ama o zaman polis bunu çifte cinayet olarak soruştururdu, bu soruşturma kız kardeşime giderdi ve onun kendisini aldattığını bildiğini ama hiçbir şey yapmadığını keşfederlerdi. Öylece bıraktığına inanmazlardı... Ortalık karıştırdı. Şimdi sadece kokainle kafayı bulmuş bir kadın sevgilisini öldürmüş ve kendini balkondan atmış gibi görünüyor. Rol yapmadan sahneyi kurabilir miydim? Belki, ama bunun neresi eğlenceli olurdu?" Bana göz kırptı ve nedensiz bir şekilde merdivenlerden indi.

"Bunu ne zaman düşündün?" Merdivenlerden inerken onu takip ederken sordum.

"Bu sefer gerçekten düşünmedim," diyerek parayı açtı ve çantasına koydu. "Hizmetçi arabasında tuz ve nane şekeri gördüm ve onları aldım. Silahı onları çerçevelemek için getirdim... ve plana ekledim. Neyse ki kafası biraz iyiydi. Güvenini çabucak kazandım ve ben söyleyince atladı."

Aşağıya indiğimizde surat asar gibi yaptım. "Bana iki müşteriye mal oldun."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Şu anda ciddi misin sen?" "Kesinlikle Bayan Callahan olamaz," diye mırıldandım ve yüzündeki ifade dudaklarımın köşesini yukarı kaldırdı.

Ana lobiye girdiğimizde "Siktir git," diye homurdandı. Konuklar şaşkın bir şekilde etrafta dolanıyor ve az önce tanık oldukları şey hakkında alçak sesle konuşuyorlardı. Bu sırada katil hâlâ ağzındaki tattan dolayı yüzünü buruşturuyordu.

"Öğle yemeği?" Lobideki kafeyi işaret ederek sordum.

"Evet, lütfen." Koluma girdi ve beni içeri kadar takip etti. Biz otururken herkes pencereden dışarı bakıyordu.

"Bunu yapmanı kız kardeşin mi istedi?" Kendi bardağımı doldurmadan önce sürahidenden onun bardağına su doldurdum.

"Hayır. Ne olursa olsun onu seviyor," diye yanıtladı menüyü kaldırarak. "O gevşek sikli, kas beyinli göt deliğinde ne gördüğü benim için bir muamma. Bir gün ona anlatırsam bana teşekkür edecek."

"Eğer ona söylersen?" Tekrarladım. "Yani ona söylemeyecek misin?"

Gri gözleri menüyü tararken kararlı bir ifadeyle "Hayır," dedi. "Bellarose'un erkek zevki çok kötüdür."

"Peki sen daha iyi misin?" Ben sorguladım.

"Bunu sana iltifat etmem için mi soruyorsun?"

"Asla." Güldüm ve sandalyede arkama yaslandım. "Eğer kız kardeşinin iyiliği için onu öldürmeyi kendine görev edindiysen, onu gerçekten seviyor olmalısın."

Durakladı ve bana baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Neye inanmak?"

"Bunu kız kardeşimi sevdiğim için yaptığımı mı?" "Yanılıyor muyum?"

Başını salladı, menüsünü masaya bıraktı ve dirseklerini masaya dayadı. "Benim bir numaralı önceliğim kendimim. Onun kayınbiraderim olmasına nasıl bakarım?"

"Gerekçen bu mu?" Ses tonuma şaşkınlık karışmıştı ama yine de ailemden herhangi biri olsaydı ben de aynı şeyi yapardım. "Onun gibi insanlar daha sonra bir yük haline geliyor. Bellarose'a çoktan söyledim, daha mantıklı insanlara aşık ol diye. Beni dinlemedi, ben de ona yardım ettim. Ailemi seçmem ama geniş ailemin buna layık olduğundan emin olacağım," diye soğuk bir şekilde cevap verdikten sonra bir nefes alıp garsonu bulmak için restorana baktı. *Söylemediği daha fazla şey vardı.* Garsona seslenirken sesi tamamen değişti

Garson.

"Affedersiniz?"

Adam döndü ve onu görünce şöyle bir süzdü. Kadın adama göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi, adam da ona gülümsedi ve sonunda karşısında oturan beni fark etti. Yavaşça yanına geldi.

"Üzgünüm, bir kaza oldu-"

"Duyduk, korkunç bir şey. Öldü mü?" Oyununa devam etti.

"Evet, ne yazık ki. Polisler şu anda olay yerinde, kafenin ön tarafındaki alanı kapatıyorlar. Büyük ihtimalle kapatacağıız."

"Oh," dedi hızla, menüyü kapatarak. "Sadece gideceğiz-"

"Şefe sizin için bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim, ikramımızdır," diye araya girdi.

"Emin misin?"

"Elbette, ne istersiniz?" Sanki ben burada oturmuyormuşum gibi omzunun üzerinden bakarak ona doğru eğildi.

Sadece o anda böyle davrandığını fark ettim çünkü ben Ethan Callahan değildim. Sadece güzel bir kızla birlikte olan bir adamdım. Kim olduğumu ya da ona neler yapabileceğimi bilmiyordu. Tek bildiğı, benim bir turist olduğumdu.

"Patron," dedi bana bakarak, "bir şey istemiyor musun?"

Garsonun onun bana *Patron* dediğini duyunca hafifçe sırtması dikkatimden kaçmadı.

"Gömleğimden çık ve yatağıma geri dön," diye cevap verdim ve kaşlarını kaldırdı. "Ama şimdilik ne içiyorsan ondan ve bir espresso alacağım."

Gözleri benimkilerle buluştu ve menüyü ondan alarak kalktı.

O gittiğinde, gözleri bana dikildi.

"Benden bıktığını sanıyordum?"

Yerimden kalkarak ona elimi uzattım. "Standartlarımıza uygun bir yerde yemek yiyelim."

"Sen nasıl istersen patron."

CHAPTER 6

"Ruhlarımız zaten birbirini tanıyor, değil mi?" diye fısıldadı. "Yeni olan bedenlerimiz."

~Karen Ross

OceanofPDF.com

CALLIOPE - YAŞ 21
Cartagena, Kolombiya
Pazartesi, 1 Temmuzst

"Bizim standartlarımıza uygun bir yer dediğinizde Lucia Moyano'yu düşünüyordum." Başkent Bogota'daki en pahalı restorandı. Onun yerine kendisi beni neredeyse bir buçuk saat uzaklıktaki Cartagena'ya uçurdu. Karayip Denizi'nin kuzey kıyısında güzel bir liman kentiydi.

"Ne? Kiliseyi sevdiğini sanıyordum?" Sırıttı. Bentley'sinin kapısını benim için açtı ve 1500'lerin sonlarından kalma güzel İspanyol şapelinin önüne çıktım.

Bir şeylerin peşindeydi. Bunu hissedebiliyordum ve birkaç adamının geri döndüğünü fark ettim. Onlardan kurtulduğunu sanmıştım. Ama büyük ihtimalle yerel adamları vardı. Ona sadece başlarıyla selam verdiler ve benim için şapelin kapılarını açtılar.

Aklıma gelen ilk şey altın oldu. Duvarları, tavanı ve kubbeyi ayrıntılı bir asma deseni halinde kaplıyordu. Paha biçilmez sanat eserlerini çerçeveliyordu ve her tarafın yüksekliği bir metreden fazlaydı. Yerler beyaz mermerdi ve üzerlerinde altın sarmaşıklar vardı.

"Demek burası El Dorado'nun olduğu yer." Sırıtarak ileriye doğru yürüdüm. Burası bir şapel olmasına, dolayısıyla ikonografisine rağmen, sıralar yoktu. Zemin çıplaktı, neredeyse bir cami gibiydi. Ona geri döndüm. "Güzel ama neden buradayız?"

Parmaklarını şıklattı ve içgüdüsel olarak gerildim, çünkü mihrabın arkasındaki odadan iki kişi kısa ahşap bir masayı, diğer ikisi sandalyeleri, diğerleri de mumları ve gümüş takımları kaldırarak geldiler. Şapelin ortasında özel bir akşam yemeği oluşturmalarını izledim.

"Az önce senden panik mi sezdim?" diye fısıldadı arkamdan. "Bana güvenmeye ne oldu?"

Bunu yaşamama izin vermeyecekti.

"Benim için sandalyemi çekecek misin?" Lanet sorusunu duymazdan gelerek sordum.

Ethan öne çıkarken garson geri çekildi. Bir eliyle benim için sandalyeyi çekti, yeşil gözlerinde açık bir eğlence vardı. Sonra karşımdaki yerini aldı ve takım elbisesinin ceketini çıkardı.

Garson bana "Kırmızı mı beyaz mı bayan?" diye sordu, ancak Ethan onun yerine cevap verdi.

"Kırmızı, Teso La Monja."

Sıska adam başını sallayarak geri döndü ve bu yemeğin hazırlanmasına yardım eden herkesin geldikleri gibi hızla ayrıldıkları gözümünden kaçmadı. İkimiz de konuşmadık, sadece bu altın cennette bekledik. Garson çok geçmeden elinde şarapla geldi ve arkasında bir şef ile servis elemanları vardı. Geleneksel İspanyol yemeklerini bizim için masaya yaydılar. Garson şarabı bardağıma doldurdu.

Ethan bardağı parmaklarının arasında döndürürken, "Onun için doldur," dedi, gözlerini benden ayırmadan.

Neyin peşindesin? Sormak istedim ama yine de içtim. Madem kavga edecektik, o zaman en azından bir içki içmek istedim.

"Başka bir şey var mı?" Hepsi onun sözünü bekliyordu ve o da bunu biliyordu ama şaraptan bir yudum almayı tercih etti. Kadehini masaya koymadan önce dudaklarını yalayarak onlara başıyla selam verdi.

Teker teker hepsi gitti ve o da sandalyesine geri yaslandı.

Ben içtim.

"Aç değil misin?" diye sordu.

Hâlâ ona bakarak biraz daha içtim. "Şu anda aptalca bir şey mi yapacaksın?"

"Aptal mı?" Sırıttı. "Çıkmak isteyen sen değil miydin?"

"Bu mu yani?" Kapiya baktım. "Öyle hissettirmiyor." "Ne gibi hissettiriyor?"

"Bir pusu."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Seni ilk kez sinirli görüyorum."

"İlk defa yüzüme karşı yalan söyleme zahmetine katlanmadın, bakışlarınla beni dondurmaya çalışmadın ya da beni öldürmekle tehdit etmedin," diye karşılık verdim. "Kendimi savunmam gerekirse, biraz sert çıktın" diye cevap verdi, şarabını kaldırarak

Tekrar.

"Güçlü mü geldim?"

"İnkâr mı ediyorsun?"

"Kendimi savunmam gerekirse, kabul edeceğin tek şey güçtür." Kaşığımı elime aldım ve pilavla karidese yumuldum.

"Doğru." Aynı tabaktan yemeye başladı.

"Yani?" Bir ısırik almadan önce bastırdım.

Fena değildi.

Cevap vermeden önce o da bir ısırık aldı. "Randevularda insanların kendileriyle ilgili detayları paylaşması adetten değil midir? Beni zaten tanıyorsun, peki sen kimsin Calliope, entrikalar çevirmediğin, öldürmediğin ve bir melek gibi davranmadığın zamanlarda?"

Gözlerimi diktim.

Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Ama o saniye geçtikten sonra güldüm. Elimi ağzıma kapatmak için elimi kaldırdım. Adam ciddiye di.

"Tanrı aşkına Ethan," diye başımı salladım, kahkahalarımı engel olamıyordum, "randevu yüzün üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor, idamımı planlıyor gibi görünüyorsun."

"Daha önce değildim," diye homurdandı kaşlarını çatmadan önce. Neredeyse somurtacakmış gibi . "Paranoyak olman benim suçum değil."

Patron modunda değilken çok sevimli.

Başımı tekrar sallayarak derin bir nefes aldım ve eğildim. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlatacak mısın?"

Fısıldadım. "Çok şey biliyor gibisin-"

"Ben neyin aşikar olduğunu ya da dışarıdan bana ne söylendiğini biliyorum. Patronun altında kim var?" Ona sordum.

Gözleri kısıldı ve bunu bir şeye güvenmediğinde yaptığını anladım, eşeklik etmek istediğinde değil. "Kendin hakkında konuşmaktan kaçınıyorsun. Neden? Benden mümkün olduğunca çok bilgi almaktan başka bir şey düşünmüyorsun."

Bunun üzerine sııttım. "Şimdi paranoyak olan kim?"

"Hâlâ oyalanıyorum." Çorbayla birlikte yemek için elleriyle ekmeği parçaladı. "Şüpheli. Belki de soğuk bakışlara geri dönmeliyim."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Belki de acı verici olduğu için kendimden bahsetmediğimi hiç düşündün mü?"

"Açıkçası acı verici olacak. İnsanlar canavar olarak doğmazlar, çocukluktan itibaren onlara dönüştürülürüz," diye yanıtladı bir ısırık almadan önce. "Peki senin potan neydi? Acımasız ebeveynler mi?"

"İlgisiz ebeveynler," diye cevap verdim, ekmeğe de uzandım. "Sizinkilerin aksine, benim annemle babam aşk evliliği yapmadılar ve annem hiç çocuk istemedi ama üçüncü bir çocuk? En çok benden nefret ederdi; bana her vurduğunda bunu hissedirdim. Babam, bir varmış bir yokmuş, ayyaşın tekidir.

Birlikte bir moda ve güzellik markasına sahipler. Kız kardeşlerim model ve annemle babama çekmişler. Avena ailenin gelecekteki sarhoşu, Bellarose ise huysuz ve aynı zamanda şiddet yanlısı. Bana da çok vururdu. Hatta bir Noel'de büyükannemin bana aldığı elbiseyi kıskandığı için beni evimizin merdivenlerinden aşağı ittiğini hatırlıyorum. Onun da bir elbisesi vardı ama benimki onun en sevdiği renkteydi ve onunla değiştirmedim için kızgındı. O Noel çenemi ve iki kaburgamı kırmıştım. Sanırım bu yüzden aramızda derin bir kardeşlik bağı olduğunu düşünmeni komik buldum... Böyle bir şey hiç olmadı. Ailem dağılmış durumda ama daha önce de söylediğim gibi, içine doğduğunuz aileyi seçemezsiniz."

Kadehini dudaklarına götürdü, "Kız kardeşinden nefret ediyor musun?" "Kayıtsızım." Omuz silktim, ekmeğimi çorbaya batırdım.

"Yalancı," dedi ve yeşil gözlerinin içine bakmama neden oldu. "Kayıtsız olsaydın, bu öğleden sonraki aptalla evlenmesine izin ya da onu sessizce ortadan kaldırırdın ve hayatının geri kalanında ona özlem duyabilirdi. Bunun yerine onu alay konusu yaptınız. Suça karışmayacak ama yine de herkes nişanlısının esaret kıyafetleri giyerken, kokainle kafayı bulmuşken, başka bir kadınla birlikte öldürüldüğünü bilecek." "Esaret kıyafetleri giyeceğini bilmiyor değildim." Sırıtmama engel olamadım.

ekmeği yerken yüzümde.

"Büyük olasılıkla seni takip edeceğimi biliyordun," diye ekledi. "Bugün seni görmemi istedin."

"Sana gelme demiştim-"

"Bunun gelmek isteyenleri da artıracığını çok iyi biliyordum. Bu sizin silahınız; ipler aslında sizin elinizdeyken insanların istediklerini yaptıklarını düşünmelerini sağlıyorsunuz."

"Ben de seni kukla ustası sanıyordum?" Ben de karşılık verdim.

Başını salladı. "Henüz senin seviyene geldiğimi sanmıyorum."

"Ethan Callahan, bu gördüğüm tevazu mu?" Sahte bir şaşkınlıkla nefes nefese kaldım.

"Dürüstlük," dedi gülümseyerek. "Ben kenarda durup izlemeyi tercih ederken, sen kendini eyleme daha çok adamışsın."

"Kendini savunmak için, toplum içinde daha duygusal olabileceğinden şüpheliyim. Sessiz ve tehditkar olmak sende işe yarıyor."

"Calliope Orsini, bu bir iltifat mı?" O da benim gibi şaşkınlıkla soluk soluğa kaldı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

ETHAN - YAŞ 23
Cartagena, Kolombiya
2 Temmuz Salınd

Sorun şarap değildi.
Konuşma bile değildi. Sadece
onu istedim.

Ve evime döndüğümüz an, onun da beni istediğini anladım.

Beni üzerinden itti ve yatağa geri yatırdı, dudakları boxerımın bel bandına ulaşana kadar göğsümden aşağı öptü. Onları aşağı çekmeden önce beni kumaşın üzerinden öptü ve sikimi ellerine aldı. Elini uzunluğumun üzerinde kaydırды ve zevk beni boğarken gözlerimi kapattım. Eli tabana doğru kaydı ve sikimin yan tarafını öptü. Öpüşmekten beni yalamaya geçti; yukarı ve sonra tekrar aşağı. Doğrudum ve burnumdan nefes alarak saçlarını yüzünden çektim. Şehvetle kıvılcımlanan yeni bir yanıımı ortaya çıkarmıştı. Onunla seks yapmak cennet gibiydi ve diğer her şeyi gölgeliyordu.

"Ah..." Beni tatlı ıslak ağzına aldığında nefes verdim. Gözleri kapalıydı ve beni emerken çok eğleniyor gibi görünüyordu. Dişlerimi sıkarak siyah saçlarını sıkıca kavradım. Ağzına birkaç kez sokulduğumda, boğazının hissi beni mest etti. Dürtüyü hissetmem uzun sürmedi... acıyı.

Sadece saçını çekiştirdiğimde beni bıraktı.

Ağzı sikime bir santimden daha yakın duruyordu ve dudaklarını yalayarak o lanet olası gözleriyle bana bakıyordu. Bana musallat oldular. İçimi delip geçiyorlardı. Güzel, gizemli ve şehvet doluydular. Onu durdurmak zorundaydım çünkü beni lanet olası merhametinde görmekten zevk aldığını biliyordum.

Kahretsin, o kötü biriydi.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi bir kez daha ucumu yaladı, kanım damarlarımda lav haline geldi. Sikimi tekrar ağzına sokmak ve artık ağrım kalmayana kadar sikmek istiyordum. Ama onun istediği de buydu. Onun için kontrolümü kaybetmemi istiyordu. Ağzımdaki tükürüğü yutarak derin nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bunu yaptığımda bana sırtarak baktı, üzerimde geziniyordu.

"Sırf ilk sen gelmek istemediğin için ağzımı sikme şansını kaçırdın... Kaybetmeyi gerçekten sevmiyorsun," diye kıkırdadı, elini sallayarak

başını bana çevirdi. "Tamam. Şimdi duş almaya gidiyorum."

Öylece yataktan kalktı ve ben sadece gidişini izleyebildim, gözlerimi kışının kıvrımından ve vücudunu süsleyen küçük doğum izlerinden ayıramadım, bunlardan biri sol kış yanağındaydı.

Yataktan kalkarak boxer'larımı çıkardım ve onu banyoya kadar takip ettim.

"Annenin eski güvenli evlerinden biri daha mı?" Banyoya hâkim olan derin taş gömme küvete oturdu. Koyu kahverengi saçlarını omzuna attı, uzun bukleler göğsünün üzerinde duruyordu. "Sertleşirken annenden bahsetmek tuhaf mı?"

Dudaklarında kötü niyetli bir gülümseme vardı. Kumandayı alarak tavandan bir şelale gibi dökülen suyu açtım. Nefes nefese kaldı, göğsü kabarıyor ve suyun sıcaklığı ona çarptıkça nefesi hızlanıyordu. Küvetin içine girip karşısına oturdum, sıcaklık kaslarımı gevşetiyor ama sikime hiç yardımcı olmuyordu... o da öyle. Suyun üzerine yağmasına izin vererek küvetin ortasında ayağa kalktı.

"Beni ilk seferinde böyle davet etmeliydin." Gül yağını üzerine dökmeden önce küvetin kenarındaki şişelerden birini aldı ve yavaşça cildine masaj yaptı. Suyun göğüslerinin üzerinden damlayarak vücudundan aşağı süzülüşü işkence gibiydi.

"Bana onların bedenlerinden nasıl kurtulduğunu hiç anlatmadın," dedim şehvetimi görmezden gelmeye çalışarak. O sadece lanet olası bir kadındı. Ben ise iki ailenin bağıışısıydım. Güç bendeydi, o ise dışarıdaydı. Yine de ona karşı güçsüz hissediyordum.

Bu çok yanlış.

Çok fazla şeyi riske atıyordum. Ama bu risk, bu tehlike beni heyecanlandırıyordu.

Beni çok farklı şekillerde heyecanlandırdı.

Hâlâ suyun altında duran bana döndü. "Bu pek romantik bir hikâye değil Ethan."

"Güzel. Romantik hikayelere inanmam."

"Ve ben umutsuz bir romantiğim."

"Bana hiç doğru dürüst bir cevap verecek misin? Yoksa dikkatimi dağıtmak için vücudunu kullanmaya devam mı edeceksin?"

"Bunu yapan sadece bedenim değil, ama olsun. Sana söyleyeyim. Seni vurduktan ve kışını kanepeye geri sürükledikten sonra, seni kaçırانları beni getirdikleri yoldan, o lanet arka odadan çıkardım ve

Onlar. Sonra sünger banyosu yapmak için lavaboyu kullanmak zorunda kaldım. Mutfak üzerinizdeki kiri, kanı, teri ve benzini yıkamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?" "Cesetlerini benzin istasyonunda mı yaktınız?" durmak için hareket ederek sorguladım. İkinci bir şişe alarak içindekileri elini saçlarına sürttü.

"Sana aptal gibi mi görünüyorum?" Bana yaslandı ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken gözlerini kapattı. "Üzerimde benzin var çünkü lanet benzin istasyonunuz 1990'dan beri yenilenmemiş gibi görünüyor. İstasyon müdüründen çaldığım arabaya benzin doldururken lanet olası nozuldan ayağıma benzin döküldü. Bu arada, yeni birini işe almanız gerekecek, umarım sakıncası yoktur. Arka odadan üç ölü adamla çıkmak için bir bahane bulabileceğimi gerçekten düşünmemiştim."

"Sormak için biraz geç," diye cevap verdim, suyun başımdan aşağı dökülmesine ve yıkanmasına izin verdim.

"Doğru." Yüzünü bana dönerek süngerini sabunladı ve göğsümde gezdirdi. "Sadece bununla yaşamak zorunda kalacaksın."

Komik, onun cinayetiyle yaşamak zorunda olan bendim, o değil.

"Arabayı doldurduktan sonra ne oldu?" Sırtımı ovma için arkamdan yürürken sordum.

"Arabayı yaklaşık bir saat uzaklıktaki La Calera'ya götürdüm, sonra da geri dönmeden önce cesetlerini yaktım. Oh, ve senin fino köpeğin, Tobias, sanırım adı... İstasyona mesaj yoluyla yeni bir işçi göndermesini sağladım."

"Görünüşe göre senin için stresli bir gün olmuş," dedim geri döndüğünde.

"Öyleydi. Ve tüm bunlar senin suçun olmasına rağmen tek yaptığın güzellik uykusu çekmekti. Yapma. Yapma. Kaçırma. Beni. Yine mi?" diye tersledi, gözlerimin içine bakarak.

"Elimden geleni yapacağım. Yine de beni buna zorlamayın. Fark etmediyseniz ben bir kötü adamım. Verdiğimiz sözleri tutmamamızla tanınırsınız."

"Senin ne olduğunu biliyorum, bu yüzden senden söz istemedim. Seni uyardım." Beni nazıkçe geri itti ve oturdu, vücudu yavaşça suyun altına battı.

"Kendini kaybeden o pis polislerle gelince, ben pek bir şey yapmadım. Çalıştığım restorandaydılar ve onlara *özel* bir içki verdim ve paranoyaklaştılar. Birinin onları bulduğunu düşünerek birbirlerine düşman olacaklarını ve tüm tarlaları yakacaklarını nereden bilebilirdim ki?"

"Peki ya 12 ton?" Ben sordum.

O hınzır sırtış yüzüne geri geldi. "Bana kibarca sor."

Cevap vermediğimde, suyun altına kadar battı.

Nihayet diye düşündüm, suyun altında nefesini tutarken onu izliyordum. Sonunda, bir şeylerle ilgilenmek için bana ihtiyacı olmayan biri. Harekete geçmeden önce düşünen biri. Hızlı düşünebilen ve uygulayabilen biri. Arkasını temizlememe gerek olmayan biri. Sinirliydi ama yapmak zorunda olduğu şeyden şikâyet etmiyordu. Ona göre her şey mantıklıydı, her şey planındaki adımlardı.

Isıyı yükselttim ve hava almak için çıktığında şelalenin altında durdum. Beni izliyordu, aç gözlerinde şehvet hâlâ belirgindi. Küvete yaslandı. "Uyuşturucular Maria'nın restoranında gömülü. Bunca zamandır onların üzerinde oturuyordun."

"Nasıl?"

"Onlardan birine anahtarı verdim," dedi, sanki çok açıkmuş gibi.

"Anahtarı alabildiklerine göre size çok yakın olmalılar." Kaşlarımı çattım, bu ifadenin beni neden rahatsız ettiğinden tam olarak emin değildim.

Omuz silkti ve bana masum bir bakış attı. "Polisin beni korumak istemesi benim suçum değil. Özellikle de kartelin kaç üyesinin 'karım' olmaya çalıştığını duyduktan sonra."

Ve böylece onu bir araya getirdim.

Kartelden birini baştan çıkaracak kadar yaklaşmış olmalı, ama teslim olmak yerine polisler kendisini taciz ettiklerini söyledi ve kirli polisler de bunu bahane ederek gelip mekanı kontrol ettiler, çalışmasının *güvenli* olduğundan emin olmak için. Kadın onlara bir anahtar vermiş ve onlar da anahtarı uyuşturucuları depolamak için kullanmışlar. Polislerin vakit geçirdiği bir restorana kim gider ki? Bu yüzden Maria ile konuşmak istedim. Artık polisler için çalıştığından şüpheleniyordum ve geldiğimde orada kalmaya özen gösteriyordum. Calliope ile o zaman tanıştım. Ve ben orada olduğum için polisler panikledi, yakalandıklarını düşündüler. Onlarla gizlice buluşmuş ve sonra da onları uyuşturmuş ya da zehirlemiş olmalı. Haberlere göre akıllarını o kadar kaçırmışlardı ki neredeyse birbirlerinin yüzlerini parçalayacaklardı. Hâlâ iyileşememişlerdi ve birçoğu ölmüştü.

Hepsini kendi başına mı yaptı?

"Başka şarap var mı?" diye sordu ellerini saçlarında gezdirirken. Şarabı su gibi içiyordu.

Uzandım ve bir kumandaya bastım. Yanımıza bir pano geldi ve orada tek bir kadehin yanı sıra bir şişe kırmızı şarap vardı. Bana baktı

sonra ona, sonra tekrar bana baktı ve kahkahayı bastı. "Sanırım bu annenin benden hoşlanacağına dair bir işaret. Ben de bir tane istiyorum."

Şişeyi çıkardı ve kolaylıkla mantarını açtı. "İlk onur?"

Ona doğru ilerleyerek bacaklarının arasına diz çöktüm ve ağzımı açtım. Ağzımın kenarından şarabı yalayarak döktü. Yutkunarak onu kalçalarımın doğru çektim, şişeyi ondan aldım ve iyiliğine karşılık verdim ama şarabı teninden yalayabilmek için bilerek ağzını ıskaladım. Göğsünden aşağı yuvarlandı ve onun tadıyla karıştığında tadı çok daha güzeldi. Onu kaldırarak küvetin kenarına oturttum ve şarabı karnından aşağı dökmeden önce onu daha da açtım. Şişeyi yere bıraktım ve göbek deliğini emerek iz boyunca yaladım. Uyluklarının arasına doğru ilerlerken dilimde kırmızı şarabın tadı vardı. Parmaklarımı kullanarak amının dudaklarını araladım ve klitorisini yaladım.

"Oh," diye inledi saçlarımı tutmadan önce. Orta parmağımı içine doğru kaydırduğım, tüm vücudu dilime doğru sarsıldı. Şimdiden çok ıslanmıştı. Bir parmağımı daha sokamadan saçlarımı çekti ve beni ondan uzaklaştırmaya zorladı.

"Lanet olsun sana," diye fısıldadı ve dudaklarımı yaladım.

çıkmadan önce beni tekrar suyun içine itti. Beline tutunurken onun girişini bulmam bir saniye bile sürmedi. Omuzlarımı kavradı ve kendini sikimin üzerine bıraktı. Gözlerimi kapattığımda duvarlarının etrafında sıkıştığını hissettim. Pençe gibi tırnakları omzuma batıyordu.

Uzanıp çenesini kavradım ve yüzünü kendime doğru çektim. Dudakları dudaklarımla buluşmadan önce geri çekildi ve eli yüzüme geldi.

SLAP.

Yanağım acıyordu ve elinin izini yüzümde hissedebiliyordum. Aynı anda kendini üzerimden kaldırdı ve geri indi, acı ve zevk bedenimi ateşe verdi. Tekrar ona bakmadan önce çenemi gerdim.

SLAP.

Burnumdan nefes vererek bir kez daha arkama baktım.

TOKAT.

Üçüncü tokattan sonra ikimizi de ters çevirerek onu küvete yasladım. Bir elimle her iki bileğini başının üzerinde tutarken, diğer elimle kalçasını sıkıca kavradım ve kendimi tekrar içine soktum.

"Oh... daha sert..." diye nefesini tuttu ve ben kendimi tutamadım. Bunu zaten çok fazla yapmıştım. "Ethan...daha sert...evet!"

Boşalıırken ağladı ve tek yapabildiğim, onun güzel, dar, ıslak amını sikerken lanet bir mağara adamı gibi homurdanmaktı. Her seferinde boşalmadan önce kendimi daha derine gömüyordum.

"Fu-" Ağzı ağzımda, dili ağzımda, göğüsleri göğsüme bastırılmadan önce kelimeyi söyleyemedim.

Kıçını tuttum, bizi küvetten çıkardım ve onu yatak odasına götürüp yatağa yatırırken ağzıma doğru inledi.

"O tokatların bedelini sana ödeyeceğimi biliyorsun," dedim ayrıldığımızda.

"Zevkle birlikte acıyı da severim. Sen sevmez misin?"

Babam bana annemle ruh ikizi olduklarını, birbirlerinin en iyi ve en kötü benliklerinin kölesi olduklarını, çoğu zaman annemle mücadele edemediğini çünkü bunu yapacak gücü ya da isteği olmadığını söylerdi. Annem ona tamamen sahipti ve o da bununla yaşamak zorundaydı. O zamanlar, her zamanki gibi saçmaladığını düşünüyordum. Şimdi onu istediğimden çok daha iyi anladığımı düşünüyorum.

Koluma baktım, derim büzülürken tüylerim diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu.

Kahretsin.

CHAPTER 7

*"Aklımı baştan çıkarırsan bedenime sahip
olabilirsin, ruhumu bulursan sonsuza dek senin
olurum."*

~Bilinmiyor

OceanofPDF.com

CALLIOPE - YAŞ 21
Cartagena, Kolombiya
3 Temmuz Çarşamba

Ben normal insanlardan farklıyım.

Ne zaman fark ettim bilmiyorum ama çok küçüktüm. Annemin benden nefret ettiğini fark etmeye başladığımda dört yaşlarındaydım. Hatta işleri yapmam gerektiği gibi ya da kız kardeşlerimin yaptığı yapmadığım için bana lanetli olduğumu söyleyecek kadar ileri gitti. Gülmediğim halde bana sürekli gülümsememi söylüyordu. Ya da güldüğümde gülmeyi kesmemi. Bazı nedenlerden dolayı bunları yanlış zamanda yapıyordum. İnsanlar korktuğunda, yaralandığında ya da öldüğünde gülüyordum. Komik olduğunu düşünürdüm. Bir insanın muz kabuğuna basıp kaymasını izlemek gibiydi... Bunu görmediler mi? Neden ona doğru yürümeye devam ettiler?

Benim için aptalcaydı. Ama gülmem annemi korkuturdu. Özellikle bir keresinde amcasının cenazesinde gülmüştüm. Bana durmamı söyledi... hayır, beni banyoya götürdü ve yapmamam için yalvardı. Ama onu tabutta yatarken gördüğümde, bembeyaz ve ölüyken, bir sürü çiçek varken güldüm çünkü o kadar giyinip kuşanmış bana aptalca gelmişti. Nereye gidiyordu ki? Toprağa. Ayrıca ailesinden başka kimsenin -ki on kişi bile yoktu- orada olmaması da komikti.

Hayatında hiçbir şey yapmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Hatırlanacak kadar önemli biri değildi. Onca yıl yaşadı ve kimse onu umursamadı. Annem bile. Gitmek zorunda olduğu için şikayet etti ve ona beleşçi dedi. Sonra da cenazede ağlıyormuş gibi yaptı. Peki neden başım belaya girdi? O zamanlar anlamamıştım. Sadece farklı olduğumu düşünüyordum. Babam bana farklı olmanın sorun olmadığını söylemişti. Ama bir gün beni terapist ya da psikolog gibi bir doktora götürmekten bahsettiklerini duydum. Bunların ne olduğundan emin değildim ama onları görmek istemedim.

Annem gitmem gerektiğinden emindi. Ben de babama gittim ve yalvardım. Henüz kendimi nasıl ağlatacağımı bilmiyordum, bu yüzden sadece yalvardım. Normal davranmaya çalıştım ve o da benim Avena ve Rosie'den farklı olduğumu, onlarla aynı şeylerden hoşlanmamam gerektiğini ama bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Bu benim gücümdü. Haklıydı... ama tamamen değil. Kız kardeşlerimin sevdiği pek çok şeyi seviyordum, sadece hepsini alacağımı söylediğimde söylediklerimde ciddiydim.

O doğum günü partisine gittiğim gün hayatım gerçekten değişti. Liam ve Melody Callahan, diğer zengin insanlar gibi değillerdi. Daha yüksekleydiler.

Öfkeliydim, bu yüzden tabii ki annemle dalga geçen kadınları incitmek istedim. Ama sonra Melody beni durdurdu ve ben de onun gibi olmak istediğime karar verdim. Hayır, her şeyi istedim. Bir kadının ayakkabıları görüp onları istemesi gibi. O zamanlar düşüncelerimin ve arzularımın ardındaki mantığı çözememiştim. Onun hayatını istiyordum. Ve o bana hayır demedi, sadece bunun için yeterince güçlü olmadığımı söyledi. Sanki bu ayakkabıları istiyorsan sana bin dolara mal olacak der gibiydi. Bir sonraki mantıklı düşüncem, tamam o zaman, parayla geri gelirim oldu. Kendime daha güçlü döneceğimi söyledim.

Ayrılmadan önce beni çağırana kadar Ethan'ı pek düşünmemiştim. Ve ben saklanırken, o bunu anladı. İnsanlara yalan söylediğimi anladı ve yalan söylememe yardım etti. Eğlenceliydi. İlk defa video oyunlarından ya da böceklerden bahsetmeyen ya da sadece bir kız olduğumu düşünmeyen benim yaşlarımda biriyle konuşmuştum. Yetişkin biri gibi hissettirdi ve ondan hoşlandım.

Evet, büyüdüğümde onunla evleneceğim.

Ben böyle düşünüyordum. Düşünce sürecim bu kadar basit ve tekildi. Bence sosyopatlar ve psikopatlar için bir spektrum var. Ethan ve benim bu spektrumun uzak ucunda bir yerde olduğumuzu biliyorum. Ve o zamanlar bile beni anlayabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum.

Artık onu anlayabilecek tek kişinin ben olduğumu anlamıştı.

Sonunda aynı lanet sayfadaydık. Peki bunu nasıl kutladık?

Sikişmek.

Görünüşe göre bu şekilde kafayı buluyorduk. Ve duramazdık. Ben durmak istemedim.

"Oh...ah..." Aleti kışıma çarparken mutfak lavabosuna tutunarak inledim. Birbirimize çarpan tenimizin sesi, göğüslerimi sıkan elinin hissi, boynumdaki dişleri, nasıl inlemeyebilirdim? Nasıl salyalarım akmazdı? Tanrım, nasıl sikileceğini biliyordu.

"Seni duyamıyorum." Kulağıma konuştu ve ben ürperdim. "Benim için inle -"

"Daha sert sik beni, o zaman-" Elimi yatağın kenarına vurdum. battı, kendini tekrar içeri sokmadan önce neredeyse tamamen içimden çıktığında gözlerim başımın içinde yuvarlandı. Daha fazla dayanamadım, midemin çukurunda o ateşi hissettim.

"Sakın buna cüret etme," diye alay etti kulağımı ısırarak. "Ben söylediğimde boşalacaksın." "*Ethan*," dedim, boşalırken gözlerimi kapattım.

"Kahretsin!" diye tısladı, hızlandı. Küfretmeden önce beni sıkıca kavradı ve tekrar içime boşaldı.

İkimiz de hafifçe eğildik, onun eli benimkinin yanında lavabonun kenarındaydı.

"*Io e te tre metri sopra il cielo*, (Sen ve ben göklerin üç metre üzerindeyiz.)" diye fısıldadım yüzümde bir gülümsemeyle.

"*Vuoi dire l'inferno, siamo sotterranei, ricordi?* (Cehennem demek istiyorsun, yeraltındayız hatırladın mı?)" diye cevap verdi, yavaşça içimden çıkarken omzumu öptü.

Musluğu açarken başımı sallayarak güldüm. "Bu bir film den. *Tre Metri Sopra il Cielo*, görmediniz mi?"

"Ben film izleyecek biri değilim." Küçük bir havlu aldı ve sıcak suyun altına tuttu. Ne yapacağını bildiğim için havluyu ondan kaptım. Eğer beni silmesine izin verirsem, tekrar sevişmeye başlayacaktık ve ben çok açtım.

Ters ters baktı ama bir şey söylemedi. Ellerini yıkamadan önce temizlendi ve sabah sevişmesi için gelmeden önce hazırladığım kahvaltıyı alıp yemek masasına doğru yürüdü.

"Bunun değişmesi gerekecek çünkü filmleri seviyorum," dedim daha fazla havlu alırken. "Bana normal insanlar hakkında çok şey öğretiyorlar."

"Yani normal olmadığını biliyorsun?" diye sordu, bana bakmadan önce frittatayı tostunun üzerine yerleştirdi.

"Kim normal olmak ister ki?" Havluyu sıktım ve onunla vücudumu sildim. "İstemediğimi biliyorum, senin de istemediğini biliyorum. Ama onlar gibi olmak istemememiz, onları anlamaya çalışmayacağımız anlamına gelmemeli. Onları başka türlü nasıl fethedebiliriz?"

"*Mi ecciti*, (Beni tahrik ediyorsun.)" diye cevap verdi. Kendimi temizlerken gözleri ellerimi takip etti. Dudaklarından İtalyanca duymak yüzüne oturmak istememe neden oldu.

Kendime not: Bunu daha sonra yap.

"Hiç çıkmıyorsun," diye hatırlattım ona ve havluyu çöpe attım. Tabağımı alıp masaya dönmeden önce ellerimi yıkadım ve yanındaki sandalyeye oturdum.

"Hâlâ sandalyelerde çapraz oturuyorsun." Bana sinsî bir gülümseme verdi.

"Sadece özel olarak. Bana söylendiği gibi pek hanımefendi değil." Yemeğe başlamadan önce dirseklerimi masaya dayadığımı söyledim.

"Şimdi de özelde misin?"

"Aletin mahrem bulmaya devam ettiğine göre, bulsam iyi ." O sırttı, ben de sırttım.

"Sanırım artık özelim." Gözlerimin içine baktı ve yüzü yine boştu. Masanın üzerindeki meyve suyu sürahisine başıyla işaret etti. "Bana biraz meyve suyu doldur."

Ona baktım ve sürahiyi alıp bir bardak doldurdum. Elini uzattı ve hepsini içtim... hepsini. Bardağı ve sürahiyi aldığım yere geri koyarak ona dedim ki, "Kahvaltıyı yemeği sevdiğim için yaptım, sana bir ev kadını ya da hizmetçi olduğum izlenimini vermek için değil. Ellerin var, kendi suyunu kendin doldur."

Çenesi bir an için yana doğru kırıldı... sonra ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Neden içimde sık sık kavga ediyormuşuz gibi bir his var?"

"Çünkü dövüşün cezası olarak beni sertçe becermekten hoşlandığını biliyorsun."

Uzanıp portakal suyunu ve benim kullandığım bardağı aldı ve kendine bir doldurdu. İçmek için bardağı kaldırmadan önce basitçe "Bu gece şu filmi izleyelim" dedi.

Normal değildim.

O da değildi.

Ve bu şekilde mükemmeldi.

"Su ısıtıcısı mısırmız var mı?" Merak ettim.

Ağzını doldurmadan önce, "Zahmet etme, seni yarısına kadar becereceğim ve bu pisliği temizlemek tam bir orospu işi olacak," dedi.

"Filmin ilk yarısında yiyeceğim o zaman."

ETHAN

"Dün Bali'ye gitmen gerekiyordu, değil mi?" Karnının üzerine uzanmış ekrandaki filmi izlerken elimi omurgasında gezdirdim... lanet olası su ısıtıcısı mısıryla birlikte.

"Biri bütün gün sikiyle dikkatimi dağıttı ve uçağımı kaçırdım." "Yazık, yılın bu zamanı çok güzel olduğunu duymuştum." Ben de onu öptüm. "Tatilini burada benimle boşa harcıyorsun."

"Ziyan sayılmaz ve ayrıca benim işim biraz farklı."

"Nasıl yani?"

"Ben insanları öldürürüm," dedi sakince ve dudaklarının arasına bir parça daha mısır sıkıştırdı.

Benden bir tepki almak istiyor. "Hayatını bundan mı kazanıyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? Bir sürü insan bir sürü insanın ölmesini istiyor."

"Yani, bir kiralık katil... kadın."

Kıs kıs güldü ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Benim standartlarım var. Eski kayınbiraderim ya da yerel fırıncınız dışında aldatan eşleri öldürmeye gitmem."

"Fırıncılar için bir ölüm listesi mi var? Hmm, kimin aklına gelirdi ki?" Kendimi tutamadım ama kıkırdadım.

Dönüp oturdu ve kâsesini kucağına koydu. "Mahallenin uyuşturucu satıcısı benimle alay mı ediyor?"

"Kendimi savunmam gerekirse, burası çok büyük bir mahalle. Eğer yerel fırıncıları öldürmüyorsanız kimi öldürüyorsunuz?"

"Başkanlar," dedi yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle ve ağzına bir parça daha mısır attı.

Geçen hafta yaşananları hatırlayarak durakladım. "Başkan Rojas'ı da sen öldürdün."

"Sanırım politik olarak doğru terim suikaste uğramak." "Bu da seni bir suikastçı yapar," dedim yavaşça.

"Bir taşla iki kuş. Senin için geldim ve yapacak işlerim vardı," dedi neşeyle. "Sürpriz. Lütfen bana numaramı sorma. Bu çok kişisel."

Bu beklenmedik bir olaydı.

"şekilde güçlendin, değil mi?" Şu anda bulunduğu yere nasıl geldiğinden emin değildim ve dürüst olmak gerekirse gerçekten umurumda da değildi.

"Kısmen. Büyükbabam eskiden annen için çalışırdı."

"Biliyorum." Babası annemin kayıtlarından birinde vardı, adını Affini olarak değiştirmiş bir Orsini'ydi.

"Ailelerimizi birbirine bağlayan karmaşık tarih, insanlar seninle birlikte olduğumu öğrendiğinde daha da karmaşılaşacak."

"Annemle babam bu işi çözebildiyse, bizim çözebileceğimize eminim," diye cevap verdim. Tarihin o bölümü büyükanne ve büyükbabalarımıza ait, bize değil. Ne de olsa ben kan davalarını sona erdiren mucize bebek olmak için doğmuştum. O sadece bu davanın ilerlemesine yardımcı oldu. "Kısmen mi dedin? Diğer kısmı ne?"

"Chicago'dan ayrıldıktan bir yıl sonra büyükbabam beni askeri okula gönderdi. On sekiz yaşına geldiğimde büyükanne beni... askere aldırdı." Kelimeyi dikkatle seçti.

"Ne için?"

"Ben Libitinarii." Bana su ısıtıcısı mısırını uzattı, ancak geri dönüp şişesini aldı, hala bardağı yoktu, su ısıtıcısı mısırını geri almadan önce bir yudum aldı. Şişeyi bana uzattı ve ben de alıp içtim.

"İşte, Tanrı'nın Başkan Rojas'ı ellerimden aldığını sanıyordum. Şimdi her şeyin seninle bağlantılı olduğunu görüyorum." Dudaklarımdaki şarabı sildim ve yastıklara yaslandım.

"Tanrı gizemli yollarla çalışır." Şişeyi geri aldı, bir kez daha döndü ve sevimsiz filmine geri döndü.

Bacak bacak üstüne attı. O izlerken yanımda hafifçe sallandılar. Bana daha fazlasını anlatmayacağını söyleyebilirdim, hayır, hissedebilirdim. Anlatamayacağı için değil. Ama bana yeterince anlattığı için... Yalan söyleyip söylemediğini anlayabileceğim kadar. Yalan söylemiyordu. Geçmişini paylaştı, böylece ben de paylaşacaktım.

"Yarın Chicago'ya dönmem gerekiyor. 4 Temmuz bir aile ve halk meselesi, bunu kaçıramam" dedim ve bacakları hareket etmeyi kesti. Dizlerimin üzerine oturarak üzerine tırmandım, vücudum onunkinin üzerindeydi, dudaklarım kulaklarının yanındaydı. "Uzun süre yokluğumda mahallem tehlikeli oluyor."

"Ve?"

"Ve benimle geri gelemezsin."

"Kalbim kırıldı," dedi hâlâ mısır yerken. Sesindeki alaycılığı duyabiliyordum, ancak gözleri bir açıklama talep ediyordu.

"Merak etme, artık seni kullanıp atmayı planlamıyorum," diye fısıldadım, saçlarını okşayıp boynu ile omuzları arasındaki boşluğu öptüm.

"Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye mırıldandım tenine karşı, kulağına doğru ilerleyerek. "Ama bir tuzak kurmak için yardımına ihtiyacım olacak."

"Büyük Ethan Callahan'ın tuzak kurmak için yardımına mı ihtiyacı var? Kim bu kadar zor bir av olabilir...."

"Ailem."

Vücudu hareketsiz kaldı. Omzunun üzerinden baktı ve gözlerimi kendi gözleriyle yakaladı. Sanki bir kitap okuyormuş gibi bana baktı. Mısır gevreğini yere bıraktı ve hala altımda yatarken arkasını döndü.

"Tuzaklar ölümler üzerinde işe yaramaz." Yumuşak bir İtalyanca ile konuşuyordu, sesi bir fısıltının üzerine zorlukla çıkıyordu.

"Farkındayım," diye fısıldadım ona. "Sana sadece seni istediğim için teslim olmadım Calliope. Dediğin gibi, ben kırıldım. Bu da demek oluyor ki

Ne yaparsan yap, kendini bana nasıl kanıtlarsan kanıtla, küçük bir parçam sana güvenmeyecek. Bunu değiştirecek tek şey zaman. Ve o zamana kadar, eğer bana ihanet etmek için bu işe girdiysen, ailemin başarısız olacağını düşünerek seni öldüreceğini bilerek yaşayacağım."

Kaşları birbirine çarptı. "Hayatta olduklarını nereden biliyorsun?"
"İçgüdüsel bir his." Kaşlarını çatı, etkilenmemiştı ve geri dönmek üzereydi.

Ağırlığını ona doğru bastırıp daha da yaklaştığımda kâsesini almak için eğildi. "Yeterince iyi değil mi?"

"Çocuklar ebeveynlerinin ölümünü kavramakta zorlanırlar. Kim olsunlar ya da kaç yaşına gelirlerse gelsinler, beyin..." durakladı ve bana ters ters baktı. "Ve sen de bunu bildiğin için bana bunu söylemiyorsun. Bu seni bırakamayan bir çocuk gibi gösterirdi. Gerçekten nereden biliyorsun Ethan?"

"Bir hata yaptılar. Ebeveynler ve çocukları arasındaki bağı hafife aldılar. Bu rasyonel bir şey değil. Tüm mantığın üstünde bir şeydir. Annem birçok şey olabilir, hatta bazıları çocuklarını terk ettiği için zalim ve soğuk bile diyebilir. Ama o bile bu bağı sarsamaz, özellikle de çocukları zarar görmüş ya da tehlikedeysen."

Ne demek istediğimi anladığında gözleri büyüdü. "Onları ortaya çıkarmak için kendini tehlikeye mi attın?"

Başımı salladım ve onu yataktan kaldırıp kucağıma oturttum. Ellerini omuzlarıma koyarak hızla doğruldu, gri gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan gözlerimin içine bakarak açıklamamı bekledi. "Emin olmadığım bir şey için hayatımı riske atmazdım."

"Yani?"

"Yani, kardeşimin hayatını riske attım." Sırıttım ve ağzı hafifçe aralandı, kaşları kalktı.

"Ona ne yaptınız? Lütfen bana onu kaçırdığını söyleme." Başını yana eğdi.

"O yaşadı."

"Neyin var senin?"

Sesindeki tona güldüm. "Bir süre önceydi, babam 'öldükten' hemen sonra."

Başını iki yana salladı. "Eğer beni götüren baştan savma adamlarsa, annenin nasıl bu kadar endişelendiğinden emin değilim-"

"Hayır, sana karşı yumuşak davranmalarını istedim. Ne de olsa henüz neler yapabileceğini bilmiyordum. Kardeşimin ne olduğunu biliyordum. Şoförüne ailemize ihanet ediyormuş gibi yaptırdım ve küçük bir çete onu kaçırdı. Yüzüne ve kaburgalarına bir numara yapmışlardı." Nefes verdim. Sonunda bunu içimden atmak iyi gelmişti.

"Ne zamandır ellerindeydi?" Kadın hiç . "Üç gün."

"Bu biraz kısa oldu."

"En az iki hafta planlamıştım ama anlaşılan onu hafife almışım." Bunu bilmek hem can sıkıcı hem de tatmin ediciydi. "İçindeki Callahan ile temasa geçti.... ve tam kaçmaya çalışırken onu bulup yardım edebildik."

"Gerçekten mi? Ne tesadüf. Eminim bu süre zarfında çok ilgili bir kardeşin." Ellerini saçlarımın arasında gezdirdi.

"İş için şehir dışındaydım. Gittiğini fark etmeleri yaklaşık iki gün sürdü. Wyatt genellikle benim yokluğumdan faydalanır ve ben yokken Callahan değilmişim gibi davranarak gider."

"Ve bunu tekrar yapacağını biliyordun, bu yüzden ona bir tuzak kurdun. Sen zalimsin." Bunu dudaklarında bir gülümsemeyle söyledi ve gözlerinde arzuyu görebiliyordum.

"Teşekkür ederim." Kalçalarını üzerimde hissettiğimde durakladım. Vücudunun ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. "Kardeşim biraz inatçıdır ve aklını başına toplamadan önce zor yoldan gitmeyi tercih eder. Neden bunu kendi avantajıma kullanmayayım?"

"Peki, ailen nasıl yardım etti? Nerede olduğuna dair sihirli bir ipucu mu aldınız?"

Keşke izini sürebilseydim. "Hayır, eve geri döndü ve bunu herkesten sakladık. Daha çok sinirlendim çünkü ben de tam olarak sizin beklediğiniz şeyi bekliyordum. Nerede olduğuna dair sihirli bir ipucu. O biraz daha uzun gitmişti eğer eminim gelirdi. Ama Wyatt bunu mahvetti. Neyse ki, o biraz sarsılmış oldu. O alınmıştı sadece diğer zaman biz çocukken oldu ve o zaman onun yanında beni ve kız kardeşimizi hem vardı. Biraz... şoktaydı."

"Küçük kardeşini kırdın ve şanslıyım dedin." Kadın homurdandı ve gülmemek için kendini zor tuttu, sonra başını salladı. "Özür dilerim, devam et. Bu ailenizin nasıl bir hata yapmasına yol açtı?"

Eğlencesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Kardeşim kaçtı ama duygusal olarak acı çekiyordu. Annemiz öldükten sonra, duygusal acımıza yardımcı olması için bize mektuplar bıraktı. Büyükanne hazır olduğumuzu düşündüğünde o mektupları bize verecekti. Mektupları buldum ama hiç açmadım. Yine de onları hiç düşünmedim bile..."

"Sihirli önce orada değildi Wyatt için ortaya çıktı ekstra bir. Onun mevcut sorunları ele?"

Aynen öyle. "Büyükanne onların el yazısını taklit ettiğini düşündüm. Ama annemle babamın el yazısını, her vuruşunu ve izini biliyorum... hatta yazıldığı kağıt bile diğer tüm mektuplarla eşleşiyordu... yani bu ondan gelen yepyeni bir mektuptu. Annem Wyatt'ı rahatlatmakta asla başarısız olmadı. Kendine engel olamıyor."

"Birileri biraz kıskanç görünüyor," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, beni nazikçe öperek. "Siz ilk doğanlar her zaman ikincilerden nefret edersiniz."

"O üçüncü. Dona bir dakika daha büyük," dedim çenemi tutarak. "O ikinci oğul. Senin görevin aile işini devam ettirmek. Onun sizi gölgede bırakmamaktır. Dünya parmaklarınızın ucunda olacaktı, tüm güç, tüm kaynaklar. Bu yüzden annen Wyatt'ı gözdesi yaptı, sırf senin sahip olamadığın bir şeye sahip olsun diye. Ve bu seni rahatsız ediyor. Çok ağgözlüsün." Boğazını sıktım ve deli gibi sırttı.

"Onu gözdeleleri yaptılar çünkü hiçbir şeyi yoksa sadık kalacağına güvenmiyorlardı! Bu onun etrafında bir kalkandı... onu bana ihanet etmekten ve bu ihanet yüzünden onu öldürmemden koruyordu." Boğazını sıkarken yüzüne alaycı bir ifadeyle baktım.

Eğildi. "Demek istediğim hala geçerli çünkü biliyorsun ve yine de seni rahatsız ediyor çünkü ağgözlüsün. İkincisi, eğer seksimizin daha sert olmasını istiyorsan tek yapman gereken sormak."

"I-"

"Ne kadar sert sıkarsan sakin o kadar sertleşiyor altımda," diye işaret etti ve bıraktım. Burnuma yumruk atmadan önce derin bir bip nefesi aldı.

"Ah-" burnumu tutarken başım geriye doğru uçtu. "Siktir!"

"Bil diye söylüyorum, sen bana ne kadar sert davranırsan ben de sana o kadar sert davranırım," diye tersledi ve gözlerine tekrar baktığımda son derece ciddiye.

Alınan küçük dişi aslan. "Yani, eğer seni bağlar ve kırbaçlarsam-"

"Ben de sana aynısını yaptığımda şikayet etme."

Beni kırbaçlamasının nasıl bir his olacağını hayal ettim... onu bu rolde görmenin. Kontrolü bu şekilde bırakabileceğimi sanmıyordum ama ilgimi çekmişti. "Merhaba, beklemek zorundasınız." Ayağa kalkan sikimi selamladı. onu selamlamak için ayağa kalktı. "Hâlâ ailene bırakmayı planladığın tuzaktan bahsetmiyor muyuz? Seni ve dünyanın geri kalanını öldüklerine inandırmak için yıllarını harcadılar. Onları ortaya çıkarmak kolay ya da basit olmayacak."

"Onları sadece dışarı çekmek istemiyorum Calliope, onlara acı çektirmek istiyorum."

"Ne?"

"Bizi terk ettiler. Gün batımına doğru giderken çantayı bana bıraktılar. Beni keder içinde bıraktılar. Annem ben on altı yaşındayken *öldü* ve o acıyı gördükten sonra babam da gitti. Bunu doğal görünmesi için planladılar, sonuçta ikisinin de aynı anda öldürüldüğüne kim inanırdı? Babam öldüğünde yirmi sekiz yaşındaydı. Ben 18 yaşındaydım. Dünya omuzlarımda kalmıştı. Ben de tamam dedim, zaten istiyordum. Ama şimdi hayatta olduklarını bildiğim için, bir şeylerin ters gittiğini ya da bir şeylerin çok kolay olduğunu hissettiğim tüm zamanlara dönüp bakabiliyorum. Hükümdarlıklarından feragat ettiler ama hala *benim* mirasım ile oynuyorlar. Onların kuklası olmayacağım. Büyük Liam ve Melody Callahan'ı benden başka kimse alt edemez."

"O zaman sadece eğlenmek için sikine oturuyor olmalıyım." Kaşlarını çatı ve saçlarını çekiştirerek başını yukarı kaldırdı. "Onları alaşağı edeceğiz. Onların yerine çok daha iyi bir çift koyacağız... biz."

"Affet beni... bizi mi? Eğer tüm bunları bana ihanet etmek için yapmıyorsan, tekrar ediyorum." "Demek bu yüzden teslim oldun. Her şekilde kazanırsın. Eğer ihanet ediyorsam sonunda ailen senin için beni öldürecek. Eğer sana yardım edersem, o zaman ailenden bir adım önde olursun."

Aynen öyle.

"Planlarını oluşturmaları yıllar aldı... kim bilir ne kadar zamandır planlıyorlardı. Ben doğduğumdan beri olabilir." Bundan şüpheliydim ama yine de bir şans vardı. "Kuracağım tuzağın yavaş, fark edilmeyen ve dediğin gibi hassas olması gerekiyor. Tam olarak ne zaman izlediklerini bilmiyorum. Bu güvenli ev iyi, dışarıyı görebilirsin ama içeriği göremezsin."

"İstediğim randevuyu almak yerine yine buraya geldim." Kaşlarını çatı, bana ters ters baktı. "Bu plan... Onlar seni izlerken, onlara tuzak kurmakla ilgilenmeyen ya da umursamayan birine ihtiyacın var. Bizi daha önce birlikte görmüş olsalar bile, beni sadece başka bir

senin oyuncaklarından biri. Sadece seninle Chicago'ya dönersem benimle ciddi olduğunu düşünürler. Bu yüzden gidemem."

"Evet."

"Benden ne istediğinin farkındasın, değil mi Ethan? Bu basit ya da kolay değil," diye ısrar etti, yüz ifadesi sertti. İşte bu yüzden onunla birlikte olmak çok rahatlatıcıydı. Zaten benimle aynı fikirdeydi. Bu işin yürümesi için ne gerektiğini çok iyi biliyordu: Yalana, bu noktadan sonra yarattığım sahte hayata, onun yerine geçmesi gereken kadınlara tam bir bağlılık.

"Ailem her zaman erkeklerin çok sadık olmasıyla gurur duymuştur. Kadınlarımızla diğer ailelerin içine düştüğü türden dramaya kendimizi bulaştırmayız. Hatta büyükannem ailemizin gücünü korumasının ardındaki gerçek sırrın bu olduğuna yemin ederdi."

"Ama şimdi bana senin yanında olabilmem için kenara çekilmem gerektiğini söylüyorsun."

"Hayır, sadece bir süreliğine gölgem ol."

"Aynı şey. Bu planın işe yaraması için ailenin bana karşı bir bağın olduğunu bilmemesi gerekiyor. Ben sadece rastgele bir kaçamaktım. Bunun işe yaramasının tek yolu başka kadınlarla yatman." Bana buz gibi bir bakış fırlattı.

"Birdenbire iffetli olsaydım tuhaf olurdu." Zaten bildiği şeyi söyledim.

"Bana bir sebep söyle." "Bir sebep mi?"

Başını salladı. "Diğerlerinden farklı olduğuma güvenip seni bu lanet yolda takip edebilmem için bir neden."

"Seni ilk becerdiğimde bakire olmamanla aynı sebepten, bana geri döneceğini bilmene rağmen... benimle evlenmek için." Uzandım ve göğüs ucunu sertçe sıkarak kendime doğru çektim.

"Ah..." Bıraktığımda nefesi kesildi ve sertleşmesini izledim.

"Bedenlerimiz sadık değildir, Calliope. Onlara kim dokunursa dokunsun tepki verirler. Tepki veren deri ve sinirlerdir. Seninle bağ sadece fiziksel değil... zihinsel. Her kim olurlarsa olsunlar, mastürbasyona yardım ediyorlar. Sen benim ortağımsın."

"Yani ben de aynısını yapabilir miyim?"

Sorunun geleceğini biliyordum. Söylenecek tek mantıklı şey buydu. Bu düşünce karşısında içimde bir öfke kaynadığını hissettim ama planlarım için ona ihtiyacım olduğunu da biliyordum. Ve bizim farklı olduğumuza gerçekten inanıyordum. Hiçbir erkek ya da kadın bizi tatmin edemezdi... çünkü bizi heyecanlandıran şey birbirimizin bedenleri değil, zihinleriydi. Onun zihni bana aitti. Çenemi gevşeterek başımı salladım. "Hiç kimse iki kez ve asla ham değil."

"Ve sen bana deli dedin," diye fısıldadı.

"Deliliğimde bana katılmaya gelmedin mi? Beni istemiyor musun? Bana sahip olmanın tek yolu bu."

"Ben yaptım. Yaptım. Güzel." Her soruya cevap verdi ve beni öptü.

Ona yalan söylemiyordum. O aslında benimdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

"Satranç gibi, bilirsin. Vezir şahı kurtarır."

~Terry Pratchett

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 24

Houston, Teksas

7^{inci} Eylül Cuma

Şoför yan kapıyı açarken silahı yanımdaki kılıfa yerleştirdim. Tobias, Greyson ile birlikte yanımda duruyordu. Görünüşe göre bu yılın en ateşli gece kulübü olan Killer Instinct'in dışındaki köşede kıvrılan uzun kuyruğu inceledim.

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?" Asyalı bir adam siyah küpeli bir fedai ile tartıştı. Yanındaki beyazlar giymiş ve kolunda iki kadınla kendi korumaları tarafından çevrelenmiş Çinli adamı işaret etti: "Bu Chao Neng."

"Onu hiç duymadım, bu yüzden sen ve Chow Mein ya sıranın arkasına geçin ya da gidin," diye alay etti fedai, yılan gibi uzayan sırayı göstererek.

Tobias'a "Şu işi çabucak halledelim," diye mırıldandım ve onlar da önümden geçerek kırmızı halıya doğru yürüdüler.

"Efendim." Fedai ipi kaldırdı ve krom kapıyı açtı. KI harfleri metalin üzerindeydi ve pençe izleri gibi görünecek şekilde şekillendirilmişti. İçeriden alkol ve duman kokusu yayılıyordu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki titreşimleri hissedebiliyordum.

"Şu anda büyük bir hata yapıyorsun!"

İçeri girdiğimizde adamın arkamdan bağırıldığını duydum, her yer cesetlerle doluydu. Kadınlar tavandan sarkmış, ışıklar titrerken havada gösteri yapıyorlardı. Etrafa hızlıca göz gezdirdim, onları bulmak zordu, tüm çıkışların etrafında duruyorlardı.

"Bu taraftan," gümüş payetli kısa elbiseli bir kadın elinde kırmızı şampanya tepsisiyle bekliyordu. "Bay Munha sizi bekliyordu."

Şampanyayı görmezden geldim ve tepsiyi hızla başka bir çalışana vererek bizi aşağıdaki eğlenceye bakan üst terasa götürdü. Başka bir fedai perdeyi aralayarak bizi kısmen görüşe kapalı bir odaya soktu. İçeri adım attığımızda, onun orada olmadığı anlaşıldı.

"Lütfen rahatınıza bakın. O birazdan sizinle ilgilenecek," dedi kadın gitmek için dönerken.

"Seni bekletiyor mu?" Greyson öfkeyle konuştu. Bir şezlonga oturdum ve arkama yaslandım.

Tobias, "Belli ki biri yerini unutmuş," diye karşılık verdi.

Saatime bakarak, *biraz kesmenin hiçbir şeyi durdurmayacağını* düşündüm. Bu toplantı zaten can sıkıcıydı. Perdelerin arasından bakarken hiç ilgimi çekmiyordu ve beni hiç ilgilendirmiyordu. Bir kulübe girdiğinizde, hemen hemen hepsine girmiş sayılırdınız. Neden birileri gecelerini karanlık ve kalabalık bir odada sarhoş ve yalnız insanlarla geçirmek isterdi ki?

"Geliyor." Greyson bronz tenli ve kıvrıcık saçlı, kısa boylu ama kaslı adama doğru başıyla işaret etti. Hafif bir kamburla yürüyordu ve etrafındaki muhafızlar arasında göze çarpıyordu.

Heyecanla odaya girdi, ağzını açmaya başlamıştı bile. "Bay Chao Neng Chang mı yoksa Bay Chang mı? Hangisinin adınız ya da soyadınız olduğunu asla anlayamıyorum."

Sözlü kusmuğu bittikten sonra "İkisi de değil," dedim. Gözleri benimkilerle buluştu ve yüzünü bir gülümseme bölmeden önce sadece bir anlığına genişledi.

"Bay Callahan, şehirde olduğunuzu bilmiyordum."

Kaşlarım kalktı ve kıs kıs güldüm. "Sana rapor mu vermem gerekiyor? Hayır, etmiyorum. Senin bana rapor vermen gerekiyor. Yine de şehre geldim. Adamlarıma bugün küçük kulüp evinize davet edilmediğimizi bile söylemedim. Kendilerini biraz aşağılanmış hissederler. Artık bildiğine göre, nasıl hissediyorsun Greyson?"

"Acıyor patron," diye yanıtladı

Greyson. "Tobias?"

"Çok aşağılandım."

"İncinmiş, *çok aşağılanmış*... İşte böyle hissediyorlar. Sence ben nasıl hissediyorum Miguel?" Ona bakmak için başımı yana eğerek sordum.

"Zamanınızı boşa harcamak istemedim-"

"Yine de burada boşa harcanıyor. Benimle otur Miguel," diyerek yanımdaki koltuğa başımı salladım.

Sırıtmayı yüzünde tuttu ve muhafızlarına geri döndü.

"Bize içecek bir şeyler getirin" dedi ve yan taraftaki koltuğa doğru yürüdü. Ben.

Sessiz kaldım, hiçbir şey izlemedim. Gerçekten görececek bir şey yoktu.

Sadece

Bir boşluğa bakmak gibi, tamamen sıkıcı ve dikkatimi çekmeye değmez. Biz

Orada öylece oturuyordu ve ben onunla konuşmadıkça o daha da gerginleşiyordu. Koltuğunun kenarına oturdu ve ellerini birbirine kenetledi.

"Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma var-"

"Neden hepinizin elinde goril dövmesi var?" Ona bakarak rastgele sordum.
"Bana çok aptalca geliyor."

"Bu Rocha'nın sembolü. Bütün erkekler bir tane alır."

"Biliyorum. İşte bu yüzden aptalca." Bunun bir gurur sembolü olduğunu sanıyorlardı ama bu sadece ait olduklarını göstermenin bir yoluydu. Neden insanların bir karteale ait olduğunuzu bilmesini isteyebilirsiniz ki? "Dünyanın Rocha'ya ait olduğunuzu bilmesine izin veriyorsunuz, böylece dünya sizin geldiğinizi biliyor. Sizi odanın öbür ucundan bile fark edebilirler ama herkes sizi izlerken hareket etmeniz zorlaşır, değil mi?"

"Ya da insanlar yolunuzdan çekilirler. Sana saygı gösterirler, sizinle uğraşılmayacağını hemen anlarlar." Elini kaldırıp yumruk yaparak kıs kıs güldü. "Çünkü birine bulaşırsanız, tüm sürüyü ortaya çıkarırsınız."

"Ah," diye başımı salladım, şimdi . "Bu senin zayıflığının bir sembolü." "Değil-"

"Zayıfsınız, *küçüksünüz*, kendi başınıza *önemsizsiniz*, bu yüzden dünyaya yalnız olmadığınızı, bir sürünüz olduğunu ve bu nedenle sizinle uğraşmamaları gerektiğini bildirmek için kendinize dövme yapıyorsunuz. Anlıyorum. Açıkladığın için teşekkürler. Bunca zamandır hepinizin zihinsel olarak yetersiz olduğunu düşünüyordum."

Yumruğunu daha sıkı sıktı ve neyse ki içkileri geldi. "Ne içersiniz? En iyilerimizi, en yeni şişelerimizi getirttim, daha açılmamışlar bile."

Şişeleri inceledim ve kıs kıs güldüm. *En iyisi bu muydu? Ne kadar üzücü.*

"Bana gönderdiğin kokain torbasına eklediğin uyuşturucudan bahset," dedim ve rastgele bir şişe alıp kapağını kendim açtım. Kendime bir bardak doldurmadan önce kokladım.

"Bu bir baharat, mutfaktaki çocuklarım kazara eklediler. Tamamen doğal. Kolombiya'da kolanın yanında yetişirken bulduk. Rengi ve dokusu aynı; karışıma karışmış ama vay be!" Ellerini birbirine vurdu. "Biz ona el ángel caído, yani düşmüş melek diyoruz. Bu şey insanların cennette uyanmasına neden oluyor, o kadar yüksekler ki bebek İsa'yı öptüklerini sanıyorlar, ama oh hombre, bu muhteşem." İçmeden önce parmaklarını öptü.

"Bu melek kısmını açıklıyor, peki ya düşüş?" Ben de içerek sordum.

Sırıtarak sandalyesinin kenarına oturdu. "En iyi kısmı da bu. Tıpkı melekler gibi, dünya denen boktan, lekeli dünyayla çevrili bir şekilde uyandığınızda, tıpkı melekler gibi cennetin ne kadar güzel olduğunu hatırlarsınız. Daha fazlasını isterler, el pordioseo, daha fazla ángel caído için yalvarırlar. Koka'nın onlara verdiği kafayı hatırlamalarına neden olmaz, içlerinde kalır."

"Bunu herhangi bir bokumun içine koydun mu?"

"Hayır!" dedi şiddetle. "Dövmeler yüzünden aptal olabiliriz ama kuralları biliyoruz, kimse patrondan onay almadan ürünle uğraşamaz. Ben ve adamlarım denedik. Bunu size gönderdim, böylece tüketicileriniz bu boku kendileri bulup başka yerlere bakmaya başlamadan önce eninde sonunda ne isteyeceklerini bilirsiniz."

"Başka bir yer yok, Miguel." Ona hatırlattım.

Başını sallayarak onayladı. "Burası kapitalizmin ülkesi, dostum. Eğer bir talep varsa, eninde sonunda bir tedarikçisi de olacaktır. Bunu biliyorsun, ne oldu?"

Tüm ışıklar aniden sönünce sözünü kesti. Tobias ve Greyson hemen silahlarını çıkarıp ona nişan aldılar.

"Benimle oyun mu oynuyorsun Miguel?" Şarabımı yudumlarken ona sordum. "Hayır... hayır... hayır... hiçbir fikrim yok-" Yine sözü kesildi ama bu kez bir

Dansçılardan biri havada dönerken birkaç ışık yandı. Kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı ve kulübün üstündeki boşlukta kırmızı ipeğin içinde dönüp dururken tüm gözler onun üzerindeydi... çıplaktı. Onu tamamen çıplak kalmaktan koruyan tek şey, kendini dikkatlice sardığı ipekti.

"Şanslısınız Bay Callahan, görünüşe göre bu gece bir gösteri var!" Miguel ıslık çalarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Tobias ve Greyson'a baktım; görünüşe göre ikisi de köpeğe dönüşmüştü. Ağızları bir karış açık, başları yana eğik bir şekilde ona bakmaya çalışıyorlardı. Başımı sallayarak ona döndüğümde, rutinini durdurduğunu, vücudunun boşluk ve aralık arasında gezindiğini gördüm. Bize göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi.

"Ay, mami," diye bağırdı Miguel ona. O da göz kırptı ve bir saniye sonra-

"SİLÂH!" Greyson bağırdı, bize tekrar tekrar ateş ederken bana doğru koştu.

"Bırak beni!" Onun iri bedenini iterek ayağa kalktım. Tobias ona doğru ateş etti ama o çoktan yere düşmüştü.

Kanepede kambur duran Miguel'e döndüm. "Ben değildim!"

"Bulun onu!" Kükredim.

Benim korumalarım, onun korumaları, hepsi dışarı fırladı ve beni korkak, şimdi de maymun pisliğiyle baş başa bıraktı. Geri çekilmeye çalışırken silahımı ona doğru yürüdüm. "Buraya zaten kötü tarafımdaydın, şimdi... şimdi öldün."

Silahı kaldırdım ama bir yerine iki tane gördüm. Tüm dünya dönüyormuş gibi hissettim. Silahı daha sıkı kavrayarak ateş ettim. Tamamen ıskaladım. Boğazım yandı ve düşmemek için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldım.

"Vay, vay, bakın şimdi kim *zayıf, küçük ve önemsiz* görünüyor." Sırtarak bana doğru yürüdü ve silahını çıkardı.

"Hâlâ sensin." Bunu söylemedim. İkimizin de kafası yana kaydı ve kızıl saçlı adam orada duruyordu. Adamın tepki vermesine fırsat vermeden boynuna bir şey fırlattı. Adam bir kaya gibi yere düşmeden önce bir kez nefes aldı. Bana doğru koşup beni öptü ve ağzıma bir şeyin girdiğini hissettim.

Onu üzerimden ittim. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Şu anda çocuğunu taşıyan kadın. Sen benim zehrimi içtin, ben de sana panzehiri verdim. Benimle burada buluş." Mendilimin cebine bir kart koydu ve yanağını okşadı. "Kendini topla bebeğim. Adamların seni böyle görmemeli, hiç patron gibi değilsin."

Geldiği gibi hızla çıkmadan önce beni bir kez daha öptü. Ayağa kalkmak için yeterli gücü toplamam bir saniye sürdü. Zihnim bulanıktı ama yine de o sesi tanıyabilecek kadar netti.

Calliope.

Bekle, çocuğumu taşıdığını mı söyledi? Ne oluyor lan?

CALLIOPE - YAŞ 21

Houston, Teksas

7inci Eylül Cuma

Onu öldürecektim.

Şu anda ondan o kadar nefret ediyordum ki, tek cevap ölümdü. "Gu-uh..." Tuvalete kustum.

"Hamile olduğunu mu söyledin? Beni zehirlediğini söyledikten sonra mı?" Banyonun kapısında durdu.

Ona doğru baktım, kafasını aynaya vurmaya o kadar çok istiyordum ki. Ama yaklaştığında yine o kokuyu aldım ve bir kez daha kusarak tuvalete yöneldim.

"Hamilesin," diye tekrarladı.

Durması için elimi uzattım. Başımın döndüğünü hissederek, sesimde hissettiğim tüm öfkeyle başımı kaldırdım. "Kapa çeneni, soyun ve lanet olası bir duş al! Sürdüğün parfüm her neyse bu çocuğu kızdırıyor ve acısını benden çıkarıyor!"

Sanki anlayabileceği bir dil konuşmuyormuşum gibi bana baktı. "Vai, ora! (Git, şimdi!)" İtalyanca çığlık attım.

Çenesi gerildi ama ceketini silkti ve kravatını çıkardı. "Kendini toparla bebeğim, bu pek suikastçıya göre değil."

Uzanabildiğim ilk şeyi, küçük altın bir süs eşyasını aldım ve kafasına fırlattım. Duşa doğru ilerlerken eğildi. Benimle alay mı ediyordu? Onun küçük yavrusu tarafından saldırıya uğruyordum ve o benimle alay ediyordu. Kafasını o güzel geniş omuzlarından koparmaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyor muydu? Bunu düşünmek bile, vücudunun bir tavuk gibi başsız koşturması, kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Suyun altında durması bir saniye sürdü ama sonunda cezam sona erdi ve kendimi yerden kaldırıp sifonu çektim.

Lavaboya doğru ilerledim ve büyük çerçeveli aynada onun duştan bana baktığını gördüm. Gargaramı aldım, dişlerimi fırçalamadan önce ağzımı temizledim, bir değil iki kez, ayna buğulanırken bitirmesi için ona zaman verdim. Beline sardığı büyük beyaz bir havluyla duştan çıktı. Su damlacıkları yavaşça karın kaslarından aşağı yuvarlanıyor ve siyah saçlarından damlıyordu. Onu öldürmeyi bu kadar çok istemeseydim, ben de ona katılmak isterdim.

Bir an yanımda durdu ve ben de ona dönüp gülümsedim. "Daha iyi."

"Hamilesin," dedi yine.

"Sürpriz," diye mırıldandım ve havluyu alıp ağzımı sildim. "Lütfen bana senin olup olmadığını sorma-"

"Benim olmasaydı bana söyleyeceğinden ya da saklayacağından şüpheliyim." Lavaboya . "Geçen sefer bir şey kullanmıyordun-"

"Şimdi mi soruyorsun?" Güldüm ve kaşlarını çattı. "Tabii ki, bir şey üzerindeydim, aslında birkaç şey, görünüşe göre spermin bir ninja savaşçısı ve umurumda değildi."

Güldü ve ben gözlerimi devirmek istedim. Belki de biyolojik bir şeydi ama nedense erkekler bir kadını hamile bırakabileceklerini bilmeyi gerçekten seviyorlardı.

"Demek bu gece bana hamilelik haberini böyle verdin? Alay etmeden söylüyorum; bu çok orijinaldi."

Lütfen Yüce Tanrım, çocuğumun babasını öldürmeme izin verme. Derin bir nefes alarak ona dönmeden önce kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bu gece çalışıyordum. Bu gece Rocha kartelinden Miguel Munha'nın Çin Büyükelçisi'nin oğlu Chao Neng Chang'ı ağırlaması gerekiyordu. Chao Neng Chang yerine Ethan Callahan oradaydı, birdenbire planlarımı mahvetti, ben de yeni planlar yapmak zorunda kaldım... seni kendi orijinal planım yüzünden ölmekten kurtarmak için!" Bağırdım ve sonra bir nefes daha aldım. "Sinirlendiğim için hamilelik ağzımdan kaçtı."

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve ben ona ne halt ettiğini soramadan bir adım atıp arkamdan yürüdü. Kolları beni çevreleyip ellerini karnıma koyduğunda donakaldım, biraz afalladım.

"Tavanda sallanıyordun; adamlarım sana ateş etti... Bana başka bir şey söylemedin, sadece seninle şehirdeki çatı katında buluşmak için. Bütün bunları bana hamile olduğunu söylemek için yapmış olsaydın-"

"Hiçbir zaman risk altında değildim."

"Riskin gözündeysiniz."

Onun bakış açısından düşündüm. Yaptığım her şeyi sadece ona söylemek için yapmış olsaydım, bu beni aptal durumuna düşürürdü ve Ethan'ın planlı olsun ya da olmasın aptallıktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Başımı sallayarak göğsüne yaslandım, elbiseme işleyen su yüzünden titriyordum.

"Eğer ben risk altındaysam, sen de oradaydın. Görmek için test bile etmeden içtin-"

"Miguel bir korkak. Beni kendi kulübünde öldürme riskine girmez. Ayrıca, seçtiğim şaraba bir şey eklenirse genellikle rengi değişir ya da kabarcıklar çıkar. Farklı bir tür olmadığından emin olmak için şarabı kokladım, sonra ve hiçbir şey yoktu. Ne o ne de etrafındakiler

iz bırakmadan kimyasal olarak değiştirmek için. Sadece sen olduğun için tehlikedeydim." Çenesini başının üstüne koydu.

Bunun üzerine sırttım ve aynadaki sisli yansımamıza baktım. "İltifata benziyor."

"Öyleydi."

"Biliyorum. Sadece itiraf duymak istedim."

Telefonunu almak için kıyafetlerini karıştırmadan önce başının üstünü öptü.

"Ne yemek istersin?"

Elimde değildi. Önce sarıldı, sonra ilgilendi, ardından iltifat etti ve başına bir öpücük kondurdu. Bu onun şefkatli, hatta tatlı olmasıydı. Ancak, eğer buna dikkat çekersem, savunmaya geçiyor ve kendi içine çekilerek varsayılan ruh haline geri dönüyordu: soğuk ve duygusuz.

"Ekstra soğanlı ve peynirsiz orta pişmiş barbekü domuz pastırmalı tütsülenmiş burger... yanında patates kızartması, bir vanilyalı milkshake ve bir şişe maden suyu... Kiloma dikkat ediyorum." Ben cevap verdim, o da başını sallayarak tuşladı.

O telefonda konuşurken, saçıma dokunmak için uzandığımda taktığım peruğu hatırladım. Eğilerek camdaki buharı sildim ve kendime baktım. Son on beş dakikasını kusarak geçirmiş bir kadın için şaşırtıcı derecede güzel görünüyordum.

"Berbat bir kızıl saçlı oldum," dedim dikkati tekrar bana döndüğünde, kulak mememin yanındaki kızıl bebek saçlarını bükerek. "Bu görünümü gece için saklıyorum, hazırlanmak için çok çaba harcadım."

"Seni hiç tanıyamadım. Sadece kızıl saçların ya da yeşil gözlerin yüzünden değildi." Uzanıp başparmağını yüzüme vurdu. "Bir doğum lekesinin bu kadar fark yaratabileceğini kim bilebilirdi?"

"Ben de onları seviyorum," diye sırttım ve eline dokunmak için uzandım. "Ancak, benim işimde tanımlayıcı işaretler bir sorumluluktur."

"Hepsini kapattın mı?" Gözleri aşağıya, boynuma baktı. Elbisemin askılarını indirdim, düşmesine ve ayaklarımın etrafında toplanmasına izin verdim. "Çok kapsamlı."

"Bu yüzden bana büyük paralar ödüyorlar." Göz kırptım, etraftan dolaştım ve kapının arkasında asılı duran kadife bornozu aldım. "Üzerime atlamadan önce konuşmamız gereken şeyler var."

"Önce seks sonra konuşma diye bir düzen olduğunu sanıyordum."

"Normalde öyledir ama çok stresli bir gece geçirdim ve çocuğumuzun iyiliği için gücümü yeniden kazanmam gerekiyor," dedim elimi düz karnımın üzerine koyarak. Gözleri onlara ve sonra tekrar bana baktı. Ona bir gülümseme gönderdim.

"Neden bu çocuğu bana karşı kullanacağını hissediyorum?" diye sordu içine girmem için bornozu uzatırken.

Gerçekten hareket etti. İlginç.

"Asla." Arkamı döndüm ve ikimiz de ihtiyacım olmadığını bildiğimiz halde bornozu giymeme yardım etmesine izin verdim. Uzanarak diğer bornozu aldım ve ona . Gözlerini devirdi ama ona yardım etmeme izin verdi. Boynunun arkasını öptüm, "Yaptığım her şeyi senin için yapıyorum... bizim için. Kan seviyeni kontrol etmem gerek."

Banyodan çıktım, ebeveyn yatak odasından geçip doğruca oturma odasına doğru yürüdüm. İş çantam hâlâ cam yemek masasının üzerindeydi ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Çin Büyükelçisinin oğlunun öldürülmesini kim istiyor?" diye sordu yanımdaki sandalyeyi çekerken.

"Çin Büyükelçisi." Onunla yüzleştim, elini kaldırdım ve bundan çok eğlenmiş görünüyordu. Bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

"Bu onun oğlu değil mi?" İşaret parmağını ters çevirdim ve parmağının üstünü alkollü bir bezle temizledim.

"Öyle," dedim ve parmağını iğneledim. Keşke sıçrasaydı ya da biraz ürkseydi, çok tatlı olurdu. Kanını okuyucuya ekledikten sonra bir kenara koydum ve onunla yüzleştim. "Buraya neden rastgele geldiğini ve kazara onun hayatını kurtardığını paylaşırsan ben de paylaşıyorum."

Başını salladı, arkasına yaslandı ve devam etmemi bekledi.

"Çin Büyükelçisi Chao Chong Wei iki yıl içinde başkanlığa aday olmak istiyor. En küçük oğlu Chao Neng Chang ise ailenin yüz karası sayılmaz. Gittiği her özel okulda başarısız olmuş, ailesi rüşvet vererek üniversiteye girmesini sağlamış, o da şaşırtıcı olmayan bir şekilde başarısız olmuş. Bunu takiben, iğrenç, zengin küçük bir pislik olduğu için birkaç karşılaşma oldu. Etkileyici bir şey değil; sokak yarışları, kulüplerde kavgalar, bu tür şeyler. Ayrıca uyuşturucuyu da çok seviyor, hem de çok."

"Değerli müşterimiz o zaman. Ölmesini istediğimden emin değilim." Okuyucu bip sesi çıkararak sonuçların hazır olduğunu bildirdi.

"Bu sana bağılı değıl," diye hatırlattım ona, makineyi okuyarak. "Sen iyisin. Demir sayımın düşük ama."

"çalışacağım doktor," diye alay etti. Bundan hoşlanıyor gibiydi.

Gözlerimi devirerek bilgilerini sistemimden sildim. "Her neyse, babasının belini kıran şey, hakkındaki tecavüz iddiaları oldu. Partilerinden birinde üç kadına tecavüz etmiş. Korumalarından hiçbirini onu durdurmadan bunu defalarca yapmayı nasıl başardığı beni aşıyor... Ayrıca kadınların hikayelerini onun etrafında bir davaya dönüştürmeyi biraz zorlaştırıyor. Kadınlardan ikisi ailesinden sus payı aldı, üçüncüsü ise reddediyor."

"Neden sadece onu öldürmüyorsun?" Ona ters ters baktım. "Pardon, duyarsız mı davrandım? Bunu sadece bir baba olarak söylüyordum, ne kadar canavar olursa olsun oğlunuzu başka birine karşı korumaz mıydınız?"

Çocuğumuzun istediğı her şeyi yapmakta özgür olacağını bilmek güzel.

"O da bunu istiyordu, ama dediğim gibi, dersim var, oraya gitmiyorum. alçak." Görebilmesi için dizüstü bilgisayarımı eğdim. "Alternatif bir önlem ve açıklama önerildi. Kendisi için çok karışık olacağını, ailesinin konuşabileceğini açıkladı. Eğer tüm aileyi öldürürse, gazeteciler etrafta dolaşmaya başlar. Diğer kızlar sessiz kalmak için kendilerini 'güvende' hissetmeyeceklerdi. Oğlu öldürün, bunu siyasi çıkarları için kullanın, sonra kızlardan biri konuşursa, 'oğlum bu iddialara karşı kendini savunmak için hayatta değıl' diyebilir."

"Makul inkar edilebilirlik." Başını salladı ve ekrandan bana bakarken dudaklarının kenarının yukarı doğru döndüğünü gördüm. "Çok akıllıca bir örtbas."

"Evet, şey, işe yarar-"

"Senin için değıl," dedi ve ben durakladım. "Ne?"

"Tecavüze uğrayan kadın, onu öldürmek istemezsin." Beni okuyormuş gibi başını hafifçe yana kaydırđı. Gözleri bir şey bulmuş gibi kısıldı. "Senin için tecavüz cinayetten daha kötü. Bu bire iki anlaşmasıydı, onu öldürmek *senin sınıf seviyenin* altında değıldi, sadece yeterince acı çektiğini düşündün. Hayır, o zaten ölmüştü. Sen de bu alternatifini önerdin. İyi görünüyor ve büyükelçi için işe yarıyor. Ama merak ediyorum; bu organizasyonda tabiri caizse birçok piyadeden biri olduğunuz izlenimine kapılmıştım. Benim örgütümde, ben emir verdiğimde, piyadelerim benim talimatlarımı sorgulayamaz, fikirlerini ya da alternatiflerini sunamazlar. Peki Calliope, bunu nasıl başarabildin?"

Bip.

Bip.

Telefonu çaldı.

"Görünüşe göre akşam yemeği geldi." Ona gülümsedim ve ayağa kalktım. "Gizli bir hikâye düşündün, değil mi? Miguel ve adamları beni bulamadıklarına göre altlarına sıçmaya hazır olmalılar."

Bana kaşlarını çatarak baktı ve başını salladı. "Kulüpte Miguel'i sen öldürmedin mi?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Orada ne yaptığını ya da ona neden ihtiyacın olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden ona ok attım. İçindeki kimyasallar büyük olasılıkla zehri etkisiz hale getirecekti. Şu anda çok acı çekiyor olabilir ama ölmüş sayılmaz. Ayrıca kulüpteki son birkaç dakikayı hatırlayamayacak. Neden? Onu öldürmeyi mi planlıyordun?"

"Daha önce değildim, ama şimdi öyleyim," diye cevap verdi, bir metni tuşlayarak, ama sonra durakladı. Gözlerini tekrar bana dikti. "Son birkaç dakikayı hatırlamayacak. Yani bana silah doğrulttuğunu hatırlamayacak."

"Ve unutmayacaksın."

"Hayır, yapmayacağım." Kapıya doğru ilerlemeden önce mesajını değiştirdi. Kapının çalınması yaklaşık bir dakika sürdü. Kapıyı açması gerekenden daha geniş bir şekilde açtı. Omuz hizasında kahverengi saçlı, ince yapılı bir adam elinde iki poşet ve benim milkshake'imle duruyordu. Gözleri Ethan'a dönmeden önce kısa bir an için bana kaydı.

"Sipariş ettiğiniz her şey. Kadını henüz bulamadığımızı söyleyecektim ama görünüşe göre bulmuşsunuz efendim."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı. "Miguel şimdi nerede?"

"Hastanede iyileşiyor. Zehirlendiğini ve hiçbir şey hatırlamadığını söylediler."

"Ziyaretine gidin ve bir daha benim iznim olmadan kulüp açmak gibi bir şey yaptığında ya da kiminle buluşup görüştüğünü duymadan gidebileceğini düşündüğünde binayı üzerine yıkacağımı söyleyin."

"Evet, efendim."

"Çok teşekkür ederim," dedim İrlanda aksanıyla, yemeği elinden alırken. "Patronumuz çok nazik değil mi?"

Konuşmak için ağzını açtı ama bana bir şey söylemedi, onun yerine Ethan'a odaklandı. "Bilgilendirildiğinde sana haber veririm."

Kapıyı yüzüne kapatmadan önce ona söylediği tek şey "Sabah 8'de buradan ayrılıyoruz," oldu.

"Pürüzsüz, güzel örtü." Kanepeye doğru yürüdüm ve yemeği yere bıraktım. "Görünüşe göre kulüpteki silahlı saldırıyı Miguel'i uyarmak için planlamışsın, peki köpeğin neden bu kadar yaralı görünüyor?"

Kapıyı kilitledi ve bana döndü. "Çünkü o bir fino köpeği olduğunu unutuyor. Benim yönlendirmelerime karşı kendi fikirlerini ve alternatiflerini sunabilmek istiyor. Ancak bu, herhangi bir organizasyonda sahip olunması gereken büyük bir güç, sizce de öyle değil mi?"

"Hmm..." Patates kızartmamdan bir ısırık aldım. "Sanırım gününü paylaşma sırası sende Ethan. Benimle otur, ben yemek yerken bana bir hikâye anlat."

Gözleri kısıldı ve ben gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

Onun kadını olmam, kendi kadını olmaktan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu... ve bu nedenle, kendi sırlarıma izin veriliyordu.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

"Aşk, en az cinayet kadar vahşi ve tehlikelidir."

~Knut Hamsun

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 24

Houston, Teksas

7^{inci} Eylül Cuma

Beni tahmin yürütmeye bayılırdı. Nedenini biliyordum. Bu çok açıktı; bundan zevk alıyordum. Doğan gereği bir şeyleri , parçaları bir araya getirebilirdim. Bu yüzden çoğu zaman bu kadar basit ve kolay olması beni sıkıyordu. Ondan sıkılmamı istemiyordu. Bu birçok nedenden biriydi.

"Bakıyorsun, paylaşıyorsun," dedi hamburgerinden bir ısırık almadan önce, artık yeşil olan gözleri bana odaklanmıştı.

"Seninki kadar ilginç değil." Patates kızartmasını aldım. "Miguel Munha şu anda Rocha kartelinin lideri, gayri resmi olarak bana bağlı olan kartellerden biri. Bogota'dayken masanın üzerindeki kokaini hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledi ve bir ısırık daha aldı. Bana göz kırptı ve tek başımı sallamak oldu. Çok sevimli bir yanı vardı.

"Bogota'da masanın üzerinde kokain vardı. Miguel incelemem için bana gönderdi. Kokainin yanında yetişen başka bir bitki olan ángel caido adında bir şey eklemişlerdi-"

"Daha çok bir ot gibi," diye araya girdi.

Hamburgerimi açarken durakladım. "Yabani otlar sadece istenmedikleri yerde yetişen bitkiler değil mi?"

"Angel caidonun kokaininle birlikte büyümesini ister misin?" "Bundan para kazanabilir miyim?" Bir ısırık almadan önce sordum.

"Bir Callahan olarak her şeyden para kazanabilirsin. Ama devam et," diye karşılık verdi milkshake'ine uzanırken.

Kulüpte tanıştığımızdan beri bana emirler verdiği ve benim de onları uyguladığım gözümünden kaçmadı. Garipti. Normalde sinirlenecek olmama rağmen sinirlenmedim.

"Ángel caido, bildiğiniz gibi, kola alanların etkilerini ve hafızalarını güçlendiriyor. Tek başına, ağzınızda kötü bir tat bırakmaktan başka bir işe yaramıyor. Bu sadece eklenebilecek bir baharat-"

"Sürekli böldüğüm için özür dilerim."

"Yine de bunu yapmaya devam ediyorsun," diye mırıldandım, bir ısırık daha alarak.

Bana bir bakış attı ve içini çekti. "Bu konuda pek bir şey biliyor gibi görünmüyorsun ve görünüşe bakılırsa bu konuyu hayatına katıp katmamaya karar vermeye çalışıyorsun..."

müşterileriniz için menü. Ancak konu yemeklerinize geldiğinde aileniz çok geleneksel. Temiz tutun ve güçlü tutun, doğru mu?"

"Doğru." Devam etmesini bekledim.

"Evet, gelenek iyi ve güzel bir şey ama bir kusuru var."

"Gerçekten mi?" Ellerimi sildim ve kendi milkshake'imi aldım. "Elbette, açıkla."

"Umarım kadınların kendilerine iş tavsiyesi vermesinden hoşlanmayan erkeklerden değilsinizdir."

"Annemin kim olduğunu unuttun mu?"

"Touché." Burnunu çekti. "Dediğim gibi, gelenekler iyidir, gereklidir, en azından sizinki kadar büyük ve güçlü bir aile için gereklidir. Ancak her nesilde bu geleneklerin değerlendirilmesi gerekir. Birçoğu, hatta çoğu kalacaktır, ancak bazıları değişmek zorundadır, biz buna hayatta kalmak diyoruz. Ángel caido her zaman var oldu ve her zaman kokainin yanında yetişti, ancak o zaman yerli halklar tarafından mierda de planta olarak adlandırıldı."

"Bitki boku mu?" Tercüme ettim. Bunun bir adı da buydu.

Başını salladı. "Bazı koka bitkilerinin ilk dönemlerinde etrafında başka bir bitki, mierda de planta, yetişir. Kahverengimsidir, berbat kokar ve genellikle ekiciler tarafından sökülüp atılır çünkü kokayı mahvedebilir. Bitkilerin tek bir arzusu vardır: büyümek. Yine de nesiller boyunca yabani ot olarak defalarca sökülüp atılmıştır. Geleneği çirkin kokulu bir ot olmaktır, ta ki bir gün artık canına tak edene kadar ve hayatta kalmak isteyen her şeyin yaptığını yapar: değişir. Yavaş yavaş, kim bilir kaç yıl boyunca, görünüşünü değiştirir, yanında yaşamaya devam eden tek bitkiye uyum sağlar... koka. Koka görünümünü taklit eder, tamamen değil ama yeterince, böylece ot olarak sökülmez, büyür, nedensel olarak karışır. Onu koka ile birlikte toplayan çiftçiye kandırıyor ve sürpriz bir şekilde bu şey, herkesin çöpe attığı bu ot, mierda de planta'dan Ángel caido'ya dönüşüyor."

Tanıdığım ve *çocuk sahibi olduğum* birine benziyordu... Bu düşünce aklıma geldiği anda onu geri ittim.

"Yani diyorsunuz ki ekleyin. Bitki gibi uyum sağla ve değiş." O içerken ben de konudan sapmamaya çalıştım.

Başını iki yana salladı. "Hem evet, hem hayır. Evet, gerektiğinde uyum sağlamaya ve gerektiğinde değişmeye istekli olmalısınız. Nesiller boyunca yapılanlar her zaman doğru ya da bugün hala geçerli değildir. Dünya değişiyor; biz de değişmeliyiz. Ancak, Ethanı gerçekten değiştirmiyorsunuz, zaten ekliyordunuz. Sadece bilmiyordun. Bitki her zaman

Orada. Çoğu elden çıkarıldı, ancak yıllar içinde ara sıra bazı partilere eklendi. Bu o kadar küçük bir değişiklik ki pek fark edilmedi. Bazı müşterileriniz fark etmiş ve gerçekten iyi bir parti aldıklarını düşünmüş olabilir. Bu yüzden şimdi eklemek ailenizin yoluna ters düşmez, sadece onlardan daha net bir gözle görmenizi sağlar. Miguel Munha bir aptal olabilir ama şanslı bir aptal ve az önce daha fazla para kazanmanıza yardımcı oldu. Peki minnettarlığını onun hayatını bağışlayarak mı göstereceksin?"

"Hiç şansın yok," diye cevap verdim tereddüt etmeden ve bir kahkaha , tüm vücudu titriyordu. Ve o anda nefesimi kesti. O çok güzeldi. Zihni güzeldi ve sonuç olarak dışarıdan nasıl görünürse görünsün, 'benim' kelimesi gözlerimde parladı. Onun, her şeyiyle benim olmasını istedim.

Ne oluyor be? Göğsüme baktım. Kabarıyordu, kalbim hızla çarpıyordu.

"Onu öldürmek istediğinde bunun aşk olduğunu biliyorsun, ama yapamıyorsun çünkü onu hiç görmediğin için çok pişman olursun, kendini öldürmek istersin." Babamın sesi zihnimde çınladı ve düşünmeye çalıştım, eğer o gitmiş olsaydı nasıl hissederdim? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı kaldırdım ve gözlerindeki gerçek endişeyi gördüm. Önce kendi yemeğine, sonra da benimkine baktı ve kendi hamburgeri bitmemiş olmasına rağmen benimkini kapıp bir ısırık aldı.

"Ne yapıyorsun?"

Elini göğsüne koyarak yutkundü. "Acı çekiyor gibi görünüyorsun, belki de fino köpeği burgerine bir şey yapmıştır diye düşündüm."

"Yani onu yedin mi?!" Bu sefer öfke hissettim, tıpkı kulüpten geldiğim zamanki gibi, aldığı riskler yüzünden öfkeliydim.

Başını salladı, belli ki anlamamıştı. "Evet, eğer fark etmediysen zehirler konusunda çok iyiyimdir. Eğer ne olduğunu tadabilseydim panzehir yapabilirdim ama burada hiçbir şeyin tadını alamıyorum."

"Evet, çünkü zehirli değil!" Onu tersledim. "Neden bana bağırıyorsun?" diye karşılık verdi, sinirlenmişti.

Derin bir nefes alarak daha dik oturdum; "Calli hamile olduğunu unuttun mu? Çocuğumuzun da zehirlerle arasının iyi olup olmadığını biliyor musun?"

Gözleri büyüdü ve karnına baktı. Konuşmaya çalıştı ama yapamadı ya da yapamadı. Onun yerine milkshake'ini kaldırdı ve masum rolü yaparak pipeti emdi.

"Calli!"

"Evet, unuttum!" diye bağırdı bardağı tutarak. "Ve henüz göremesem de, içmemi engelliyor, sabahları kusmama neden oluyor, işimi ve planlarımızı engelliyor ve senden azar işitmeme neden oluyor! Senin için endişelenirken bir anlığına unuttum çünkü yüzünde acı dolu bir ifade vardı -"

"Acı dolu bir ifade takınıyordum çünkü o anda sana gerçekten aşık olduğumu fark ettim! Gidip önümde zehirli olduğuna inandığın hamburgerleri yerken hafifletmeye yardımcı olmadığın bir acı!"

"Zehirli olmadığını biliyordun-"

"! Bu da bana gerçekten zehirlenmiş olsaydın bunu yapacağını gösteriyor, dolayısıyla acı!" Şu anda ne kadar kızgın olduğuma inanamıyordum ama bunu inkâr etmek mümkün değildi. Kendini riske attığı için ona kızgındım. Bütün gece öfkeliydim ama bunun nedeninin bu olduğunu fark etmemiştim.

Bana durmamı söyler gibi ellerini kaldırdı. "Bana beni sevdiğini söyleyip sonra da alabileceğim bir risk yüzünden bana kızamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o zaman seni öpmek ve ben de seni seviyorum demek yerine yüzüne yumruk atmak istiyorum," dedi sakince, ama gözlerindeki bakış pek sevgi dolu değildi. "Suratına yumruk atmak istememin nedeni, öfkenin bana yaptığım şeyi yapmayı bırakmamı söylemesi, bu senin hoşlanmadığın bir risk. Yaptığım her şey bir risk. Öfkenizi dindirmenin mantıklı yolu, yaptığım şeyi yapmaktan vazgeçmemdir. Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" O kadarını düşünmemiştim ama bunu konuşmamız gerekiyordu. Benim çocuğumu doğuracaktı. O benimdi. Planlarımız değişmeliydi, benimle geri gelmeliydi-

"İşte." Parmağıyla yüzümü işaret etti. "Bu senin kafanda yeni bir plan kurduğunu gösteren bir bakış. Dur tahmin edeyim, bu bebek yüzünden artık aileni tuzağa düşürmek için gizli planlar, peruklar ve gizli kimlikler yok benim için. Sabah seninle Bayan Callahan olarak döneceğim."

Bu bir sonraki mantıklı adımdı.

"İstediğin buydu, değil mi? Bayan Callahan olmak?" Haftalar önce, onu Chicago'ya götürmek istemediğim için beni öldürmeye hazırды ve şimdi de kızgın mı? Ne oldu?

"Seninle birlikte olmanın tek bir yolu olduğunu söylememiş miydin?" "İşler değişti-"

"Saçmalık." Ellerini masanın üzerine koyarak kaşlarını çatı. "Seni sevdiğimi söyledim Ethan... bu da seni istediğim anlamına geliyor, bu da senin de beni istemeni istediğim anlamına geliyor. Eğer seninle geri dönersem, o çok istediğin şeyi kaybedersin, aileni yenmeyi, kendi başına ayakta durmayı, kendi başına lider olmayı. Ve bunu istemezsin, bastırırsın, üstesinden gelmeye ya da kabullenmeye çalışırsın, ama bana kızarsın. Sana bir konuda yardım etmem gerekiyordu ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Benden uzaklaştırdın."

"Bana eylemlerimin ve duygularımın ne olacağını söyleme-"

"Neden? Haklı olduğum ve bu seni zor duruma sokacağı için mi? Hedefleriniz ve makul bir Callahan erkeği olma hayalleriniz?" Seçenekleri soru olarak ifade etti ama bunlar sadece soru olamayacak kadar gerçek ve doğrudu.

İşte bu yüzden duygusallaşmaktan nefret ediyordum, planlarımın gidişatını bozuyordu. Kalp ritmindeki basit bir değişiklikte ona onu sevdiğimi söylüyor ve benimle geri gelmesini istiyordum. Daha önce ne yapardım bilmiyorum ve o bilinmeyen alana geri dönemezdin.

"Ne yapmamı isterdin Calliope?" Dürüstçe sordum ve yetişkin hayatımda ilk kez gerçekten ne yapacağımı şaşırmıştım, hiçbir planım yoktu. "Sevdiğim kadını çocuğumu taşıırken burada, bir otelde bırakıp hiçbir şey olmamış gibi evime mi döneyim? Hedeflerime ulaşana kadar ilerlemeye devam mı edeyim?"

"Evet." Dudağını ısırdı ve yumruğunu sıktı. "Sana yaptığım her şeyi söyledim... Senin için yapıyorum... Bizim için. Buna bu çocuk da dahil. Ne o ne de ben öleceğiz. İkimiz de genciz, bazıları çok genç olduğumuzu iddia edebilir. Ancak biz onlardan farklıyız çünkü ne olursa olsun uyum sağlayıp hayatta kalacağız. Neden şimdi senin yanında olmalıyım? Beni koruyabilesin diye mi? Senin işinin benimkinden biraz daha tehlikeli olduğunu hissediyorum, şaşırtıcı bir şekilde. Ve ben kendimi çok iyi koruyabilirim."

"O çocuğun sadece birkaç ay daha içinde kalacağını unutuyorsun. Sonra ne olacak? Babası olmayacak mı?"

"Ethan, bana bak. Bu bebek kızıl saçlı mı doğacak? Çok düşük bir ihtimal. Bu çocuğun hayatında olacaksın, onun babası olacaksın. İkimiz de orada olacağız. Benimle ve onunla ilgili olan her şeyi sana bildireceğim. Her şeyi. Bu zamanı kullan, beni kullan ve düşmanlarından teker teker kurtulalım. Güvenli hale getireceğiz, böylece çocuğumuz on altı yaşına geldiğinde ayrılmak zorunda kalmayacağız."

Doğru ya. O acıyı hatırladım. Annemi kaybetmek. Onun kadar güçlü birinin nasıl ölebileceğini anlayamamak. Beni bıraktı... Bizi bıraktı. Soğuk ve acımasızdı ve birçok yönden beni o kadar çok kırdı ki onu hatırlamamayı diledim. Keşke ben çocukken gitmiş olsaydı da onu bu kadar çok hatırlamamış olsaydım.

"Ethan," diye fısıldadı kucağıma otururken. Hareket ettiğini bile fark etmemiştim. Kollarını omuzlarıma doladı ve alnını alnıma yasladı. "Eğer bana kesin bir dille pişman olmayacağını, kendini yük altında hissetmeyeceğini ve benim yerime başkasını bulmaya çalışmayacağını söylersen, seninle geri dönerim."

"Senin yerin doldurulamaz," diye fısıldadım, kollarımı ona dolayarak. "Yeterince çılgın bir kadın yok."

Omzuma bir şaplak attı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Tekrar soruyorum, seninle gelirsem pişman olur musun Ethan?"

"Evet ve şimdi düşündüğümde daha kötü bir insan olduğumu fark ediyorum." Onu istiyordum ama haklı olduğunu biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu. *Neden her zaman haklıydı ki?*

"Hayırsen benim bildiğim kişisin." Dudaklarımın kenarını öptü. "Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecek bir adam."

Bornozunun bağlarını çözdüm, açtım ve göğsünü öptüm, tam göğsünün altını ve sonra kalbinin üstünü öptüm. "Artık bunu yapmak istemediğin herhangi bir noktada, la mia anima (ruhum), bana söyle ve seni eve getireyim, planlarım veya hedeflerim lanetlensin."

"Kendine verdiği değerden çok daha romantiksin." Eğildi, dudaklarımı öptü ve elleri omuzlarımdaki bornozu yırttı.

"Gücünü geri kazandın mı?" Dudaklarına karşı sordum. Öpücükler arasında "Taşıyor," diye mırıldandı. Dili dudaklarına değdiğinde ağzıma girdi, ayağa kalktım, onu kaldırdım, bacaklarının beni sarmasına izin verdim.

Demek birine aşık olmak böyle bir şeymiş.

Mutlu, endişeli, kafası karışık, emin, tutkulu, çılgın, kızgın, neşeli... tek bir kelime için çok fazla duygu.

Hiç mantıklı değildi.

CALLIOPE - YAŞ 21

Houston, Teksas

Cumartesi, 8^{inci} Eylül

Telefonumun ışığının yandığını görünce gülümsedim. Eldivenlerimi çıkarıp cevap verdim. "Günaydın. Nasıl uyudun?"

"Pekala. ?"

Ayaklarımın dibinde yatan ve ağzı bantla kapatılmış adama baktım.

"Mhhh! MHH!!" diye bağırdı.

"İşteyim." Ayağımı ağzının üzerine koydum. "Bu işin yetişmesi gerekiyor, o yüzden erken çıktım."

"Saat sabahın altısı, daha iki saat önce yattık." Kendi tarafındaki yataktan kalktığını duydum. "Dinlenmen gerek."

Ah... yine bu endişe.

"Yapacağım, merak etme ve şimdi endişelendiğin zaman benimle iletişime geçmek için bu telefona sahipsin ve ben de aynısını yapabilirim." Bir an sessiz kaldı ve ayaklarımın altındaki adam tekrar debelenerek beni ayağımı bir kez daha yere vurmaya zorladı. "İşim bittiğinde dinleneceğime söz veriyorum."

"Dışarıda güvende olun."

"Her zaman ve sen de. Seni seviyorum." Telefonu kapattım, telefonu tepsiye geri koydum ve eldivenlerimi tekrar aldım. Diz çökerek, ağlarken onun beyaz, ama şimdi kırmızı olan yanağına bir tokat attım. "O benim erkek arkadaşım, hayır, bu kulağa yeterince güçlü gelmiyor. Nişanlın mı? Evlenme teklif etmedi ama eninde sonunda evlenmeyi planlıyoruz, o yüzden sanırım doğru terim... bebek babası mı? Hayır... şey, bu biraz karışık. Ama ne zaman onu düşünsem karnımda küçük kelebekler uçuşuyor. Sen hiç böyle oldun mu?"

"Eahh..."

"Üzgünüm, ." Ağzındaki bandı yırttım. "Tekrar söyler misin?" "Lütfen... lütfen.... babam zengin... ne istersen-"

"Bunu yapmam için bana kim para ödüyor sanıyorsun?" Bandı tekrar ağzına kapatıp dikkatlice sıvazlamadan önce ona sordum. Kahverengi gözleri büyüdü ve başını iki yana salladı, ben de salladım. "Evet, kusura bakma. Bazı babalar berbattır. Ve baban senin arkandan temizlik yapmaktan yoruldu. Ama yine de merak ediyorum, senin ölümünü tercih etmesine neden olacak kadar kötü bir evlat mıydın? Ama seni savunmak gerekirse, senin bu hale gelmen için ne kadar kötü bir baba olmalıydı? Yoksa doğuştan bozuk muydun?"

Yine ağlamaya başladı.

Şırıngayı aldım. Göz kapaklarını açık tuttum, bu sadece paniklemesine ve mücadele etmesine neden oldu, ancak diğer ilaçlar zaten işe yarıyordu, bu yüzden zorlaşıyordu.

"Normalde bu tür şeylerde hızlıyım, bundan gerçek bir zevk almıyorum. Ama sen... sen acı çekmeyi hak ediyorsun. Birinin senin özerkliğini elinden almasının nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ediyorsun. Ben hiç tecavüze uğramadım ama bu eylemi mide bulandırıcı buluyorum." İğne gözüyle buluşup aşağı bastırarak sıvıyı enjekte ederken söyleniyordum. "Benim... hadi... adamım, tecavüzü cinayetden daha kötü bulduğumu söylüyor. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama haklı. Ölüm kalıcı değildir, bir kez öldün mü ölmüşsündür, gitmişindir. Ama birine tecavüz etmek için onu paramparça eder ve kırık parçalarını içinde bırakırsın. Ruhlarını öldürür ve bedenlerinin içinde bırakırsınız. Bu çok yanlış."

İğneyi çıkarıp tepsiye koydum, biraz gazlı bez alıp gözlerini sildim. "Ölmeden önce bunu deneyimlemeni istiyorum. Başka birinin seni sıkıştırıp yok etmesinin dehşetini tatmanı istiyorum. Yanacaksın, sanki lavın içine batmışsın gibi hissedeceksin, sanki derilerin kemiklerinden eriyormuş gibi. Merhamet için çığlık atmak isteyeceksiniz ama ağzınız açılmayacak. Dersinizi aldığınıza ikna olana kadar ölümü içinizde hissedeceksiniz, sonra geri kalanınızı kıracağım ve hayatınıza son vermem için bana yalvaracaksınız."

Kalktım ve plastik kaplı sandalyeye oturdum, eldivenlerimi tekrar çıkardım ve nane çayı bardağımı kaldırdım, çay poşetini yudumlamadan önce birkaç kez daha suya daldırdım.

"Ah... Şarabı özledim." Yorgun bir şekilde nefes verdim ve sandalyede arkama yaslanıp ona baktım. Hareket edemiyordu ama gözyaşları yüzünün kenarından aşağıya, üzerinde yattığı plastiğe akıyordu. "Başlıyor, değil mi? Ateş... acı. Güzel. Babanı alkışlıyorum. Bazıları bunun gaddarca ve zalimce olduğunu söyleyebilir ama bu sadece doğa. Eğer çocuğun zayıfsa, bu dünyada hayatta kalamayacaksa... onu ölüme terk etmelisin. Kendi çocuğum olacak, bu yüzden takdir ettiğim ve hatırlayacağım bir ders; onları güçlü yap yoksa dünya onları yere serer."

Küçük bir nefes verdi, sanırım bu sessiz bir çığlık olabilirdi ve ben çayımı yudumladım.

Sanırım Ethan'ın annesini kışkırtan da buydu, bu yüzden gitti. Onları güçlü kılmak zorundaydı, yoksa benim gibi biri onlara bunu yapardı. Anlamıştım. Onları tuzağa düşürmek için yardıma ihtiyacım olmasının nedeni de buydu. Bu da doğanın bir gereği idi. Bazen büyükler ölmek zorundadır çünkü küçüklerin tam potansiyellerine ulaşmalarını engellerler ve ben onun bu dünyayı nasıl sarsacağını görmek istiyordum... bizim nasıl sarsacağımızı.

ETHAN - YAŞ 24
CALLAHAN AİLE JETİ
Cumartesi, 8^{inci} Eylül

"Patron," Greyson elindeki telefona bakarak sandalyeme yaklaştı. "Şu Çinli çocuğu hatırlıyor musun... Killer Instant'a girmeye çalışan?"

"Şu rüküş takım elbiseli ve kolunda kadın olan mı?" Tobias arka jetten çıkıp eline yağ sürerken sordu.

"Evet, şu! Çocuğun önemli biri olduğu ortaya çıktı. Önemli biriymiş."
_"

"Çin Büyükelçisi'nin oğlu." Sözlerini kestim ve ikisi de durakladı. ve bana odaklandı. "Ne olmuş ona?"

Greyson ağzını açtı, sonra kapattı ve telefonuna bakmadan önce başını salladı. "Künt cisim travmasından öldüğünü söylediler... lanet olsun... her yere. Salak sarhoşmuş ya da kafası iyiymiş ve bu sabah şehirdeki evinin çatısından düşmüş. Tam 270 metre aşağıya."

"Sarhoş mu?" Tobias saatine baktı. "Saat sabahın 8:45'i. Kendini aşağı atmadığından emin misin?"

"Kahretsin, ikisi de. Güvenlik kamerası çoktan sızdırılmış." Greyson bize gösterdi ve ben de adamın sarhoş bir adam gibi tökezleyerek çatının kenarına tırmanışını izledim. Yüzünü sildi, gülümsedi ve sonra binanın yanından uzaklaştı.

"Siktirkkk." Çığlıkları ve vücudunun yere çarpma sesini duyduklarında ikisi de yüzlerini buruşturdu.

"Gitmek için biraz yol var." Greyson gözlemledi.

"Babamın bir sözü vardı: *Il triste mietitore non sa pietà, vuole solo la tua anima.*" Tobias kıs kıs güldü ama Greyson yeni doğmuş bir buzağı gibi kendini kaybetmiş bir halde öylece bakakaldı.

"Peki biz İtalyan olmayanlar için bu ne anlama geliyor?"

"Azrail merhamet nedir bilmez, sadece ruhunu ister," diye tercüme ettim. Bakışları bana kaydı ama ben saçlarını kesmek istediğim saçma bir topuz haline getirmiş olan Tobias'a odaklandım. "Ama Azrail neden bir kadın?"

"Kadınların da aynı amacı taşıdığını ve bu yüzden evliliği icat ettiklerini söyledi." Tobias da Greyson gibi gülmekten kendini alamadı.

"İlginç. İkinizin de işi bitti mi?" Konuşmalarından sıkılmışım. Greyson,

"Evet, sadece bilmek isteyebileceğini düşündüm," diye cevap verdi.

"Artık biliyorum."

İkisi de başlarını sallayıp yerlerine döndüler ama çocuk oldukları için ellerindeki videolardan gözlerini ayıramıyorlardı. Pencereden dışarı baktım, başımın üzerindeki beyaz bulutlara bakıyordum. Ve bu bana onu düşündürdü. Bunu nasıl yaptığından emin değilim. Diğer tarafımdan gelen boğuk çığlıkları duydum ama yine de intihar gibi görünüyordu. Onunla her karşılaştığımda birileri ölüyor ya da öldürülüyordu.

Il triste mietitore.

O Azrail'di. Yani ölüme yaklaşıyor muydum yoksa ondan kurtuluyor muydum?

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

"Efsane, tarihten çok daha önemli ve gerçektir."

~Joseph Campbell

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 24

Chicago, Illinois

Perşembe, 22 Kasımnd

Yemekleri teker teker getirdiler ve masanın etrafına dizmeleri için ailemin diğer üyelerine verdiler. Hiçbiri yemeği hazırlamamıştı ama Şükran Günü yemeğini masaya koymak büyükannemin hepimizin bir parçası olmasını sağladığı bir şeydi. Onlar konuşup gülüşürken ben masanın başındaki sandalyemde oturmuş onları izliyordum. Yanımdaki sandalyeye baktım... kız kardeşimin oturduğu sandalyeye. Calliope'un bir gün oturacağı sandalyeye. Bu bana hâlâ garip geliyordu... göğsümdeki bu hafif sızı. Başlangıçta onu seçmişim çünkü birbirimize en çok onun uyacağını, beni anlayacağını biliyordum ve bana değer vereceğini, beni seveceğini ummuştum. Oysa düşün bendim. Bunu göremedim bile. Düşüşü hissetmedim bile. Sanki yerde uyandım ve başımı kaldırıp baktığımda 'Ona aşık olduğumu' fark ettim.

Hoşuma .

Sanki kafamın içindeymiş gibi hissediyordum. Sanki beni sarıp sarmalamıştı ve ben ondan kurtulamıyordum. Ama bir yandan da onu düşünmek gülümsememe neden oluyordu. Nerede olduğunu, ne yaptığını kim bilebilirdi ki, ama büyük olasılıkla beni endişelendirecek bir şey olurdu.

Tanrım, kendimi babam gibi hissediyorum. Annem çok üzgün ve yalnız görünüyordu, sonra onu tekrar gördüğünde sahibini bekleyen bir köpek gibi sevinçten havalara .

Şu anda böyle mi görünüyorum?

Fark ettiler mi? Tobias'ı izleyen kız kardeşime baktım. Bununla uğraşmak istemediğim için Helen'la gülüşen kardeşime baktım. Sedric ve Darcy yine spor üzerine tartışıyorlardı. Amcalarım eşleriyle konuşuyorlardı. *Tabii ki fark etmiyorlar.* Hiç bakmıyorlar. Bu sandalyede onlardan ayrı yaşıyorum. Çok uzun süre bakmak istemiyorlar. Benimle nasıl konuşacaklarını bilmiyorlar... o seviyede değil. Güç bunu yapar, aile içinde bile. Birbirimizle tartışmak, hatta birbirimize bağırarak konuşmak konusunda hepimiz iyiydik, ama nedensel, günlük konuşmalar, benimle konuşmadıkları şeyler. Belki de bunun nedeni bana yük olmak istememeleriydi. Ya da belki de benim yanıtlarım bekledikleri ya da istedikleri gibi değildi. Her iki durumda da, duvar kalkmıştı ve onlar

ben de kendi tarafımdaydım. Tek fark burada her zaman sadece benim olmamdı... Ta ki ona kadar.

Onun yanında kendimi sadece bir erkek gibi hissettim.

Bana insan olduğumu, cevaplara, tavsiyelere, teselliye, sevgiye, kahkahaya, öfkeye ihtiyacı olan bir kişi olduğumu hissettirdi... tüm bunları nedensizce verdi. Sadece ikimiz. Neredeyse üçümüz.

Şu anda dört aylık falan olmalı. Şimdiye

kadar göstermiş olmalıydı.

Hâlâ çalışıyor muydu?

"Ethan?"

Gözlerimi kırptırdım ve bana bıçak tutan büyükanneme döndüm ve kalkarak masanın ortasına doğru ilerledim. İçinden dolma çıkan sırlı hindiye bakarak, "Yüce Tanrım, bugün bize verdiğin tüm hediyeler ve nimetler için şükretmek üzere bir aile olarak bir araya geldik, en sonuncusu da Sedric'in bu hindiye avlarken kendi gözünü çıkarmamasıydı."

Herkes kıs kıs gülerken o "Hey!" diye bağırdı.

Sanki duymamışım gibi devam ettim. "Burada olamayan aileye teşekkür ediyorum."

Hindinin göğsünü kesip ilk dilimi her zamanki gibi büyükanneme ikram ettikten sonra bıçağı amcama uzatıp sandalyeme geri oturdüğümde herkes "Amin," diye cevap verdi.

"Şimdi kim diğer bageti istiyor?" Neal Amca heyecanla sordu.

"Diğeri mi? İlkine ne oldu?" Darcy onu işaret etti. "Onu her yıl alamazsın, Neal Amca."

"Darcy, sen doğmadan çok önce var olan şeyler için kavga etme," diye karşılık verdi Neal Amca.

"İyi bir duaydı," dedi büyükannem, her yıl yaptığı gibi elini koluma koyarak. "Eminim ailen ruhen buradadır."

Kolumu çektim, ne söylediğimi yeni fark etmiş olmama rağmen hafifçe başımı salladım... burada olmayan aile. Ailemi düşünmüyordum. Calliope'yi ve çocuğumuzu düşünüyordum. "Teşekkür ederim, nine."

"Neyin var senin? Tuhaf hisler alıyorum," diye tersledi Dona ve bir an için bunun bana yönelik olduğunu düşündüm, ancak Wyatt'tı.

"Evet Wyatt, neden bu kadar sessizsin?" Sedric sorguladı. "Hindi avlarken neredeyse kendini öldürüyordun?"

"Hiç komik değil." Mina Teyze Wyatt'a bakmadan önce ona ters ters baktı. "Sen iyi misin?"

Teker teker hepsi onu sorguladı, onun için endişelendiklerini gösterdi ve sonra büyükannem bana bir şey söylememi söyleyen bir bakış attı. Kendi duygusal sorunlarımla uğraşıyordum ama Wyatt'ı şımartmak için durmam mı gerekiyordu?

"Wyatt, eğer bir şey varsa, sessiz kal-"

"Ben gidiyorum," diye cevap verdi ve hepimiz yaptığımız işi bırakıp ona baktık. Konuşmaya devam etti. "Tıp fakültesinin geri kalanını Boston'da bitirmek üzere transfer oluyorum. Yeni yıldan sonra ayrılıyorum ve eve sık sık dönüp dönmeyeceğimden emin değilim."

"Bu aileyi terk mi ediyorsun?" Ona sordum.

"Sadece bir molaya ihtiyacım var." İç çekti. "Kaostan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Tüm bunlardan. Sadece Wyatt olmak istiyorum... Wyatt Callahan değil. Boşluğa ihtiyacım var."

Hepsi bana baktı ve aramızdaki boşluğun, duvarın genişlediğini hissettim. Boşluğa mı ihtiyacı vardı? O hiçbir şey yapmadı. Her şeyi aldı ve şimdi de boşluk istiyor.

"Neden bunu konuşmuyoruz?"

"Nana, üzgünüm ama bu konuda konuşmayacağım. Ben gidiyorum. Her şey bu sabah kesinleşti." Peçetesini masaya fırlattı, "Geceyi mahvettiğim için özür dilerim. Ben gidiyorum-"

"Sen kal," dedim ayağa kalkarak. "Ben giderim. Evdeki son Şükran Gününüzün tadını çıkarın."

"Ethan." Büyükannem panikle adımı seslendi.

"Ne? Onu öldüreceğimden mi endişeleniyorsun? Bunu neden yapayım ki? Bana ihanet ettiğine dair elimde kanıt yok. İsteddiği yerde yaşamakta özgür, o benim kölem değil," dedim ve odaya baktım. "Yakında hepinizin yeni yerlere ihtiyacı olacak. Ev tadilata girecek. Bittiğinde, eğer istemiyorsanız geri dönmek zorunda da değilsiniz."

Masanın etrafından dolaşarak kapıya yaklaştım ve kapıyı kapatmadan önce bir kez daha konuştuğumu duydum.

"Size ne demiştim? O sadece işi önemsiyor. Ölmediğimiz ya da aileyi utandırmadığımız sürece umurunda değil... Bunu yapabilecek kapasitede değil."

"Wyatt!"

Onları görmezden gelerek merdivenlerden yukarı çıktım ama Tobias dışarı çıktığında sadece birkaç adım atmıştım.

"Patron."

"Ne oldu?" Yere bakarak sorguladım.

"Savino Moretti." Merdivenlerden çıktı ve bana bir tablet uzattı. "Gününü alt katta hindi ve para dağıtarak geçirdi."

"O.S.'deki kutlama ne olacak?"

"Her zamanki gibi tıklım tıklımdı ama Moretti hakkında çok konuşuldu..."

Gülmek istedim ama o kadar enerjim yoktu. Görünüşe göre herkes nankör bir pislikti. Benim elimden yiyip diğerini öpüyorlar. Sadakate ne oldu? Aileye ne oldu? Klanlara? Yoksa sadece bana mı? Ben yeterli değil miydim? Her şeye rağmen, barışa ve zenginliğe rağmen, onları bu kadar vefasız yapan şey neydi?

"Patron?"

"Şimdilik onu izlemeye devam edin ve bana rapor verin. Şimdilik onu rahat bırakın." Tableti ona uzattım.

"Evet, efendim."

Merdivenlerden yukarı çıktım, döndüm ve koridordan aşağı indim, asılı duran aile portresine bakmak için durdum. Annemle babamın yüzlerine baktım. Onlara sorduğum pek çok sorudan de şuydu... pişman oldular mı? Hiç pişman oldular mı? Sorsam bile cevaplarına güvenebileceğimden emin değildim. Gözlerimi kaçırarak çalışma odama girdim, kravatımı çıkarıp likörü aldıktan sonra koltuğuma geçtim ve arkama yaslandım.

Vizz.

Vizz.

Şimdi ne olacak?

Telefonumu çıkardım ama çalmıyordu.

Vizz.

Titreşimi bir kez daha hissettim ve sonra hatırladım, ince kırmızı telefonu takım elbise ceketimden çıkardım. O kadar ince ve ağırlıksızdı ki, çoğu zaman üzerimde olduğunu unutuyordum. Aramayı kabul ederek kulağıma götürdüm.

"Bu telefonu sana beni ara sıra araman için verdim," diye seslendi diğer uçtan. "Önce sen aramayınca ben aramak zorunda kalıyorum ve bu da kendimi muhtaç hissetmeme neden oluyor."

"Yapmamalısın." Daha fazlasını söylemek istiyordum ama ailemin izleyip izlemediğini henüz bilmiyordum.

"Oradayken pek bir şey söyleyemeyeceğini biliyorum, ailenin izleyip izlemediğini kim bilebilir. Değil mi?" Aklımdan geçenleri okudu ve böylece yeniden nefes alabildim. "Çocuğumuzun cinsiyetini öğrendim, bilmek ister misin?"

"Benimle oyun oynama." Elbette bilmek istiyordum ve aptal durumuna düşmeden bunu başka türlü ifade edemezdin.

"Kız. Tabii ki Callahan'ın ilk doğan erkek geleneğini sona erdirecek kişi ben olacağım."

"Tüm gelenekler gerekli değildir." Sırıttım ve bunu saklamak için başımı öne eğdim. "Şimdi neredesin?"

"Anavatan." Güldü. "Lazio hükümdarlığında bir yerde, küçük bir mola veriyorum. Büyükanнем bana zorla zeppol ve struffoli yedirirken büyükbabamın 'benim zamanımda' anlattığı hikayeleri dinliyorum."

"Evet, güç kullanılması gerektiğinden çok eminim," diye şaka yaptım. Güldü ve bu beni sakinleştirdi.

"Kızınız kızarmış tatlıları seviyor, ne diyebilirim ki?" *Kızım*. Göğsümde yine o his vardı. "İşine dönmene izin vereceğim, sadece bilmeni istedim."

"Evi yeniliyorum."

Kısa bir süre sessizlik oldu, "Yani benden tadilat yapmamı... planlar hazırlamamı mı istiyorsun?"

"Bu senin işin, değil mi?" Bayan Callahan'ın evin nasıl görüneceğine karar vermesi gerekiyordu ve öyle de yaptı.

"Şu eş bütçelerinden bir tane alabilir miyim?" "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sesin... kapalı geliyor. Günün gerçekten o kadar kötü müydü? Yine de bugün Amerika'da Şükran Günü. Dikkatli olun, tatillerde aile üyelerimizi öldürme olasılığımız yılın diğer zamanlarına göre iki kat daha fazladır."

"Tamamen makul," dedim ve ayağa kalkıp pencereme doğru ilerledim. "Bir dahaki sefere seni ararım."

"Tek istediğim bu," dedi usulca, "Mutlu Şükran Günleri. Seni seviyorum."

Aynen böyle telefonu kapattı. Bu bana bunu ikinci kez söyleyip cevap beklemeden telefonu kapatıştıydı ama yine de karşılık veremedim. Ona mutlu yıllar bile diyemedim ama en azından bir hediye verebilirdim. Buraya geldiğimizde onu bekliyor olmasını istediği evi inşa etmesine izin verebilirdim.

CALLIOPE - YAŞ 22

Seul, Güney Kore

Pazartesi, 31 Aralıkst

Karın gökyüzünden yavaşça yeryüzüne inişini izledim. Tüm ışıklar yıldızları görmemi imkânsız kılıyordu. Yerden ne kadar yüksekte olursam olayım, aşağıdaki caddeden gelen sesleri duyabiliyordum. Karıncaların geçit törenine benziyorlardı.

Yüzük.

Telefonu açtığımda "Mutlu yıllar," dedim.

"Burada hâlâ beş dakika daha var." Sesi her zamanki gibi sakin, istikrarlı ve doğal bir soğukluktaıydı... Bunu duymak rahatlatıcıydı.

"Biliyorum, benim de hâlâ beş dakikam var," diye cevap verdim.

"Nasıl?" Diğer taraftan ailesinin sesini duyabiliyordum. Aslında demek istediğı, aynı zaman diliminde olacağımıza göre nerede olduğumdu.

"Dört kat aşağıda. Seni takip ediyorum," diye fısıldadım, yatağı geri uzanarak. "Bu çocuk aklımı mı karıştırıyor ne bilmiyorum ama ne yaptığını görüyor musun? Beni bir sapığı dönüştürdün."

"Suikastçıların işi takip etmek değıl midir?"

Yanıma dönerek kıs kıs güldüm. "Doğıru, ama seni öldürmüyorum. Yani bu takip için mantıklı bir sebep yok."

"Normal insanlar buna birini özlemek der."

"Yüce Tanrım." Yüzümü buruşturdum. "Artık normal bir insan gibi davranamayacak kadar ileri gittim."

Nazikçe güldü. "Sapıklık normal değıl, bu yüzden hâlâ delilik kapsamındasınız."

"Teşekkür ederim, çok tatlısın." Sırıttım ve bir kez daha yuvarlandım. Rahat etmeye çalışmaktan ve bu mide yüzünden başarısız olmaktan oldukça yorulmaya başlamıştım.

"Seul'de olacağımızı nereden biliyordun?" diye sordu. "Bir köstebeğı mi var?"

"Aptal kayıinvalidelerin var." Tekrar yuvarlanarak cevap verdim. Anlaşılan artık bir oklava olmuştım. "Kuzenin Nari'nin bu düğünü küçük ve özel bir aile buluşması olarak tutmak istediğinden eminim ama yeni kocası bedava kafe wi-fi'sini seviyor ve lanet e-postasından çıkmıyor."

Sanki o adamın aptallığına inanamıyormuş gibi nefes verdi. Neredeyse omuzlarının düştüğünü ve gözlerinin ona doğıru daraldığını görebiliyordum.

"Kafasını mı koparacak?" Ben sordum.

"Daha bu gece evlendiler, yapamam... ayrıca, o hamile."

"Başınız sağ olsun," diye mırıldandım ve çağrı cihazının yanımda yandığını görerek doğıruldum. Ona uzandım ve sıırıttım. "Beni mi arıyordunuz?"

"Kimin odasını çaldın?"

"Ödünç aldım. Benim suçum değil, lanet ailen bu gece için bütün oteli satın aldı. İçeri giremezsem etkili bir şekilde takip edemem."

"Hâlâ hayattalar mı?"

"Evet, tüm aklımı kaybetmedim. Onlar sizin misafiriniz ve sizin korumanız altındalar. Güneş doğduğunda, hayatlarının en iyi uykusunu çekmiş gibi hissederek uyanacaklar."

"Güzel. Şimdi yeni yılı kaçırmadan şu lanet kapıyı aç."

Hangi oda olduğunu nereden biliyordu? Çağrı cihazını hatırlamak için ellerime baktım. Lanet olsun.

Yataktan kalktım ve yatak odasından çıktım. "Anahtarın olmamasına şaşırdım-"

Siyah smokini, siyah gömleğinin üzerinde siyah papyonu ve kadife yakasında tek bir kırmızı gülü ile salonda duruyordu. Yeşil gözleri karnıma dikilmişti ve ben daha bir şey söyleyemeden bana doğru koştu, beni kollarının arasına aldı ve dudaklarımdan öptü.

Bir an öyle afalladım ki kıpırdayamadım. Ama kolları beni sardığında, ben de ona sarıldım ve onu şiddetle öptüm. Ağzımı ona açtım, dudaklarına karşı inledim.

BANG.

Ayrıldık ve alnını benimkine yasladı. "Mutlu yıllar, la mia anima."

"Ailen seni arıyor olacak."

"Ailemle birlikte olduğumdan oldukça eminim," diye fısıldadı. Geri çekilerek ona baktım. Yumuşak tarafı tekrar ortaya çıkıyordu. Ailesinden gerçekten bıkmış olmalıydı. Uzandım ve elimi yanağına koydum.

"Seni etkilemelerine izin verme. Onları sadece çocuk olarak düşünün. Hata yaparlar. Bizim gibi büyük resmi göremiyorlar. Bu bir yük ama cahil olmaktan iyidir."

"Teşekkür ederim hocam," dedi sırtarak.

"Teknik olarak Sa Bum Nim, sensei çoğunlukla Japon."

Gözlerini devirdi, beni bıraktı ve bana bir otel anahtar kartı verdi. "Odanı değiştir ve beni bekle. Geri geleceğim, halletmemiz gereken işler var."

"İş mi?" Kartı ondan alırken kaşlarımı kaldırdım.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap verdi, başımın yan tarafını bir kez daha öptü ve geri çekildi. Yeri işaret etti. "Taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

yoksa bu planlarınızı bozar mı?"

Nari'nin kocasının kuzenine baktım. Vücudu hâlâ bıraktığım yerdeydi, horlarken ağzından salyalar akıyordu, yanakları kıpkırmızıydı. Çok içtiği için bayılmış gibi görünüyordu.

"Bence burada oldukça rahat görünüyor, değil mi?" Cevap verdim ve bakışlarını karşıladım.

Başını salladı ama yüzündeki ifadeden bunu söyleyeceğimi bildiği anlaşılıyordu.

"Yirmi dakika. Güvenlik açığının kapanmasına ve 2177 numaralı odaya gitmenize bu kadar süre var."

"Peki patron," diye başımı salladım ve o da kapıya doğru yürüdü. "Bana yemek getirmeyi unutma."

Durdu ve bana baktı. "Özel bir isteğin yok mu?" Omuz silktim. "Şaşırmak istiyorum."

"Bu bir şekilde benim için bir tuzak." Dışarı çıkmadan önce başını salladı. Haklıydı.

"Ah..." Elimi karnıma koydum ve aşağıya baktım. "Az önce beni tekmeledin mi?"

Şimdiden babasının kızı oldu.

ETHAN - YAŞ 24

Seul, Güney Kore

Salı, 1 Ocakst

Yemek bir tuzaktı çünkü beni ailemin arasında dururken ona ne alacağımı düşünmeye zorluyordu. Hepsi konuştu ve devam etti ama ben onu düşünerek kapana kısılmıştım. O hamileydi ve kızarmış hamur işlerini sevmesi dışında ne yemek istediğinden emin değildim. Bu yüzden birlikte olduğumuz zamanlarda onu yerken gördüğüm her şeyi düşünmek zorunda kaldım. Nasıl ayrılacağımı bulmaya zorlandım, bu da adamlarımı göndermek için başka bir neden oluşturmamı sağladı. Birkaçını yeni sevkiyatlara şehre kadar eşlik etmeleri için gönderdim. Bu gece yapılması gerekli değildi ama daha fazla soru sorulmasını istemiyordum. Odaya tek başıma dönmeden önce baharatlı biftek ve kızarmış erişte aldım.

Cevap vermeyince telefona baktım. Her zaman cevap verirdi.

Süite girip, paket servisi masaya koydum.

"Calliope?"

Cevap vermedi. Ya benimle oyun oynuyordu, ki bunun için hiçbir nedeni yoktu, ya da... Koridora yöneldim ve kapıyı iterek açtım ve orada yatağın çaprazında top gibi kıvrılmış yatıyordu.

Uyuyordu, platin sarısı peruğunun telleri yüzünü kaplamıştı. Yatağın kenarına gidip oturdum ve yüzündeki saçları taradım.

"Herhangi biri seni basabilirdi," diye fısıldadım ve elini kaldırdı, üzerinde GELDİ yazan bir cep telefonu vardı.

"Hmm." Kendini yataktan kaldırdı, kolumun altına uzanıp takım elbise ceketimin arkasındaki bir şeyi çekiştirmeden önce gözlerini ovuşturdu. Küçük, ince bir daireydi. Ona tıkladı ve ekrandaki kelimeler TEMİZ olarak değişti.

"Üzerime takip cihazı mı yerleştirdin?"

"Hayır. Bu bir hareket sıçraması. Diğerleri salonda. Yani sen olmayan biri gelirse haberim olur." Telefonun üzerindeki etikete bastı, esnedi ve tekrar uzandı. "Yemek nerede?"

Artık neden ondan şüphe etme zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Aslında bunun şüphe olduğunu bile sanmıyorum. Daha çok merak.

"Oturma odası. Ben bakarım."

"Hayır, kal." Kollarımdan tuttu. "Ayakkabılarını ve ceketini çıkar da sarılalım."

"Kucaklaşmak mı?" Hiç utanmadan söyledi. Şimdi de sarıldık mı?

"Pali! (Acele et)" Ellerini bana doğru salladı, anlaşılabilir konuşmak için İngilizce ya da İtalyanca kullanmaktan yorulmuştu ve bana acele etmemi söylüyordu.

Neden böyle davranıyordum? Neyim vardı benim? Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkarıp yatağın üzerinde onun yanına uzandım. Döndü ve sırtını göğsüme yasladı.

"Patron ben miyim yoksa sen misin?"

Tişörtünü kaldırıp elimi karnına koyarak cevap verdi. Kaşım seğirdi ve daha da yaklaştım.

"Sen gittiğinden beri içimde büyük bir balık gibi hareket ediyor. Sakinleştir onu," diye emretti, belli ki akvaryum olmaktan pek memnun değildi.

"Hangi dil? İngilizce mi, İtalyanca mı, İrlandaca mı, yoksa Kore'de olduğumuza göre Korece mi?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

kendimi tanıyamasam da sııttım. Yavaşça karnına daireler çizdim ve perdelerin arasından şehrin ışıklarının parlamasını izledim. Saat gecenin ikisini çoktan geçmişti ama görünüşe göre insanlar hâlâ kutlama yapıyordu.

"Hiçbir şey söylemiyorsun."

"O benim kızım. Sessizliği anlayacaktır, tıpkı annesi gibi."

Başını salladı ve bana yaslanarak rahatladı. "Ailenin geri kalanı benim yeniden modellemem hakkında ne düşünüyor?"

"Önemli değil. Tadilat bir hafta içinde başlıyor."

"Doğru. Odanı seviyor musun?" diye sordu. "Buna alışma. Bekâr evi sadece bir kılıf. Daha sonra değiştireceğim."

"Evet, patron."

"Konuşmak istediğiniz iş nedir?" Konuyu yumuşak bir şekilde değiştirdi. Ne kurnazdı ne de öyle olmaya çalışıyordu.

"Kardeşim birkaç hafta içinde Boston'a gidiyor. Ailemizden, Callahan soyadından kaçmak ve orada tıp eğitimine devam etmek istiyor."

Yumuşak bir kahkaha attı ve ben bunu içimde hissettim. "Kardeşin ya zeki değil ya da kendine yalan söylüyor. Ben ikincisinden şüpheleniyorum. Boston'da Chicago'dakinden daha fazla İrlandalı olduğunu biliyor olmalı. Callahan isminden kaçmıyor-"

"Benden kaçıyor," diye fısıldadım, bunun da gerçek olduğunu biliyordum.

"Aynen öyle. Ama onu suçlayabilir misiniz? Senin gölgede yaşamak zor olmalı."

"Sen yap."

"Her zaman gölgede kalmayacağımı bilerek. Ben sadece hazzımı erteliyorum, ama hazzın geleceğini biliyorum. O bu bilgiye sahip değil."

Bu da doğruydı.

"Ona göz kulak olmamı mı istiyorsun? Başkasını fark ederdi."

Aynı sayfada olmadığımızı fark ederek durakladım. "Hayır, onu ailemi tuzağa düşürüp düşüremeyeceğimizi görmek için kullanmak istedim. Ona zarar verip eve dönmeye zorlamak ve sonra da ailemi almak."

"Bu çok fazla."

"Ne?"

Yer değiştirdi ve yüzünü bana döndü. Taktığı lensler artık maviydi. "Sana söyledim, benim ve bu çocuk yüzünden acele etme."

"Acele etmiyorum-"

"Öylesin." Sözümü nazikçe kesti. "Açgözlülük yapıyorsun. Herkesin eve dönmesini istiyorsun. Her şeyin hemen bitmesini istiyorsun. Bunun başından beri uzun bir plan olacağını biliyorduk. Wyatt oraya vardığı anda işler ters giderse, senin yaptığını bilecek. Ailen senin yaptığını bilecek."

"Hemen olması gerekmiyor. Olabilir-"

Başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olamaz. Tamamen gitmesine izin ver... yani, tamamen gitmesine izin vermişsin gibi görün. Ağabey ol ve uzaktan izle, yoluna çıkan tuzakları temizle ve Wyatt'ın yaşamak istediği hayatı yaşamasına izin ver."

"Ama o bu hayatı yaşamak istemiyor. Kardeşimi tanırım. Gölgede yaşamaktan yoruldu. Bir amaç istiyor ve benim yanımda buna sahip olamayacağını hissediyor ama olabilir."

"Aynen öyle." Başını salladı. "Altın olduğunu düşünerek yolda yürüyen ama hiçbir şey bulamayan bir insana ne olur? İki seçenekleri vardır. Böyle bir aptallık yaptığı için kendini öldürmek ya da geri dönüp doğru yoldan gitmek. Wyatt'ın Callahan olmayı sevdiğini biliyorsunuz. Daha çok senin gibi olmak istediğini biliyorsun. O yüzden bırak kendini inkar etsin. Bırak kendine yalan söylesin. Ona bu yolda neden ilerlemediğine dair hiçbir mazeret sunmayın ve o zaman kendini gözden geçirmek zorunda kalacaktır. Geri dönmek için bir seçim yapacaktır. Onu biraz dürtebilirsiniz ama engelleyemezsiniz. Bırakın tıp fakültesini bitirsin, hatta belki ilk ihtisasının bir kısmını yapsın. Aklını kaçırarak kadar sıkılacaktır."

"Yani bundan dört yıl sonra." Başını salladı. "Öyle."

Bir kez daha, onun adanmışlığı, hiçbir şeyi planın, benim planımın önüne koymama becerisi, benim anlayışımın ötesinde bir şeydi. Nasıl bu kadar fedakâr olabiliyordu? Karım olmak onun için bu kadar önemliydi. Hazzını bu kadar basit bir şekilde erteleyebiliyordu.

"Pekâlâ." Başımı salladım, onun gücü benim tek kararlılığımıydı. "Wyatt Boston'a gider ve sen doğum yaptıktan sonra onun Triste Mietitore'si olursun."

"Ne?" Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Neden ben onun Azrail'iyim?"

Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Çünkü ruhunun yeraltı dünyasına ne zaman geri döneceğine sen karar veriyorsun."

Gözlerini devirdi ve arkasını döndü. Elimi tekrar karnının üzerine koydum. "Kulağa harika bir efsanenin başlangıcı gibi geliyor; Hades'in kardeşi, ağabeyinin gölgesinde yaşamaktan bıkip yeraltı dünyasından kaçır ve ölümlüler diyarına çıkar, Hades de gerçek aşkı Azrail'i ruhunun geri dönme vakti gelene kadar ona göz kulak olması için gönderir."

"Hades'in ebeveynleri olan ve yeryüzünde dolaşan Cronus ve Rhea'ya ne demeli? Onlar için ne yapılabilir? Geri dönmeleri için onun yaralanması gerek."

"Hayır, onların çocuklarından birinin zarar görmesi gerekiyor. Sen onların çocuğusun, unuttun mu?" Kımıldamadan durdum, zihnim tüm parçalara bakıyordu. Birbirlerinden çok uzaktaydılar ama şimdi hizalandıklarını görebiliyordum.

"Savino Moretti'nin kim olduğunu biliyor musun?"

"Chicago'da eski bir zengin İtalyan aile, değil mi? Annenin yanında çalışıyorlardı."

"Ve annem *öldükten* sonra... onların sarsılmaz sadakati de sona erdi." "Sana ihanet mi ettiler?"

Başımı salladım. Sorun da buydu. "Hayır. Henüz değil. Moretti benimle İtalyan ailelerin arasını açmaya çalışıyor. Böylece yönetimi ele geçirebilecek. Tıpkı Miguel Munha gibi. Hepsi ihanetin eşiğinde, ihanetle flört ediyorlar. Kendileri farkında değiller ama ben görebiliyorum. Beni sırtımdan bıçaklamak için adım adım bana doğru yürüyorlar."

"Senin fino köpeğin Tobias da."

"Bu biraz karışık," diye mırıldandım, bu düşünce beni çoktan sinirlendirmişti. "Kız kardeşinle yattığı için mi?"

Yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı ama yine de yüzünde o her şeyi bilen ifade vardı.

"Evet."

"Kız kardeşini seviyorsun. Senden nefret etmesini istemiyorsun. Sevgilisini öldürmek bunu yapar... ve belki de sana ihanet etmesine neden olur."

"Dediğim gibi, karmaşık."

"Eğer onu öldürtmezsen." Dişlileri dönmeye başlamıştı. "Wyatt için de aynı şey geçerli. Ailesini seviyor, Callahan olmayı seviyor. Ne istediklerini onlardan daha iyi biliyorsun, bu yüzden seçimlerini yapmalarına yardım et. Aile ya da Tobias söz konusu olsaydı ve seçim Donatella'nın olsaydı, kimi seçerdi?"

"Aile. Hiç tereddüt etmeden." Artık karmaşık değildi, sadece sürecin bir adımı daha vardı. "Yapmak istediği seçimi yapmasına izin veriyorum."

"O zaman sadece kendine kızabilir." Buna kıkırdamadan edemedim.

"Ne?"

"Kız kardeşim her zaman bir başkasına kızgın olabilir. Bu onun yeteneği."

O da kıkırdadı. "Eh, gitmek isteyecek kadar kızgın olmayacak ve bu yeterli, değil mi?"

"Evet," diye kabul ettim, artık ne yapmam gerektiğinden emindim. "Düşmanlarımla büyümesine izin vermem gerekecek. Beni bir şekilde atlattıklarını düşünecekler, hem de defalarca. Bu arada, büyüdükçe altlarındaki küçük aptalları ezecekler ve kendilerini tek bir komutla doğranabilecek tekil hedeflerim haline getirecekler."

"Bu seni zayıf gösterir."

"Güzel, ne kadar zayıf görünürsem ailemin endişesi o kadar artacak. O kadar çok gemimi düzeltmek isteyecekler. Babamın bir sözü vardı... Kaybederken bile kazanıyorum. Yani kaybedeceğim. Tekrar tekrar kaybedeceğim. Darbeleri alacağım ve sonra tüm bu kayıplar beni o kadar yüksek bir riske, tehlikeye sokacak ki, devreye girmeleri gerekecek."

"Ve sonra il Triste Mietitore ruhlarını yeraltı dünyasına geri sürükleyecek, böylece Hades'in önünde diz çöküp af dileyenler," dedi sanki bir büyü yapmaya çalışıyormuş gibi kısık bir sesle.

Kahkahamı tutamadım. "*il Triste Mietitore*'nin İtalyan olduğunu ve kullandığın efsanedeki tanrıların Roma değil Yunan olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Oraya gitme."

"Yunan tanrılarının daha iyi olduğunu kabul etmek seni öldürüyor." İtalyanlar çok gururlu insanlardı.

"Oraya gitmek zorundaydın. Ben öyle bir şey demedim." Bir bahane uydurmak için ağzını açtı ama yapamadı. Tekrar güldüm. "Roma mitleri çok... karmaşıktır. Bu konuşma için fazla ciddiler."

"Evet, aile, dram, entrikalar, cinayet ve ihanetlerle ilgili bu konuşma?" Ben sordum.

"Lanet olsun Ethan... Sen kimin ?"

"Thor'un."

O kadar güldü ki burnundan soludu ve sonra tekrar ciddi olmaya çalıştı. "Bu Viking!"

"Biz İrlandalıların içinde Viking var, barlarda içki içme ve bardakları çarpıştırma sevgisi nereden geliyor sanıyorsunuz?"

"Çok sinir bozucusun," diye homurdandı, elimi yastık olarak kullanıyordu ve yanağını öptüm, kızardı.

Onu seviyordum. Bu aylardır yaşadığım en eğlenceli şeydi... onunla son kez birlikte olduğumdan beri. O, adından da anlaşılacağı gibi, benim ilham perimdi. Benim karanlık ve ölümcül ilham perim.

"La mia anima, adın neden Yunanca?"

"Seni incitmek zorunda bırakma beni." Önce tişörtünü, sonra da sütyenini çıkarıp bana baktı. "Tabii şu anda canının yanmasını istemiyorsan."
Şimdi suskun olan bendim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

*"Annemin rahminden çıplak geldim, Ve
oraya çıplak döneceğim.
RAB verdi ve RAB aldı."*

~İş 1:21

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 24

Chicago, Illinois

10 Mart Pazar

"Aziz Augustine bir keresinde kilisenin günahkârlar için bir hastane olduğunu, azizler için bir müze olmadığını söylemişti. Bunu söylemesinin nedeni, tüm Hristiyanların, kiliseye giden herkesin bir şekilde hata yapmaktan muaf olduğuna, bir şekilde size de zarar veremeyeceklerine dair yanlış bir inanç olmasıdır. Ama kardeşlerim, hepimiz günah işledik, bazılarımız diğerlerinden daha fazla..." Philadelphia'dan misafir olarak gelen Peder Macrae'nin gözleri bir kez daha bana ve aileme kayınca kaşlarım kalktı. Anlaşılan bu vaaz bizim içindi. "...ve kendimizdeki bu hataları fark ettiğimiz için Rab'bin merhametini ararız. Yapmamız gereken de budur. Burada bulunmanız doğru bir seçim, ruhlarınızı kurtaracak tek seçim. Ancak, buraya sadece gösteriş için, başkaları sizi burada görsün diye geliyorsanız, sadece kendinizi kandırıyorsunuz demektir. Çünkü Tanrı her şeyi görür."

"Bu bize üçüncü bakışı." Büyükannem yanımda fısıldadı, ancak ona dikkatini verirken o nazik gülümsemesi hiç değişmedi. Göz ucuyla baktı. "Görünüşe göre Tanrı ona not vermemiş."

Küçük bir gülümseme belirdi ve devam ederken tekrar Tanrı adamına odaklandım. "Bilmeniz gerekir ki... Tanrı sizi geldiğiniz gibi kabul eder, tıpkı bir hastane gibi. Kırık dökük, iyileşmeye muhtaç olarak gelersin ama içeri girdiğinde iyileşme yolunda olmalısın. Daha iyiye gidiyor olmalısınız, daha kötüye değil."

Bir esnemeye karşı koydum, sıranın içinde kıpırdandım ve çevremde sadece bir parıltıydı, ama dikkatimi çekti... o gülümseme. Ona çok aşınaydım. Buna inanamıyordum. Tamamen döndüm ve orada, elinde *tutkuyla* bir İncil ve tespih tutan Calliope'ydı... ya da daha iyisi Rahibe Calliope? Rahibelerin arasında oturuyordu, siyah beyaz giyinmişti, boynunda dev bir haç vardı. Yüzü çillerle kaplıydı, yanakları biraz daha dolgun, burnu biraz daha geniş ve kaşları kırmızıydı. Ama asıl vurucu olan, gözlerinin kör bir insan gibi bulutlanmış olmasıydı. Tamamen tanınmaz haldeydi, o kadar ki...

Hayır, bu o değil, . Bir hafta içinde doğacaktı.

Bu düşünceyi aklımdan silkeleyerek rahibin yerine geçmesini izledim ve ayağa kalkarak İman İkrarını söyledim. "Her şeye gücü yeten, göğü ve yeri, görünen ve görünmeyen her şeyi yaratan tek bir Tanrı'ya, Baba'ya inanıyorum. Tanrı'nın Biricik Oğlu olan tek Rab İsa Mesih'e inanıyorum..."

Elimde değildi; diğer rahibelerden birinin koluna tutunmuş dua eden rahibeye dönüp baktım. Cübbesi hamile olup olmadığını anlamayı zorlaştırıyordu. Dışarıdan görünen her şey o olmadığını söylüyordu. Ancak, içimden bir ses bana hamile olduğunu söylüyordu... ve içgüdülerime gözlerimden bile daha fazla güveniyordum.

"Ethan?" Büyükanнем kolumu okşadı ve ben de elini tutarak diz çökmesine yardım ettim, sonra da yanına diz çöktüm. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece rahibin sözlerini düşünüyordum," diye fısıldadım ve bana bir bakış attı ama başka bir şey söylemedi. Sunağa doğru baktım. Her şey aynıydı.

O ve diğer birkaç rahibe mihraba doğru ilerlediğinde, onun yardımıyla yavaş ve dikkatli bir şekilde yürüdüğünü görünce içimi bir şüphe kapladı. Ama bu, onun görevlerini yapamamasından kaynaklanmıyordu.

Neden o olduğundan bu kadar emindim? Basit bir ifadeye dayanarak mı? Bir gülümsemeye mi? Bilmiyordum ama emindim. Bunu hissedebiliyordum, sanki Azrail içeri girmiş gibiydi. Her şeyi kurnazca yapardı... ama bana diğer işlerine ara verdiğini de söylemişti.

Doğum yapmadıysa tabii? Hayır... Bana söylediler.

"İsa'nın bedeni." Rahip konuştu ve Dona ekmeği aldı, bir adım yana çekilip kendini kutsadı. Rahip bana baktığında konuşmadı, sadece başını salladı.

Bu orospu çocuğu ciddi değildi. Döndü, bütün kilisenin önünde beni inkar etmek üzereydi.

"Kahretsin," diye fısıldadı Sedric arkamdan.

Ancak, bir adım daha attığı anda öksürmeye başladı. O kadar güçlü öksürüyordu ki geri çekilmek zorunda kaldı. Rahibeye bir göz attım, ekmeği havaya kaldırmış, görmüyormuş ya da duymuyormuş gibi önüne bakıyordu.

"Peder?" Sunak görevlileri ekmeği ondan aldılar ve ona yardım ettiler. Ayağa kalktı. Onlara salladı ama ayağa kalkmaya çalıştığında

kalkamadı. Başka bir kız kardeş onlara "Sandalyesine oturmasına yardım edin" dedi.

Ancak o mihraba geri dönüp yerine oturduğunda kadın yürüdü, ellerini kaldırıp sunuyu takdim ederken yüzünde yumuşak bir ifade vardı.

bana ekmek.

"İsa'nın bedeni" dedi.

Bir an bakakaldım ve o hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu, neredeyse dudaklarıma dokunacak kadar yakınıma eğildi.

"Amin."

Ekmeği dilimin üzerine koydu ve bulanık gözleri kısa bir an için benimkilere kaydı. Kaşları kalktı ve sırtlamakla savaşıırken poposu seğirdi. Ayağa kalktım, kenara çekildim, kendimi kutsadım ve sıraya girdim, büyükannem ve kız kardeşim önce benim beklediler. Diz çökerek yerimi aldım.

"O rahip az önce seni Komünyon'dan mahrum etmeye mi çalıştı yoksa sadece öksürük müydü?" diye fısıldadı büyükannem alçak sesle ve sert bir şekilde İrlandaca.

"Anlaşılan Tanrı ona not veriyordu," diye cevap verdim ve gözlerimi ileriye dikerek Rahibe Calliope'nin yine Tanrı'nın işini yapmasını izlemeye devam ettim.

Ama nereden biliyordu? Ve tüm bunları gerçekten de komünyonda reddedilmediğimden emin olmak için mi yapmıştı? Bu, cemaatimizde büyük bir skandal yaratacak olsa da, içinden çıkamayacağım bir şey değildi. Başıma bela olabilirdi ama yine de onun şu anda gösterdiği çabayı gerektirecek bir şey değildi.

Ayinin geri kalanı boyunca ne olduğunu anlamaya çalıştım ama hiçbir şey bir araya gelmedi. Ayin sona erdiğinde büyükannemin Peder Macrae ile konuşmasına izin verdim ama dışarı çıkar çıkmaz etrafımı saran diğer ailelerle baş başa kaldım.

"Ethan," Savino yaklaşırken arkamı döndüm. Yanında açık kahverengi dalgalı saçları ve kahverengi gözleri olan, kiliseye uygun olup olmadığı şüpheli bir elbise giymiş genç ve minyon bir kadın vardı. "Seni kızım Klarissa ile tanıştırmak istiyorum. Roma'dan mezun olduktan sonra eve yeni taşındı."

Ebeveynler normalde çocuklarını bu şekilde mi yetiştirmeye çalışırlar?

Ona baktım ve saçlarını kulağının arkasına atarak gülümsedi, konuşmadı. Roma Üniversitesi'ne mi girmiş?

"Bayan Moretti, Chicago'ya tekrar hoş geldiniz." Ona başımla selam verdim ve o daha konuşmadan biri çığlık attı.

"Dikkat et!" İleride biri bağırdı. Bir adamın cesedinin bir arabanın üstüne düştüğünü gördüm. Kalabalık ileri atıldı. Telefonun göğsümde titrediğini hissettim. Ondand aldığım ilk ve tek mesajı okudum.

HEMEN TAVAN ARASINA. Ayrıca bir de harita göndermiş.

Döndüm ve kilisenin tepesine baktım. *O değil... olamaz... hayır...*
EVET, BÖYLE, diye aklımı okuyormuş gibi cevap verdi....ve umarım okuyordur çünkü çok kızmıştım.
Lanet olsun, Calliope!

CALLIOPE - YAŞ 22

Chicago, Illinois

10 Mart Pazar

"Oh...oh..." Ağzımdan nefes verdim ve yatak başlığına yaslandım. "Nefes al. Nefes almayı unutma." Yaşlı rahibe Rahibe Barbara önüme oturdu ve alnımı sildi. Çenesinde büyük bir ben olan diğer rahibe Rahibe Karen alnımı silerken, buruşuk kolu beni yerimde tuttu.

Bacaklar.

Ne yaptığımı sanıyorsun sen? Söylemek istedim ama dilimi tuttum ve bunun yerine burnumdan nefes verdim. Yakında... lanet olası yakında.

"AHH!" "Şimdiden taçlandırıyor musun?" Rahibe Karen bana baktı, mavi gözleri

şaşkınlıkla genişledi. "Ne zamandır doğum sancısı çekiyorsun?"

"Bu ne biçim bir soru böyle? Bunun bir önemi var mı?" Ona bağırdım ve Rahibe Barbara kolumu daha sıkı sıkı.

"Şimdi, şimdi. Sakin ol." Rahibe Barbara bana o sahte gülümsemesini verdi ve başka bir insanı ittiğim için o kadar şanslıydı ki, yoksa onun koca kafasını Rahibe Karen'ın koca kışına sokacaktım!

"Üç deyince."

"ÜÇ!" Çılgılık attım, ittim...siktir...ve sonra tekrar geriye düştüm.

"Hadi! Nefes al! Sadece birkaç itme daha. Bir, iki..."

"AHH!!!" Siktir! ETHAN! Ben de onu öldürmek istiyordum. Onu öldürecektim. Herkesi öldürecektim.

"Oh...oh..." Nefes verdim ve bir kez daha arkama yaslandım.

"Tamam, bir tane daha! Sadece bir tane daha ve o burada! Sadece bir tane daha."

İstemedim ama sanki parçalanıyormuş gibi hissederek .

Ve sonra duydum.

"Whaaahhh!" diye bağırdı ve ben de bağırarak istedim. Rahibe Karen onu nazikçe temizledi, ona baktı.

"Çok küçük," dedi Rahibe Barbara, Rahibe Karen'göbek bağını kesmesine izin vermek için hareket ettiğinde beni bıraktı ve sonra olması gereken şeyi sardı.

Kalbim küçük beyaz bir battaniyenin içinde.

"Onu tutabilir miyim?" İkisi de bana baktı. "Lütfen, sadece bir kez."

Yaşlı bataklık canavarı küçümseyici bir yüz ifadesiyle "Temiz bir şekilde bırakırsan daha kolay olur" dedi.

Ethan, hangi cehennemdesin?

"Lütfen, sadece onu göremediğim için nasıl hissettiğini bilmek istiyorum." Onlara söyledim. Birbirlerine baktılar. Rahibe Karen kaşlarını çatı. Benim "engelliliğime" karşı bir zaafı vardı. Rahibe Barbara başıyla onayladı ve yatağımın yanına geldi. Kollarımı uzattım ve o da küçük kızımı dikkatlice kollarıma koydu. Her tarafı kan içindeydi, cildi biraz buruşmuştu ama çok güzeldi... çok güzeldi.

". Gidebilirsin-" Kapılar açılırken bir ses duydum.

Koyu gri üç parçalı takım elbisesi ve bordo kravatıyla orada durmuş, kolumdaki meleğe bakmadan önce etrafı inceliyordu.

"Bay Callahan?" Rahibe Barbara seslendi. "Burada bulunma izniniz yok-"

"Ona izin verdim, Rahibe." Kızımdan başımı kaldırıp ona baktım. "Sen mi?" diye kekeleyerek başını salladı. "Ama sen dedin ki-"

"Yalan söyledim." O daha tek kelime edemeden yastığımın altına uzanıp silahımı çıkardım ve kafasına doğru ateş ettim.

"O-" Rahibe Karen ben ona dönüp iki el ateş etmeden önce çığlık atmaya çalıştı. Vücudu yere çarpmadan önce ahşap kirişin üzerine düştü.

Ethan'a baktım ve o da bana baktı, vücudu öfkeyle gerilmişti, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Bir tane daha. Yardım edebilir misiniz?"

Arkasında dehşet içinde duran kıza başımla işaret ettim. Sadece ona başımı salladığımı görünce kaçmaya çalıştı ama Ethan onu odaya sürükledi ve kapıyı kapattı. Elini kızın ağzının üzerine koydu ve kız mücadele etmeye çalıştı ama Ethan ondan çok daha iriydi. Onu kolayca kaldırdı ve boynunu kırdı. Sanki biri sırtındaki ipleri gibi yere düştü... işe yaramaz bir kukla. Bana döndü, hala kızgındı, ama ben yorgun bir şekilde nefes verdim, silahın ellerimden kaymasına izin verdim ve yatak çerçevesine yaslanarak rahatladım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye tersledi beni.

Gülümsedim ve ona göstermek için kızı kollarımın arasına aldım. "O burada... sonunda."

Yüz ifadesi yumuşadı ama bana doğru yürürken kaşlarını çatmaya devam etti. Onu gördüğünde nefesi kesilmiş gibi görünüyordu. Elini uzatıp hafifçe başına dokundu.

"Çok güzel," diye fısıldadı, ona bakarken gözleri kamaşmıştı. Onun alnının üst kısmını öptü. "Çok güzel."

"Biliyorum. Küçük bir melek gibi." Gülümsedim, arkama yaslandım ve maskenin parçalarını tenimden ayırdım. Çok yorgundum ama maskeyi çıkarmak istiyordum. Kızımın gözlerini açtığında bu korkunç kıyafeti görmesini istemiyordum. Peruğu da çıkardım ve sonunda lensleri çıkarıp teker teker kenara . Rahibe kıyafetini çıkardım ve sütyenimle kaldım. Ethan'a dönüp baktığımda öfkesinin dağıldığını görebiliyordum.

Çenesi gergindi ama bağırmadan konuşmak için elinden geleni yaptı. "Dünyanın her yerinde hastanelerim ve kliniklerim var. Nöbetçi bir sürü özel doktorum var. İstedğin her yer, hayal edebileceğin her yer ve sen doğum yapmak için bir kilisenin tavan arasını mı seçtin?"

"Bazıları buna bir lütuf diyebilir."

"Calliope!" Sesi kızımızın irkilmesine neden oldu ve ağlamaya başladı. Onu elinden aldım ve göğsüme yatırdım. Şok olmuş ve incinmiş görünüyordu, sanki kızının ağlamasını ya da kollarından bu kadar çabuk ayrılmasını beklemiyordu.

"Öncelikle," dedim alçak ve sert bir sesle, "bana bağırma. Saatlerdir aktif doğum sancısı çekiyorum ve komünüyondan sonra ilaçların etkisi geçmeye başladı. Şu anda senin tavırlarına tahammülüm yok. İkincisi, onun yanında öyle bağırma, kulağında sonik bir patlama gibi hissetmiş olmalı... öyle değil mi?" Yüzünün yan tarafını usulca okşayarak kızıma sordum.

İçini çekti, gözlerini ovuşturdu ve ancak kendini sakinleştirdikten sonra tekrar konuştu, bu sefer çok daha nazikti. "Calliope, sen doğum yapıyordun ve yine de... tüm bunlar? Anlamamı sağla. Bu bir iş mi? Ara verdiğini sanıyordum."

O kadar yorgundum ki açıklamaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum, bu yüzden sadece ana noktalara . "İş yerindeki insanlar sorular soruyordu. Doğum iznim olmadığı için bir işe girdim. Vatikan bir bebek satış operasyonu için birkaç kişiyle ilgilenilmesini istedi. Ben de yaptım. Burayı seçtim çünkü sen de gelip görebilirsin ve... Ethan, dürüst olmak gerekirse şu anda konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgunum. Açıklamamı beklemen gerekecek."

Bebeğe baktığımda dudaklarının emmeye başladığını ve başını göğsümde gezdirdiğini görebiliyordum. Sütyenimi çıkarmaya çalışarak yer değiştirdim,

Ama Ethan uzanıp onu aşağı çekti ve arkasındaki kancayı çözdü. Ona baktığımda hâlâ kaşlarını çatıyordu ama öfkesi geçmişti.

"Benden yardım iste, la mia anima. Yapılması gerektiğini düşündüğün şeyi yapmakta ve beni kurtarmakta çok hızlısın... bırak ben de senin için aynısını yapayım. Sen de beni kullanmakta özgürsün. Bu kadar bencil olmayı bırak. Bana kendimi ortağın değil de sana borçluymuşum gibi hissettirmeye başladın." Kızımızı göğsüme yerleştirmeme yardım etti. Memeye yapıştığında biraz irkildim ama sonra ona gülümsedim.

Sanırım ilk defa biri bana ortağım demişti. Çok garipti.

"Tamam," diye yavaşça cevap verdim ve sonra hatırladım. "Onlarla ilgilenebilir misin?"

Yerdeki cesetleri işaret ettim. Baktı ve kıs kıs gülerek başını salladı. "Normalde ebeveynler çocuklarını dünyaya böyle getirmez. Peder Macrae bunu onaylamazdı."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Peder Macrae çok uzun süre buralarda olmayacak." "O da mı?" Yataktan kalktı.

"Sonra açıklarım." Emzirirken yanağını okşadım. Bana doğru uzandı ve küçük eli parmağımı kavradığında gözlerimde garip bir şey hissettim. Çıkarmak için birkaç kez gözlerimi kırptım ama yüzüme dokunduğumda ağladığımı fark ettim. Ben mi? Ağlamak mı? Gerçekten mi? Ne ağlaması?

"Teşekkür ederim... onun için... senin için... teşekkür ederim," diye fısıldadı başımın üstünü öperek.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim. Yüzümü sildim ve başımı salladım.

Onun beslenmesini izledim ve yavaş yavaş yorgunluğa teslim olduğumu hissettim. Sadece biraz gözlerimi kapatmam gerekiyordu.

Hayatımda pek çok zor şey yaptım ama hiçbiri bununla kıyaslanamazdı.

10 Mart Pazar

"Calliope? Calliope?"

Sesi duydum. Adımı duydum ve sanırım o olduğunu biliyordum ama kafam çok karışık ve başım dönüyordu. Bıçağı saçımdan çekip saldırmak için uzattım ama bileğimi hızla kavradı. Silah neredeyse gözünü sıyrırıyordu ama korkmadı. Sadece bileğimi daha sıkı sıkı.

"Benim, la mia anima, benim," dedi usulca. "Sakin ol."

Hemen gevşedim ve o da silahı benden aldı. Uzandı ve bir çekmeceye koydu. Odanın etrafına bakındım, panik tekrar yükseliyordu.

"Nerede o?" Ayağa fırladım.

"Sakin ol," diye tekrarladı ve oldukça geniş yatakta yanımdaki küçük beyaz ve altın rengi beşiği işaret etti. Orada, tamamen temizlenmiş, açık pembe bir tulum ve ona uygun bir şapka giydirilmiş, hatta üzerine bir battaniye örtülmüştü. Yanağına dokunmak için uzandım, gülümsedim.

Etrafıma baktığımda artık tavan arasında olmadığımızı fark ettim. Kendi küçük oturma odası, mutfuğı ve banyosu olan başka bir lüks otel süiti gibi görünüyordu. Ancak, monitörler ve serum ile çağrı düğmesi yerimizi belli ediyordu.

"Bizi hastaneye mi getirdin?"

"Yemek yemelisin. Yakında uyanacak ve o da yemek isteyecek." Kısık bir ses tonuyla konuştu. Yanında duran ve şimdiye kadar fark etmediğim yemek tepsisini kucağımanın üzerine koydu. Tavuk ve pirinç çorbası, bir kase meyve ve büyük bir İtalyan salatası. Bakışlarım mutfuğa, tezgâhtaki aynı yiyeceklerden bazılarına kaydı ve sonra tekrar ona döndü. Kravatı yoktu ve gömleğinin düğmeleri açıldı, kolları dirseklerinden kıvrılmıştı. Koyu kahverengi saçları alışılmadık bir şekilde dağınıktı.

Yemek mi yapıyor?

"Evet, ben pişirdim." Sanki aklımı okuyormuş gibi cevap verdi ve bana bir kaşık uzattı. "Burada şef yok ama yenecek kadar güzel. Ve evet, burası bir hastane. Ama bu kata kimse gelmiyor ve şifresi olmayan ya da siz yardım istemediğiniz sürece kimse bu odaya giremiyor. Bu oda özellikle büyükannemin birkaç yüz güncellemesi yaptıktan sonra saklandığı yerdı. İnanın bana, burası güvenli."

"İkimizi de buraya getirdin, onu temizledin..." Üzerimdeki açık pembe ipek bornoza baktım, "ve bana kimse fark etmeden ya da ben uyanmadan?"

"Ne?" Sırıttı. "Sadece senin bu kadar sinsi olabileceğini mi düşündün? Kardeşim ve ben büyürken çok daha zor şeyler yaptık. Şimdi ye."

Kaşığı aldım, çorbayı dudaklarıma götürmeden önce ona dikkatlice baktım. Bir yudum aldım, korkunç olmasını umuyordum ama çok iyi olduğundan emindim.

"Sürprizlerle dolusunuz, Bay Callahan."

"Konuşmayı seven birisin." Yatağın diğer tarafına geçerek beşiğin yanına oturdu. Elini üzerine koydu ve baş kısmına yasladı.

Tahta. Karnını hafifçe okşadı. "Hâlâ ona bir isim vermemiz gerekiyor."

Kaseyi kaldırdım ve ben de arkama yaslandım. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sadece ona güzel demek geliyor içimden."

"Ee, Bella o zaman?"

"Tanrım hayır, bana kız kardeşimi hatırlatıyor." Onun Bellarose'a benzediğini düşününce yüzümü buruşturdum. "Ama soyadı İrlandalı olduğu İtalyan bir şey olmalı."

Sırıttı, ona baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ailen kötü bir başlangıç yaptı, değil mi?"

Gülümsedim, bir ısırık daha aldım ve gerçekten düşünmeye çalıştım. "Güçlü, güzel, kendi başına ayakta durabilen ama aile hissi veren bir şey istiyorum. İtalyan bir şey olsun ki insanlar onun hem İtalyan hem de İrlandalı olduğunu bilsin... teknik olarak daha çok İtalyan."

"Neden ona İtalya adını vermiyoruz?" Bana gözlerini devirdi.

"Peki."

Kaşlarını çattı. "Hayır, kızıma bir ülkenin ya da bir arabanın adını vermeyeceğim."

Bu insanlar büyüyünce züppe oluyolar."

"Peki." Kaşığımı yalıyordum ki aklıma bir düşünce geldi. "Annen."

"Hayır." Beni hemen geri çevirdi.

"Neden? Onun olduğun için mi?" "Neden"

Bella değil?"

Kaşım seğirdi ve gözlerim kısıldı, ama o sadece .

Sanki benimle dövüşmek istediğini söyler gibiydi.

"Kız kardeşim harika bir şey yapmadı. Öte yandan annen... sadece o da değil. Tüm Giovanni ailesi İtalya'da ve hatta burada bile saygı görüyor. Sıfırdan büyüüp tüm dünyayı fetheden aile. Ona İtalyan tarafının adını vermek..."

"Ya seninki?" Artık beni dinlemiyordu. "Orsini ailesi de aynı derecede saygındır. Soy ağacınızdan bir şey seçin, o zaman ailelerimiz birleşmiş gibi ."

Bu anın bir gün geleceğini biliyordum ama bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Bir kızım vardı. Benim kızım. Her iki ebeveyni de buradaydı, her ikisi de onu seviyordu... O bu sevginin bir ürünüydü ve bu, sahip olduğumu düşünmediğim parçalarımı ısıttı. Onunla yüzleştirdim ve "Sana yalan söyledim, ben bir Orsini değilim." dedim.

ETHAN - YAŞ 24

Chicago, Illinois

10 Mart Pazar

Zihnim karardı. Bir şey anlamadım. "Ne?"

"Ben bir Orsini değilim," diye tekrarladı, kâsesini tepsiye geri koyarken. "En azından kan bağım yok."

"Evlatlık mıydın?" Hayır, annesini ve kız kardeşlerini görmüştüm ve onlara benziyordu.

Başını salladı ve gri gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sesini duygudan uzak tutmaya çalıştığını söyleyebilirdim. "Sana annemin beni istemediğini söylemiştim. Bu doğrudu. Ama bunun nedeni üvey babamla birbirlerini sevmemeleri değildi. Tecavüze uğramıştı. Son bir ya da iki aya kadar nasıl zar zor ortaya çıktığımı fark ettin... Annem için de aynısı oldu. Ertesi gün hapı almıştı. Yapması gerektiğini düşündüğü her şeyi yaptı. Ve sonra sanırım kendine yalan söylemeye başladı. Hamile olduğunu inkar ediyordu, kocasından olmasını umuyordu... ama içten içe biliyordu. Bize baktığınızda gri gözlerinizi fark ediyorsunuz. Yani, üvey babam biliyordu. Beni evlat edindiler ama annemde o andan kalma derin yaralar vardı... sık sık acısını benden çıkarırdı. Görünüşe göre, ona saldıran adamla aynı gözlere sahipmişim. Bu yüzden sık sık beni görüp öldürmeye çalışıyormuş. Boğmak, boğulmak, zehirlemek, boğmak, kafama silah dayayıp ateş etmek dışında her şeyi denerdi. Annem beni birçok kez öldürmeye çalıştı ve herkes bana sadece anlamaya çalışmamı ve ailenin iyiliği için bu rezaleti sessiz tutmamı söylledi."

"Yani yaptın mı?"

Tekrar başını salladı. "Başka ne yapabilirdim ki? Ben çocuktum. Yetişkinler bana sessiz olmamı ve kabullenmemi, onun gerçekten öyle demek istemediğini söylediler. Ben de öyle yaptım. Öğretmenler morlukları fark etmeye başladı ve ben de onu korumak için makyajla oynamayı öğrendim. Daha sonra askeri okula gitmeyi seçtim. Neyse, uzun lafın kısıası, bazen kendime Calliope Orsini dediğim için kendimi sahtekar gibi hissediyorum... Orsini ismi zihnimde sahte bir kalkan. Kendi kızıma baktığımda tüm bunları hatırlamak istemiyorum. Dediğim gibi, senin ailenden seçiyoruz. Hiç şüphesiz ait olduğu bir aile."

İşte bu kadar. Suyunu içti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Yataktan kalkıp yanına gittim ve ona elimi uzattım.

Onu aldı ve serum askısına tutundu. "Tuvalete gitmemde bir sorun yok. Onunla kal, yalnız kalmasını istemiyorum."

Onu görmezden gelerek banyoya gitmesine yardım ettim. Bana karşı koymadı. Karşı koyacak gücü yoktu. Kapıyı açtım ve duvar parmaklıklarına tutunarak içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattım, kızımıza bakarken kapıya yaslandım, şimdi kalbimi ölümcül bir şekilde kavramış olan bu masum çocuğa. Onun için ne yapacağımı, onun için ne kadar ileri gidebileceğimi merak ediyordum. Bana kendi annemi hatırlattı. Onu hissettim... fiziksel olarak değil, ama anılarımda, tüm sarılmalarında, ellerini saçlarımda gezdirdiği tüm zamanlarda. Bağırması, birlikte yüzmemiz, bana nasıl ateş edileceğini öğretmesi... Bağırması. Babamın bana araba kullanmayı öğretmesi, en garip ve rahatsız anlarda bana ders vermesi... Beni annemin bağırıışlarından kurtarması. Benimle oturduğu, hiçbir şey söylemediği, sadece oturduğu ve yanımda işini yaptığı tüm zamanlar. Bu beni güldürüyor ve gülümsetiyordu ta ki onun ölümünü hatırlayana kadar... onun ölümünü... onların sahte ölümlerini. O acının geri geldiğini hissedebiliyordum ama her zaman yaptığım gibi onu geri ittim.

Ama benim acım Calliope'un bastırdıklarının yanında hiçbir şeydi. Çocukluğunun nasıl geçmiş olabileceğini düşünmek istemiyordum çünkü o zaman tüm ailesini öldürmek isterdim... ve onlar artık lanet olası bir bağla benim ailemdi.

Kapıyı açtığında "Bir şey mi buldun?" diye sordu ve bu sefer ona rehberlik etmem gerekmedi. Kolumu tutmak için bana doğru uzandı.

"Evet." Yatağa geri dönmesine yardım ettim, tepsiyi kaldırdım ve üzerine koydum.

On

u. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Giovanna A. Callahan."

Sırıttı. "Giovanni...Giovanna. Hoşuma gitti. Aileme onu söyleyeceğim.

Giovanna Siena Orsini-Callahan mı? Siena, büyükannemin adı."

"Bazı aile geleneklerini sürdürmek istiyorum. İstedikleri kadar isim ekleyebilirler. Siena, Orsini... her neyse. Ama onun adı Giovanna A. Callahan."

"Athena, o zaman."

Tam bu sırada Giovanna uyandı ve ağlamaya başladı. Calliope uzanıp onu beşiğinden kaldırdı.

"Merhaba, Giovanna. Bu sensin, Giovanna Athena Callahan." Bornozunu çıkarmadan ve bebeği tekrar göğsüne bastırmadan önce alnından öptü.

Küçük bir vakum gibi yapıştı.

"Peder Macrae kanser hastası ve hızla ilerliyor. Sanırım büyük bir şey yapmak istiyordu. Rahibelerin konuda konuştuklarını duydum. Bu yüzden Chicago'ya geldi. Ethan A. Callahan'ı mahkûm eden adam olarak ölmek istiyordu." Giovanna'yı salladı. "Önceden bilmiyordum ama öğrendiğimde fincanına boğazını tahriş edecek ve kötü öksürmesine neden olacak bir şey ."

Demek buydu. Sinirlenerek ofladım. "Ne kadar zayıf. Kaybedecek bir şeyi kalmadığını düşündüğü anda saldırmaya çalıştı. Bu arada rahibeler bebek satıyor ve Papa suikastçılar tutuyor. İkiyüzlüler... hepsi." Başımı salladım.

"Kilise günahkârlar için bir hastanedir, azizler için bir müze değil," diyerek yüzünde bir sırıtişla alay etti.

Gözlerimi devirdim, hala ne kadar güzel göründüğüne biraz şaşırmıştım. Tüm bunların nasıl hissettirdiğine.

"Giovanna Callahan... Calliope Callahan." İsimlerini söylediğimde dondu kaldı. Bunu ilk kez söylemiyordum ama bana söylediklerinden sonra... şimdi farklı bir anlam ifade ediyordu. Eğilerek alnımı onunkinin üzerine koydum. "Calliope Orsini sadece senin masken. Gerçekte olduğun kişi, kimsenin alamayacağı ya da lekeleyemeyeceği kişi Calliope Callahan, kızımın annesi ve yakında karım olacak. Sen, ben, o... biz bir aileyiz... mutlu bir şekilde seçtiğimiz bir aile."

Başını salladı ve gülümsedi. "Giovanna'nın 'Rab lütufkârdır' anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Bu Pazar günü için mükemmel bir mesaj."

O güldü, ben de güldüm.

Çünkü benim ailem vardı.

La mia anima ve il mia Tesoro. Ruhum ve hazinem.

CHAPTER 12

"Kalbinin gölgelerinde durur ve sana karanlığından korkmadığımı söyledim."

~Andrea Gibson

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 26
Roma, İtalya
25 Nisan Cuma

Bir sorun vardı.

Biliyordum.

m.

Hissediyordum.

ordum.

Aç bir kurdun ensemdeki nefesi gibi, üzerimde beliren tehlikeyi hissedebiliyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve göğsüm gerildi. Kafenin etrafına bakındım ama sadece adamlarımı ve kendi aralarında mutlu bir şekilde konuşan birkaç turisti gördüm. Bakışlarım sokağa kaydı, ancak su çeşmelerinden binaların kendilerine kadar her şeyin önünde fotoğraf çeken aynı turistlerden daha fazlasıydı. Meşguldü ama Roma her zaman meşguldü ve bu en yoğun turizm sezonu bile değildi. Yine de halkım kalabalığın içinde, turistlerin arasındaydı ve dahası burası benim ülkemdi, annemin ülkesiydi. Kimse burada bir şey denemeye cesaret edemezdi. Peki neden? Neden midemde bir çukur hissediyordum? Neden her şey yavaşlıyormuş, sanki hayatımın son anlarını yaşıyormuşum gibi geliyordu? Bu korku hissi neydi?

"Ethan. Ethan mı?" Ona doğru baktım, karşımda oturan esmer kız aptalca gülümsüyordu. Elini uzatıp benimkinin üzerine koydu, ben de içgüdüsel olarak elini geri çektim ve sandalyeme geri oturdum. "Dün gecedan sonra bu kadar mesafeli olmana gerek yok."

Bunu söylediği anda anılar zihnimde ön plana çıkmaya çalıştı ama onları geri ittim.

"Kahvaltı istedin, o zaman kahvaltı sipariş et, Klarissa." Telefonumu masadan kaldırarak ilgisizliğimi gösterdim.

"Sana en sevdiğim kahvaltıyı ısmarlamak istediğimi söyledim." "Aç değilim." Elimdeki telefona odaklandım.

"Biliyor musun, ne kadar soğuk olursan senden o kadar hoşlanıyorum." Kıkırdadı ve elini kaldırarak dikkatle bekleyen garsonu çağırdı. Garson hemen geldi ve sipariş vermeden önce konuşmasına bile izin vermedi. "Ben cappuccino ve cornetto'lu bir prima colazione alacağım, ya sen bebeğim?"

Bana hitap ettiği anda kafamı kaldırıp ona baktım, aklını kaçırmış olabilir mi diye ve eminim ki o da bana bakıyordu,

Kafasını koparıp kuşlar için sokağa atmaya ne kadar yakın olduğumdan tamamen habersizdim. Onun yerine sunucuya baktım.

"Gidebilirsin." Yönlendirdim ve o da başını sallayarak geldiği gibi hızla gitti. Gittiğinde ona döndüm ve ellerimi kaldırarak onu dikkatle uyardım. "Bana Ethan ya da Bay Callahan diye hitap edeceksiniz, anlaşıldı mı?"

İrkildi, biraz geri çekildi ve başını salladı.

"Mükemmel. Yemeğiniz geldiğinde çabuk yiyin." Telefonuma döndüm ve aramaya başladım... dün geceki iki aramasını kaçırdığım için bu sabah üçüncü kez arıyordu. Asla iki kez aramazdı. Bu yüzden önemli olduğunu biliyordum. Ancak, cevap vermiyordu.

Bir şey-

".... Roma deyin!" Hattın diğer ucundan sesler, kahkahalar ve su sesi duydum. "Hadi kafeden bir şeyler alalım."

İşte yine o korku vardı. Tekrar sokağa baktığımda onları gördüm. Bir grup turist tam da bu kafeyi işaret ediyordu. Ve uzakta, pavyonun karşısındaki galerinin kemerleri arasında, uzun, V yakalı çiçekli beyaz elbisesiyle duruyordu, uzun kahverengi saçları dalgalı, gri gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu.

"Sorun nedir?" Telefonda söyledim. Bir şeyler ters gidiyordu. Duruşu tuhaftı; omuzları hafifçe kamburlaşmıştı. Cevap vermedi. Sadece kulağındaki Bluetooth'a uzandı, döndü ve uzaklaşarak kalabalığın içinde kayboldu.

Calliope?

Seslenmek istedim ama tek yapabildiğim ayağa kalkmak oldu, neredeyse Klarissa'nın kahvaltısını getiren sunucuyu deviriyordum.

"Ethan?" Ayağa kalkmaya çalıştı ama ben yine olduğu yerde kalması elimi uzattım. Masasından kalkmış olan Tobias'a baktım.

"Efendim?"

"Yemeğini yemesini bekleyin ve sonra onu eve geri götürün," diye emrettim, ceketimi sandalyeden alarak.

"Ya sen?"

"Yürüyüşe çıkıyorum. Kimse beni takip etmeyecek."

"Efendim."

Doğrudan ona bakmak için yüzüne doğru adım attım. "Kimse beni takip etmeyecek, anlaşıldı mı?"

Başını salladı ve ben de demir kapılardan geçerek arnavut kaldırımli sokaklara doğru yürüdüm, pavyonu geçerek az önce onun bulunduğu yere geldim. ,

orada bir şey bırakmadığı daha da netleşti. Tekrar aradım ama daha çalmadan bir mesaj aldım.

*Via Margutta 54A,
Spagna, Roma,
İtalya*

Buradan çok uzakta değildi, belki en fazla yedi dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi, ancak takip edilmediğimden emin olmak için daha uzun bir yol izledim. Mahalle sokaklarında yürüdüm, çocukken annemle yaptığımı hatırladığım bir şeydi bu. Roma'da değil ama. İnsanları, bizim insanlarımızı, yaşam tarzımızı sergilemenin ve filtersiz görmenin iyi bir yoluydu. Rahatlatıcıydı ama yürüdükçe bu duygudan kurtulamıyordum. Ne olduğundan emin değildim ama bu adrese yaklaştıkça içgüdüsel olarak bunun canımı yakacağını daha iyi anlıyordum. Her ne ise, bu canımı yakacaktı. Ne olabileceğini düşünmeye çalıştım ama nedense zihnim boştu, sanki bilinçaltımda bilmek istemiyormuşum gibi. Korku ve tereddütlerime rağmen, ayaklarım beni sokağın köşesindeki bir konağa kadar götürdü, binanın kendisi sanki evi bütünüyle yutmak için savaşıyorlarmış gibi kısmen kırmızı çiçeklerle kaplıydı. Merdivenlerden yukarı çıktım, ahşap kapıyı açtım ve içerideki ikinci kapıyı açarak merdivenlere ulaşmamı sağlayan 54A düğmesine bastım.

Kapıya geldiğimde durakladım ve sanki beni orada hissetmiş gibi kapıyı açtı. Daha önce takındığı duygusuz bakış daha da yoğunlaşmıştı; gri gözleri cansız görünüyordu, sanki beni göremiyordu... ya da belki de içimi görüyordu. Hiçbir şey söylemedi ve kenara çekilerek beni içeri aldı. Kapıyı arkasından kapattı ama daha çok bir kasanın güvenliğini sağlıyor gibiydi. Dışarıdan normal bir kapı gibi görünüyordu ama içerisi çelikten yapılmıştı ve otomatik bir tuş takımı vardı.

Beni kabul etmesini, neler olduğunu açıklamasını bekledim. İkisini de yapmadı. Ahşap ve taş döşeli mutfığa doğru birkaç adım attı ve "Giovanna'nın kulak enfeksiyonu var; birinci yatak odasında dinleniyor. İlaçlar yüzünden günün büyük bir kısmını hatırlamayacak. Eğer onu görmek istiyorsanız, işte size fırsat."

Onu görmek istersem mi? Bu da ne demek oluyor? Şimdi sormadım, onun yerine ceketimi kanepeye bıraktım ve koridorda yürümek için döndüm.

"Bekle."

Ona döndüğümde elinde sarışın bir peruk ve kalın çerçeveli bir gözlük vardı.

"Onları giymeyeceğim." Kendi kızımı görmeye gittiğimde kılık değiştirmekten bıkmıştım.

Sorma zahmetine girmedi. Beni yatak odasının kapısında karşıladı ve gözlüğü yüzüme taktıktan sonra peruğu kafama geçirip saçlarımı içine topladı. Çok iyi konsantre olmuştu ve gülümsememesine, hatta bana bakmamasına rağmen onu sevimli buluyordum. Tam uzanıp ona dokunmak üzereyken benden uzaklaştı ve tek kelime etmeden koridorda yürümeye başladı. Kapı koluna uzanmadan önce bir süre onun gidişini izledim. Hemen yanında yeşil bir ışık yanıp söndü ve kapı açıldı. Orada, geniş, alçak bir platform yatağın ortasında, doldurulmuş bir kuzuya tutunmuş küçük kızım duruyordu. Koyu kahverengi saçları biraz kırmızı olan kulaklarının arkasına düzgünce toplanmıştı ve alnında bir buz torbası vardı. Birkaç dakika boyunca ona baktım ve yumuşak horlamasını dinledim. İçeri girerken bir bip sesi daha duydum ve duvara monte edilmiş aynaya baktım, küçük yeşil bir ışık daha yanıyordu.

Yeşil değilse ne olur? Bir tuzak kapısından mı düşerim? Bunu görmezden gelerek yanına oturdum ve elimi yanağına sürdüm.

"*Tesoro mia, perdonami, (Hazinem, beni affet.)*" diye fısıldadım ona usulca, elimi alnına koyarak ve neyse ki yanmıyordu. "*Papà avrei dovuto essere qui, (Babam burada olmalıydı.) Sei forte, (Sen güçlüsün.)*"

Yanağından öptüm. Burnunu çekti, yan döndü ve kuzusunu daha sıkı tuttu. Çok güzeldi, hâlâ çok küçüktü ama Calliope'un benimle paylaştığı video ve resimlerden, ki hiçbirini izledikten sonra uzun süre dayanamamıştım, kızımız da annesi kadar iradeli, yetenekli ve zekiydi. Onu daha fazla sıkıştırarak gülümsemesini görmek istedim.

"Bay Nicci?" Gözlerini açık tutmaya çalışarak tekrar burnunu çekti. Gülümsedi ve el sallamak için elini kaldırmaya çalıştı. "Merhaba..."

"Selam..." Elini tuttum.

Elimi sıkıca sıktı ve sanki onun yerine kalbimi sıkıyormuş gibi hissettim. Planlarım, yapmak istediğim her şey kafamda çok mükemmel ve ulaşılabilir görünüyordu, ama kalbim tüm bunları durdurup onları eve geri götürmemi isterken ne yapabilirdim? Giovanna ve annesini kaybetmeden önce yanıma alabilirdim.

Onları kaybettin mi? Bu düşüncenin aklıma nasıl geldiğinden emin değildim. Kızımı asla kaybedemezdim, o benimdi. Ama annesi... Bu muydu

ne hissediyordum? Onu kaybediyor muydum? Nasıl? Her şeyi planladığımız gibi yapıyorduk.

İşte böyle, düşüncelerim berraklaştı... ve bu korkularımı hiçbir şekilde hafifletmedi. Hissettiğim şey buydu. Korku ve dehşet.

Onu bir kez daha öptükten sonra kalkıp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Mutfığa geri döndüğümde bir blenderin düşük uğultusunu duydum. Orada durmuş Giovanna için kahvaltı hazırlıyordu. Beni fark etmedi. Sanki benden binlerce kilometre uzaktaydı.

"Dün gece Klarissa ile yattım." Önündeki domatesleri kesmeye devam etmeden önce sadece bir saniyeliğine dondu.

"Plana göre, biliyorum."

Onun yanına gittim. "Bu seni incitti."

"Ben o kadar kırılgan değilim. Görevi anlıyorum." Kesme tahtasını aldı ve hareket etmeye çalıştı ama kolunu tuttum. Önce elime sonra bana ve ben gözlerindeki kızgınlığı boşluğa tercih ettim.

"Yani o kadar kırılgan olmak istemiyorsun," diye açıkladım, "ve benim sadece başka bir görev olmamı istiyorsun, ama değilim. Ben senin kızının babasıyım, müstakbel kocanım, sevdiğin biriyim. Ve sen kızımızla ilgilenirken ben başka bir kadınla yataktaydım. Onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorsun. Yapabildiğim an onu öldüreceğimi biliyorsun, çünkü istediğim ya da ihtiyacım olan tek kadın sensin. Tüm bunları biliyorsun ama yine de incindin."

"İşin bitti mi? Tava ısınıyor." Elini tuttuğum yerden çekti ve uzaklaştı.

Onu kaybediyorsun.

Bu düşünce beni öfkeliendirdi... incitti. Ocağı kapattım, tahtayı elinden kaptığım gibi tezgâhın üzerine fırlattım.

"Ne yapıyorsun-"

Onu öptüm ve yumruğu yüzümün yan tarafına çarpmadan önce bir saniye bile sürmedi. Kendimi desteklemek için uzanmıştım ama kafam karıştığı ya da aptal olduğum için kendimi lanet olası sobaya dokunurken buldum.

"Ah!" diye tısladım, çenem gerilmişti.

"Senin derdin ne lan?" diye tersledi, bileğimi tuttu ve üzerine soğuk su akıtmak için beni lavaboya götürdü.

"Sen! Benim sorunum !" Bunu göremiyor muydu? Çok açık olduğunu düşünmüştüm.

CALLIOPE - YAŞ 24

Roma, İtalya

25 Nisan Cuma

Bir çocukla uğraşmayı yeni bitirmiştım ve şimdi de onunla uğraşıyordum.
Bu ne zaman benim hayatım oldu?

"İlk yardım çantamı getireyim-" Sağlam eliyle bileğimi tuttu. Yine mi bu?
"Ethan, seni uyarıyorum dur-"

"Bir planımız var," diye fısıldadı ve keşke yapmasaydım, ama gözlerine baktım. Sanki bana yalvarıyorlardı. "Bir planımız var. Mantıklı, , hesaplı... ve diğer insanların başarması imkânsız çünkü sadece kendi mutluluğumuzu feda etmemizi değil, aynı kendimize ve birbirimize zarar vermemizi gerektiriyor. Fiziksel acıya hazırlıklıyız, peki ya duygusal ıstıraba? Ne kadar uğraşırsak uğraşalım hazırlıklı olamayız."

"Ethan, ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme. Bunu görebiliyorum." Bileğimi sıktı. "Geri çekildiğini görebiliyorum ve hissedebiliyorum."

"Ben buradayım." Tutuşundan kurtulmaya çalıştım. "Gördüğün şey sadece yorgunluk-"

"Calliope!" diye tekrar bağırdı ve başını salladı. "Kendini insan kavrayışının ötesine ittiğini gördüm. Burada konuştuğum için deli olan benmişim gibi hissettirme bana."

"Benden ne istiyorsun Ethan?" "Dürüstlüğü, sevgini ve sadakatini."

"Sende var. Başkalarını beceren ben değilim!" Kelimeler ağızımdan çıktığı anda gözlerim büyüdü. İkinci kısmı kastetmemiştim. Hayır, ben o kadın değilim. "Yani-"

"Sanırım ne demek istediğini söyledin," diye fısıldadı bileğimi bırakarak.

"Bana ne demek istediğimi sandığını söyleme. Ben o kadın değilim. I O kadar da kırılgan değilim. Bir plan yaptık. Her şeyi bilerek bunu kabul ettim çünkü çoğu insanın aksine, sonuçların araçları haklı çıkardığını anlıyorum. Ne sözümünden dönerim ne de yıllar önce anlaştığımız şeyden.

."

"Şimdi acıyor diye mi?" diye araya girdi ve ben de konuşmayı kestim. Bu sefer gerçekten de yüzünü ocağa yapıştırmak istiyordum. "Mantıksal olarak ne yapılması gerektiğini anlıyoruz. Duygusal olarak anlamıyoruz ve bu canımızı acıtıyor."

"Sana zarar vermeden önce ilk yardım çantasını getireyim," diye mırıldandım ve banyoya doğru yöneldim.

Ona hiçbir şey söylemedim. Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. İçeri girdiğim anda kapıya yaslanmak zorunda kaldım. Yanlış bir şey yapmamıştı -düzeltiyorum- benim ve kabul etmediğim bir şey yapmamıştı. Üzülmeye hakkım yoktu. Normalde üzülmezdim ama bu normal değildi. Kıskançlıkla ilgili normal olan tek şey insanların bunu yaşamasıydı.

"Senin neyin var Calliope?" Bir an için yansımama bakarak kendime sordum. O anda Giovanna'yla konuşurken nasıl göründüğünü düşündüm. Elimde olmadan kameramdan izledim. Çok... mutlu, aşık, rahat ve üzgün görünüyordu. O haklıydı. Bu işe başlarken tarafsız ve mantıklı bir şekilde düşünmüştük. Bizi birbirimize bu kadar çeken şey buydu. Komplo kurma ve plan yapma yeteneğimiz vardı. Ancak, şimdi işin içine girdiğimizde, artık bir kızımız olduğunda, kalplerimizi zihinlerimizle nasıl hizalayacağımızı bilmiyorduk. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum.

Eğer kalplerimize teslim olsaydık, planlarımızdan vazgeçerdik ve zihinlerimiz asla huzur bulmamıza izin vermezdi. Aklımızı takip edersek kalbimiz ağırırdı. Bu noktada aklımızı takip etmekten başka hangi yolu seçebilirdik ki, bu da acıyı kabullenmemiz gerektiği anlamına geliyordu? Çok ileri gitmiştik. O kadar çok fedakârlık yapmış, o kadar çok acı çekmiştik ki şimdi rotamızı değiştiremezdik. Bizim dışımızdaki, Giovanna ve benim dışımdaki Ethan'ın gerçek Ethan olmadığını hatırlamak zorundaydım. O bir aktör, bir yalancı, bir kötü adamdı... tıpkı benim gibi.

Lavabonun altına uzandım ve kapıyı tekrar açmadan önce ilk yardım çantasını çıkardım. Hâlâ mutfak lavabosunda bıraktığım yerde duruyor, eline soğuk su tutuyordu. Yine düşüncelere dalmış görünüyordu. Yanına ulaştığımda suyu kapattım. Yeşil gözleri bana kaydı ve parçalanmış olduğunu görebiliyordum.

"Aynı şekilde düşünmemiz bir lanet mi yoksa lütuf mu?" Seti masanın üzerine koydum. Yanık kremini arayıp buldum ve nazikçe eline sürdüm. "Ne de olsa zıt kutuplar birbirini çeker."

"Zıt kutuplar birbirini çekebilir, ama benzer düşünenler kalıcıdır." Onunla ilgilenirken ellerimi izledi. "Ve sen de bunu biliyorsun; sadece benden şunu duymak istedin

o."

"Bunu sen de biliyordun ve yine de cevap verdin." Hiçbir şey söylemedi. I sırtarak onu rahat bıraktı ve konuyu değiştirdi. "Gerçekten bencilsin. Bütün gece onunla ilgilendim ve şimdi de seninle ilgilenmek zorundayım."

"Bunu telafi edeceğim."

"Tabii ki yapacaksın. Bu konuda seçme şansın yok." Çantadan bir bandaj çıkardım.

"Tüm bunlar gerekli değil-"

"Kapa çenenı ve yine de yapmama izin ver," diye mırıldandım elini sararken. "Sevimli kız arkadaş rolünü pek sık oynayamıyorum."

"Kız arkadaş mı?"

"Parmağımda bir yüzük görüyor musun?" "Yüzük istiyor musun?"

"Eğer bir yüzük isteseydim, zaten bir yüzüğüm olurdu."

İçini çekti ve İtalyanca konuştu. "Azrail şimdi hiçbir şey istemiyorsa, gelecekte her şeyi toplayacağı içindir."

Gözlerimi devirdim, elini bıraktım ama o benimkini tutmaya devam etti.

"Bu lakaptan nefret ediyorum."

"Bize ne biz seçmiyoruz," dedi küçük bir sırıtışla.

"İyi ama neden seçen kişi sen oluyorsun? Ben evcil hayvan değilim."

"Hayır, sen ölümün komutanısın."

Şiddetle başımı salladım. "Şu! Bu daha iyi bir isim olurdu." "Calliope, ölümün komutanı mı? Nesin sen, bir video oyunu mu?

Karakter mi? Kulağa neredeyse alaycı geliyor. Şaka konusu olmak , değil mi?"

Ona ters ters bakarken gözlerim kısıldı. "Bazen çok sinir bozucu oluyorsun, bunu biliyor musun? Neden bana la mia demeye devam etmiyorsun? anima?"

"Evet. Seni kızdırdığımı biliyorum. Bu duygu çoğu zaman karşılıklı oluyor." Alnını benimkine dokundurdu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Sana La mia anima diyeni öldüreceğim. Sakın beni bırakma. Çizgiyi ne kadar aşarsam aşayım bırakma. Sana daha önce söylediğim şey hâlâ geçerli. Bunu bitirmek istediğin an, bitireceğim."

"Şu haline bak. O buz ve taş katmanlarının altında ne kadar da tatlısın," diye takıldım, bunun onu kızdıracağını biliyordum. Gözlerini devirdi ve elindeki bandajı esnetti. "Sakın buna cüret etme."

Onunla alay ettim ve o da kurnazca bir şeyler söylemeye çalıştı ama ben buna izin vermedim.

"Yemek yapabiliyorsun ama idare edemiyor musun?"

"Halledilecek bir şey yok, ben kesinlikle mükemmelim. Fark etmedin mi?"

Başını salladı, bu konuda benimle mücadele etme zahmetine bile girmede ve koridorda Giovanna'nın uyuduğu yere baktı.

"Çok acı çekiyor muydu?"

"Öyleydi," diye itiraf ettim. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, bunu fark etmiş olmalıydı. "Çok ağladı ama ilaçlarını alıp sarıldıktan sonra iyi oldu. İyileşecek."

"Bu yüzden dün gece aradın... ve ben-" "Kendini pazarlamak mı?" diye sordum.

Tek kaşı kalktı ve dudağının kenarı yukarı kalktı. "Evet. Ama şimdi bir fahişe olduğumu itiraf etmiş gibi hissediyorum."

"Senin sözlerin, benim değil." İlk yardım çantasını kapattım. "Duygusal davrandım, o acı çekiyordu ve ne olacağını anladığımda öfke ve kıskançlıkla tepki verdim. Özür dilemeyeceğim ama gelecekte daha dikkatli olacağım."

"Biz çok tuhaf insanlarız."

"Bu güçle gelen bir özellik," diye hatırlattım ona, dönüp lavaboya yaslanarak. "Büyükbabam kimsenin normal olmak istemediğini söylerdi; bizim gibi olmak istiyorlar ama olamıyorlar, bu yüzden bizi tuhaf olarak etiketliyorlar."

"Sanırım bunu annemden çaldı," diye cevap verdi ve ben gözlerimi devirdim. "Ya da annen ondan çaldı, Tanrım. Hiç kimse sana annenin bir anne kompleksi mi var?"

Kollarını kavuşturdu ve bana döndü. "Oh, devam et."

"Onu hem seviyor hem de nefret ediyorsun. Tıpkı kız kardeşin gibi. Sanırım ona karşı aynı kini beslemeyen tek kişi Wyatt." Hazırladığım yemeğe geri döndüm.

"Wyatt onların hayatta olduğunu bilmiyor, tabii ki kin beslemiyor... beslemesi gerektiğini de henüz bilmiyor."

"Hayır, öğrense bile bir tane alacağını sanmıyorum. O öyle biri değil ve bunu sen de biliyorsun." Domatesleri hızlıca dilimledim. Bir tanesini aldı ve yorumumu duymazdan gelerek yedi. Ben de devam ettim. "Donatella, onu seviyor ama ona göre yaşama baskısından nefret ediyor. Ya sen? Onun hayatta olduğunu biliyorsun. Ve şimdi sen-biz

-Kendinizi onu ve babanızı bulmaya adanınız. İntikam almak istiyorsun ama aynı zamanda ona hayranlık duyuyorsun... Bu yüzden esmerlere karşı bir ilgin var."

Anne babasının seks yaptığını yeni öğrenmiş bir çocuk gibi yüzünü buruşturdu ve bu beni güldürdü. "Belli ki onu böyle düşünmüyorsun. Ama öfkene, hiddetine rağmen onu hâlâ bir kadının olması gerektiği gibi görüyorsun."

"Eğer öyleyse, onunla boy ölçüşebileceğini nasıl düşünüyorsun?" Bir dilim daha kesmek için uzandı, ama bıçağı döndürdüm ve parmakları tam ulaşmadan tahta kesme sapladım, o kadar yaklaştım ki işaret parmağının ucunu kestim. Geniş gözleri bana kaydı ve onunla yüzleştim.

"Gölgenizde beklerken kim olduğumu ve neler yapabileceğimi unutmak çok kolay. Artık bir kızımız olduğu ve iyi bir eş gibi mutfakta yemek yaptığım için daha da kolay. Ama sana çok dikkatli olmanı ve bana böyle aptalca bir soru sormamanı tavsiye ederim. Aptalca şeylerle vaktimi harcamam. Annene uygun yaşayıp yaşamadığımı merak etmek aptallıktır. Beni o doğurmadı. Beni hiç kurtarmadı. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ben Melody Callahan değilim. Ben Calliope Orsini'yim. Calliope Callahan olduğumda, insanlar benim yoluma uyacak ve uymazlarsa, acı sonuçlarını öğrenecekler. Bunca yolu başkalarının herhangi bir konudaki lanet fikirlerini duymak için gelmedim."

"Sen-"

"Bu senin için de geçerli." Sözümlü kestim. "Her şeyi kendi bildiğim gibi yapacağım. Bu annenin yaptıklarına ters düşebilir. Umurumda değil ve ben sormadıkça bilmek de istemiyorum. İstediğim şey, talep ettiğim şey, sana verdiğim şey: ölümsüz, tereddütsüz destek. Sen benim tarafımdasın, başka kimsenin değil. Annenin bile değil. Hak ettiğim şey için rekabet etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı... Bayan Callahan." Ona verdiğim küçük kesikteki kanı yaladı.

"Çekil." Onu geri ittim, bıçağı lavaboya attım, bloktan başka bir tane almadan önce onu ve ellerimi yıkadım.

Arkamda durdu ve boynumun yan tarafını öptü.

"Kızınızın yemeğe ihtiyacı var." Ona hatırlattım. Nefes verdi ve uzaklaşmadan önce bir süre arkamda kaldı. "Sen... iş arkadaşının yanına dönmelisin. Seni arayıp Giovanna hakkında bilgi veririm."

"Sadece benimle konuşmak için aramaya ne dersin?"

Sırıttım. "Riske anlamı yok, sence de öyle değil mi?"

"Gerçekten bayan olduğunuzda ne yapacağınızı merak ediyorum. Callahan ve eve gel."

"Merak etmene gerek yok, ben sana söyleyeyim." Bıçakla bir dilim domatesi dudaklarına götürdü. "Burayı yakıp yıkmayı ve kendim için yeniden inşa etmeyi planlıyorum. Annenin zamanı doldu. Temeli attığı için ona teşekkür ediyorum ama senin gölgen altından çıktığımda geri adım atmayacağım ve artık işleri kimin yürüttüğüne alışacaklar."

Meyveyi ısırđım ve ona göz kırptım. "Gölğemde bir canavar var." "Canavarına arkadaşlık ediyor."

Beni kendine çekti ve elimdeki bıçak boğazına dayanmışken bile eğilip fısıldadı: "Herkes ailemden tanrılarımış gibi bahsediyor. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmediklerini anladıklarında yüzlerini görmek istiyorum."

Dudakları dudaklarımdaydı ve bıçağı geri çektim, beni öptüğü gibi onu da sertçe öptüm. Zamanımız geliyordu ve o zaman bizi hiçbir şey durduramazdı.

O zamana kadar.

"Oyuncağının biraz bana benzemesi hoşuma gitmiyor," diye fısıldadım, ondan ayrılarak.

"Ne?" Kaşlarını çatdı. "O aptala hiç benzemiyorsun."

"Onun kahverengi saçları var."

"Benzerlik bu mu?"

"Hoşuma gitmiyor. Söyle ona saçını kızıla boyasın ya da kazıtsın," dedim. "Ya da başka ne halt edecekse."

Bana deliymişim gibi baktı ama başını salladı.

"Güzel. Şimdi git, ben çocuğumuzu besleyeceğim."

CHAPTER 13

"Mezarlıklar vazgeçilmez adamlarla doludur."

~Charles De Gaulle

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 27

Chicago, Illinois

Cumartesi, Kasım 11^{inci}

Aptallar.

Bu dünya aptallarla doluydu.

Bunu biliyordum, ama sık sık merak ederdim; doğduklarında aptal mıydılar, yani Tanrı onlara bir beyin vermeyi unutmuş muydu, yoksa çocukken kafalarının üzerine düşüp bir daha toparlanamamışlar mıydı?

"Bu bir daha asla olmayacak Bay Callahan." İki adam, benim adamlarım, Bayan McGlinchy'nin buz ve dondurma fabrikasının ortasında taşaklarını sıkarak titriyorlardı. Erkekler ve kadınlar devasa buz bloklarını kesiyor ve McGlinchy Ice torbalarına doldurmadan önce onları mükemmel parçalara ayıran başka bir makineye götürüyorlardı. Bugün herkes tatildeydi, bu da bize konuşmak için biraz alan bıraktı.

Kızıl saçlı adamlara baktım, ikiz gibi görünüyorlardı. Birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlardı ama aralarında tek bir beyin hücresi bile yoktu.

"Bizim hatamızdı-"

"Tabii ki senin hatandı. Başka kimin hatası olabilir ki?" Sandalyemde arkama yaslanarak onlara sordum. "Benim hatam olamaz, ben aptal değilim."

"Doğru, efendim, yani-"

"O zaman neden bana bunun senin hatan olduğunu söylüyorsun? Bunu zaten biliyorum." Gözlerimi onlara diktim. "Bana bunu nasıl telafi etmeyi planladığınızı anlatmalısınız."

Dizlerinin üzerine çöktüler.

"Bay Callahan, bizi affedin lütfen. Aile içindi-"

"Ben senin ailen olmalıyım, değil mi?" Ayağa kalkarak tersledim. "Diğer ailene, yani Finnegan kardeşlere vermek için benden, yani ailenden çaldın ve şimdi de seni affetmemi mi istiyorsun?"

"Alacaklarını bilmiyorduk-"

"ÇÜNKÜ SİZ LANET OLASI APTALSINIZ!" Kükredim. "Siz düşünmem gerek! DÜŞÜNÜYORUM! Beni takip edin ki lanet olası bir dondurma fabrikasında taşaklarınız donmasın, sizi lanet olası aptallar!"

"Efendim-"

"Tobias!" Onları görmezden gelerek bağırdım ve yaklaştığında suratını dağıtmamak için tüm gücümü harcadım. Bana sadece eylemden sonra bilgi vermesinin ne faydası vardı? "Finnegan kardeşler hakkında her şeyi bilmek istiyorum, her şeyi, anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

İçime çektim ve kızıl saçlı bok parçalarına dönüp baktım. "Greyson, kızılarımıza kutuda biraz zaman geçirmelerini söyle. On dakika sonra çok daha akıllıca çıkacaklar."

Greyson ve diğer üç muhafız etraflarını sardı, onları çelik kutuya doğru sürüklemekten önce biraz dövmek zorunda kaldılar. Kutuyu açıp cesetleri içine atıldılar ve ben de kafamı çevirdiğimde Bayan McGlinchy'nin orada durduğunu gördüm. Mahalledeki diğer herkes ona Büyükanne derdi. Topuz yaptığı gri saçları ve ağaç kabuğundan daha fazla kırıksıklığa sahip bir yüzü olan kısa boylu İrlandalı bir kadındı. Bana bir fincan dondurma uzattı.

"Beş dakika sonra içeriye hızlıca bir göz atın, tam şilin olmayacaklar, bunun gibi kötü bir doz soğuk onları banjax'a sokacaktır." Derin bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu. Bu da argosunun tercümesinde, kutuda beş dakika kaldıktan sonra kırılacakları... ölecekleri anlamına geliyordu. Ne de olsa hiçbir insan bu kadar soğuğa dayanamazdı.

"Öyle mi? Yanlış hesaplamış olmalıyım, gerçi ölümler her zaman daha akıllıdır." Dondurmayı ondan aldım.

"Baban seninle gurur duyardı. Tıpkı onun gibi şekil veriyorsun. Yontucu olduğundan beri bir kez bile kurtçuk gibi davrandığını görmedim." Bana takma dişlerini göstererek kıs kıs güldü.

"Grams-"

"Ne?" Biz arkaya doğru yürürken yaklaşan genç kadına bağırdı. Gaziler Günü yemeği fabrikasının hemen dışında düzenleniyordu.

"Gelip pastayı kesmenizi istiyorlar." Kadın, Bayan Gates'e hitap etti. McGlinchy ama bana odaklanmıştı ve küçük bir gülümseme sunuyordu. "Hayır yok, seni yalancı küçük hoppa," diye tersledi. "Büyükanne!"

"Beni Grams etmeyin. Ben yaşıyım, kör değilim. Gözlerini ona diktiğini görüyorum. Seni suçlamıyorum, Ethan iyi bir şey, ama kendini kutsal bir gösteri haline getiriyorsun." Büyükanne, yaşına ve görünüşüne rağmen insanları parçalamaktan zevk alırdı. Gülerek bana dirsek attı. "Şunun kıpkırmızı olmuş yüzüne bak. Bir dahaki sefere pasta konusunda yalan söyleme."

Kız barınaktan kaçan köpek gibi .

"Çok etkilisin büyükanne." Dondurmadan bir ısırık daha alarak sııttım.

"Sakın buna alışma. Kör bir ayakkabıcının başparmağı gibi bir yüzü var ve bu gökyüzüne kadar kaplanmış halde. Bunun altında nasıl görüldüğünü ancak Tanrı bilir. Hayır efendim, onda Bayan Callahan'a dair hiçbir şey yok."

"Peki ya sadece eğlenmek istersem?" Kız kardeşimin gelen İtalyanlardan bazılarının korumalarıyla konuşmasını izleyerek alay ettim.

"Beni duymuyor musun? Kör bir ayakkabıcının başparmağı gibi bir yüzü var," diye tekrarladı ve başka bir yerde olsaydı gülerdim. "Ayrıca, senin zamanın geliyor, eğlenceye gidecek vaktin yok. Baban senin yaşına geldiğinde evlenmişti."

"Kendi hızımda çalışıyorum."

"Uhhh... bu kuklalarla iyi şanslar." Omzumu okşadıktan sonra çimenlere, ailesine doğru yürüdü. Emily McGlinchy, Bayan McGlinchy, Büyükanne; arkadaşlık etmekten hoşlandığım birkaç kişiden biriydi. Belki de bunun nedeni diğerlerinin aksine ailesinin sadakatının sarsılmaz olmasıydı. Bir de benimle sanki aileden biriymişiz gibi konuşurdu. Akıllı bir ihtiyardı, bu yüzden ailesinin çoğu benim için çalışıyordu, ama eski moda aile işinde değil, çünkü onlar da onun büyük buz dondurucusuna girebilirlerdi.

Cebimin çaldığını hissederek takım elbise ceketime uzandım ve telefonumu çıkardım.

"İki gün üst üste mi?" Telefona, yine de aradığı için memnun olduğumu söyledim. "Chicago'dayım. Ve birini öldürmek için yardımına ihtiyacım var."

Bu bir ilkti. Daha önce bunu yaparken hiç yardıma ihtiyaç duymamıştı. "Kim?" Yapacağım zaten belliydi.

"Emily McGlinchy, nam-ı diğer Grams?"

Az önce zihnimde iltifat etmeyi bitirdiğim kadına baktım. "Ne zaman?"

"Ne zaman, neden değil?" diye sordu. "O senin ailenin bir arkadaşı."

"Benim ailem var, arkadaşlarım değil." Benden eğlence olsun diye tanıdıklarımı öldürmemi istemeyeceğini biliyordum. "Ne zaman?"

"Yarın, şu anda bulunduğunuz fabrikada, yarın akşam onu oraya çağırın."

"Görüşürüz o zaman." Başka bir şey söylemedim ve kapattım. Gözlerim, torununun yanaklarını sıkan yaşlı kadına .

Calliope'un bana söylediklerine bakılırsa, bu bir aile katliamına dönüşebilir.

Calliope - YAŞ 25

Chicago, Illinois

Pazar, 12 Kasımth

"Büyük güç büyük sorumluluk getirir," dedim kitabı başımın üzerinde tutarak taşıma bandına uzanırken. "O kadar çok söyleniyor ki artık klişe gibi geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Kulağa klişe gibi geldiğini sanmıyorum, bence bu resmen bir klişe olarak kabul ediliyor." Ethan binaya yan kapıdan girdi, tamamen siyah giyinmişti ama tam takım değildi, sadece siyah düğmeli gömlek ve elbise pantolon giymişti.

Bir süre düşündükten sonra başımı salladım ve kitabıma döndüm. "Doğru."

"Burada olmanız tehlikeli."

"Risk almaya değer. Ayrıca bu sefer siyah kâkül tercih ettim, Salt'taki Angelina Jolie gibi , sen ne dersin?" Sayfayı çevirdim.

O sessizdi, ben de okudum.

"Çok ." Gözlemledi. "Neden? Ne oldu?"

Saçıma uzandım ve tokamı çıkardım, kemerden inmeden önce kitap ayracı olarak sayfaların arasına yerleştirdim. Ona doğru yürürken, tokat atmamak için elimden geleni yaptım. "Her şeyi berbat ettin."

"Affedersiniz-"

"Herkesin, herkesin sürünün liderinden nefret ettiğini unuttun!" Onu tersledim ama daha konuşmadan kolumdan tutup beni taşıma bandının altına çekti ve bir mermi dalgası fabrikanın içine doğru uçtu, makinelere çarpıp kıvılcım çıkardıktan sonra başka bir yere sıçradı. Önce makinelerden birinin altından çantama doğru süründüm, onu aldım ve sürünme boşluğunun altından yükseldim.

"Benim mi yoksa senin mi peşindeler?" diye sordu kollarını sıvayarak.

"Düşmanlarımin senin düşmanların olduğunu sanıyordum." Çantanın fermuarını açtım ve ona vermek üzere bir HK416 Airsoft AEG Tüfegi ile bir yelek ve birkaç şarjör çıkardım. "Ben de yaşlı cadının en azından adamlarını çağırmadan önce seni kandırmaya çalışacağını umuyordum."

Yeleği giyip şarjörleri yerine takarken bana "Silah seslerinden ve rahatsızlığından seni duyamıyorum," deme cüretini gösterdi. Beni gayet iyi duyabildiğinden emindim. "Neden şimdi içini dökmüyorsun, la mia anima?"

"şu anda senin hayatını kurtarıyorum, yoksa fark etmedin mi?" Yeleği göğsüme . "Yaşlı kadın Grams hızlı ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak yavaş bir çekmeye çalışıyordu. Sen Moretti ailesi ve İtalyan tarafına ihanet etmek için toplananlar üzerinde çalışırken o da Finnegan kardeşlerin seni saf dışı bırakmasını gizlice destekliyordu."

"Anlıyorum." Başka bir mermi şu anda arkasında saklandığımız makinenin dışına isabet ettiğinde eğildi. "Ama bu yine de rahatsızlığınızı açıklamıyor."

Ona ters ters baktım ve o da bana boş boş baktı. Palamı alıp sırtıma koydum ve başka bir makineli tüfek aldım. "Bir anne olarak bir gün izin almanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Pazar akşamımı bu şekilde planlamamıştım. Lanet olası bir randevum vardı."

Daha iyi bilmeseydim, beni gerçekten durdurmadan durdurabilmek için bunun olmasına izin verdiğini düşünürdüm. Mermilerin durduğunu duyunca makineden sürünerek çıktım ve biraz yukarı çıkarak çelik panjurlara ve artık paramparça olmuş cam kapılara baktım. Silahımı o yöne doğrulttuğumda, camın üzerinden kapıya doğru adım attıklarını ve yavaşça açtıklarını duydum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ethan'ın uzun kıcı lanet bir ağaç gibi dikilmiş, doğrudan kapıya doğru ateş ediyordu. Ama kapıya bakmıyordu, onun yerine bana odaklanmıştı, gözleri kısılmış ve çenesi sabitlenmişti.

"Kiminle randevu?"

"şu anda ciddi misin?" "Ciddi görünmüyor muyum?"

Cevap veremedim çünkü içeriye sis bombası atmışlardı. Çantayı açtım, kendiminkini takmadan önce ona bir maske fırlattım.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi ve ben gözlerimi devirerek ayağa kalktım ve buz kesicinin diğer tarafına yaslandım.

Sessizce durduk, onlar içeri girerken dinledik. Gözlerimi kapatıp ayak seslerini saydım. İki, dört, altı...sekiz...dokuz, on, on bir. On bir tane vardı. Gözlerimi açıp ellerini kaldıran Ethan'a baktım, iki kez beşi, sonra da biri gösterdi. O da on bir saydı. Başım la onayladım. Önce dizlerini sonra başını işaret etti.

Dikkat dağıtıcı bir Şeye ve ışığa ihtiyacımız vardı. Arka cebime uzanıp bir flaş bombası çıkardım. Başıyla onayladı ve beni geri saydı.

Üç.

İki.

Bir.

Kapıya doğru fırlattım ve patladığı anda ikimiz de dışarı çıkıp ateş etmeye başladık. Ben dizlerine ateş ettim, o da kafataslarına. Birbirimizin etrafında dönerek onları vurduk. Çabucak yere yığıldılar ama sadece on bir kişi değildi; diğeri ikisi de kendi ses bombalarıyla içeri daldı.

Ah! Kahretsin. Omzuma saplanan kurşunu hissederek maskemle alay ettim.

Ethan ikisini de vurdu ve bana doğru baktı. Başımı salladım, silahımı ona fırlattım ve arkamdan palayla birlikte bir el bıçağı çıkardım. Ethan başını salladı ama ben panjurlarla cam kapı arasındaki boşluğa doğru ilerledim. Geriye çekilerek buz torbalama makinesinin yanında durdu.

Sessizdi, çok sessizdi. Kurşun deliklerinden birinden dışarı baktım ve kapıların üzerinde iki çift farın parladığını gördüm ama gölgelere odaklandım.

Beş. Elimi ona uzattım.

Silahını uzattı ve metal kapılar kalkmaya başladı. Tam da ettiğim gibi, hepsi neler olduğunu görmeye geliyordu. Hiçbir Şey göremiyordum, bu yüzden sadece Ethan'ı izledim ve kulaklarıma güvendim. Yavaşça başını salladı, çok yavaşça, ayak seslerini işaret ediyordu. Çizmelerinin altındaki cam kırıklarının çıtırdadığını duydum. Başını sallamayı bıraktı.

Adam bana bakarken ben de sağ tarafıma baktım. Silahını bana doğru kaldırdı ve ben de elini kesip yüzüne sapladım. Ethan'ın tekrar ateş ettiğini duydum ve yere düşerek bir sonraki adamı kestim ve yere düştüğümde bıçağımı burnuna sapladım. Bir sonrakine hazır olmak için ayağa kalktığımda Ethan onları çoktan yere sermişti, üzerlerinden kan akıyordu. Arkama baktığımda onun bana doğru yürüdüğünü gördüm. Maskesini çıkardı ve bana yukarıdan aşağıya baktı.

"Sen ilkleşmesen de silah gayet iyi çalışabilirdi."

"Bastırılmış hayal kırıklığını gideriyordum-" Arabanın motorunun çalışmaya çalıştığını ama başarısız olduğunu duyunca durdum.

Baktım ve Ethan silahını kaldırdı. Direksiyonun arkasındaki adam tekrar tekrar denedi.

"Bugün şanslı günün değil dostum," dedim ona.

"Dostum?" Ethan eğlenmiş görünüyordu ama onu görmezden geldim.

"Sayıca azsınız. Silahınız olsa bile ikimizi de öldürmeniz ve bu pek mümkün değil. Neden ateşkes ilan etmiyoruz?" Silahımı yere bıraktım. "Seni kimin gönderdiğini söylersen, gitmene izin veririz."

Sessizlik. Hiçbir şey yok.

"Ya da ön cama ateş edebilir," diye hatırlattım ona, kapıya yaklaşırken.

"Patron çok kızgın ama onun gözüne tekrar girebilirsin... hadi. Silahlarımı çıkarıyorum."

Yeleğimi çıkardım ve kemerimle birlikte yere bıraktım.

Farların parıltısından kurtulup arabaya yaklaştığımda, onun büyükannemin torunu olduğunu gördüm. Siyah saçlı bir gençti; on beş yaşından fazla olamazdı. Elinde bana doğrultulmuş bir tabancayla arabadan indi.

"Teagan?" Ethan dışarı çıktığında sordu. "Eminim sana çocukların yetişkinlerin işlerine karışmaması gerektiği söylenmiştir."

"Ben çocuk değilim," dedi silahını bana doğrultarak. "Sen kimsin?"

"Patronun mütevazı bir çalışanıyım," dedim gülümseyerek.

"Artık patron o değil," diye cevap verdi aptal. "Büyükannem sonunda ailemizin yükselme zamanının geldiğini söyledi. Callahan ailesi çok uzun zamandır bizi kirli işleri için kullanıyor."

"Teagan?" Bir adım öne çıktım. "Büyükannem seni pek sevmiyor, değil mi?"

"Ne-"

Silahı elinden kaptım ve yüzüne bir yumruk attım. Arabanın kapısına yaslandı. Silahı dudaklarına dayadım. "Bir kuzuyu aslanın inine atmanızın tek nedeni, kesilmesini istemenizdir."

"Anlamıyorum."

Ne? Kaşlarımı çatarak Ethan'a baktım. "Artık okullarda şiirsel araçları öğretmiyorlar mı? Bu oldukça açıktı, değil mi?"

"Büyükannen şimdi nerede?" Ethan sorumu duymazdan gelerek ona sordu. İyi. Önce iş.

Onu kolundan . "Yalan söylememeni öneririm."

"Lanet olsun! Ateşkes ne olacak?" diye bağırdı ve Ethan'a baktım, bu salağın buna gerçekten inanmış olması beni eğlendirmişti. Yüzü her zamanki gibi bomboştu.

"Affet beni." Silahı yüzünden çektim. "Ne ?"

"O evde."

"Teşekkür ederim. Ve bil diye söylüyorum. Biz aslanız. Siz kuzusunuz: bize karşı zayıf ve savunmasızsınız. Daha önce anlatmaya çalıştığım şey buydu." Cevap veremeden kafatasına bir el ateş ettim. Vücudu ayaklarının dibinde yere yığıldı ve ben de ona bakan Ethan'a baktım.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Yeşil gözleri bana kaydı ve kaşlarını çattı, belli ki üzgündü. "Kiminle randevun vardı?"

Yine mi bu... şimdi mi?

"Neden gidip aileni tehdit etmeye çalışan şu yaşlı deli kadınla ilgilenmiyoruz?" Ona sordum, eşyalarımı topladım ve kurşun geçirmez Vision Mercedes-Maybach 6'sına doğru yürüdüm. Yolcu tarafındaki koltuğa oturdum ve omzumdaki kurşun yarasına bakmak için gömleğimi kaldırdım. Neyse ki kemiğe isabet etmemişti ama kurşun hâlâ oradaydı.

"Bırak kalsın. Oraya vardığımızda çıkaracağım," diye talimat verdi Ethan sürücü koltuğuna otururken. Elini direksiyona koyduğunda arabanın içi aydınlandı. Ana ekrana dokundu ve şu anda güvenebileceği birkaç kadından birini aradı. Telefon tuşlanırken park yerinden çıktı.

"Peki, eğer bu sürpriz ağabey değilse, size nasıl yardımcı olabilirim?"

."

"McGlinchy bize ihanet etti."

Sert bir şekilde nefes vermeden önce bir saniye sessiz kaldı. "Ne istiyorsun yapmamı ister misin?"

"McGlinchy fabrikasına bir temizlik ekibi gönderin, sonra da orayı yerle bir edin."

"Aileleri mi?"

"Şu anda hallediliyor." Güvendiği ikinci kadını aramadan önce bağlantıyı kesti.

"Ethan, ben Dona'nın yanındaydım. Fabrikada ne olduğunu göremiyorum; kameralar ," diye Helen ona bilgi verince bana baktı. Gülümsedim ve ona barış işareti yaptım. O da dikkatini yola verdi.

"O zaman bana McGlinchy ailesinin tüm videolarını ve evlerinin özel yayınını göndermeni ve kendi tarafını kapatmanı istiyorum. Güvenlik kayıtlarına erişmem gerekiyor."

"Desteğe ihtiyacınız var mı? Babam-" diye sordu.

"Sadece istediğimi yap, Helen, daha fazlasını değil." Telefonu kapattı. Ancak o kapattığında telefonumu çıkardım ve uzakta kaybolmakta olan fabrikaya doğru tuttum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bazı teknolojik şeyler," dedim ona, deri koltuğa uzanıp gözlerimi kapattım ve omzumdaki acıyı görmezden gelmeye çalıştım. Kurşunun tam bir mermi olmadığını, bana çarpmadan önce sekip parçalandığını o donuk sızidan anlayabiliyordum. Ama parça keskindi ve etimi kesmeye devam ediyordu.

"Ben bunu görmezken sen nasıl gördün?" Ethan sordu. Sanırım bu onun aklımı acıdan uzaklaştırma yoluydu.

"Zar zor gördüm. Kahretsin, şanstı," diye fısıldadım, gözlerimi ovuşturarak. "Başka bir işim vardı ve o kişi büyükannemin arkadaşıydı. Ben içeri girdiğimde onunla telefonda konuşuyordu. Finnegan kardeşlerin uyuşturucu işinin kaymağını yemesine yardım ediyorlarmış. Sabır ve sırlar konusunda o da bizim gibi. Ailesi sizin için çalışıyor ama asla ticaretle ilgilenmiyor, ilgilenmediklerini ama yine de sadık olduklarını düşünmenizi sağlamak için. Başkaları aracılığıyla çalışıyor ve İtalyanların isyankarlaştığını biliyor. Boston'dan gelen ve yönetimi ele geçirmek isteyen bu iki İrlandalı kardeşi desteklemek onun çıkarına. Callahan ismine bir darbe vurabileceklerini ve böylece çapraz ateşte kalan tüm insanlara kahraman olarak görünebileceğini düşünüyor. Eğer o telefon olmasaydı, bunu göremezdim."

"Ailem izler miydi?" Karşılaştırmak için sormuyordu; şu anda onu izleyip izlemediklerini bilmek istiyordu.

"Bundan şüpheliyim. Onu izliyor olsalar bile, geldiğini görmenin bir yolu yoktu. O da bizim gibi dikkatli olmaya özen gösterdi, kenara yakın yürüdü ama üzerinde değil. Yaşını ve geçmişteki sadakatini bir sis perdesi olarak kullanıyor. Ayrıca, Finnegan kardeşler şu anki kadar gürültücü olduklarına göre, büyük olasılıkla onları araştırıyorlardır. Kim olduklarını, ne tür bir tehdit oluşturduklarını... Ne de olsa Wyatt da Boston'da. Yanlış çalışıyorlar. Sen onu öldürene kadar Grams'in bu işin bir parçası olduğunu anlamayacaklar."

"O gidince, kardeşler yükselmek için yeterli desteği bulamayacaklar, değil mi?" diye merak etti ve kafasında bir planın şekillenmeye başladığını görebiliyordum.

"Artık yalnız olduklarını anlamaları ne kadar yavaş olduklarına bağlı olarak birkaç günlerini ya da haftalarını alacaktır," diye cevap verdim ve o da başını sallayarak çıkışa yöneldi.

"Büyükannemin bu arkadaşını nasıl konuşturdu?"

Çantama uzandım ve ona bir disk uzattım. Ses sistemine takmam için başıyla işaret etti. Ben de taktım. Konuşmayı duymasına izin vererek, adamın çılgınlıkları yüzünden ses seviyesini aramaya çalıştım ama kontrolleri göremedim.

"Sorun değil-"

"AHHHH!"

Parmağını gösterge panelindeki ekranda kaydırıldı.

"Çok . Zengin falan mısınız bayım?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandı ve ben esneyerek gözlerimi kapattım. "Bu dün tarihli mi?"

"Bu yüzden dün aradım ve *yeni* öğrendiğimi söyledim." Koltuğu arkaya yasladım. "Bu sabah eski mali kayıtları kontrol etmek için gizlice evine girdiğimde - bunları gerçek defterlerde tutuyor, çok eski moda - aile çalışma odasında, senin onun peşinde olduğunu bilmesi için bir ipucu bıraktım."

"Neden?"

"Çünkü köşeye sıkışmış bir fare sadece kendine zarar verebilir. Kimsenin izlemediğini düşündüğünüzde karanlıkta bir şey yapmak bir şeydir. Güneş doğduğunda ve ışık üzerinizdeyken bambaşka bir oyundur."

"Ve eğer yeterince güçlü değilsen, ışık seni yakar," diye kabul etti. "Onun peşinde olduğumu düşününce, çabucak hata yapması kaçınılmazdı. Korkusu çok açık olmalıydı, bu yüzden Teagan bu işe dahil oldu. Onun en küçük ve en sevdiği torunu; o da onu seviyordu. Ama her zaman ailelerinin en zayıfı olmuştu. Ve zayıf insanlar zayıf olmadıklarını kanıtlamaya çalışmaktan başka ne yaparlar? Onu o göndermedi; bahse girerim duydu ve güçlü olduğunu, onu koruyabileceğini kanıtlamak için kendisi gelmeye karar verdi. Büyükannesinin ondan hoşlanmadığını söylediğinde sırtıttı. Seni kandırdığını sandı ve büyük olasılıkla bize katılıyormuş gibi yapacak ve sonra yine bize ihanet edecekti."

"Böylece kuzu kendini aslanın inine attı. Darwin'in teorisi bir kez daha doğruluğunu kanıtladı." Başımı sallayarak sırtıttım, sonra omzumdaki keskin acıyla irkildim. Sinirlenerek kendi lanet bıçağımı çıkardım.

"Yapma," diye tersledi beni.

"değil. Bunu daha önce de yaptım-"

"Kolunu çıkardıktan ve kan akmaya başladıktan sonra kolunu kullanamayacaksın," diye devam etti.

"Zaten tek ihtiyacım olan bir el."

"Sen de belalı değil misin?" diye benimle alay etti.

Yüzümü buruşturdum ama kıs kıs gülmekten de kendimi alamadım. "O zaman acele edelim ve şu işi bitirelim."

"Tıpkı Gigi gibisin. İkiniz de istediğinizi istiyorsunuz ve sonuçlarına katlanıyorsunuz," dedi ve ondan bahsederken her zaman olduğu gibi dudaklarına gerçek bir gülümseme geldi.

"Birincisi, Gigi de benim gibi, anne kızdan önce gelir. İkincisi, sanırım süslü arabanın her tarafını kanatmamı istemiyorsun."

"Nereden biliyorsun?" Bana baktı.

Bıçağımı sıkıca kavradım. "Biliyor musun, pek minnettar değilsin. Kaç kere kışını kurtardığımı sayamadım artık."

"Üç kez," diye karşılık verdi. "Saymayı unutmadım. Ama o seferlerden birinde beni de tehlikeye attın, yani sadece zararı geri alıyordun."

O her şeyi bilen sırtışı. O gurur, ego ve kibir. Sadece beni kızdırmak için yaptığı için değil, aynı zamanda onu daha çekici kıldığı için de çileden çıkarıcıydı.

ETHAN - YAŞ 27

Chicago, Illinois

Pazar, 12 Kasımth

Onun yüzünden oldu.

Eğer o olmasaydı, ölüme çok daha yakın olurdum.

Eğer o olmasaydı, kendimi öfkeye kaptırırdım.

Herkes, herkes sürünün liderinden nefret eder. Bunu unutmamıştım. Bana böyle öğretilmemişti. Büyürken ailem bana herkesin bizim gibi olmak istediğini söylerdi. Bu yüzden bazılarının bizden nefret ettiğini biliyordum. Ama şu yalana inanmıştım: bir şekilde, derinlerde bir yerde, herkes hala nasıl bir araya geldiğimize, biz İrlandalıların, İtalyanların... nasıl aile olduğumuza dair hikayelere inanıyordu. Bunların hepsi ailelerimizi korumak içindi. Ama bu benim saflığımdı. Bu eski günlerdeki mafya değildi. Onları sadık tutan, hizada tutan şey korku ve açgözlülüktü. Lider dönüp öfkesini onlardan çıkardığında olacaklardan korkmak. Ve , paraya ve güce kendilerinin sahip olmasını istemek. Belki de Calliope hiçbir zaman sürünün başı sayılan ailenin bir parçası olmadığı için biliyordu. Ya da belki onları benden daha iyi anladığı için biliyordu. Ya da belki gerçekten çok daha zekiydi. Belki de bunların hepsiydi.

Yine de böyle utanç verici bir konumda olduğum için hem minnettar hem de kızgındım.

Kameraya baktığımda McGlinchy ve birkaç aile üyesinin yemek masasının etrafında oturduğunu gördüm. Calli'ye bir göz attım, uyuyordu. Böyle bir anda ancak o uyuyabilirdi. Garip bir nedenden ötürü sakindim. Öfke, hiddet, kan ve intikam ihtiyacı bekliyordum ama ona bakınca diğer sözlerini hatırladım.

"Çıktığın kişi kimdi?"

Gözleri birden açıldı ve bakışlarını bana çevirdi. "Gerçekten bunun peşini bırakmayacak mısın?"

"Hayır."

"Kıskançlığın belli oluyor." Koltuğunu düzelterek pencereden dışarı bakarken peruğunu kaşıdı. "Geldik işte. Kapıdan içeri girmek için bir planın var mı?"

"Kapı çalışıyor," dedim, silahımı kaptım ve arabadan dışarı çıktım.

"Güzel, sanki akşam yemeğine geliyormuşuz gibi." Çantasını yaralı olmayan omzuna koyarak, sağlam eliyle silahını kaldırdı ve diğer eliyle palayı kavradı.

"Eminim sadece kitaplarına bakmak için içeri girmediniz. Başka ne yaptın?" Şehrin eski İrlanda mahallesindeki konağın merdivenlerinden yukarı çıktım. Dışarıdan biraz eski püskü görünüyordu ama bunun nedeninin büyükannemin hâlâ o gerçekçi İrlandalı mahalle kadını gibi davranmayı sevmesi olduğunu biliyordum. İçerisi de aile malikanesi kadar moderndi.

"Bazen benden gerçekten çok şey bekliyorsun," dedi yüzünde bir sırıtişla, maskesini taktı ve benimkini bana geri verdi.

"Sanırım seni hafife alıyorum," diye mırıldandım maskeyi takarken.

Kapıyı çaldım.

Telefonumu kontrol ederken donup kaldıklarını ve birkaçının silahlarını almaya başladığını gördüm. Küçük bir kumandanın tek bir düğmesine basan Calli'ye baktım ve gri dumanın evi doldurduğunu fark ettim. Helen'in benim için açtığı güvenlik sistemini kullanarak evin tüm elektriğini kestim ve otomatik kapıyı açtım.

Önce ben içeri girdim, o da arkamdan geldi ve kapıyı arkamızdan kapattı. Maskenin içinden bile dumanın kokusunu alabiliyordum. Tatlı kokuyordu... şeker gibi hastalıklı tatlı. Calli beklemedi: dışarı çıktılar, öksürüp tökezleyerek bize saldırmaya çalıştılar ve Calli onları kolaylıkla indirdi. Tıpkı bir

Tek kişilik ordusuyla önüne gelenleri doğradı ve vurdu. Onları ona bıraktım ve büyükannemin mutfakta olduğu yere doğru yürüdüm. Katliam başlamıştı ve kolayca sona erecekti... o kadar kolay ki, Büyükanne'nin bana bu kadar yaklaşmış olmasına hakaret edilmiş gibi hissettim.

Gri dumanın arasından geçerken onu sandalyesine tutunmak için elinden geleni yaparken gördüm. Oturduğu yerden öksürerek bana baktı. Pencereye doğru ilerledim ve oturmadan önce dumanın dışarı çıkmasını sağlamak için pencereyi açtım. Maskeyi çıkarmadan önce bir süre bekledim ve ona doğru baktım. Buruşuk dudakları yukarı kalktı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Müstakbel eşim ailemizin güvenliğini sağlamak konusunda çok kararlıdır." Silahı masanın üzerine koyarak söyledim. "Teagan'ı öldürdü. Şimdi de herkesi öldürüyor ama ihanetin yüzünden ilk kimin öldüğünü bilmen gerektiğini düşündüm."

Başını iki yana salladı. "Gençlerin dinlemesi neden bu kadar zor?" "Artık bir önemi yok. Onu daha sonra bulur ve öldürürdüm. Her neyse."

"O senin vaftiz oğlundu."

"Ne demek istiyorsun? Benim için önemli olan şeyleri korumak için kardeşimi bile öldürürüm." Ona söyledim ve o sırada Calliope kanlar içinde içeri girdi. Aramıza bakarken gözleri kısıldı.

"Çay saatini bölüyor muyum?"

"Sinirlendiğinde iğneleyici oluyor," diye açıkladım, gözlerini ondan ayırmayan büyükanneme.

"Gördüğüm kadarıyla bir İtalyan daha. Ben de Moretti'nin kızını gerçekten düşündüğünüzü sanıyordum."

"Bir gece için beni yeterince aşağıladığını düşünmüyor musun?" Calliope masanın başına otururken ona sordum. "Nedenini şimdi mi söylemek istiyorsun?"

Sertçe güldü ve öksürdü. "Neden? Ethan, oğlum. Mantık burada geçerli değil. Yönetmek ya da yönetilmek: bizi yöneten tek şey bu. Son 89 yıldır yönetiliyorum. Ailemin, arkadaşlarımın ve sevdiklerimin senin ailene boyun eğmesini izledim. Ailenin daha ne kadar zirvede kalabileceğini düşünüyorsun? Bu iş benimle bitmeyecek. Diğer insanlar ailenizin onlarca yıldır gösteriş yaptığı güce aç. Liderlik etme ve yönetme zamanı için açlar. Hepimizle savaşılamazsın."

"Buna ihtiyacım yok," diye hatırlattım ona. "Sizi birbirinizle dövüştürebilirim. İşiniz bittiğinde geri döneceğim ve aileme bu pozisyonun sadece verilmediğini, onu bizim inşa ettiğimizi hatırlayacaksınız. Beden bedene, kan kana, ilaç ; savaştık, kaymağını yedik, zirveye çıkmak için fedakârlık yaptık. Bu artık bizim DNA'mızda var. Başka türlü nasıl olacağımızı bilmiyoruz. Dibe vurmadan önce bu dünyayı paramparça ederiz. Bunu görecektir kadar uzun yaşamayacaksınız ama çok yakında insanlar beni geçmenin ne demek olduğunu öğrenecek."

Silahı masadan kaldırıp yanındaki mutfak doğrulttuğumda gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onlar sadece bebek, Ethan!" diye bağırdı.

Dolabın içine doğru ateş ettim ve o çılgılık atarak ayağa kalkmak için hamle yaptı ama Calliope palasını Grams'in boğazına dayamış bir şekilde onun arkasında duruyordu.

"Neden bağıırıyorsun büyükanne?" Calli dudaklarını kulaklarına götürerek fısıldadı. "Onları öldüren sensin. Sen mafyaya karşı gelersen, mafia da sana karşı gelir. Ailen ve değer verdiğin her şey de buna dahildir. Bu kitaptaki en eski kuraldır. Bunu biliyordun ve yine de seçimini yaptın. Şimdi çılgılık atmak seni sadece kızgın bir ezik gibi gösterir."

Gözleri dolaptan hiç ayrılmadı, kapının altından kan akarken bakıyordu. Silahı tekrar yere bırakarak ona dedim ki, "Ailene katliamım daha yeni başladı. Başkalarına vereceğim ilk ders olduğun için sana şimdiden teşekkür ederim."

Calliope başını bana doğru eğdi ve ben de başımı salladım. Bıçağı yavaşça Grams'in boynundan geçirdi ve onu bırakarak masanın üzerine düşmesine izin verdi. Vücuduna baktım ve Calliope yanıma doğru yürüdü, bacağını benimkinin üzerine attı ve kucağıma oturdu. Eğildi ve beni öptü. Gözlerimi kapatarak ben de onu öptüm ve bir kez daha öfkemi almasına izin verdim. Kalçalarını kavradım ve ağzıma karşı inledi. Ayrılırken alnını benimkinin üzerine koydu.

"Onlar olmasa biz olurduk. Gıgı olurdu," dedi nazikçe.

"Bu asla bir seçim değildi." Sandalyede arkama yaslandım. "Benim ailem ya da onlarınki. Nasıl bir seçim olabilir ki?"

O da kabul etti. Daha dik oturarak yeleğini çıkardı ve küçük bıçaklarından birini bana uzattı. Bıçağı aldım ve ucunu masadaki mumun üzerine tutup kararmasını izledikten sonra omzuna götürdüm. Çenesi düştü, derin bir nefes aldı ama ben henüz kıpırdamamıştım ve bana baktı, kafası karışmıştı, kaşımı kaldırdım... ne bilmek istediğimi biliyordu.

"Sen..." Nefes verdi ve bıçağı benden almak için hamle yaptı ama ben onu geri çektim. Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu yerinde tuttum. Bana ters ters baktı ve ben de bıçağı ona geri verdim.

"Kim o ve bu randevunun amacı ne?" Bıçağı tekrar ateşe tuttum.

"Kıskançlık ilk iki seferde hoştu ama şimdi rahatsız edici." Devam etmesini bekledim. Gözlerini devirdi. "O bir erkek değil. O bir ben. Kendimle bir randevuydu. İzin gecem için en sevdiğim spa merkezini satın aldım. Okaliptüslü Ölü Deniz tuzu banyosuna girmeyi, sıcak taş masajı yaptırmayı, belki kafa derimi yıkatıp masaj yaptırmayı, sonra da çatı katında huzur içinde bir akşam yemeği yemeyi planladım. Muhteşem olacaktı. Şimdi mutlu musun, seni yeşil gözlü canavar? Bu benim planlanmış *kendime* ayırdığım zamanı kesti."

Bıçağı aldım ve ellerimle baskı uygulayıp bıçağı saplamadan önce derisini kestim. Sonunda parçayı çıkarırken dişlerini sıktı ve omzumu kavradı.

"Şerefsizler." Kaşlarını çatı ve mermiyi benden aldı. "Eğer bize saldıracaklarsa en azından düzgün mermilere yatırım yapabilirlerdi."

"Burayı yakalım ve gidelim," dedim ona, masadan silahı alarak.

"Yollarımızı burada ayırabiliriz-"

"Bu gece benimle kalıyorsun." Gözleri kısıldı, kim olduğumu ve ona emir verdiğimi açıkça sorguluyordu, bu arada o da aynı şeyi yapacaktı. Yüzünü tekrar bana yaklaştırarak dudaklarını usulca öptüm. "*Birlikte* vakit geçirmeyeli uzun zaman oldu."

Dudakları büzüldü ama bir şey söylemedi. Üzerimden indi, ben ayağa kalkarken o da yanımda durdu. Önce kanla kaplı duvarlara sonra da ona baktım. "Sen ve ben ilk kez birlikte işe gidiyoruz."

"Bunu günlüğüme not edeceğim." Güldü ve mutfağa doğru yürüdü. "Bunu yaptığında, ikimizin de seni bu şekilde tanıdığımızı not etmeyi unutma. Gölgede saklanma zamanı sona eriyordu." Gaz ocağını açarken omzunun üzerinden bana baktı.

"Öyle mi?"

"Onu duymadın mı?" Başımla büyükannemin bedenini işaret ettim. "Anlaşılan insanlar artık vazgeçilmez olduklarını düşünüyorlar. Onlara mezarların herkes için kazılabileceğini *il Triste Mietitore*'den daha iyi kim hatırlatabilir ki?"

"*Birlikte* olduğumuz boyunca bana daha fazlasını anlat." Göz kırptı ve bunu nasıl yapacağımı iyi biliyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

*"Ruhunun benimkine ilk fısıldadığı zamanı tam olarak
hatırlayamıyorum ama onu uyandırdığını biliyorum.
Ve o zamandan beri hiç uyumadı."*

~J.M. Storm

OceanofPDF.com

Calliope - YAŞ 25
Chicago, Illinois
Pazar, 12 Kasımth

Ethan'ın kişiliği, şehirdeki özel lüks evine geldiğimizde olduğu gibi, neredeyse ergenlik çağındaki bir sevimlilik arasında değişiyordu; benim geleceğim günü bekleyerek satın almış olmalıydı. Nereden mi biliyordum? Çünkü en sevdiğim tarzda mobilyalar vardı, ziyaret ettiği son iki yerde sahip olduğum mutfak bıçağı seti vardı, sonra şarap vardı... ilk kez birlikte paylaştığımız şarap. Beni yatak odasına götürdü ve soyunmama yardım etti. Peruğumu ve lenslerimi çıkarmamı istedi, talep etmedi, ben de çıkardım.

Sonra duşta bana katıldı, üzerimdeki kanı ve kiri yıkadı. Onu yıkamama izin vermedi ama sessizliğinin altında bir şey vardı. Bunu hissettim ve beni heyecanlandırdı, bu yüzden zorlamadım. Sadece saçlarımdaki ellerinin şampuana masaj yapmasından keyif aldım. Arkamdaki sert vücudunu hissetmekten zevk alıyordum. Çok geçmeden bitti ve beni banyodan gri yatak odasına götürdü. Duvarlarda ipek gibi perdeler vardı; halı grinin daha açık bir tonundaydı ve ayaklarımın altında peluş gibi duruyordu. Dört kişinin yatabileceği büyüklükteki cibinlikli yatak, üzerinde elmas bir avizenin asılı olduğu, ipek çarşafarla kaplı devasa odanın ortasında duruyordu. Odada başka hiçbir mobilya yoktu.

Arkamdan yaklaştığını hissettim ve saçlarımı bir tarafa taradığında ürperdim.

"Yatağa geç, la mia anima," diye fısıldadı boynumla omzumun arasını öpmeden önce.

Demek istediğim şuydu: Bir an çok tatlıydı, sonra ailesini korumak için genç ya da yaşlı herkesi öldürebilecek cani bir vahşiydi, sonra da şeytani bir şekilde baştan çıkarıcı olabiliyordu. Ne yapacağını bilmek istiyordum. Ona doğru bir adım attım ve o da üzerime sardığı havluyu çekip aldı. Yatağın ortasına geldiğimde hiçbir şey söylemedim, duşumuzdan dolayı hâlâ biraz ıslaktım ve tamamen çıplaktım. Ethan karyola direğinin yanında asılı duran küçük bir ipi çekti ve ipek perdeler kalkarak aynalarla dolu duvarları ortaya çıkardı. Şimdi anlamıştım. Evin geri kalanında dilediğimi yapabilirdim ama bu odaya girdiğimizde benimle ne isterse yapacaktı. Yatak başlığındaki gizli bir paneli kaydırarak açtı ve sadece benim için aldığı bir dizi oyuncakı ortaya çıkardı.

"Böyle sapıkça bir tarafın olduğunu kim bilebilirdi?" Bir göz bağı çıkardığında sordum. Döndü ve bana uzattı. Bu ona hayır demek, bunu reddetmek için tek şansımdı.

Görünüşe göre benim de sapık bir tarafım var. Göz bağını ondan aldım ve gözlerimin üzerine koydum.

Arkama geçtiğinde yatağın kaydığını hissettim. Ellerimi tuttu ve ipek bir kumaşa benzeyen bir şeyle ellerimi arkamdan sıkıca bağladı. Dudakları kulağımı buldu ve tepesinden öptü. "Efendim. Bunu söylersen dururum."

Orospu çocuğu.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap." Sabırla diz çökerek meydan okudum. Hafifçe kıkırdadı ama başka bir şey söylemedi. O kadar uzun süre bekledim ki, hala odada olup olmadığını merak ettim. Ama ona seslenmeyi reddettim. Sonunda ayaklarının halıda süründüğünü ve yatağın tekrar kaydığını duydum.

Şarap kokusu mu aldım?

"Aç," diye emretti.

Ama ben kendimden memnun bir şekilde diz çöktüm ve reddettim. "Ah..." Soğuk parmakları meme uçlarımı sıkıştırıp çektiğinde ağzım bir nefesle açıldı. Şarap yavaşça ağzıma döküldü ve bir kısmının çenemden, boynumdan ve göğsümden aşağı yuvarlandığını hissedebiliyordum.

Kahretsin, çok lezzetliydi. Ethan beni öptü, dili ağzımın içindeydi ve ağzımdaki şarabı yalıyordu. Başımı çevirdim ve ona doğru eğildim, zaten göremiyor olsam da gözlerimi kapattım ve onun tadının keyfini çıkardım. Birdenbire benden ayrıldı ve beni ileri doğru itti. Burnumdan sertçe nefes alırken, göğsüm bu çabayla yükselip alçaldı. Tenimde küçük bir deri şeridi hissettim... kırımda bir kırbaç. Heyecanımı gizlemek için dudağımı ısırdım.

"Bu senin için değil, benim için." Belli ki duygularımı gizlemeyi başaramamıştım. "Ethan, fark etmedin mi, ben de senin istediğini istiyorum," diye cevap verdim.

tam amımın üstüne bir tokatla ödüllendirildi. Şimdiden ıslandığımı hissedebiliyordum. Dudaklarımı yaladım. "Bundan daha iyisini yapabilirsin-"

SLAP.

"Oh," diye inledim... oh lanet olsun... bu gece cennete ve cehenneme gidiyordum. "Daha fazla."

Bunun onu rahatsız edeceğini biliyordum... Bana hükmetmek istiyordu ama ben o kadar kolay teslim olmayacaktım.

"Beni gerçekten delirtmek , değil mi?" diye sordu .

"Bu sadece adil... ah... oh..." Şimdi amımın üzerine sürttüğü küçük titreşimli oyuncağı hissettiğimde ellerim arkamda yumruk oldu. Ne olduğundan emin değildim ama o kadar güçlüydü ki midem kasıldı ve çenem açıldı.

"Ne ?" Yavaşça doğru kaydırıldı.

Alt dudağımı ısırđım ve yüzümü çarşaflara gömdüm. Bir gün bunu ona ödetecektim, yemin ederim.

"En kötüsünü yaptığım için özür dilerim." Sesindeki kendini beğenmişliği duyabiliyordum ve ıslandıkça kıpırdandım.

TOKAT! Eli kıcıma değdi ve öne doğru sarsıldım.

TOKAT! İkisini de öpmeden önce diğer yanağıma vurdu. Kendimi bir başkası için hazırlamaya çalıştım ama bunun yerine tek hissettiğim kıcımdan aşağı kayan ıslak bir şeydi.

"Ethan..." Konuşmaya çalıştım ama sesim çatallaştı. Orospu çocuğı beni kolayca kendi özel porno yıldızına dönüştürüyordu. Bu beni kızdırdı ama parmağını kıcıma bastırđığını hissettiğimde "... f... fuck," diye bağırdım. Yavaşça beni hazırladı, siki için değil ama içime koyduğı şey için... bir popo tıkacı mı? "Sikeyim seni..." O da kıcımın içinde titreşmeye başlayınca dudak büktüm... Adil davranmıyordu.

"Seni benim için çaresiz görmek istiyorum... benim için yalvar." Beni yan yatırdı, bacaklarımı iki yana açtı, amım o kadar ıslaktı ki bacaklarımdan aşağı damlıyordu. Ve sonra beni yaladı.

İntikam alacaktım.

Hiç beklemediğı bir anda; onun itaatkârı olmaktan memnun olduğumu sandığı bir anda, ona on katını geri ödeyecektim... Yemin ederim.

ETHAN - YAŞ 27

Chicago, Illinois

Pazar, 12 Kasımth

O bir melekti, emindim ve bir gün bunun için ilahi bir cezaya çarptırılacaktı. Ama şu anda gözleri bağlıydı, ter içindeydi, sırılsıklamdı, önümdeki gümüş çarşafların üzerinde inliyor ve kıvranıyordu ve ben bunu umursamıyordum. Bu manzara buna değdi. O inledikçe kendimi okşamak zorunda kalacak kadar sertleşmiştim. Onu fena halde becermek istiyordum ama bundan daha fazla zevk almadan olmazdı. Eğer şimdi boşalırsam, tekrar düzgün düşünebilir ve o beni tekrar sertleştirmeden önce odaklanabilirdim.

"Ethan," diye yalvardı, kahverengi saçları yüzüne yapışmış, onu daha da günahkâr gösteriyordu. Sesi beni sınıra doğru itiyordu.

"Ethan...Ben...ah..." Boşalırken haykırdı. Ama bunu yaptığında bile, kalçalarının arasındaki baskıdan tekrar tahrik olmaktan kendini alıkoyamadı.

Bir elim sikimle uğraşırken eğildim ve meme ucunu ağzıma alıp emdim, dudaklarımın arasında yumuşak tenini hissettim. Bana doğru eğilerek haykırdı.

"*Hadi,*" diye tısladım, doğruldum ve ...siktım. Bunu yapmak istememiştim ama yükümü onun karnında görmek içimde başka bir farkındalık uyandırdı... bunu istiyordum. Onu bu şekilde işaretlemek istiyordum. Parmaklarımı dudaklarına götürdüm ve parmaklarımı yalayıp emdi. Dili parmaklarımın etrafına dolandı, tükürüğü onları kapladı ve bu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Göğüslerini bir kez daha kavradım, meme uçlarına kelepçe takmadan önce onları sıktım.

"Ethan!" diye haykırdı.

"Evet?" Elimini güzel vücudunun kıvrımlarında gezdirdim. Doğum lekelerinden birine her ulaştığımda eğildim ve onları öptüm.

"Çıkarın şu lanet şeyleri içimden ve becerin beni!"

"Burada kuralları sen koymuyorsun, aşkım."

Burnundan sertçe nefes verdi. "Ama

yalvarırsan..."

"Siktir git," diye tersledi ve ben de sııttım. Onun inatçılığı bu durumu benim için daha da eğlenceli hale getiriyordu.

"Kapa çenenini ve gösterinin tadını çıkar," dedim, uzaktan kumandayı kaptım ve vibratörlerin hızını artırdım.

"SIKTIR! Ben...ah...ben...sen...öldün...oh!" Dudaklarını öptüm, ıslanmasını izledim ve aynı şekilde tekrar ısındığımı, sikimin hayata döndüğünü hissettim.

Dudaklarımı yalayarak sikimi ağzına yaklaştırdım. Azgın ve serbest bırakılmak için çaresiz, dilini uzattı ve beni ucundan aşağıya doğru yaladı. Arkasını döndü, dizlerinin üzerine çöktü ve sikimin ucunu öptü. Eğer beni yeterince tahrik ederse, onu sikmem gerekecekti ve yalvarmak zorunda kalmayacaktı.

Saçlarını yüzünden çektim ve beni ağzının derinliklerine alırken ağzım açık kaldı. Ve hiç acımadan beni planımdan vazgeçirmeye çalıştı. Sikimin onun ağzına kayışını izledikçe, daha çok

boğazının derinliklerine gömüldükçe, planıma sadık kalmak benim için daha da zorlaştı. Beni zayıf düşürdü.

Lanet olsun ona.

Saçlarını bir yumruk dolusu sıkarak hafifçe çektim ve sırtarak beni bıraktı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bir şey söylememi bile beklemedi, sürünerek arkasını döndü ve kıcını yüzüme dayadı. "Eth...ahhh," diye bağırdı ben yavaşça fişi içinden çekerken. Neredeyse vibratörü ıslak amımdan çıkardığımda geldi. Onları yatağın diğer tarafına attım. Dizlerimin üzerinde, kendimi ona doğru sürttüm, bana karşı geri çekildiğini hissettim. Yavaşça, işkence edercesine içine kaydım. Kalçalarım kıcına sıkıca bastırıldığında bileklerinin etrafındaki düğümü çözdüm. Ben göz bağını çözerken o kendini yukarı itti ve bana doğru sırtını döndü. Bunu yaptığım anda aynada kendi yansımasıyla karşılaştı.

Yanakları kızarmış, ayırık dudakları ve parlıyordu, ağzının kenarında tükürük vardı. Gri gözleri aynaya odaklandı ve benimkilerle buluştu. Kendimi tekrar içine sokmadan önce hafifçe dışarı çekerek belini tuttum. Ben yavaşça onun içine daha da derinlemesine girerken ikimiz de yansılarımıza bakmıyorduk. Çarşafları yumrukladı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı, tüm vücudu benim saldırımla öne doğru eğildi. Altına uzandım ve meme ucu kelepçelerini çektim ve ancak o zaman başka tarafa baktı, dudaklarından umutsuz bir feryat kaçtı.

Bir elimle boğazını, diğer elimle göğsünü kavrayarak yüzünün yan tarafını öptüm. "Başka tarafa bakma. Şu anda içinde ben varken ne kadar günahkâr görüldüğünü görmeni istiyorum."

Gözleri zar zor açtı, aynaya baktı ve ben hızlandım, kulaklarımı dolduran tek şey tenlerimizin birbirine çarpma sesi, nefeslerimiz ve inlemelerimizdi.

"Ethan, lütfen, daha fazla," diye yalvardı, belli ki beni öldürmek istiyordu. , sikim onun kayganlığıyla kaplandı ve kıcına girene kadar sızlandı. Yatak altımızda sallandı ve gözlerimi kapattım, duvarlarının etrafında ne kadar sıkı sıkıştığını onları açık tutamadım.

"Evet! Oh! EVET!" diye bağırdı, geliyordu.

Siktir! Onu bırakmaya hazır değildim ama görünüşe göre vücudumun başka planları vardı. Boynunu öperken vücudu benimkiyle birlikte sallandı ve içine boşaldım.

"Bu iş daha bitmedi, La mia anima." Onun üzerine uzanırken nefes nefese kaldım. Gözlerini kapatarak sırtıttı. "Güzel. Şarap nerede?"

Bu kadını asla evcilleştiremeyeceğim. İçinden çıkmam bir saniye sürdü ve görüşümdeki lekeleri görmezden gelmeye çalışarak arkama yaslandım. İnsan olmadığı belli olduğu için oturduğu yerden kalktı ve yatağın etrafında şarap aramaya başladı.

"Buna bayıldım." Yatakta yanıma oturdu ve koyu renkli şişeden içti. Bana uzatmadan önce su gibi yudumladı. Sadece biraz içtim ve geri uzattım.

"Peki, buraya ne isim veriyoruz?" Odanın etrafına baktı. "Seks zindanının mı?"

"Bir zindan için biraz lüks, sence de öyle değil mi?" Onu kalçalarımın arasına oturması için çekerek nazıkçe söyledim. Sırtını göğsüme yasladı ve tekrar içti.

"Ben çok lüks bir mahkûmum. O yüzden uyuyor," diye şaka yaptı ve ben de buna gülümsedim.

"Melek odası."

"Melek odası mı?"

"Gökyüzünden bir melek düştü, tam önüme düştü ve ben onun kendi başına dolaşıp insanlığa zarar vermesine izin verdim. Sanırım onu yakınımda tutmanın zamanı geldi," diye fısıldadım son kısmı, ellerimi kollarında gezdirerek.

"Seks insanı çok duygusal yapar."

"Hayır, sadece sen," diye cevap verdim ve o da dönüp bana baktı.

"Bana Chicago'ya taşınmamı mı söylüyorsun?" Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu. Beni hemen anlıyordu.

"Evet."

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. Nefret ettiğim şeylerden biri de onun inatçılığıydı. Mantıklı bir neden olmadıkça planlarından vazgeçmezdi; görünüşe göre onu yakınımda istemem yeterince mantıklı değildi. "Calli, bu neredeyse bitti-"

"Olduğu zaman geri taşınacağım. O zamana kadar senin lanet metresin gibi ayrı bir eve taşınmayacağım. O kadın Callahan malikanesindeyken burada yaşamak. Bana ya da Gigi'ye ulaşman ne kadar kolay olursa o kadar rahat edersin."

Delirmiş miydi? "Gerçekten seni ve kızımı bir kenarda bırakacak bir adam olduğumu mu düşünüyorsun-"

"Hayır, ama beklenmedik bir şeyi de aklımızda tutmalıyız... Bu iş resmen bitene, Klarissa ve ailesi gidene kadar, her zaman olduğum yerde, kendi seçtiğim yerde kalacağım."

"İyi. Moretti'lerle yeterince uğraştım. Yarın onlarla ilgileneceğim."
_"

"Ethan..."

"Neredeyse dört yaşında Calliope." Ona hatırlattım. "Anılarım Bir çocukla hayatının geri kalanında birlikte olmak dört yaşına geldiğinde başlar. Kızım eve geliyor. Sen de eve dönüyorsun. Eğer dünya bizim için geliyorsa, Callahanların her zaman birleştiği aynı lanet çatı altında birleşmemizi istiyorum."

Nefes verdi ve başını göğsüme koydu. "Böyle yaptığında seninle anlaşmak çok zor."

"Yorulmadın mı?" Başının üstünü öperek sordum. Şaşkınlıkla başını sallayarak kabul etti.

"Öyleyim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama daha önce de söylediğin gibi, bizimle diğer herkes arasındaki fark fedakârlığımızdır."

"Sözlerimi bana karşı kullanma." Kaşlarımı çattım ve o ... gerçekten kıkırdadı, kollarını bana doladı.

"Moretti'de yeterince var mı?"

"Tobias yardım ediyor." *Küçük amcık.*

"Küçük amcık," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Gözleri benimkilerle buluştu "Hâlâ Dona'nın yapmasını istiyor musun?"

"Bunu yapmasına ihtiyacım var. Bunu kabullenmesinin tek yolu bu. Ama ben izin vermedikçe onu öldüremez ve ben de bunu yapmasını istediğimi ifşa etmeden ona izin veremem." Ne boktan bir durum.

"Tam bir ," diye yorum yaptı ve ben bu sefer şaşkınlıkla ona . "Ne?" Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Sadece başımı salladım. "Ben orada olmadan onu öldürme hakkını ona veren bir şey düşünmem gerekiyor."

"Orada olma." Bir plan yapmaya çalıştığını görebiliyordum. Acaba ben de böyle mi görünüyordum?

"Devam et."

"Başka bir bölgede çalışmak üzere çağrıldığınızda, sorumluluğu genellikle kime bırakırsınız?"

"Kimse," diye yanıtladım, neden sorduğunu anlamamıştım. "Başka bir yerde olmam evde neler olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor."

"Bunu değiştir, en azından bu seferlik... İşlerini halletmek için ayrıl ve sana ulaşamayacağını açıkça belirt. Bırak Dona aileyi biraz idare etsin."

"Bu çok tehlikeli. Kız kardeşim bu gücü tattığında-"

"Kız kardeşin güç için sana ihanet edecek mi?" Bu sorunun cevabını düşünmekten bile nefret ediyordum.

"Baştan çıkacaktır."

"Günaha girmek günah değildir, günah işleme düşüncesidir. Yüzü morarana kadar bunu düşünecek, ama yapacak mı? Size ihanet edecek mi?"

Başımı salladım. "Ne kadar çok isterse istesin, o bir Callahan.

O benim kız kardeşim. Onun hırsları ailemizin önüne geçer. Her zaman." "O zaman bu konuda ona güven."

Nasıl işe yarayabileceğini görebiliyordum ama normalde asla yapmayacağım bir şeyi ona bırakmak için çok sağlam bir bahaneye ihtiyacım olacaktı.

"Seni uzaklaştıracak kadar büyük ne olabilir ?" diye sordu ve aklımı okuduğuna ama bana söylemediğine ikna oldum. "Finnegan kardeşler mi?"

Bunun üzerine homurdandım. "Büyükannem olmadan haftalar içinde parçalanacaklarını kendin söyledin," diye hatırlattım ona.

"Büyükannem olduğunu bilmiyorlar," diye gözlemledi ve aklının nereye gittiğini otomatik olarak anladım.

Sırıtarak onun mantığını takip ettim. "Onun yerine onları desteklemeliyim, tıpkı Rocha'da olduğu gibi. Benimle savaşmak için güçlendiklerini düşünerek büyümelerine izin vermeliyim."

Onları birden fazla şekilde kullanabilirdim; tüm bunlara bir son vermek için ihtiyacım olan şey tam olarak bu olabilirdi.

"Aynen öyle. Durum ciddileştiğinde Boston'a gideceksin. Ne?" diye sordu, ne düşündüğümü anlamaya çalışırken gözleri yüzümde geziniyordu. Düşüncem daha zihnimde şekillenmemişti bile ama o çoktan peşime düşmüştü.

"Başka bir şey düşündüğümü nereden bildin?"

"Artık gözlerimi takip etmiyordun. Şimdi çıplakken bir plan düşünmene yardım etmemden daha büyüleyici ne olabilir?" Sesi neredeyse aşağılanmış gibiydi.

Öne doğru eğildim ve söylemeden önce dudaklarını hızlıca öptüm.
"Bundan hoşlanmayacaksın."

"Devam et."

"Finnegan kardeşlerin Chicago'da bir kuzeni var."

"Ve ben bundan hoşlanmayacağım çünkü..." Boşlukları doldurmamı bekledi.

"O hapiste."

"Hâlâ takip etmiyor. Onu dışarı çıkarın ve onlara karşı kullanın. Bu beni neden rahatsız etsin ki?"

"Onu nasıl kullanmam gerekeceği için," dedim ve burnundan nefes verirken gözleri kısıldı. Beni boğmak istediğini söyleyebilirdim.

"Seni boğmak istiyorum," diye tersledi ve bana sırtını döndü.

Onun da aklını okuyabildiğimi bilmek güzel.

"Klarissa'nın işini bile bitirmedin ve şimdiden haremine bir kadın daha ekliyorsun."

"Kıskandığında çok tatlı oluyorsun-ahh... Calliope," diye sıkılmış dişlerimin arasından tısladım, arkasına uzanıp taşaklarımı sıktı, tırnakları tenime batıyordu.

"Benim başka bir adamla çıkmamı bile kaldıramadın ve şimdi başka bir kadınla yatmak üzeresin. Burada gerçekten acı mı çekiyorsun? Çünkü harika vakit geçiriyor gibi görünüyorsun."

"Bitti mi?" Kollarımı ona ve onu kendime çektim.

"Onunla yattığın an seks partisi yapacağım," diye mırıldandı ve bunu söylediğini unutmaya çalışarak ona daha sıkı sarıldım. Sessiz kaldım, kendini toparlamasını, kıskançlığını ve öfkesini geride bırakmasını bekledim. "Benden bu kadar. Bu kuzene neden ihtiyacın var?"

"Wyatt. Benim de onun eve dönmesine ihtiyacım var," dedim kulağına nazıkçe. "Bu kadının onun geri dönmesini sağlayacağını sana düşündüren ne?"

"Finnegan kardeşlerin Chicago'da bir kuzenleri olduğunu biliyorum çünkü onu hatırlıyorum. Ben küçükken, siz İtalya'ya gittikten bir süre sonra, haftalık gönüllü zamanımızda O.S. merkezinde küçük bir kızla tanıştım. O da oradaydı, pasta yüzünden tartışmıştık ve bu babamın dikkatini çekmiş ve daha sonra bunu tüm aileye anlatmıştı. Babam kardeşimle ve benimle dalga geçtiği için yaşıyordu."

"Pasta üzerine yapılan bir tartışma nasıl dikkat çekmeye değer olabilir?"

"Benim tepkim. Şok olmuştum ve ona nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Büyük Ethan aptal bir kızla sözlü münakaşaya girmiş. Neal amcam

hikayeyi duyunca, evlenmem gereken kadın tipinin bu olduğunu söyledi. Wyatt onun kim olduğunu hatırlayacak, ya da ben bilmesini sağlayacağım. Biz Boston gitmek ve Finnegan kardeşler ile dışarı . Kız sihirli bir şekilde ölecek, ben yaralanacağım, Wyatt'ın aklı başına gelecek ve kim olduğunu hatırlayacak ve ailemize bulaşmaya cüret ettikleri için onları kendi elleriyle öldürecek. Bunun suçluluğu onu biraz alçaltacak. Kendimi ondan ve aptal kardeşlerden kurtarır ve kardeşimi geri kazanırım."

"Birincisi, Neal amcan benim favorim değil," diye homurdandı. "Bu kız neden hapiste?"

"Kız kardeşi ya da üvey kız kardeşi, birisinin sakat kalmasına neden olan alkollü araç kullanma kazasını onun üzerine yıktı, bu yüzden ağırlaştırılmış saldırı. Ve ölümcül bir silahla saldırı."

"Ne zamandır hapiste?"

O zamanlar okuduğum makaleyi düşündüm. "Şimdiye kadar 12 yıllık cezasının altı yılını doldurmuş olmalıydı."

"Altı yıl mı? Yani sadece aptal değil, zayıf da." Kıs kıs güldü ve başını salladı. "İşlemediği bir suç yüzünden hapiste çürüyecek mi? Ben işlediğim suçlar için bile hapiste kalmayacağım."

"Aptal ve zayıf insanlar manipüle edilmesi en kolay olanlardır," dedim ve o da başıyla onayladı. "Her ne kadar zayıf olsa da geçmişimiz zaten var. İnsanlar geleceğin Bayan Callahan'ını eve getirmemi bekliyor..."

"Bayan Callahan olarak bir hapishane sürtüğü mü? Annenle baban gerçekten ölmüş olsalar mezarlarında dönerlerdi." Güldü, artık kıskanmıyordu. Haklıydı. Bu kadar zayıf bir kadın asla Bayan Callahan olamazdı.

"*La mia anima, mia amore, Sono innamorato di te. Sei tutto per me. Sei il mio universe. Siamo fatti l'uno per l'altra. Voglio soltanto te. Sei la regina del mio cuore. Solo tu mi capisci. Io sono tuo. tu sei la vera signora Callahan,* (Ruhum, aşkım, sana aşığım. Sen benim her şeyimsin. Sen benim evrenimsin. için yaratılmışsınız. Sadece seni istiyorum. Sen kalbimin kraliçesisin. Beni sadece sen anlarsın. Ben seninim. Sen gerçek Bayan Callahan'sın.)," diye hatırlattım ona yaklaşırken. Şarap, vanilya ve gül gibi kokuyordu.

"*Avrei potuto usare quelle dolci labbra tra le mie cosce prima,* (Uyluklarımın arasındaki o tatlı dudakları daha önce kullanabilirdim.)" diye fısıldadı, dudaklarına yaklaşıp.

"*La notte è giovane.* (Gece gençtir.)." Omzunu öptüm. "*Lavora prima, poi gioca.* (Önce çalış, sonra oyna.)"

"Peki." Elindeki konuya odaklandı. "Bu hapisane kuşu... Onu kullanıyorsun." "Hepsi hala benim zayıf, küçük bir çocuk olduğumu düşünüyor."

ebeveynlerinin mirası. Neden böyle düşünmeye devam etmelerine izin vermeyelim? Evlenmek için o kadar çaresiz olduğumu düşünecekler ki aceleyle onu bir bataktaneden seçtiğimi sanacaklar. Ona nasıl aşık olduğumu anlatacağım. Dokuz yaşında bir çocuk aşık olabilir mi?"

"Özel bir durum olabilirsin. Zavallı kızın ciddi güven sorunları olacak. Onu gerçekten sevdiğinize inandırmanız gerekecek."

Bunun üzerine homurdandım.

"Bu normal insanlar için neye benziyor?"

Kıkırdadı ve odanın etrafını işaret etti. "Bu... şu anda benimle yaptığın her şey."

"Onu bağlamama izin vereceğinden şüpheliyim."

"Hayır, seni pislik... Sen başlamadan önce ne oldu-"

"Seninle oynamak mı?" Sırıttım.

Sarılmamı bırakıp kendi başına oturmak için hamle yaptı ama ben onu tuttum. "Tatlılık. Saçımı yıkaman, alnını alnıma koyman... İşte bunlar normal insanların aşk olarak gördüğü şeyler."

"Beni 'normale' indirgemene mi yoksa artık kıskanç görünmemene mi sinirlenmeliyim?"

Yüzündeki kocaman gülümsemeyi görebiliyordum. "Artık kıskanmıyorum çünkü o seni duvara toslatacak. Yanı başına yapışmış bir geyik yavrusu gibi olacak. İlk başta sevimli ama tamamen sinir bozucu. Seni kötü gösterdiği an, onu henüz öldüremeyeceğini sana hatırlatan kişi ben olacağım."

Onun ukalalığı karşısında çenemi kırdım. "Hapisten kaçmak ve intikam almak için acımasızca fırsat kolluyor olabilir. İkimizi de şaşırtabilir."

"Peki. Eğer yanılıyorsam, bir kez olsun şikayet etmeyeceğim ve seni körü körüne destekleyeceğim." İmkansız ama tamam. "Peki ya haklıysan?"

"Onu istediğim zaman ve istediğim şekilde öldürebilirim."

"Anlaştık." Elimini vücudunun önünde uzattım o da sıktı. Her iki şekilde de benim için fark etmezdi.

"Adı ne?"

Bir an düşündüm. "Sanırım Ivy."

Yine güldü. "Batman'in kötü adamı gibi mi? Takma adı ne olacak? Zehirli Sarmaşık mı?"

"Bir lakap alacak kadar uzun yaşayacak mı?" Nasıl olacağını anlamadım. Amacım onu kullanmaktı.

"Öncelikle Finnegan kardeşleri kışkırtmaya devam etmelisin. Onu şimdi getirip onları öldüremezsın. Wyatt'ın tepki vermesini sağlayacak kadar büyük bir tehdit değiller. Yani o senin yanında olacak-"

"Mümkün olduğunca kısa bir süre için. Ben kardeşleri çıkarmaya hazır olana kadar hapishanede oturacak. Wyatt'ın stajının bitmesine daha birkaç ay var. 28^{inci} doğum günümde yaparız. O zaman daha çaresiz görüneceğim. Umarım bir ya da iki ay içinde bu işi bitirebilirim." İhtiyacım olan son şey lanet olası kolumda bir Klarissa daha olmasıydı.

Biraz şaşırmış görünüyordu ki bu tuhaftı; yaptığım hiçbir şey onu gerçekten şaşırtmıyordu. "Hapishaneden bir kadın çıkarmak, onu nişanlanmış gibi göstermek ve sonra kız kardeşin Chicago'da sağ kolunu öldürürken Boston'da onu ve ailesini öldürmek ve sonra bir ya da iki ay içinde başka bir kadın ve çocuğun olduğunu ortaya çıkarmak mı istiyorsun? Bu saçmalığa kim inanır?"

"Zaten olmuş bitmişse, inanmalarının bir önemi var mı?" diye sordum ve o da başının arkasına uzanıp saçlarımı okşadı. Başını arkaya eğerek "Sen delisin" dedi.

"Delilikte bana katıl o zaman."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve geriye dönerek beni öptü. Bu çılgın planın diğer nedeni ise söylememe gerek olmayan bir şeydi... Onu şimdiden yanımda istiyordum.

Bir yıl daha, diye düşündüm ağzının tadının tadını çıkarırken. Ayrılırken boynundan aşağıya, göğüslerinin arasındaki boşluğa öpücükler kondurdum ve onu sırtüstü yatırıp bacaklarını yukarı kaldırarak omuzlarıma yasladım.

"Dudaklarımı istediğini nerede söylemiştin?"

O cevap vermeden önce yüzümü kalçalarının arasına getirdim ve sakallı yanağımın yumuşak tenini okşamasına izin verdim. Amının kıvrımlarını aralayarak dilimin bu kez onu çılgına çevirmesine izin verdim.

CHAPTER 15

"Bir İtalyan atasözü der ki, erkeklerde her ölümcül günah küçüktür; kadınlarda ise her küçük günah ölümcüldür."

~George Augustus Henry Sala

OceanofPDF.com

Calliope - YAŞ 26
Chicago, Illinois
15 Ağustos Salı

Ona öyle dediğimi söylememek için kendimi zor tutuyordum ama ekrana bakarken yüzünde beliren dehşet ifadesi çok komikti.

"Onu nasıl öldürmek istiyorsun?" diye sordu sonunda, bahsimizi hatırlayarak. "Hayal edebilmek ve onu öldürme isteğini yatıştırmak için mi soruyorsun?"

kendin mi?" Su ısıtıcısı mısırimdan bir ısırık aldım.

"Aynen öyle," diye mırıldandı, gözlerini ekrandan ayıramıyordu. "Nasıl oluyor da Klarissa'dan daha kötü olabiliyor? Nasıl?"

Denedim, gerçekten denedim ama kendimi daha fazla tutamadım ve güldüm. O kadar çok güldüm ki dökülmesin diye şarabımı yere bırakmak zorunda kaldım. Bana ters ters , hiç eğlenmemiştii. "Ne? Bence çok tatlı."

"O lanet bir amcık! Buna nasıl bu kadar aşıkmişim gibi davranabilirim ki?" Ekranda şu anda düz bir cekete benzeyen bir şeyle taşınmakta olan kadını işaret etti. Kadın kanlı cinayet çığlıkları atıyordu ve sarı dağınık saçlarıyla eski püskü bir bez bebeğe benziyordu.

"Şimdi sakın ," dedim geniş bir sırıtışla, "biraz sabun ve su, güzel bir ütü ve yerel Miss Illinois Tatlı Mısır Festivali'nde üçüncü olmuş gibi görünecek." Şarabımdan bir yudum alarak gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Görünüşünü siktir et, Calliope. Lanet olası bir dazlak olması umurumda değil-"

"Siyah ve Asyalı kuzenlerin var; bunu önemsemelisin," diye araya girdim, bu noktada beni öldürmeye hazır olduğunu biliyordum.

Derin bir nefes aldı ve bir kez daha beni ikna etmeye çalıştı.

"Onun akıllı olmasına ihtiyacımız var. Bu..." Ekranı işaret etti. "Bu akıllı bir insanın bakışı değil. Dün ona hapisten bedava çıkma kartı teklif ettik ama salak herif ailemize küfretmeye karar verdi."

"Bugün yeni bir gün; bakalım bugün ne söyleyecek," dedim ve ekranı işaret ettim. Bana ters ters baktı ve ben de ona karşılık verdim, bunu görmek istediğimi anlaması için gözlerimi kocaman açtım.

Yanımdaki otel koltuğuna oturmadan önce tekrar iç çekti. Uzaktan kumandayı elime aldım ve dünkü videodan bugüne atladım. İşte

Evelyn küçük ziyaretçi kabininde oturmuş, telefonunda geziniyordu.

"Evelyn'i göndermek iyi bir seçimdi. Dona onu öldürür ve sana tekrar denemeni söylerdi." Önümdeki mısırdan bir ısırık daha alarak kıs kıs güldüm.

"Bunun bir reality şov olmadığını biliyorsun, değil ? Bu bizim hayatımız, değil mi? Gölgelerden çıkmanın anahtarı, her şeyin planlandığı gibi gerçekleşmesidir."

Gözlerimi ekrandan ayırdım ve ona baktım. "Bugün neden bu kadar huzursuzsun? Kahretsin. Evet, aptalın teki. Ama bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk. Hatta ben bundan oldukça emindim. Bitiş çizgisindeyiz Ethan. Tamamen batırsa bile, aramızda kalsın, sence başka bir yol bulamaz mıyız?"

Burnunun kenarını sıktı. "Aptal gibi görünmekten bıktım Calliope. Bu anlaşmayı aileme tuzak kurmak için yaptık ve şimdi kendimizi hapishane kuşlarını evcilleştirmeye çalışırken bulduk. İnsanların onu seçeceğini düşünmesi, büyükannemi onu hapishaneden alması için göndermiş olmam, ailem için düşündüğümde daha büyük bir utanç kaynağı." "Yaşlandıkça huysuzlaşıyorsun," diye takıldım ve ona bir bardak doldurdum şarap.

"Hangi dünyada 27...28 yaşlılıktır?" Bardağı benden aldı.

"Mafya yılları," diye karşılık verdim ve içmeden önce sırtıttı. Ekрана bakarak sandalyeme geri yerleştim.

"Sence bugün ne diyecek?" Bayan Ivy O'Davoren'ı odaya getirmelerini izlerken ona sordum.

"Siyah adamdan ümidi kestiler ve ruhumu teslim etmem için bana bir büyükanne gönderdiler. Böyle bir şey olmayacak. Gardiyan!" diye bağırdı Evelyn'i gördüğü anda, Ethan sadece başını salladı ve içti.

Muhafız ona aldırış etmedi. Elinde bir çay fincanıyla Evelyn'e doğru yürüdü.

Jimmy o güne kadar duyduğum en kibar sesiyle, "Üzgünüm, kremamız yoktu," dedi. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı Bayan Callahan?"

Kendisine Bayan Callahan dendiğini duyan Ivy'nin sarışın kafası dönüp ona baktı. Göz açıp kapayıncaya kadar Evelyn'e doğru hamle yaptı ve yanımdaki camın kırıldığını duydum.

Şimdi elinde kırık camı tutan Ethan'a baktım. Ekрана bakarken çenesi gergin ve gözleri ölümcüldü.

"Az önce büyükanneme saldırmaya mı çalıştı?" Aslında sormuyordu; şaşkınlık içindeydi. Peçeteyi alarak uzandım ve elini temizledim. Neyse ki elini kanayacak kadar kesmemişti.

Cam parçalarını toplarken, "Onu öldüreceğim," dedi.

"İddiayı ben kazandım," diye hatırlattım ona, atıştırmalıklarına geri dönerek. "Bazen çok dramatik oluyorsun."

"Küçümseyici konuşmaya başladın." Sesi ölüm kadar soğuktu. Bir süre onu izledim ve sonra görmezden geldim. Onu seviyordum ama Ethan da tıpkı onun kızı gibiydi... tıpkı benim gibi. Bazen istediğimiz şeyi istediğimiz anda elde edemediğimizde huysuzlaşırdık. Bu anı hem dört gözle bekliyor hem de dehşete düşüyordu. Bu kadar ileri gitmek zorunda kalmak, onunla rol yapmak zorunda kalmak... bundan benden daha çok nefret ediyordu ve her ne kadar bunun bana hissettirdiklerinden çok kendisini ve ailesini nasıl gösterdiğini önemseseydi de bu benim onu daha çok sevmemi ve ona daha çok güvenmemi sağlıyordu.

"Konuşma. Sadece kendini tedbirsiz gösteriyorsun," diye tersledi Evelyn tableti masanın ortasına bırakmadan önce.

Yedim ve ruhunun ikiye bölünmesini izledim. Keşke yakınlaştıracılsaydım de yüzünü net görebilseydim. Gerçekten birinin içinin dışına çıkışını izlemek gibiydi. Bazı ilaçlar olmadan bir insanın başına böyle bir şey geldiğini hiç görmemiştim; ilginçti. "Vay canına... Ailesine gerçekten güvenmiş."

"Çoğu insan için kötü bir seçim değil," diye ekledi Ethan, şimdi biraz daha sakindi. "Ancak, bunu daha önce düşünseydi, kendisi bir araya getirebilirdi."

"Bunu düşünmek istemedi. İhanete uğramaktansa çürümeyi tercih ederdi," dedim ondan tiksinierek. "İlk başta eğlenceliydi, cesareti, kavgası, ama şimdi ne kadar kırılmış küçük bir köpek yavrusu olduğunu görüyorum. Artık ilgilenmiyorum."

"Yavru köpeklerden bahsetmişken," dedi dikkatimi çekerek, "Gigi'yi iki tane mi aldınız?"

Mutlu bir şekilde başımı salladım. "Çok tatlılar, değil mi? Onunla aynı gözlere sahipler. Ona onları bulduğumu ama melezlediğimi söyledim."

"Neden?"

"Yani, ona benzeyen yaşayan bir şey biliyor."

Kaşlarını çattı. "Zorbalığa uğrayacağından korktun ve ona yumuşak bir top atıp kendini iyi hissetmesini sağlamanın en iyisi olduğuna mı karar verdin?"

Ona bakmak için sandalyemde tamamen döndüm. ", şu anda ebeveynlik tartışması mı yapmak üzereyiz?"

"Benimle konuşmalıydın-"

"Kızımıza yavru köpekler aldım çünkü onun evcil hayvan sahibi olmasını çok istiyordum. Bir çocuğa disiplin ve sorumluluk öğretmek için iyi bir yoldur. Ayrıca, bu evcil hayvanlar sevimli küçük tüylü yavrular olarak kalmayacaklar; Alaska orman kurtlarından daha büyük ve daha güçlü olacaklar. Bir Alaska orman kurdunun bir insana neler yapabileceğini gördünüz mü? Hiç hoş değil. Onlar nasıl kontrol edeceğini öğreneceği silahlar. Ben, anne kalbimin iyiliğinden dolayı, kızımız için küçük bir hediye olarak göz renklerini ekledim. Şimdi bu kavgayı nereden başlatmak istiyorsun?" Şarabımı bırakarak ona sordum.

"En azından sen bitirmeden önce kavgayı yapmamıza izin ver."

Gülümsedim. "Ya da kavgayı tamamen atlayabiliriz ve sen de benimle aynı fikirde olabilirsin."

"Hayal kurmaya devam et," diye yanıtladı. "Yine de en azından bana önceden söyle. Orada olmamam, neler olup bittiğini bilmek istemediğim anlamına gelmez."

"Evet, patron."

Bana bir bakış attı ama ekrandaki ses tarafından kesildi. *"Yedi yıl önce sana intikamın sınır tanımadığını ve son kullanma tarihi olmadığını söylemiştim. Buna hâlâ inanıyorum. O yüzden önünü kolla, çok yakında dışarıda olacağım."*

"Görünüşe göre içeride." Başımı salladım ve yayını kapattım.

"Öyle görünüyor," dedi ve bir mesaj gönderdi. "Hapishanede şimdilik ona göz kulak olacak adamlarım var ve dışarı çıktığında Nari onu iyileştirebilir, tercihen yerel Miss Illinois Tatlı Mısır Festivali'nde üçüncü olan kişiden daha iyi."

Buna yine güldüm. "Yapması gereken işlerle birlikte onu büyük ihtimalle doğum gününe kadar göremeyeceksin."

"Kalbim çok kırıldı," diye mırıldandı ve bir mesaj daha gönderdi.

"Şimdi her şey sana bağlı," dedim dikkatini çekerek. "Ona aşık olduğuna ya da onu her zaman sevdiğine onları gerçekten inandırmalısın. Buna ne kadar çok inanırlarsa, bizim için o kadar iyi olur."

"Eğer çok konuşmazsa. Onun yüzünü seninkiyle değiştiririm," dedi sanki az önce ona karşı nasıl davranamayacağından şikayet etmiyormuş gibi umursamazca.

"Peki ya Klarissa?"

"Gelecek Pazartesi'yi görecektir kadar yaşamayacak, yemin ederim, özellikle de geçtiği çizgiden sonra," diye yanıtladı yumruğunu sıkarak.

"Benim ilgilenmemi istemediğine emin misin? Bu yeni nişanlını korkutup kaçırabilir."

Gözleri sertti ve doğrudan benimle konuşurken tüm espriler kaybolmuştu. "Bunun için kendini alçaltma. Bu benim dikkatsizliğimdi. Birbirimize ateş etmeye başlamadan önce senin de benim de kaldırabileceğimiz bir utanç var."

Elimdeki çay kâsesini orta sehpanın üzerine bıraktım. "Bildiğinize sevindim. Eğer halledilmezse-"

"Bana güvenmiyor musun?"

"Peki, tamam. Boston'a giden uçağıma yetişmeden önce duş alacağım." Sandalyeden kalkarken gerindim ve sırtımı kırdım. "Geri dönmelisin."

Başını salladı, ayağa kalktı ve ceketini alarak kapıya doğru yürümeye başladı. Şimdiden plan yapmaya başladığını söyleyebilirdim. Bana dönüp bakmadı ki bu biraz rahatsız ediciydi.

Eli kapı koluna uzandığında ona "Ethan," diye seslendim. Durakladı, kafası karışmış bir halde bana baktı. "*Vieni qui e baciarmi*. (Buraya gel ve beni öp.)"

Kaşları kalktı ama itiraz etmedi. Bana doğru geldi ve beni öperken siyah saçlarını tutarak uzandım ve her zamanki gibi elleri kıcıma doğru kayarak onu kavradı. Ayrıldığımızda eli hala oradaydı. Ateşli gözlerle bana baktı ve gömleğimin ilk düğmesini açmak için uzandı.

"Yetişmem gereken bir uçak var," dedim ona.

"Sana yeni bir tane alacağım. *Ti voglio* (Seni istiyorum.)" dedi bana. Tereddüt ettim ama bir şans daha bulmamızın uzun zaman alabileceğini fark ettim.

Elini tutarak onu yatak odasına doğru götürdüm. O uçuşu kesinlikle özlüyordum.

20 Ağustos Pazar

Gökyüzünün siyah dumanla dolmasını izlerken, onların çığlıklarını dinlerken ve güvenlik için koşmalarını izlerken, kendimi milyonuncu kez bipolar olup olmadığını merak ederken buldum. Tüm testler hayır diyordu, ancak bir uçtan diğerine geçiş kolaylığım beni sık sık şaşırtıyordu. Büyükbabama bunun da tuhaf olup olmadığını sorduğumda bana sadece güldü.

"Calliope, sen bir İtalyan kadınısın, aşırılıklar hepinizin tek ortak dilidir" dedi.

Sorduğumda çok eğlenmişti. O zamanlar sadece on iki yaşındaydım, ama gerçekten de bana İtalyan kadınlarının nasıl deli olduğuna dair bir ders vereceğini düşünmüştüm. Bunun yerine bana ne kadar zeki olursam olayım, ne kadar iyi plan yaparsam yapayım ya da ne kadar güçlü olursam olayım duygularımı asla dizginleyemeyeceğimi söyledi. Bu benim DNA'mda yoktu. Dramatik davrandığını düşündüm ve onu görmezden geldim. Son birkaç yıldır onun haklı olduğunu, kesinlikle yüzde yüz haklı olduğunu fark etmiştim, bu yüzden artık içimdeki mantıksız parçayı ikna etmeye çalışmıyordum.

"YARDIM!"

"BİRİ YARDIM ÇAĞIRSIN!" "911'İ

ARAYIN!"

Benimle birlikte kaldırımda yürüyen insanlar, caddenin karşısındaki kilisenin yanışını izlerken paniğe kapıldılar. Anahtarlığımdaki düğmeye tekrar bastım.

BOOM!

"AMAN TANRIM!"

"Bu bir terör saldırısı mı?"

"Nereden geliyor bu?" diye sordular, ben de utanmış gibi elimle ağzımı kapatarak arkalarında durdum. Daha fazla insan tökezleyerek, kendilerine ve birbirlerine takılarak dışarı çıktı. Donatella'nın fino köpeği Tobias tarafından sürüklenerek dışarı çıkarıldığını fark ettim. Koyu renk saçları başının etrafında uçuşuyordu. Kaşlarımı çattım. Çok onursuz görünüyordu. Acil bir durum olduğunu anlıyordum ama yine de toplum içinde biraz edepli olması gerekirdi, değil mi?

Ethan nerede? Che cazzo è? (bu da ne böyle?) diye düşündüm, sanki bir prensesmiş gibi hapishane kuşunu taşıyarak dışarı çıkışını izlerken. Benimle birlikte kaldırımda yürüyen insanlar onu Range Rover'a bindirirken fotoğraf ve video çektikçe sinirim daha da arttı.

"ETHAN!" Toby'nin kollarında çırpınan Dona, Toby onu kucağına alıp omzuna atana kadar çığlık attı ve görünüşe göre hepsinin içlerindeki 1990'ların Disney prensine kanallıze olmalarını umursamıyor gibiydi.

"NANA! ETHAN! NANA!" diye bağırarak binayı işaret etti.

Kapıyı çarptı, içeri girip kahraman olmak için dönmeye başlamıştı bile. Neyse ki Greyson, kolları son derece yanmış olan Evelyn'e tutunarak dışarı çıktı.

Kendime not: Bu aileye katıldığımda, bir yangın hayatta kalma planım olsun.

Ambulans çoktan gelmişti ve Ethan, Bayan Callahan ambulansa bindirilirken başında nöbet tutuyordu. Ona bakarken sersemlemiş görünüyordu. Kapılar kapandığında kendini toparlamış gibiydi ve gözlerini kırıştırarak başka tarafa baktı. Belki tesadüftü, belki de benim kaderimdi, ama gözleri benimkilerle kilitlendi... ve görünüşümdeki değişikliklere rağmen beni tanıyabiliyordu. Başını sorgular gibi yana eğdi, sanki inanamıyormuş gibi.

Başımı salladım. *Evet, bendim. Kiliseni bombaladım.*

Burnu alevlendi ve yumruğu sıkıldı.

Başım belada gibi görünüyordu.

"Efendim!" Greyson ona doğru koştu.

Ethan'ın ona ne sorduğunu duymadım ama gözlerini benden kaçırmadı. Ben de yavaşça, "Karakterini bozma patron. Adamların izliyor ve dinliyor."

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım ve telefonumu çıkarıp aramaya başladım. "911 acil durumunuz nedir?"

"Aziz Peter Katedrali'nin önündeyim, çok fazla yaralı var, burada insanlara ihtiyacımız var!" Caddede yürürken telefona hıçkırı hıçkırı ağladım.

"Sakin olun hanımefendi, yardım yolda."

"Lütfen acele edin! Aman Tanrım!" Ethan'ın Range Rover'ı önümdeki köşeyi dönerken burnumu çektim ve köşede durdum. Direkt olarak sarı saçları kir ve kanla kaplı Ivy'ye baktım ama onlar hızla geçerken kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kaç kişi olduğunu görebiliyor musun-"

Telefonu kapattım ve telefonumu caddeye düşürdüm, o da oluktan aşağı kaydı. Tesadüfen karşıdan karşıya geçerken kamera için endişelenmeye bile gerek duymadım. Chicago'da sevdiğim bir şey de şehir yönetiminin ne kadar verimsiz olduğuydu; o kamera geçen haftadan beri çalışmıyordu. Eminim şimdi tamir edeceklerdir.

Ethan - YAŞ 28

Chicago, Illinois

20 Ağustos Pazar

Aklını kaçırmıştı.

Ya öyleydi ya da bana ihanet etti ama öyle olsaydı bu kadar açık bir şekilde yapmazdı, başarısız da olmazdı.

Belli ki aklını kaçırmış. İki saatten fazla aradım ve mesaj attım. Bu da onu bulup öldürmenin ve onunla konuşmanın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyordu. Gerçi onu öldürmek şu anda çok mümkün görünüyordu.

Calliope sen- Düşüncelerim telefonuma gelen tek bir mesajla bölündü.

"Morg 3"

Hayatım yanarken bir şekilde uyuklamayı başaran Ivy'ye baktım. Bir parçam onun da o lanet olası patlamada ölmesini diliyordu... aslında herkesin. Lanet olası herkesle işim bitmişti.

Sandalyemden kalkarak odadan dışarı çıktım ve Greyson bana bakarak ne yöne gideceğimi bekledi. Tobias hala burada değildi, büyük ihtimalle Donatella ile birlikteydi.

"Kimseyi içeri almayın. Halletmem gereken bir şey var," diye emrettim ve asansörlere doğru yürüdüm. Korumalar benim için düğmeye bastı ve tek başıma bindim. O katta inmeden önce ikinci kata kadar indim. Etrafıma bakındığımda lanet merdivenleri buldum, herkes beni fark edemeyecek kadar cesetlerin hücumuyla meşguldü. Beyaz merdivenlerden aşağı indim ve ezici dezenfektan kokusunun saldırısına uğradım. Kimse yoktu, bunun nedeni tüm adli tabiplerin lanet olası kurbanlarını toplamak için benim lanet olası kiliseme çağırılmış olması olmalıydı.

"Zor bir gün mü?" diye sordu, kapının tam karşısında, torbalanmış bir cesedin önünde otururken. Dar kesim siyah bir takım elbise giymişti, altında dantelli bir sütyen vardı, kolye olarak taktığı, biri diğerini ısırarak büyük elmas işlemeli timsahlar olmasa normalde onu daha da öne çıkarırdı. Siyah topuklu ayakkabılarıyla uyumluydular. Daha önceki gibi kılık da değiştirmemişti.

Kafam karışmıştı ama şu anda görünüşünün bir önemi yoktu. "Kilisemi bombaladın."

"Evet, günah keçilerimi yakaladın mı?" diye sordu, lakayt bir şekilde sandalyeden kalktı ve ellerini ceplerine yerleştirdi.

Şimdi de onun yaptığı gösteriden rahatsız olmuştum.

"Kilisemi bombaladın, Calliope!" Anlamamış gibi görüldüğü için onu tersledim. "Ben ve ailem hâlâ içerideyken lanet olası kilisemi bombaladın."

"Üçüncü kez söylüyorum, evet söyledim." "Ben açıklamadan önce sen açıkla-"

"Ne yapmadan önce?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. "Boğazımdan mı tutacaksın? Üzgünüm, bugün sapıkça oyunlar için vaktim yok."

"Bu bir oyun değil!" Bağırđım. "Senin içine ne girdi böyle?" "Ben mi?" diye sordu, kendini göstererek.

"Başka kiminle konuşuyor olabilirim ki-"

"Bana bir daha küfredersen, topuklu ayakkabılarımı boğazına sokarım, orospu çocuğı!" Bana bağırılmaya cüret etti. Büyükannemin yerleştirdiğı bir bomba yüzünden acı çekmesini izlemek zorunda kalan ben. Ben!

"Lanet olası aklını kaçırmışsın!" Boynunu kırmak istedim. "Büyükannem senin yüzünden ameliyatta!"

"Ne istiyorsun?"

Bu sefer boğazını tuttum ve onu cesedin hemen yanındaki levhanın üzerine yatırdım. "Kimse aileme zarar veremez-"

"Sen hariç mi?" Parmaklarını gözlerime soktu ve karnıma bir tekme attı. Bileğimi yana çevirip boğazını sıktığım elimi bırakmaya zorlamadan önce acıyı sadece kısa bir süre hissettim. Bir silah çıkarmadan önce beni sandalyeye doğru sertçe tekmeledi.

"Bu da ne...ah..." Boynuma ateş ederken homurdandım. Yukarı uzanarak bir iğne çıkardım. Onu öldürme konusunda daha önce ciddi değildiysem bile şimdi çok ciddiydim. "Beni vurdun."

"Teknik olarak evet, ama bu sakinleştirici bir madde, lanet olası bir mermi değil." Ceketinin tozunu aldı. Öfkem artık sadece sıkıcı bir sıkıntıya dönüşmüştü. Önümde diz çöktü ve bana baktı. "Etkisini gösteriyor, değil mi?"

Burnumun kemerini sıktım. Sakin bir ona "Vücudum sakın olabilir ama yine de seni öldürmek istiyorum" dedim.

"Bir saniye bekle; o da kaybolacak." Dik durdu. "Öfkeliyken seninle konuşamam."

"Başlamak için beni öfkeliendirmemeye ne dersin?" "Bir yıl önce sana büyükannemden bahsetmek için aradığım zamanı hatırlıyor musun? Sen O yaşlı cadıdan hoşlanıyordun ama bana sorgulamayacak kadar güveniyordun. O Ethan'a geri dönebilir misin?"

"Calliope'a geri döner dönmez beni arayacak ve yapmadan önce ne haltlar karıştırdığını söyleyecek."

"Denedim," dedi ve sonunda ona baktım. "Aradım. Cevap vermedin. Hatta dün evinizdeydim ama fark etmediniz. Evindeydim."

küçük hapishane kuşunuzla çok büyüldünüz. Ne güzel bir sesi var. İlginç çekmek için yalvarmam mı gerekiyor? Ben çocuk değilim, Ethan. Sen işle meşgulsün diye ben de senin işini bitirmeni bekleyecek değilim."

Sandalyeden kalkarak ona baktım. "Ailemin hayatı söz konusu olduğunda beklersin amına koyayım."

SLAP.

Sırtına tokat atmamak için elimi yumruk yaparak burnumdan nefes verdim.

"Giovanna ve ben senin aileniz. Yoksa unuttun mu?"

Bakışlarını tuttum, konuşamıyordum. İşte bu kadar kızgındım; artık kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Sana olan sevgimin ailenin geri kalanını da kapsadığını mı düşünüyorsun? Umarım değildir, çünkü bu senin açısından yanlış bir hesaplama olur. Onları tanımıyorum. Onlar da beni tanımıyor. Senin onlara ihtiyacın var ve benim de sana ihtiyacım olduğu için onları korumana yardım ediyorum. Ama iş sana ya da kızımıza gelirse eyaleti bombalarım. Büyükannen yaralandı. O ölmedi..."

"Ölebilirdi-"

"Il Triste Mietitore onu şimdilik bağışladı, huzur içinde kalsın." Üzerime Papa gibi haç işareti yaptı, kendisinden başka hiçbir yolu kabul etmediğinde yaptığı bir şeydi bu. "Bu arada, bu takım elbiseyi öldürmüyor muyum? Neredeyse panikliyordum çünkü üzerine kan bulaştığını sandım. Valentino onu son gördüğümünden beri hâlâ biraz sarsılmış durumda, o yüzden bu kadar çabuk yenisini yapabileceğinden şüpheliyim. Neyse ki böyle bir felaketten kaçınıldı."

Ona bakarken kaşlarımın seğirdiğini hissettim. Bazen unutuyordum... Sesindeki tatlılık, gözlerindeki nezaket, yüzündeki masumiyet hep yalandı. Etrafındaki herkesin onun ne kadar tehlikeli olduğunu unutmasını sağlardı, böylece saldırdığında, iki kat daha acımasız olurdu. Annem soğuktu. İnsanları kol mesafesinde tutardı, ayakkabılarını kirletmeden sizi parçalayabileceği kadar uzakta. Calliope ise tam tersiydi. Sizi kendine çeker, sarılır, iki yanağınızdan öper ve sonra boğazınızı keserdi.

Derin bir nefes alarak tekrar konuştum. "Başımıza bir kilise yıkmaya karar vermenizin sebebi ne olabilir?"

"Ortaya attığım günah keçileri... bir katliam planlıyorlardı. Sadece onlar değil, Callahan ailesini gasp etmeye hazır birkaç kişi daha var. Bu

"*Godfather* gibi olacaktı."

"Basit bir not, kağıt bulamadıysanız lanet olası bir duman işareti ve ben-"

"Bütün bunların, Ivy'nin, Klarissa'nın amacı, tek bir taşla bütün lanet kuşları öldürebilmektir. Bu hainleri durdurmazsanız, daha fazlası denemeye devam edecektir!"

"Bugün kaybettim, Calliope! Kimse senin yaptığını bilmiyor! Lanet olası büyükannesini bile koruyamayan bir orospu çocuğuymuşum gibi görünüyor! Beni zaten olduğumdan daha büyük bir aptal haline getirdin! Benim için kavga eden sürtükler var, erkek ve kız kardeşim raydan çıkıyor, senin bu saçmalıklarına ihtiyacım yok."

"Seni nankör küçük... Bugün seni bir kahramana dönüştürdüm!" diye bana bağırdı. Ellerini kaldırdı, pençeleriyle yüzümü parçalayacakmış gibi dişlerini sıkı.

"Bunun neresi kahramanlık?"

"Herkes senin güzel nişanlını dışarı taşıdığını ve sonra büyükanneni almak için geri döndüğünü gördü! Dışarı çıkıp dolaştığında ne olacağını sanıyorsun? Sana ihanet eden bu kadar çok orospu çocuğunun olmasının nedeni, sana neden ihtiyaç duyduklarını unutmuş olmaları! Gücün başkasının elinde olmasının daha kötü olabileceğini unuttular! Onlara hatırlattım! Finnegan kardeşler canavar gibi görünecek."

"En büyük canavar kazanır-"

"Hayır. En çok sevilen canavar kazanır," diye devam etti, bana kızma cüretini. "Herkes şunu hatırlamalı ki, modern çağda yaşıyor olabiliriz ama insanlar hâlâ ve her zaman vahşiler! Sizden korkmaları ama yine de sizi sevmeleri gerekiyor. Sizin ve lanet ailenizin onları unutmadığını hissetmeye ihtiyaçları var. Kilise, tıpkı onların ailesine yaptığı gibi sizin ailenizin üzerine de çöktü. Artık hepiniz aynı taraftasınız. Bunu görmelerine izin verin."

Onunla mantık yürütmek mümkün değildi. Hem de hiç.

"Güzel kapak," diye fısıldadım ona, ifadesiz yüzünü tuttu. "Çoğunun doğru olduğuna eminim, bu yüzden kulağa çok mantıklı geliyor. Ama içten içe bunu öfkeyle yaptığından da eminim. Dün seni görmezden geldim-"

"Lütfen, ben o kadar önemsiz değilim."

"Sen tam olarak o kadar küçüksün." Onu herkesten daha iyi tanıyordum. "Herkesin Ivy'nin etrafında toplandığını, onu alkışladığını, tebrik ettiğini ve ona Bayan Callahan diye hitap ettiğini gördünüz. Yerel Miss Illinois Tatlı Mısır Festivali'nde üçüncülüğe benzediğini söylediğin bir kadın herkesin dikkatini çekti ve

Şehvet... hatta benimkini bile. Klarissa gibi görünmüyordu ve bu seni kızdırdı. Öfkenle bizi havaya uçurdun ve akıllı olduğun için başka türlü görünmesi için ne söyleyeceğini biliyorsun. Başka bir adamla konuşuyor olsaydın, eminim ilk bahanen yeterli olurdu, ama ben onlar gibi değilim. Burada durup sanki siz çizgiyi aşmamışsınız gibi davranmayacağım."

Bir adım öne çıktı, gri gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Öldür beni o zaman."

"Şu anda beni zorlama Calliope-"

"Şu anda bana saçmalama Ethan. Yapamazsın ve yapmayacaksın çünkü beni seviyorsun ve bunun bir sınırı yok. Ve haklı olsan bile, ilk mazeretim fazlasıyla yeterli. Ama hey, majesteleri konuştu." Bana alaycı bir selam verdi, hatta orta parmağını yüzüme doğru kaldırmadan önce elini lanet bir kraliçe gibi salladı. "Bu yüzden senin hayali saçmalık çizginden geri adım atacağım ve kendime senden hak ettiğim bir tatil vereceğim. Zaten senin kıcını kurtarmaktan bıktım."

Gözlerini devirdi ve benden uzaklaşmaya başladı ve nedense bu beni söylediği diğer her şeyden daha çok kızdırdı. Tatile mi çıkıyordu? Kıcımı mı kurtarıyordu?

Beni kızdırmak mı istiyor? Güzel. Ben de aynısını yapabilirim.

"Bugün Ivy ile evleneceğim." Çift kapının önünde dondu kaldı. Geri dönüp suratıma bir tekme atmasını bekledim.

"*Evviva gli sposi*, (Çok yaşa gelin ve damat)" onun yerine giderken verdiği tek yanıtı.

Bir kadın beni kızdırmakta nasıl bu kadar iyi olabilirdi? Ivy ve Klarissa beni sinirlendirdi ama Calliope kanımı kaynattı. Ne oluyor lan?

Nasıl olur da beni ve kız kardeşimi neredeyse öldürür, büyükannemi diri diri yakar ve beni lanet olası bir pislik gibi hissettirir? Ben yanlış bir şey yapmadım!

O eski İtalyan atasözünü şimdi anlıyordum: *İtalyan kanı taşıyan bir kadının gücünü asla küçümseme.*

CHAPTER 16

"Yalanlar bağlılık gerektirir."

~Veronica Roth

OceanofPDF.com

Ethan - YAŞ 28
Chicago, Illinois
20 Ağustos Pazar

"Sen de beni öldürecek misin?" Ivy fısıldadı.

"Şu anda pek akıllıca bir soru değil." Ne kadar akılsızca olduğunun farkında değildi, çünkü kadınlardan bıkmıştı. İrlandalı, İtalyan, bu noktada umurunda bile değildi. Hepsi beni deli ediyordu. Neden insanlar gerçekten metres arıyorlardı? Bir kadın yeterince sinir bozucuydu, bir de hiç umursamadığım başka bir kadın.

İç çekerek dikkatimi ona vermeye çalıştım. Yine çıldırmasını bekliyordum ama onun yerine orada öylece yatıyor, o büyük mavi geyik gözleriyle bana bakıyordu, zayıf ve acınası bir halde. Calliope onu görseydi ne derdi ya da ne yapardı diye merak ettim.

"Yaptığın plan için bana ihtiyacın olmasaydı, Klarissa ile evlenirdin. Kazanmayı çok istiyorsun, bu yüzden planına sadık kalmayı ve onu öldürtmeyi tercih ediyorsun... Peki ya ben? Planın için yararlı olmadığımı ne olacak? Oyun planın için başka bir kadına ihtiyacın olursa ne olacak? Sonunda ölecek miyim?" Neredeyse sandalyemden düşüyordum.

O haklıydı. Yüzde yüz haklıydı. Hissedebiliyor muydu? Boynunda asılı duran baltayı, kafasını koparmaya hazır olduğunu? Calliope bıçakları severdi; onu bu şekilde öldürmüş olabilirdi.

"Neal amcanın karısını öldürdüğünü duydum..."

Amcam Neal ve eski karısının hikâyesini anlatarak sözünü kestim. Ama yine de bana inanmıyormuş gibi baktı. Korkmuştu. Korkusu, kararlılık ve güven eksikliği beni iğrendiriyordu. Daha da kötüsü, Calliope'yi görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. Elimde olmadan onları karşılaştırdım ve her yönden eksikti. Ivy ona verdiğimiz değerden daha zekiydi, bu yüzden gerçeği hissedebiliyor ama yine de farklı bir şey ummak istiyordu. Bu konuşmayı Calliope ile asla yapamazdım. O benim yanımda kendinden asla şüphe etmezdi. Calliope'a göre birlikte olmamız ilahi bir takdirdi. Yarın uyanıp onu istemediğimi söylesem bile, beni öldüresiye dövmeye çalışır ve sonra kendi istediği gibi görene kadar zincire vururdu. Şüpheye ya da bunun gibi aptalca konuşmalara yer yoktu. Calliope çok bölgeciydi, ama de öyleydim ve büyük olasılıkla

roller tersine dönseydi onun yaptığı her şeyi yapardı. Bu durumda bile şüpheye ya da bunun gibi aptalca konuşmalara yer yoktu.

"Tamam, ama-"

"Aması yok." Tanrım, dizlerimin üzerine çöküp onu övmek zorunda mıyım? Nasıl bir gün geçirdiğimi bilmiyor muydu? Bu saçmalığı yapacak ne zamanım ne de enerjim vardı. İç çekerek ona istediğini verdim. "Seninle evlendim. Seni seçtim. Bunun ölene kadar süreceğini biliyordum. Klarissa'ya karşıma çıktığı ilk gün onunla asla evlenmeyeceğimi söyledim. Onu asla sevmeyeceğimi. Bir şekilde ışıgı görüp düşeceğimi ummaya cüret etti. Ancak ben sözünün eri bir adamım. Her zaman da öyle oldum."

Hiçbir zaman sözümün eri olmamıştım. İki lanet mafya ailesinin oğluydum; nasıl sözümün eri olabilirdim ki? Tehditlerimin adamıydım ama asla sözümün eri olmadım.

"Sofistike ve ahlaklı bir gangster," diye tekrarladı ve neredeyse gözlerimi deviriyordum. Konuşmamıza kattığım küçük mizahı bile mahvetme yeteneğine sahipti.

"Bunu sürekli tekrarlayacağını bilseydim, daha akılda kalıcı olmasını sağlamaya çalışırdım." Esniyordum, mesajı almasını ve uyuyabilmemiz için çenesini kapatmasını umuyordum.

Ancak bağlam ipuçları onun güçlü gibi görünmüyordu. Kıs kıs güldü. "Bana söyleyeceğin söz nedir?"

Ciddi değildi. *Ne kadar güvenceye ihtiyacı vardı ki? Bunun ne için olduğunu unutma Ethan. Bunu ne kadar çabuk atlatırsan, ilişkimi o kadar çabuk düzeltirim.*

Sandalyeden kalkarak yatağın onun tarafına doğru yürüdüm. Bana baktı ve ben de uzanıp onu kaldırdım, sırtüstü uzandım ve o da göğsümün üstüne yattı. Bir kez daha kendimi pazarlıyormuşum gibi hissettim ama böyle bir şey için geri adım atamayacak kadar ileri gitmiştim.

Romantik bir şey... Romantik bir şey mi? Onun için romantik olan neydi? Aşağı baktım ve yüzüğü gördüm.

"O yüzüğü parmağına taktığımda, tam olarak şu sözleri söylediğime inanıyorum: 'İyi günde ve kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta hayatımı sana bağlıyorum. Bu benim ebedi aşkımın, sonsuz dostluğumun ve tüm yarınlarımın vaaadinin bir sembolüdür. İçsel birliğimizin dışsal bir hatırlatıcısı. Ölüm bizi ayırana kadar diğer herkesten vazgeçiyorum, seni seçiyorum.' Yeminleri tekrarlamak şu anda yapabileceğim en iyi şeydi.

İkimizin de için elini kaldırdı. "İçinde yalan varsa sayılmaz"

"Ne yalanı?" *Git uyu, lanet olası.* Şu anda Calliope'nin zehirlerinden biri için neler yapmazdım.

"Sonsuz aşkım ve sonsuz dostluğum derken... Bana ne zaman aşık oldun? Ve biz ne zaman arkadaş olduk?"

Dünyadaki tüm kadınlar arasında. İç çekerek gözlerimi kapattım, artık tüm bu saçmalıkları aşmıştım.

"Ivy, kimse benim yanımda senin yerini almayacak." *Çünkü senin hiçbir zaman bir yerin olmadı.* "Seni terk etmiyorum." *Çünkü sana asla ulaşamadım...* *Sen bir hapisane kredisisin.* "Tanrı aşkına, kapa çeneni ve bırak uyuyayım."

Gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım, şimdilik susmasını sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Kontrolü gerçekten ona vermeden kontrolün onda olduğunu hissettirmenin bir yolunu bulmam gerekecekti. İçgüdülerini ona bana güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Neyse ki onları dinlemiyordu ama bu konuşmaları tekrarlamak istemiyordum.

Bana bakıyor. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Seks mi? Olabilir mi? Bir kadının kendisini daha güçlü hissetmesini sağlayan başka ne olabilirdi ki? Yüce Tanrım... Bunu gerçekten yapacak mıydım?

Calliope'nin neden bu kadar sabırsızlandığını anlıyorum. Sona çok yaklaşmıştık; bunu atlatmamız gerekiyordu ve o, kızımınla birlikte nihayet eve dönebilecekti.

Onun ve Gigi'nin yüzlerini düşündüm, ikisini de burada hayal ettim. Calliope ve benim yapacağımız kavgaları ve planları. Bunları düşündükçe kilise için artık üzülmediğimi fark ettim. Onu çoktan affetmişim. Hayır, bunun ötesinde bir şeydi... O burada olmasaydı, artık kendimi önemsiz hissediyordum.

Ben babam oldum. Tıpkı onun anneme yaptığı gibi, ben de onun günahlarını bıraktım çünkü üzerinde durmaktansa ona sahip olmayı tercih ettim.

Kendime *ondan özür dilemeyeceğimi* söyledim. En azından sözlü olarak... ama onun kurduğu güncel olayları kullanabilirim.

"Uyandığımda" Ivy'yi eğitirdim ve sonra Boston'a giderdik. Bombayı onların üzerine atmak Finnegan kardeşleri ziyaret etmek için yeterince iyi nedendi. Bu ve "evliliğimiz".

Bir ay... Sadece bir aya ihtiyacım vardı ve bu iş bitecekti.

Ethan - YAŞ 28 Boston,
Massachusetts 23
Ağustos Çarşamba

"Aman Tanrım, bu da ne?" Ivy inledi, önündeki simitten bir ısırık aldı ve ben Calliope'a bir mesaj daha gönderirken jöleden biraz daha almak için uzandı. Hâlâ cevap vermiyordu.

Üç lanet gün oldu!

Ne kadar ararsam arayayım, ne kadar mesaj atarsam atayım cevap vermiyordu.

"Görünüşe göre Amish altını," diye yanıtladım Ivy'yi, onu sadece kısmen dinleyerek. Evcil bir köpek gibiydi. Yemeği olduğu ve başını okşadığım sürece iyiydi.

Keşke bütün kadınlar bu kadar kolay olabilse, diye düşündüm, Calliope'a bir mesaj daha gönderdim... hâlâ cevap yoktu. Ya başına bir şey gelmişti, ki bundan şüpheliydim, ya da sözüne sadık kalıyor ve benden uzakta tatildeydi.

Ivy eskisi kadar neşeli konuşmuyordu.

"Bana biraz ver," diye rica ettim ve o da mutlu bir şekilde bana tosttan bir ısırık verdi. "Güzel ama yine de bu fiyata değmez."

Ellerini jölenin üzerine koyarak, "Şşşt," diye soludu. "Seni duyacak."

Ona baktım ve sanki kuyruğunu sallayarak onu sevmem ve ona ilgi göstermem için yalvarıyordu. İşte bu yüzden yavru köpekleri sevmezdim. Çok muhtaçlardı. Telefonumu komodinin üzerine bırakarak ona ilgi gösterdim.

Ethan - YAŞ 28 Boston,
Massachusetts 30
Ağustos Çarşamba

"Calliope, on gün oldu. En azından bana hayatta olduğunu ve Gigi'nin de iyi olduğunu söyle."

Telefonu cebime koymak üzereydim ki bu sefer anında bir cevap aldım ve sanki açlıktan ölüyormuşum gibi hemen kontrol ettim, sadece iki kelime geri aldım.

"Hayattayız."

İşte böyle, yine sinirlenmişim. Cevap vermemesini tercih ettiğimden neredeyse emindim. En azından o zaman kendime yalan söyleyebilir ve inatçılık ettiğini ve mesajlarımı okumadığını söyleyebilirdim. Ama şimdi her birini aldığından emindim, yani açıkça beni hala cezalandırıyordu.

"Bu biraz çocukça Calliope."

Cevap yok.

Sakin ol Ethan. Odaklan. Telefonumu bir kenara bırakarak Carofiglio'nun berber dükkânında dönen sohbete tekrar kulak kabarttım. Kendimi kolayca araya sokabiliyordum, zaten çok fazla düşünülmesi gereken bir konudan bahsetmiyorlardı. Otomatik pilottaymışım gibi hissediyordum, düşüncelerim hâlâ Calliope'deydi.

"Bana bir isim ver."

Kesmekte olduğum saçtan başımı kaldırdım. Ivy sandalyede ciddi bir şekilde oturmuş bekliyordu. *Bana bir isim mi vereceksin? Lanet olası bir ismi hak ediyorsun! Bir şey kazanmak için ne yaptın sen?* Uyumak, yemek yemek ve ona dokunmamı beklemek dışında hiçbir şey yapmamıştı. Ama bu onun için önemli görünmüyordu; yine de bekledi, tüm lanet dükkânla birlikte.

Ne rezalet ama.

"Belladonna," dedim ona.

"Ivy the Belladonna Callahan," diye fısıldadı kendi kendine ve sonra gülümseyerek mutlu bir şekilde başını salladı.

Belladonna Callahan mı? Bunun bir iltifat olduğunu mu düşündü? Güzelavrat otu meyvesi İtalya'da kadınların göz bebeklerini büyütme ve onlara çarpıcı bir görünüm kazandırmak için kullanılıyordu. Güvensiz, çirkin kadınların çekiciliklerini artırmak için kullandıkları bir şeydi. Belladonna sahte güzellik, üretilmiş güzellik demekti. O da buydu. Üstelik Belladonna'da vücudun sinir sistemine müdahale edebilecek kimyasallar vardı. O bunların hiçbirini anlamadı. Benim için zehir olduğunu anlamadı. Beni gerçek güzellikten alıkoyan, üretilmiş bir güzellikti. Gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmamı engelliyordu. Eve gitmemi.

Tekrar telefonuma uzandım ve bir kez daha mesaj attım. Bakalım sessizliği ne sürecekti.

"Wyatt'ın kız arkadaşını öldürmeni istiyorum."

Cevap yok... yani sadece zaman gösterecek.

**Ethan - YAŞ 28 Boston,
Massachusetts**

Perşembe, 7^{inci} Eylül

Oturma odasına gitmeye çalışırken Ivy, "Kardeşin içeride ve bok gibi görünüyor," dedi.

"Ve?"

Sanki beni tekmelemek istiyormuş gibi bana baktı.

"Ve belli ki konuşmak istediği için gelmiş-"

"Bundan şüpheliyim." dolaştım. Büyük olasılıkla Calliope kız arkadaşını öldürdüğü için buradaydı.

Ivy önüme geçerek yolumu kesti. "Eğer o kapıyı açmazsan, yemin ederim, seks yok, alkol yok, mısır yok."

"Bu bir şeyin şifresi mi?" Sordum çünkü kesinlikle umurumda değildi. Onunla seks yapmak umurumda değildi; sadece kendimi zorlamak zorunda kalmıyordum, aynı zamanda sıkıcı ve sıkıcıydı. Alkol beni aklımı kaçırmaktan alıkoyan tek şeydi ve su ısıtıcısı mısırı bana Calliope'yi hatırlatıyordu.

"Git-" Wyatt elinde bir şişe viskiyle içeri girdiğinde durdu, benim lanet olası viskim, küçük pislik bir eliyle viskimi içerken diğer eliyle de mısır poşetimi tutuyordu. İkimizi de görmezden gelerek oturma odasına yürüdü, çıkardı ve bencil küçük kışını rahatça kanepeye oturttu. Uzaktan kumandaya uzanarak tabii ki *Baba'yı* açtı. Sessizce yiyip içerek filmi izledi.

"Sanırım kırıldı," diye fısıldadı Ivy bana ve ben de gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Saklanıyor," diye düzelttim, oturma odasına geçip Wyatt'ı lanet olası kanepeden iterek yere uzandım. Tek kelime bile etmeyecektim ama Calliope'un bunu nasıl başardığını merak ediyordum, çünkü bana cevap vermiyordu.

McCluskey ve Sollozzo'nun vurulmasını izlerken birden televizyon kapandı ve ona baktık. O bunu bilmiyordu ama *The Godfather* açıkken televizyonu kapatamazsınız.

Ivy Wyatt'la konuştu. "Wyatt, kardeşin ve ben önemli bir konu hakkında konuşmak üzereydik ki senin Gollum kışın . Bu yüzden burada olmak için iyi bir nedenin yoksa, senden gitmeni isteyeceğim-"

"Bugün kız arkadaşım öldü," dedi boş gözlerle ona bakarak. Kendimi duygusuz tuttum, yoksa sırtıyacaktım. "Kafadan kontağın biri onu bıçakladı. Ona yardım etmeye çalıştım. Kolumu kesti. Ethan'ı suçlamak istedim. Ama ben neydim ki?"

söyleyecek misin? Şehre uyuşturucu sağlamayı neden bıraktınız? Bana bile anlamsız geldi."

Bir deli mi? Bunu nasıl yaptı? Herhangi bir delinin kız arkadaşını bulma ihtimali yok denecek kadar azdı. Calliope'ydi, bundan emindim. Beni etkilemekte hiç başarısız olmamıştı. O gerçekten bir suikastçıydı. Kimse bunun kasıtlı olduğunu düşünmezdi.

Ivy bana baktı ve gerçekten acı çekmiş görünüyordu. Gerçekten de bu ailede olmaya uygun değildi.

"Wyatt, çok üzgünüm-"

"Birkaç saat kalacak bir yere ihtiyacım var," diye bilgilendirdi onu. Kadının umurunda olmadığı belliydi. Daha çok film yüzünden kızgındı. Kumanda için elini kaldırdı.

"Neden kendi eviniz değil?" Kumandayı ona geri sordum.

"Çünkü insanlar beni kontrol etmeye gelirdi. İnsanlar seni severse böyle olur," dedi küçük pislik, patlamış mısırı ağzına tıkıştırırken. "Her neyse, yaptığım çılgınca vardiyalar sayesinde onların önünde üzgünmüş gibi davranacak enerjim yok."

İstediğim cevap bu değildi, buna inanmadım da. Eğer kimseyi görmek istemeseydi, lanet kapıyı kilitlerdi.

Bunu özliyor. Gururu bunu kabul etmesine izin vermiyordu. Ona kendini açıkladı ve gerçeği kendi başına görememesi utanç vericiydi. Beni sinirlendiren onun gibi insanlardı; bariz olanı nasıl göremediklerini anlamıyordum. Wyatt ve Dona görebiliyordu ama sorun her zaman birkaç adım geride olmalarıydı. Ama onlar karım gibi davranan o rezilden çok daha akıllılar. "Ve eğer ağlamamız gerekiyorsa, ailemiz için ağlarız."

"Ve eğer ağlamamız gerekiyorsa, ailemiz için ağlarız," diye tekrarladım. Babamız bunu zihnimize kazımişti.

Ivy gelip göğsüme yattı ve ben onu üstümden atmak istedim.

"Finnegan kardeşleri ne zaman öldürecek ve şehrimden defolup gideceksin?" Wyatt sordu ve bu çok eğlenceliydi. O hazırды. Eve dönmek istiyordu. Bir yanım ona yalvarmak, bunu kendi ağzıyla söyletmek istiyordu. Ama öyle bir zamanım yoktu.

"Madem senin şehrin, neden benden kurtarmamı istiyorsun? Neden onları kendin öldürmüyorsun?" Ona sordum.

"Hipokrat Yemini," diye cevap verdi ve ben de kafasının arkasına bir şaplak attım.

Neden bu kadar zor olmak zorundaydı ki?

"Büyük Ethan Callahan, o kadar tehlikeli bir adam ki hiçbir şey yapmasa bile insanlar ölüyor," diye mırıldandı Wyatt.

"Wyatt Callahan, dünyayı melek olduğuna inandıracak kadar kurnaz bir adam," diye tersledim. Bizden daha iyi değildi... tamamen aynıydı.

"I-"

"Kardeşleri dışında herkes tabii ki. Chicago'da ne yaptığını biliyoruz," diye devam ettim ve durakladım. "Eminim iyi bir sebepten dolayı yapmışsındır. Ama bu yaptığın gerçeği değiştirmez, değil mi? Sen de tıpkı bizim gibisin... hem kahraman hem de kötü adam." Bir çocuk Liam ve Melody.

O gitmeden önce biraz daha konuştuk ve Ivy yiyecek bir şeyler aramaya gitti. Ona mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

"Tatilini bitirdiğinde, özür dileyeceğim. Ve onu o zaman öldüreceksin." Mesaj attım ama ne için özür dilediğimden bile emin değildim. Gerçekten önemli değildi.

"İki hafta daha boş olamayacağım. O zamana kadar idare etmeniz gerekecek."

"İş mi?"

"Kızımız kilisede bir oyunda oynuyor." diye cevap verdi ve bana bir fotoğraf gönderdiğinde gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. Kızımız melek gibi giyinmiş, halesi ve her şeyiyle.

"İdare edebilirim. Burada kaosa büyümesine izin vereceğim."

"Bana bir video gönder." "Göndereceğim."

"Seni özledim." Bekledim ama hemen cevap vermedi, ben de devam ettim. *"Senin gibi olmayan kadınlarla zaman geçirdikçe sana daha çok ihtiyacım olduğunu fark ediyorum."*

"Güzel." O da mesaj attı. *"Ben de seni özliyorum... ikimiz de özliyoruz. Wyatt hazır mı?"*

Sırıttım. *"Hayır. Wyatt hâlâ inkâr ediyor. Onu zorlamam gerekecek. Bu da yaralanabileceğim anlamına geliyor."*

"Bu ailenizi dışarı çıkaracaktır."

"Yaralanmamdan endişelenmiyor musun?"

"Seni kurtaracağım." diye cevap verdi. Bu rolden, benim kahramanım olmaktan hoşlanıyordu. *"Yani sadece Wyatt'ı mı alıyoruz?"*

"Gösterip göstermeyeceklerinden emin değilim ve şu anda bunun bir önemi yok. Onu geri alacağız. Ve sen de bahsini talep edebilirsin."

"Sonunda."

"Neyim var bilmiyorum. Lanet bir inek gibi yiyorum." Ivy bir tepside büyük bir kase erişte, iki sandviç ve bir paket cipsle geri dönerken, "İnek gibi yiyorum," dedi.

"Bu senin için normal değil mi?"

"Paylaşmıyorum," diye ekledi ağzına bir çatal dolusu erişte tıktırırken. Bu onun hakkındaki düşüncelerimi değiştirmede. Ancak, Calliope'nin ilaçlarının onu çoktan etkilediğini kanıtlıyordu. Klarissa'ya olanların bir daha olmasına asla izin vermezdi.

Çarşamba, 20^{inci} Eylül

Hiçbir şey söylemedim ve gözümü ondan ayırmaya cesaret edemedim. Bu durumdan canlı çıkmak onun odaklanmasına bağlıydı. "İyi olacaksın."

"Belki de buradaki durumu anlamıyorsun!" diye bağırdı ve ben hala yüzüne bakmadım.

BANG!

Çocukluğumdan beri ilk kez omzuna ateş ettiğinde irkildim. Çığlıklarını ve acısını yutarak alt dudaklarını sertçe ısırıldı. Kan bluzunu ıslatmıştı. Yeterince güçlü değildi. Eğer onu iterse, yıkılacaktı... ve bu iş daha da kızışacaktı. Wyatt'ın onu öldürebilmesi için bu orospu çocuğuna canlı ihtiyacım vardı.

"Bana bak!" diye bağırdı ve ben de ellerimin titremesine engel olamayarak baktım. Korku ya da öfke gibi görünebilirdi ama aslında heyecandı.

"Bırak. Onu. Gitsin," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, gülmemeye çalışarak.

"Siktir git!" Bağırdım, bacağının bükülmesini ve öne doğru düşmesini izledim, ağzından çıkan tek şey sessiz inlemelerdi. Adam onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

Her şey bittiğinde, sinirli koca performansım için bir Oscar'ı hak ettiğime inanıyorum.

O daha sözünü bitiremeden, Ivy kırdığım bir şeyin parçasını tutan elini kaldırdı ve olabildiğince hızlı bir şekilde adamın yüzüne ve gözüne doğru kaydırıldı. "Benim uzun kollarım var, orospu çocuğu!"

*Tanrı aşkına, Ivy! Hiçbir şey yapma! Hiçbir şey yapma dedim!
Kahretsin, neden bu kadar zordu? Sadece birkaç mermiydi!*

Güzel. B planı zamanı.

Pencereden kanepenin üzerine atıldım, onu yere düşürdüm ve yumruğum yüzüne çarptı.

"Seni küçük-" diye bağırmaya başladım, dikkatini vücudumda yaptığım değişiklikten uzaklaştırarak beni vurmasına izin verdim.

Plana göre Ivy için o kadar endişelenecektim ki gitmesine izin verecektim. Ivy'nin hayatını kurtarmak için endişelenecektim ve Wyatt daha sonra onu öldürecekti. Tabii ki Ivy'ye ölmesinin planın bir parçası olduğunu söylemedim. Sadece Elroy'un onu öldürmeyeceğini ve öldürmeyeceğini söyledim. Bu, Ivy'nin Klarissa'ya yaptığına benzer bir şekilde Calliope'nin yapması gereken bir şeydi. Calliope tüm bu ironiden zevk alıyordu. Ve bana dramatik dedi.

Sonra tekrar, vurulmama izin verdim.

Elroy ve ben kavga ettik-

Bang!

"Lanet olsun-" diye bağırdı omzunu tutarak.

"Çok acıtıyor, değil mi?" Ivy tabancayı ona doğrultarak söyledi. Adam dondu kaldı, ona bakıyordu. "Haklısın. Ben biraz deliyim. Beni ve kocam Elroy'u vurdun. Beni tecavüz etmekle tehdit ettin... SİKTİĞİM EVİMİZDE!"

"Kuzen-"

"KES SESİNİ!"

"Kaç," dedim ona. Bakış açısını kaybetmişti. Öfkeliydi ve aslında elinden gelse onu öldürecekti. İşleri zaten olduğundan daha fazla berbat etmesine ihtiyacım yoktu.

"Ethan-"

"Koş. Buna beraberlik diyelim. Merdivenlerden bodruma inin, pencereden çıkın. Polislerin hiçbiri seni yakalayamaz. Bu ikimizin arasında. Gerçekten seni öldürmesini mi istiyorsun? Git hadi. Ve dua et de bir daha karşılaşmayalım."

"Ethan!" Ivy çığlık attı.

"Ivy, onu vurma!" Onu tersledim. "Onu ben öldüreceğim."

Ve nasıl öleceğini çoktan seçmiştim. Ona söylediğim her şeyi unutmuştu. Lanet olası işe yaramaz kadın.

"Gittiğinden emin olmak için izle," demek zorunda kaldım çünkü bunu yapacak aklı yoktu. "Evi kilitleyin."

"Onu öldürmek istedim. Onu öldürebilirdim."

Ne istediğin ya da ne yapabileceğini düşündüğün umurumda değil. İkisi için de aklın yok.

"Sadece bir kurşunun vardı." *Seni lanet aptal!*

Ellerimdeki kendi kanıma bakarak yere düştüm. Bugün gerçekten benim günüm değildi. Ama bu iyiydi; çok yakında çok daha iyi günler olacaktı.

Çok fazla kan kaybediyorum.

Gözlerimi kısıarak ona odaklandım. Kendini toparlamasına ve sakinleşmesine ihtiyacım vardı. "G...et...Wyatt'ı al...başka kimseyi değil."

Tabii ki paniklemeye ve saçmalamaya başladı. Kardeşime ve Calliope'a ihtiyacım vardı ve o kapıyı açıp dışarı çıkana kadar içeri giremediler.

"Karıcığım, öncelikle sakin olmanı istiyorum, yukarı çık, elinden geldiğince temizlen-"

"Ethan!"

"BENİ DINLE!" Bağırdım, çünkü adımı korkuyla, acıyla söylemesinden nefret ediyordum. Bu benim planlarıma, vizyonuma, aklıma güvenmediğini kanıtlıyordu.

Ona söylediğim sözleri zar zor duyabiliyor ya da hatırlayabiliyordum ama sonunda korkmuş, ağlamaklı, çocuksu kadın kayboldu ve ayağa kalkıp kaçtı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, duymayacağını biliyordum. Sözümü tutmamıştım. Onu yine manipüle etmişim. Ne kadar üzücü bir hayatı vardı. Başından sonuna kadar sadece bir piyundu. Gözlerimi kapattım ve dalıp gittiğimi hissettim.

"Ondan özür mü diliyorsun?"

Gözlerimi açtığımda bir çift gri gözün bana baktığını gördüm. Yüzünde çatık bir ifade vardı.

"La mia anima."

CALLIOPE - YAŞ 26

Boston, Massachusetts

Çarşamba, 20^{inci} Eylül

"La mia anima," dedi o kadar mutlu ve içten bir gülümsemeyle ki ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Kanlar içindeyken nasıl hâlâ bu kadar yakışıklı olabildiği benim için bir muammaydı.

Çantamı açıp bir şişe ve bir şırınga çıkarırken ona "Benden özür dilemelisin," dedim. Şırıngayı doldurdum, bir kez vurdum, kırmızı

Başını yana doğru itip boynuna enjekte etmeden önce sıvı çıktı.

"Affet beni, şu anda aklım başımda değil," diye fısıldadı yüzünde bir gülümsemeyle. Uzanıp kanlı eliyle yanağıma dokundu. "Bir melek gibisin."

"Ölüyor musun yoksa kafan mı güzel?" Elimde olmadan dudaklarını nazikçe öptüm. "Ailen dışarıda. Kılık değiştirmişler. Baban itfaiyecilik oynuyor, annen de doktor."

Gözleri büyüdü ve çenesi yana doğru kırıldı. Ne söyleyeceğini bildiğim için başımı salladım.

"Fotoğraflarım var. Haklısınız. Haklı olduğunu bildiğini biliyorum ama artık en ufak bir şüphe bile kalmadı. Onlar canlı. Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Bırak... gitsinler... şimdi her şey biraz dağınık," dedi usulca ve kendinden geçmeye başladı.

"Anlıyorum." Yerde kanlar içinde yattığı bir buluşma onun istediği bir buluşma değildi. Ellerini tuttum ve öptüm. "Tamam. Ama Ivy her şeyi berbat etti."

"Öldür onu," diye bağırdı gözlerini kapatarak.

Bir şey söyleyemeden kapının sesini duydum ve kalkıp aceleyle dolaba gittim.

"Ethan!" Ivy gözyaşlarının eşiğinde onun yanında dizlerinin üzerine çökerken çığlık attı. Gözlerimi öyle bir devirmiştım ki kafamdan düşeceklerini sandım. "Ethan, bak, onu yakaladım. Wyatt'ı yakaladım. Ethan, aç gözlerini, . Wyatt, ona yardım et!" Ağlamaya devam etti.

Ethan'ın onun sesini nasıl idare ettiği beni aşırıyordu. Onu gerçekten sevdiğine ikna etmişti.

Suçluluk duygusuyla donup kalmış olan Wyatt'a baktım. Neyse ki bunu çabuk atlattı. Yanına eğilerek Ethan'ı hastaneye götürmekten bahsetti ve ben de elimi başımın üzerine koydum.

Wyatt, ne zaman onun istediği kişi ?

"O zaman düzelt onu! Kurtar onu!" Ivy çığlık attı. Yaptığı şey buydu, çığlık attı ve ağladı. Acınası bir durumdu. "Kim olduğunu unuttun mu? Onun kim olduğunu? O bir Callahan! İkiniz de Callahan'sınız. Bu şekilde dışarı çıkarsa ne kadar kötü görünür? Orada olacağını biliyordu. Seni bulmamı söyledi. Ben de buldum. Vurdum... ve... ugh..." diye ağladı. Bir iniltiyi bastırdım.

Güzel konuşmaydı.

"Ivy-" Wyatt başını Ethan'ın göğsüne yasladığında durdu... kanayan göğsüne. *Lanet olası moron.*

Kapıdaki küçük aralıktan izlediğimde bir saniyemi aldı. Acı içinde iki büklüm olmuştu. "Vurulmuş, kanaması var, acı çekiyor ve düşük yapıyor, seni buldum. Kurtar onu, lütfen... lütfen Wyatt, lütfen. Kurtar onu, lütfen," diye yalvardı, tekrar ağlamaya başlamıştı.

Eğer durum ciddi olmasaydı, eğer bu iki tavuk kafalının sevdiğim adamı kurtarmak için bir şeyler yapmasını bekliyor olmasaydım, gülerdim. Düşük mü? Hamile olduğunu mu sanıyordu?

Hayır, Ivy, hissettiğin bu acı sepsisin ilk aşamaları. Ölüyorsun. Seni öldürmek için sevdiğini sandığın adamı kullanıyorum. Ethan'a ona vermesini söylediğim zehir ve stres, diğer şeylerin yanı kanamasına da neden oluyordu. Hastaneye gitmiş olsaydı, bunu bilirdi. Ama onu hapishanede ilk gördüğüm andan beri hastanelere güvenmediğini ya da sevmediğini biliyordum, o zaman neden bunu kendi avantajıma kullanmayayım?

Dinledim ve izledim, göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim. O iyi olacaktı.

Ölmesi gerekiyordu. Ona henüz ölmesi için izin vermemiştim.

"Bir sebepten dolayı kanı koyulaştı. Kan kaybından ölmesini engelleyen tek şey bu. Bir şey alıyor muydu?" Wyatt ona sordu, ben de sanki beni duyabiliyormuş gibi başımı salladım. Dediğim gibi, ölmek için benden izin almamıştı.

CHAPTER 17

"Bir kraliçe, kimseye boyun eğmeyen bir kraliçe, hepsiyle yüzleşmiş ve zafer kazanmış bir kraliçe."

~Sarah J. Maas

OceanofPDF.com

CALLIOPE - YAŞ 26
Boston, Massachusetts
Çarşamba, 20^{inci} Eylül

"Onu sen öldürmedin," dedi, kızgınlığı ve şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

"Ben yapmadım." O mutfığa girerken tabletimden başımı kaldırıp baktım. Artık koyu kırmızı olan ve kurumaya başlayan kanı hâlâ yerdeydi. Karnına sarılmış bir bandajla gömleksiz duruyordu ve yarasını tutarken hafifçe topallıyordu. Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm ve kolunu omzuma atarak hiçbir şey söylemedi. İlerlemesine yardım etmeye çalıştım ama bunun yerine bana sarılma fırsatını kullandı. Yarasını görmemeye çalışarak ona sıkıca sarılmadan önce bir saniye hareketsiz durdum. Derin bir nefes alarak onu bıraktım.

"Onu neden öldürmedin?" diye sordu yemek sandalyesine oturmasına yardım ederken. "Cesediyle uyanmayı bekliyordum ama onun yerine düşük yaptığına ikna oldu ki bunun imkânsız olduğundan hiç şüphem yok."

Siyah çantama uzandım, içinde kırmızı haplar olan bir poşet çıkardım ve ona uzattım. Ne olduklarını bile sormadı, hatta su bile istemedi. Hapları ağzına attı ve yuttu. Karşısına oturdum.

"Onu Wyatt yüzünden öldürmedim."

Kaşları kalktı, açıklamamı bekliyordu.

"Wyatt şu anda kırılğan. O odaklanmış olması gerekir. Eğer onu öldürseydim, yapması gerekeni yapmaktan çok senin için endişelenirdi. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama Ivy ona ihtiyacı olan itkiyi vermesine yardım etti. Onun için kötü hissediyor. Bu bizim avantajımıza olur," diye cevap verdim, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Kayıtlara geçsin ki onu yanımda tutan kişi sensin." Elini masanın üzerinden bana doğru uzattı. Ben tuttum, o da sıkıca tuttu. "Daha iyi bilmesem, benimle eve gelmek istemediğini düşünürdüm."

"İyi ki daha iyi biliyorsun." Göz kırptım ve korkunç görünümlü sandalyeye uzandım. "Gelmek istiyorum. Gigi'nin gelmesi gerekiyor. Ama elimde değil. Nasıl bir gelecek istediğimi biliyorum, o yüzden-"

"Oraya varmak için aklındaki en iyi planı uygula yoksa dinlenemezsin," diye sözümü bitirdi ve anladığı için başını salladı.

"Aynen öyle."

"Anlıyorum ama bir hafta daha bekleyemem. Sen ve kızımız ay sonuna kadar yanımda olacaksınız. Artık bahane yok, gecikme yok. Benden bu kadar," dedi sertçe, yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. Gözlerinde gördüğüm yorgunluğun sadece kurşundan kaynaklanmadığından ve büyük olasılıkla benim gözlerimdeki yorgunluğu taklit ettiğinden emindim.

"Evet, patron." Elini sıkarak fısıldadım.

Nefes verdi ve gülümsemeden önce bir anlığına gözlerini kapattı. "Bana ne verdin?"

"Gerçekten iyi hissettiriyor, değil mi?" Sırıttı ve başını salladı. Sevimli görünüyordu. Yüksek ve sevimli. "Buna hayat öpücüğü diyebilirsin."

"Paketleyip satabilir miyiz?" Ticari yönü kurnazca ortaya çıktı. Callahanlar... onlar gerçekten dünyaya sahip olmak istiyorlardı. Bu çılgıncaydı ve beni ilk başta ailelerine çeken şey de buydu, daha fazlasına duydukları açlık.

"Ücretim hakkında daha sonra konuşacağız. Değiştirmek ve aile şirketine eklemek istediğim çok şey var."

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Benden bir şey mi saklıyorsun?" "Kesinlikle. Fikirlerim için yeterince övgü aldın zaten.

Başka türlü ailenize nasıl büyük bir giriş yapabilirim?"

Kıs kıs güldü. "Büyük girişin mi? Taç giyme töreni olacak mı?"

"Sen bir kral değil misin?" Ona tekrar bakarak meydan okudum. "Lanet olası Chicago Krallığı'nın Kralı Ethan. Bir kralın karısı kraliçedir, bu yüzden bir taç giyme töreni yapacağım konusunda çok haklısın. Çok şey bekliyorum, diz çökmüş insanlar, saygı, korku... her şey. Oh, ve elmaslar."

"Bilge bir kral asla kraliçesine hayır demez." Elimi tuttu ve arkasından öptü. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Benim gibi. "Umalım da yolumuza başka lanet sürprizler çıkmasın."

"Calliope. Ay sonu." Bana hatırlattı ve o zaman anladım ki ne olduğu umurumda değildi. Yapılması gerekiyordu.

**Perşembe, 21 Eylülst
Chicago, Illinois**

Ben tabancamın namlusunun içini temizlerken telefonda, "Birbiri ardına lanet şeyler," diye bağırdı. "Yıllar sonra nihayet ihtiyacım olan kişiyi aynı lanet çatı altında buldum ve birdenbire bu Gabriel, Donatella için nereden çıktığı belli olmayan bir şekilde ortaya çıktı."

"ortaya çıkmadı, onu ailenizin gönderdiğine eminim."

"Sikimde değil. Ona Donatella'yı vermeyeceğim."

Kaşlarım kalktı, göremediğini biliyordum ama elimde değildi.
"Donatella'nın sana ait olduğunu düşündüren nedir?"

"O benim kız kardeşim-"

"Aynen öyle. Kız kardeşin, saatin değil. O yirmi altı yaşında bir kadın; benimle aynı yaşta. Beni almadan önce kimseden izin aldınız mı?"

"Bu farklı-" "Bu
cinsiyetçi." "Başlama
bile-"

"Çok geç. Başlıyorum," dedim mermileri temizlemeye başlarken. "O senin kız kardeşin, onu seviyorsun ve korumak istiyorsun, ama onu baban kadar sevdiğinden ya da korumak şüpheliyim. Gigi'yi düşün. Onun onayladığın ve güvendiğin biriyle birlikte olmasını istemez misin?"

"Hayır." Telefonuma bakmak için temizlik yapmayı bıraktım. "Gigi on iki yaşından sonra yaşlanmıyor, o zaman neden biriyle birlikte olmak istesin ki?"

Güldüm. "Eğer bunu yapabilirsen, ayaklarını saçlarımla yıkayacağım."

"Onu gönderenin ailem olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye iç geçirdi, belli ki kendi kendine yalan söylüyordu.

"Eğer öyle olmasaydı büyükannen onu desteklemezdi." Ona gerçeği zorla anlatacaktım.

"Henüz kim olduğunu bile bilmiyoruz," diye bastırdı, hâlâ mücadele ediyordu.

"Hayır, onun kim olduğunu bilmiyorsun." Mermideki oyukları temizlemek için bıçağı elime almadan önce bilgisayarındaki veri tabanına göz attım.

"O her kimse, yeterince iyi değil-"

"Prens Gabriel Honoré Déllacqua III, Monako'nun Kalıtsal Prensi, Baux Markisi... Bu onun için olabildiğince iyi. Dürüst olmak gerekirse, eğer beni reddedecek olursanız, o benim ikinci tercihimdi."

Bu bir yalandı. Ve sessizliği, keşke yüzünü görebilseydim dedirtti. Kızgınlığını ve öfkesini lanet telefondan hissedebiliyordum.

"Onları öldüreceğim."

"Dona ve Beyaz Atlı Prensi mi?"

"Hayır, Tanrı'yı oynamaktan başka bir şey yapamayan iki kişi."

"Kızlarının güvenliğini sağladıkları için aileni suçlayamazsın-" "Sen kimin tarafındasın?"

İçimi çektim. Bu durum onu gerçekten üzmüştü. "Seninki, her zamanki gibi. Bu yüzden kız kardeşinin hırsının onun neredeyse darbe yapmasına neden olmasına sevindim.

İnandırıcı. Onun kendi tacına, kendi güç alanına ihtiyacı var, yoksa hayatınız çok zor olacak çünkü onun saçmalıklarına sizin gibi tahammül edemeyeceğimden eminim. O da benim onu yenmeme tahammül edemez. Aileni önemsememi mi istiyorsun? Denerim. Bunun uzaktan mümkün olmasının tek yolu, onu öldürmememin tek yolu ona eşit davranabilmem. Benimle eşit olabilmesinin tek yolu Chicago'da olmaması. Kim bilir, eğer yüce prenses olursa belki arkadaş olabiliriz. Tabii burada kalırsa başlatmaktan başka bir şey yapamayacağı bir savaşta onu yok edişimi görmek istemiyorsanız. Zaten bir tane mermim var, bir tane daha yapmalı mıyım?"

"Donatella daha güçlü-"

"Çoğu kadından daha iyi ama ben çoğu kadın değilim ve bunu biliyorsun. Kız kardeşin yüzünden beni üzmeye çalışarak yorumlardan kaçmaya çalışma. Neler yapabileceğini biliyorum... ve bu benim için hala çocuk oyuncağı. Umarım gerçek güç ve sorumluluk onu biraz büyütür."

"İkinizin de aynı yaşta olduğunuza emin misiniz?"

"Bırak onu, bebeğim. Onun iyiliği için, senin iyiliğin için ve benim için." Sessizlik.

Ben de sustum ve temizliğime geri döndüm.

"Açgözlülüğüm... Ne zaman bu kadar kötü oldu bilmiyorum." Kendi kendine kıkırdadı. "Her şeyi istiyorum Calliope. Bu sadece bir şaka değil. Lanet dünyanın kralı olmak istiyorum. Birbiriyle çelişen şeyler istiyorum. Bu açgözlülük, daha fazlası için bu susuzluk, güç için..."

"Açgözlü olmakta özgürüz Ethan, yeter ki bu açgözlülük gözümüzü kör etmesin." Sandalyemde arkama yaslandım. Kim güçlü olmak istemez ki? "Biliyorum... çünkü ben de tıpkı senin gibiyim. İşte bu yüzden gitmesine seviniyorum. Yapmak istediğim son şey senin değer verdiğin insanları incitmek, ama açgözlülüğüm... Yıllardır bunu içimde tuttum. Gururumu ayaklar altına aldım, şımarmana izin verdim, hayatımı senin açgözlülüğüne adadım ve bunu bir gün her şeyin yarısını talep edeceğim için yaptım. O gün geldi ve kız kardeşinin ya da başka birinin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim. Ağabey rolünü oyna, onu biraz tehdit et, hatta belki hala prens değilmiş gibi davranırken onu hırpala, ne yapman gerekiyorsa yap. Ve sonra veda et. Bana bir süre verdin ve ben de bu süreye uymayı planlıyorum."

"Nasıl isterseniz," dedi ve telefonu kapattı.

Kulaklığı çıkarıp masanın üzerine koyarak başparmağımı gümüş merminin üzerine kazınmış üç harfin üzerinde gezdirdim. IVY.

Pazartesi, 29 Eylülth
Chicago, Illinois

Vücutuma yayılan bir ağrı vardı. Canımı yakmadı. Beni hasta hissettirmedi. Garipti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ama durduramıyordum. Normalden daha fazla konsantre olmak zorundaydım çünkü ellerim titriyordu. Kalbimi hissedebiliyordum, göğsümün içinde çıldırıyordu ve her şey çok netti. Sanki filmlerdeki her şeyin yavaşladığı sahnelerden birindeymişim gibi hissediyordum, sanki bir şekilde gerçeklikten çıkmış ve onun ötesine geçmişim. Her şeyi görebiliyordum: her kuşu, yaprakların her hışırtısını, dönerken sarı saçlarının her bir telini, pistte Wyatt'la neşeyle konuşmasını.

"Şimdi." Sesi ruhuma şimşek gibi çaktı ve tereddüt etmeden ateş ettim. Başı geriye doğru sarsıldı ve vücudu ipleri kopmuş bir kukla gibi yere düştü. Hızlı ve güzeldi. O kadar iyiydi ki arka planda İtalyan opera müziğine ihtiyaç vardı.

"Sıra sende patron." Dedim ve dürbünden onun şimdiye kadarki en iyi performansını sergilediğini gördüm. Başka bir hayatta dünyaca ünlü bir aktör olabilirdi.

Dönüp baktığımda, onu öldürmesi için tuttuğum adamın birkaç yüz metre önümdeki çatıdan kaçışını izledim. Kullandığım mermi hafifti ve çarptıktan sonra paramparça oldu. Kimse gerçek yörüngesini tahmin edemezdi. Kim baksa o olduğunu düşünecekti.

Onu sonra öldüreceğim.

Otel odamın zemininden kalktım. Balkon kapısını kapatarak kanepenin yanındaki masaya doğru yürüdüm ve şarap şişesini alarak kendime bir bardak doldurdum ve oturdum.

Elime tekrar baktım ve titrediğini gördüm. İçmeden önce sıkıp kapattım. Rahatlamaya çalıştım ama elimde değildi. O ağrı geri geldi ve bu sefer gözyaşlarıyla birlikte geldi ama üzgün değildim. Aslında, ne olduğunu anlamadan önce gülüyordum. Yan tarafım ağrıyana ve elimi göğsüme koymak zorunda kalana kadar güldüm ve güldüm.

Duygularım geçtikten sonra fark ettim ki... mutluydum. Mutluydum, heyecanlıydım ve nihayet, nihayet kazandığımı söyleyebildim.

Onu iki farklı zayıf, yavan kadınla izlerken neredeyse beş yılı gizlilik içinde geçen on dokuz yıl ve ardından bir kız çocuğu... Sonunda Bayan Callahan olmuşum.

Chicago benimdi.

Callahan ismi benimdi.
Ethan artık tüm dünyanın görmesi için
benimdi. Ben kazandım.
"Veni, vidi, vici." (Geldim; gördüm; fethettim)
Sadece güldüm. Sonunda.
Sonunda!

Salı, 30 Eylülth
Chicago, Illinois

İçeri girdiğimde, beyazlar içinde rahat bir şekilde giyinmiş, odanın ortasında bir mum yakıyordu. Düzinelerce küçük mum vardı.

"Erkencisin."

Odanın her tarafındaki pembe, kırmızı ve beyaz güllere baktım. Mermer zeminde kalp şeklinde mumlar ve içinde kırmızı güller vardı, hatta ona giden bir yol bile vardı ama beyaz gül yapraklarından yapılmıştı. Geniş odanın yan tarafındaki iki kişilik yemek masasında şarap, şampanya ve tatlılar vardı. Tavanda ışıklar vardı ve hepsinden kartpostallar sarkıyordu. Bir tanesine dokunmak için uzandım ve üzerinde tarihten başka bir şey olmadığını fark ettim. Hepsi böyleydi... Tarihleri biliyordum. Yıllar boyunca bulduğumuz tarihler ve yerlerdi.

"Görünüşe göre fotoğraflarımızı asmak adettendir ama biz..."

"Hiç fotoğraf çekmedim," diye cümlesini tamamladım, bir sonraki kartpostala bakarken. "Her buluşmamızı kaydettin mi?"

"Evet, nadiren biri aradığı için kendimi bir şekilde delirmekten alıkoymam gerekiyordu," diye mırıldandı, ben ondan başka her şeye bakarken kalbinde sabırla bekliyordu.

"Bütün bunlar çok romantik," diye fısıldadım, omzumun üzerinden ona .
"Sen de bana bir şarkı söyleyecek misin?"

"Eğer istersen." Gözleri giydiğim dar elbisenin üzerindeydi. "Görünüşe göre tüm çabalarım rağmen bunun olacağını biliyordun."

"Gerçekten yapmadım." Güllerden birini elime aldım. "Sadece güzel görünmek istedim ve belki de bu gece seni biraz baştan çıkarmak istiyorum."

"Başardın." Gülü koklarken sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin," dedim ona gül yapraklı patikaya adım atarken.

"Evet, söyledim. 'Aileniz' ya da 'siz Callahanlar' demenizi yeterince uzun süre dinledim. Bu senin ailen, sen Callahan'sın, şimdi buraya gel de ödülünü vereyim," diye buyurdu.

Ters ters baktım ama yüzümdeki sırıtış yüzünden işe yaramaz hale geldi. Yürürken kelebek topuklu ayakkabılarım güllerin üzerinde hafifçe tıkırdadı. "Dinliyorum çünkü dizlerinin üzerine çökmeni bekliyorum."

"Diz," diye düzeltti, koyu kadife bir kutu çıkardı. "Eğilmiyorum, evlenme teklif ediyorum."

"Aynı şey, değil mi?" Ben şaka yaptım, o da başını salladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kutuyu açmadan önce onu uyardım, "Bu çok iyi bir yüzük olsa iyi olur-"

Kutuyu açtı ve bunun gerçekten de müthiş bir yüzük olduğunu bilerek sırıttı. 30 karatın üzerindeydi. Elmas parlak kırmızıydı ve gözyaşı damlası şeklindeydi, etrafında daha küçük beyaz elmaslar vardı. Altından yapılmıştı ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzüktü.

"Annem bu elması henüz on sekiz yaşındayken Alexei Rozhkov'dan çaldı. Kırmızı elmaslar dünyada en nadir bulunanlardır, bu büyüklükte bir elmas ise daha da nadirdir. Rozhkov'da olduğunu söylediğinde kimse ona inanmadı bile. Kimseye göstermeye korkuyordu. O zamanlar 14 milyon değerindeydi ve bu değer şimdiye kadar iki katına çıktı. Tarihteki en büyük kırmızı elmas. Annem sahte ölümünden bir yıl önce bana göstermişti ve ben de ona neden hiç takmadığını sormuştum. İlk başta herkesin onu aradığını ve istenmeyen bir dikkat çektiğini söyledi. Sonra insanlar onu unuttukça, babamın ona verdiği yüzüğü sevdiği için hiç takmamış. En sonunda da yüzüğü kızına bırakmaya karar verdi."

"Yine de onu bana veriyorsun." Bu bir soru değildi çünkü artık onu gördüğüme göre, o benimdi.

"Basitçe kızım dedi. Buna gelini de dahil, değil mi? Kendi kızına lanet bir ülke verdi. Oğlunun hayatının aşkı için en azından bu yüzüğü ona vermeme izin verebilirdi." Yüzüğü kutudan çıkardı ve elimi tuttu. "Calliope Seraphina Orsini, şu lanet yüzüğü parmağına takmama izin verir misin.... böylece lanet dizlerimden kalkabilirim? Geçenlerde vuruldum-"

Elimi geri çektim ve kollarımı kavuşturarak "Tekrar dene" dedim.

Güldü ve bana gülümseyerek başını salladı. "Calliope Seraphina Orsini, neredeyse yirmi yıl oldu ama evet, teklifinizi kabul ediyorum. Seninle evleneceğim."

Elimi kendine doğru çekti ve yüzüğü taktı. Ona ters ters baktım, hazırdım...ugh. Lanet olsun! Haklıydı; evlenme teklif eden, daha doğrusu çocukken evlenmemizi isteyen bendim.

"Biraz daha romantik olsan ölür müsün?" Yerden kalktığında mırıldandım.

Başını salladı ve odanın etrafını işaret etti. "Bunu kurmak kolay mı görünüyordu? Şu anda tamamen romantik bir haldeyim."

"Öyle mi? O zaman seni öpmezsem kusura bakma-"

Beni kendine doğru çekti, kollarını belime doladı ve ellerini kıcıma yerleştirdi. "Bunu mazur göremem Bayan Calliope Callahan."

Artık daha ağır olan yüzük parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Şarkıya ihtiyacım yok ama öyle romantik bir şey duymalıyım ki bu elbise vicdanen üzerimde kalmamalı."

Konuşmak için ağzını açtı.

"Sadece satırları değil, gerçeği duymak istiyorum ve bunu İtalyanca olarak duymak istiyorum."

"Evet, majesteleri," dedi İtalyanca, alnını benimkine dayayarak. "Ama şunu bilin ki size hiçbir zaman doğruyu söylemedim. Çoğunlukla size asla yalan söylemek istemediğim için ve ikinci olarak da bunun bir yalan olduğunu bildiğiniz için. Benden romantik sözler istiyorsun, bende var mı ya da sana daha önce söylediklerimden farklı mı bilmiyorum. Ama tekrar söyleyeceğim. Calliope, yaşayan ya da ölü, beni senin kadar anlayan, sinirlendiren, korkutan, heyecanlandıran ve mutlu eden başka biri daha yok. Yanımda olmadığın her an seni özledim. Seni o kadar özledim ki, sen yokmuşsun gibi davranmak, seni düşüncelerimden uzaklaştırmak, seni düşünmekten daha az acı vericiydi. Sana ihanet ettiğim her andan nefret ettim ve pişmanlık duydum. Seni başka biriyle düşünmek bile beni çıldırtmaya yetiyordu ama sen yine de ben çalışırken sabırla bekledin. Başka hiçbir kadın bunu yapamazdı, annem bile. Çok güçlüsün; bazen bu beni korkutuyor çünkü senin tarafından kandırılıp kandırılmadığımdan, senin de beni gerçekten sevip sevmediğinden emin olamıyorum. Bu kadar derine ve bu kadar sert düştüm ve umurumda bile değil. Kalbimi söküp atsan da sana *la mia anima* derim, çünkü biliyorum ki sen benim ruh eşimsin-"

Onu öptüm. Onu nasıl öpmem? Ona nasıl atlamazdım? Beni kucağına alıp yatağa taşıdı. Yanlışlıkla mumlardan birini tekmelediğini duydum ama umursamadı. Beni yatağa bıraktı, elbisemi çekiştirmeye başlamıştı bile.

"Evlen benimle," dedi sonunda boynumu öperken, eli çoktan çıplak göğsümün üzerindeydi.

"Evet," diye inledim beni daha sıkı kavrarken.

"Sev beni," dedi.

"Her zaman."

"Benimle kal." Göğsüme doğru öptü.

"Sonsuza kadar." Saçlarına tutundum. Elbisemin geri kalanını çıkarmayı başardı ve beni çıplak gördü. Yani, evet, elbisemin altına hiçbir şey giymemiştim. Hemen kalçalarımı araladı.

"Evinize hoş geldiniz, Bayan Callahan."

ETHAN - YAŞ 28

Salı, 30 Eylülth

Chicago, Illinois

Evlilik cüzdanını benden önce o imzaladı. Zarfın içine koyup mühürlemeden önce bir kez daha baktım ve ona geri verdim. Kaşları hafifçe kalktı ve dudaklarından küçük bir sırıtma geçti.

"Dosyalama konusunda sana güveniyorum," dedi.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Kimliğimizi açığa çıkaracağım ve hemen dosyalayacağım. Doğru zaman olduğunu düşündüğünde yaparsın," dedim ve göğsüne uzandım, kulağım göğsünün hemen yanında ve kalbinin düzenli atışını dinledim. Bazen, belki de bir şey düşünürken, göğsünde binlerce sinek kuşu varmış gibi ses çıkarıyordu. Diğer zamanlarda ise sanki hiç atmıyormuş . Bu arada dışarıdan bakıldığında aynı kalıyordu: sakın, dengeli, ellerini saçlarımda nazıkçe gezdiriyordu. Orada uzanmaktan başka bir şey yapmadık.

Dışarıda dünya karmakarışık. Burası benim tek dinlenme yerimdi. Yalnızlık kalem, sadece daha iyi çünkü aynı hem yalnız hem de birlikte olabiliyordum.

Keşke...

"Hadi tatile çıkalım." Neredeyse bir saat sonra ilk kez yumuşak bir sesle konuştu.

"Nereye?" sordum. "Buraya."

Odanın etrafına baktım... daha doğrusu evin duvarları içine eklediğim sığınaklara. Ailemin diğer üyelerinin şehrin başka yerlerinde ailemizden kaçmak için gittikleri yerler varken

Drama, benimkini kendi içimde inşa etmişim, bu da bende bir şeylerin yolunda gitmediğinin bir başka kanıtı.

"Ya Gigi?"

"Ailesi toparlandıktan sonra burada olacak." Sonunda başımı kaldırıp çenemi onun tenine dayadım ve o da bana baktı, eliyle yüzümdeki saç tellerini okşadı. "Ben terapist değilim ama kızımızı buraya getirmeden önce birbirimizden uzaklaşmadığımızda, her gün birbirimize uyanmaya zorlandığımızda neler olduğunu görmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ne de olsa yıllar içinde ikimiz de değişmedik mi?"

"Tüm değişimlerim senin ve onun yüzünden. Yine de umurumda değil." Aslında bunu memnuniyetle karşıladım. Doğrulup elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bunun nasıl işe yarayacağını hızlıca düşündüm. "Sorumluluğu Wyatt'a bırakmam gerekecek. Ivy için çok üzülüyormuşum gibi davranıp gider miyim?"

"Hâlâ senin odanda uyuşturulmuş olduğunu mu düşünüyor?" Arkamda oturdu ve beni kollarıyla sardı.

"Beni sakinleştirmeye çalışacağını nereden biliyordun?" Başımı hafifçe ona doğru çevirdim.

Omzumu öptü ve kıs kıs güldü. "Kardeşin seni ya da kız kardeşini acı içinde gördüğünde paniğe kapılıyor. Sadece durmasını istiyor."

"Bunun için çok yumuşak," diye mırıldandım, başımı salladım, şimdi onu buna bırakıp bırakamayacağımdan şüphe ediyordum.

"Belki, ama ona verdiğimiz krediden daha akıllı." Kulağıma fısıldadı ve bu beni ürpertti. Bana telefonunu gösterirken ona yaslandım. Alevleri görene kadar bana ne gösterdiğinden emin değildim.

Videoyu izlerken kaşlarını kaldırarak, "Onu yakmış," diye yorum . "Neden böyle bir şey yapsın ki? Ona görkemli bir cenaze töreni düzenlemek istemesini beklerdim."

Basit. "Bir bakıma hâlâ çocuk. Acısının geçmesini istiyor. Bedenini yakmanın ve ona dair tüm kanıtlardan kurtulmanın acısını azaltacağını düşünüyor. Ama hiç acıymıyor." Döndüm ve boynunu öptüm.

"Bunu bilmiyor," diye yanıtladı benden uzaklaşarak. "Sebebi ne olursa olsun, içgüdüleri iyi. Akıllı biri; aile için en iyisini, senin için en iyisini düşünüyor ve bu da Ivy'yi umursamıyormuşsun gibi görünmesini sağlamak. Onu kullanıyormuşsun gibi."

"Ivy umurumda değildi. Onu kullanıyordum. Hepsi bunu anladı ama noktaları birleştiremediler." Sırıttım.

"Bir hayvan içgüdüleriyle hareket eder. Biz ise mantığımızı kullanırız."

"Bir balık içgüdüsel olarak aslan gibi davranabilir mi?" diye sordu beni bırakıp yataktan kalkmadan önce. "Seni kontrol etmeden önce acele etmelisin, ona Oscar'a layık performanslarından birini göster ve seninle burada görüşürüz."

"Seks mi aşk mı?"

"Ne?" Çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdü.

"Kocaları karılarının taleplerine köle yapan şey seks mi yoksa aşk mı?" Yüzümde küçük bir sırıtışla sordum. Sadece gözlerini devirdi, banyoya girerken bana cevap vermedi.

Bunu nasıl oynayacağımı düşünerek gözlerimi kapattım. Eğer orada olmasaydım Wyatt nasıl olurdu. Henüz bir aydır evde bile değildi.

Bir balık içgüdüsel olarak aslan gibi davranabilir mi? Calli'nin sorusu aklıma geldi. Cevap hayırdı. Bir balık içgüdüsel olarak aslan gibi davranamaz. Sadece bir aslan aslan olabilirdi. Wyatt, her şeye rağmen bir Callahan'dı. Bu da benim gibi fark etse de etmese de bir Callahan'ın yapması gerekeni yapacağı anlamına geliyordu. Kendimizinkini savunacaktı.

Bakalım neler yapabiliyorsun, küçük kardeşim.

present
day

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

"Kaos benim arkadaşımdır."

~Bob Dylan

OceanofPDF.com

ETHAN - YAŞ 28

Chicago, Illinois

3 Kasım Pazartesi

Tetiği ben çekmemiş ama Ivy'nin ölümünü, adı aklıma geldiği günden beri biliyor ve . Öyleyse neden Calliope değil de bu yaşlı aptal karşımdaydı?

Neyin peşinde? Büyükbabası ne kadarını biliyordu? Bu onun ya da Gigi'nin dönüşü için planımızın bir parçası değildi. Gigi'yi burada bulduğumda şok olmamın sebebi de buydu. Calliope bana herhangi bir plan değişikliğinden bahsetmemişti, bu da planlarını değiştirmesine neden olacak bir şey olduğu anlamına geliyordu. Büyükbabasına gerçeği söyleyeceğinden de şüpheliydim. Yani onu da kullanıyordu... ama ne amaçla? Neden planladığımız gibi Rocha karteli yerine Ivy'nin ölümünün suçunu o üstleniyordu?

"Sana hiç büyükbabana benzediğini söyleyen oldu mu?" diye sordu fincanı önüne koyarken.

"Orlando?" Masanın başındaki sandalyemde arkama yaslandım. "Hayır, hiç kimse bana bunu söylemedi. Gerçi sık sık babama benzediğimi söylerler."

Kıkırdadı ve başını sallayarak yemek salonuna baktı. "Tıpkı İrlandalıların tüm övgüyü alması gibi."

"Anlaşılan annemle babamın evliliği İrlandalılar ve İtalyanlar arasındaki bu daimi kan davasını sona erdirmemiş," diye cevap verdim kahvemi masaya koyarken. Onu dikkatle izleyerek, "Acaba tüm o sıkı çalışmalarının ve fedakârlıklarının hiçbir anlamı olmadığını bilselerdi ne hissederdiler?" diye sordum.

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve parmağıyla beni işaret etti. "İşte orada, o senin annen."

"Affedersiniz?"

"Tavrınız, bu konuşma, gözlerinizdeki o bakış... Bu anneniz. Fırtınadaki sakinlik. İrlandalılar böyle düşünmez. Vahşidirler, dövüşmekte, sevişmekte ve içmekte iyidirler ama gerçek deha nadirdir. Büyükbaban Sedric nadir bulunanlardan biriydi..."

"Peki ya babam? O nadir bulunan dahi seviyesine ulaşamadı mı?" Bir yanıma aşağılayıp diğer yanıma övüyordu, bu yüzden iki türlü de hissetmedim. Hem İrlandalılarda hem de İtalyanlarda onun gibi yaşlı adamlarla karşılaşmıştım, kendilerini yüceltirken diğerinin geçmiş klişelerine tutunuyorlardı.

"Baban annene sahipti, ama ondan önce o da diğerleri gibiydi. Eğer annen isteseydi, her şeyin kontrolünü ele geçirebilirdi. Dehaya, öngörüye ve fethedecek güce sahipti. Bugün hala bazı insanlar bunun farkında değil. Bunu kolaymış gibi gösterdi; İtalyan mafyasının ilk kadın Don'uydu. Siz bir erkeksiniz: güçlü, zeki, yakışıklı, zengin ve tehlikeli. Bu pozisyon kucağınıza düştü ve bu, işinizin, görevinizin inanılmaz derecede zor olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Sadece tek başına bu kadar uzun süre dayanmış olman senin için bir övünç kaynağı ama bunların hiçbirisi annenin eline su dökemez."

Kahretsin, bu uzun bir konuşma olacak.

"Ona aşıkmişsin gibi konuşuyorsun." Bu da onun hâlâ dışarıda olduğunu fark etmediği anlamına geliyordu, yoksa böyle konuşmaya cesaret edemezdi, özellikle de babamın buna izin vermeyeceğini bildiği halde.

"Öyleydim," diye itiraf etti ve sandalyede arkasına yaslandı. "Ama romantik olarak değil. Onu kızımış gibi sevdim. Orlando ve ben birlikte büyüdük. Neye ihtiyacı varsa sorgusuz sualsiz yaptım çünkü olması gereken buydu ama konu kızı Melody'ye gelince benden yapmamı istediği on şeyden dokuzunu reddettim."

"Bunu konuşacak kadar hayatta olmana şaşırdım." Onu öldürürdüm; birlikte büyüüp büyümememiz umurumda olmazdı. Tobias bunun yeterince kanıtı oldu.

"Beni öldürmedi çünkü onun hakkında ne kadar yanıldığımı görmemi istedi. İlk başta onun sadece bir çocuk, bir kız olduğunu düşündüm, onu kendi haline bıraktım. Onu uyandırıp havuza attırdı, adamlarına onu kaçirttı ve kendisi kaçmak zorunda kaldı, onu zorladı, hayır, ona işkence etti... o kadar güçlü olana kadar onu kırdı, artık neredeyse insan bile değildi. Hiçbir şey onu etkilemedi ve gücü onun ellerinden aldı. Ondan şüphe eden herkes acımasızca öldürüldü. Rakiplerinin ne zaman ve nasıl geleceğini biliyordu ve onlar daha harekete bile geçmeden ölmüşlerdi. Büyükbaban haklıydı, ben ise yanıldım. Sorgulanamayan ve durdurulamayan bir Don yarattı... ve sonra pişman oldu ve onu İrlandalı bir pislikle evlendirdi... onu mahvetti," diye öfkeyle homurdandı ve başını salladı.

"Annemin zayıf olduğuna mı inanıyorsun? Babamla evlendiği için mi liderlik edemiyor?" Nedense beni en çok bu yorum rahatsız etti. Ona hakaret etmeye nasıl cüret eder? Annemin zayıf bir tarafı yoktu.

"Evet." Başını salladı. "Bu onun hatası değildi. Kendinden başka kimseyi sevmeyecek ve kimseye güvenmeyecek şekilde yetiştirildi ve sonra birdenbire bir ailesi oldu... ve bu hayatta en büyük zayıflığımız her zaman ailelerimiz olacaktır. Anneniz harikaydı. Ama büyükbaban olmasaydı daha da büyük olabilirdi. İrlandalılar var olmazdı bile. Sadece biz olurduk. İtalyanlar. Biliyorum, karmaşık bağlantılar... Büyükannenini incittim ve doğmamış çocuğunu kaybetti. Onun gözünde şeytana benziyorum. Tıpkı büyükbaban Sedric'in benim gözümde şeytan olduğu gibi. Annemi, kardeşimi ve iki oğlumu aldı. Onun peşinden gittiğimde, onu yoldan çıkardığımda düşündüğüm şey buydu. Gördüğüm tek şey ailemdi ve Tanrı'nın lütfuyla hayatta. Orlando onları korkutmamızı, hırpalamamızı emretti ama ben onu öldürecektim. Boynunda kocasının çocuklarına bıraktığı yarığın aynısını bırakacaktım ama durduruldu. Orlando ve Sedric küçük ateşkeslerine başladıkları için bir daha fırsatım olmadı. İntikamımı asla alamadım."

"*Karımı* öldürdüğünü iddia ediyorsun. Senin için keman çalmazsam kusura bakma," diye hatırlattım ona, her ne rol yapıyorsa bozmayacağını görerek.

"ederim," dedi gururla.

"Ailelerimiz eskiye dayanıyor, Fiorello ve şimdi bir çocuk aracılığıyla birbirimize bağlıyız... benim çocuğum. Bu yüzden sana mantıklı konuşmaya başlamanı tavsiye ederim-"

"Karınız mı, kızınız mı?"

"Afedersiniz?"

Bana korkusuzca baktı ve dedi ki, "Birini seçmek zorunda olsaydın kimi seçerdin? Ölmüş karını mı yoksa kızını mı?"

"Bu soruya cevap vermek zorunda değilim."

"Hayır, çünkü bunu artık cevaplanması gerekmeyen bir soru haline getirdim," dedi ve yine o lanet kafasını kırma isteği duydum, "Ivy O'Davoren. Onu ilk duyduğumda hayal kırıklığına uğradım ama Giovanna yüzünden değil; sahip olduğunu bile bilmediğin bir kızın için seni suçlamak doğru olmaz. Aslında torunuma onu beklemeyeceğini, eninde sonunda birini bulacağını söylemiştim. Ama Ivy O'Davoren? O kadın seni mahvederdi."

Biliyorum. Bu yüzden öldü. Bilmek istediğim şey, neden gerçek karım değil de sen buradasın? Bu yüzden yaşlı insanlarla oturup konuşmuyorum. Asla asıl konuya gelmiyorlar.

"Büyükbabamın anneni, kardeşini ve iki oğlunu öldürdüğünü ama karını öldürmediğini söylediğini fark ettim. Evlilikle ilgili bir sorununuz var gibi görünüyor." I

Konuyu değiştirdim. Calliope ve ben bu kadar yolu sırlarımızı açıklamak için gelmedik.

"Mutlu bir evliliğim var ve uzun zamandır da öyleyim. Aslında zaman zaman hala onu ziyarete gidiyorum. Adı Siena ve bir süredir Alzheimer hastası. Ama işin güzel yanı, o kadar uzun zamandır çok yakınız ki, hafızasında benim olmadığım bir yer yok." Sırıttı ve ben de fincanımı bırakıp ona baktım.

Başımın yan tarafını ovuşturarak, "Bilmem gereken şeye ulaşmak için bu çok uzun bir hikâye," diye yakındım.

"Neyi bilmen gerektiğini nereden biliyorsun? Sana söylediğim her şey birbiriyle bağlantılı. Yaptığımız tüm seçimler, yaptığımız ya da yapmadığımız tüm şeyler bizi şu anda bu masaya getirdi. Karını öldürdüm ve başlangıçta annenin evliliğinden nefret ettim, evlilikten nefret ettiğim için değil, sadece dengesiz evliliklerden nefret ediyorum. Ivy O'Davoren zayıftı. Sen biliyordun, ben biliyordum, herkes biliyordu. Akbabanın omzundaki yavru bir kuş gibiydi. Annen bir akbaba, baban ise bir kartal gibiydi. Ama onun kurtarıcı lütfu neydi? Büyüdü... ve değişti. Onun sayesinde bir akbaba oldu. Annen öldüğünde, o güçlü durdu. Eskiden olduğu gibi İrlandalı bir vahşi gibi değil, annenin istediği gibi. Biri ona her nasıl davrandığını gördüm, sanki Melody yanındaydı ve güçlü durdu ve sana onun gibi değil, onun gibi olmayı öğretti."

Calliope, bana bu yaşlı adamın saçmalıklarını dinlettiğin için seni en az iki gün yatağımaza bağlayacağım.

"Eminim ikisi de senin onayını kazandıklarını bilseler çok mutlu olurlardı. Onlarla aynı olmadığını unutmuş gibisin. Sen yardımcıydın. Sana babamı yargılama hakkını kim veriyor?"

"Kimsenin bana yargılama hakkı vermesine gerek yok. Ben sadece yargılarım. Herkes gibi, ister yüzünüze karşı ister arkanızdan yargılasınlar. İtalyanlar babanıza inanmadılar, ama annenizin yanında onun değiştiğini gördüler ve o gittiğinde bile onu kabul ettiler. Neden kabul ettiler? Çünkü onu buna layık gördüler. O kendini buna layık gördü. Ivy mi? Onu lanet olası hapisneden çıkardınız, giydirip süslediniz ve herkesin önünde sergilediniz ama o kimseyi kazanamadı. Ivy kendini yaratmadı, onu sen yarattın. O zavallı kızı hücrelerinden çıkardın ve dünyanın en tehlikeli pozisyonuna, senin yanına koydun, bir şekilde masumken bile kendini kurtaramayan kızın senin yanına hükmedebileceğini mi bekliyordun? Tetiği ben çekmiş olabilirim ama onu *sen* öldürdün."

Tekrar söylüyorum, biliyorum! Bu saçmalığı tekrarlamasını dinleyecek vaktim yok.

"Giovanna'nın annesi nerede?" Bu konuşmayı bitirmek için sordum. "Ve neden Giovanna'nın yanında değil?"

Ceketinin içine uzanıp bir telefon çıkardı ve uzun konuşmasından önce sormadığım için kendimi tekmelemek istedim. Bir numaraya bastıktan sonra telefonu hoparlöre aldı ve ikimizin arasındaki yemek masasına bıraktı. Arama gerçekleşmeden önce bir kez çaldı.

"Cal-"

"Son beş saattir ne düşündüğümü biliyor musun büyükbaba?" İtalyanca konuşuyordu ve sesindeki sıkıntıyı duyunca sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Seni gördüğümde ne yapmam gerektiğini düşünüp duruyorum. İçgüdülerim bana büyük bir konuşma yapmamam, üzülmemem, yürüyüp seni bir köpek gibi uyutmam ve yoluma devam etmem gerektiğini söylüyor. Ama sonra içimde bir öfke var büyükbaba ve bu öfke bana seni bu kadar kolay bırakmamamı ve sonunu getirmeden önce sana biraz işkence etmemi söylüyor. Sence ne yapmalıyım?"

Bu orospu çocuğu ne yaptı?

Gurur ve endişenin garip bir karışımıyla telefona sırtıttı. "Önyargılı olabilirim Calliope, ama yaşamayı tercih ederim."

"O zaman neden bana karşı gelerek hayatınla böyle bir kumar oynuyorsun? Hepiniz bundan daha iyisini bilmelisiniz." Sesi soğuk ya da sert değil, son derece hoş olsa da, onun katil olduğunu kesin olarak biliyordum. Elimi yanıma uzatıp silahımı kavradım.

İç çekti. "Calli, neden sen konuşmuyoruz?"

"Kızımı kaçırdın, Büyükbaba. Seninle konuşacak bir şeyim yok."

Ne yaptı lan? Kafasına bir kurşun sıkmaya hazırdım ama o konuşmaya devam etti.

"Kaçırılmak çok ağır bir suçlama! Küçük bir geziye çıktık-"

"Bana haber vermeden kızımı ülke dışına çıkardınız. Ben onun annesiyim, vasisiyim. Bu adam kaçırmaktır. Hayal kırıklığına uğradım çünkü beni asla yüzüstü bırakmayacağına söz vermiştin, hatırladın mı?"

Onu gerçekten kaçırdı mı? Ses tonundan anlayamadım.

"Koşullar imkansız kılmadıkça sana asla ihanet etmeyeceğime söz verdim," diye açıkladı.

"Anlatın. Hangi koşullar bunu yapmanıza neden oldu? Can kulağıyla dinliyorum."

Ben de öyle.

"Alzheimer hastasıyım," diye cevap verdi. O sustu, ben de sustum. "Görünüşe göre yakında o sallanan sandalyede büyükannene katılacağım."

"Ethan." Benim adımlı söyledi ve ben de telefona bakıp bunun o olduğunu anladım. Gerçekten de kızımı kaçırmıştı. "Dinlediğinden eminim, o yüzden beni çok iyi dinle. Altı saat içinde Chicago'da olacağım."

"Calli-"

"Hastalığın, Büyükbaba," sesi nazik ve sakindi, "bunun için iyi bir bahane değil. Ve bu, kızım konusunda artık sana güvenemeyeceğim anlamına geliyor."

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum *Calli*." Telefonu onun yüzüne kapattım ve bakışlarım öldürmeyi çok istediğim adama kaydım ama Calliope ile bu konuyu açıkça konuşana kadar onu bırakacaktım.

"Daha fazla adam bulmalısın," diye mırıldandı ve ceketinin cebinden bir matara çıkarıp uzun bir yudum aldı. "Çünkü dışarıdaki ikisi yarım saniye bile dayanamaz."

"Ulusal muhafızları çağırayım mı?" Haklı olduğunu bildiğim halde duygusuzca sordum.

"Yapabilir misin?" diye ciddi ciddi sordu. "Bunu yapan senin annen olsaydı ve seni çocukken alıp götürselerdi, sence onu durdurmak için kaç adam gerekirdi?"

"Sadece bir tane Melody Nicci Giovanni-Callahan olacak," Sadece bir tane Calliope Callahan var ve ikisi de geçilmemeliydi.

"Görüyorum ki gururun bunu kabul etmene izin vermiyor, o yüzden ben sana söyleyeceğim. Birine söylemek için can atıyordum... Calliope *i Libitinarii*'nin bir parçası."

Bana sırtışından, sesindeki gururdan, yaşlı aptalın kendi sesini gerçekten sevdiği ve tüm sırlarını ortaya dökmek istediği anlaşılıyordu. Bilmediği şey ise aptallığına rağmen hem Calli'ye hem de bana çok yardımcı olduğuydu... en azından bana. İkisi de planladığımızdan çok daha önce buradaydı. Nasıl olursa olsun bunu kabul edecektim.

Artık ailemin bu gezegende beni kendisine aşık edecek kadar çılgın olan tek kadınla tanışma vakti gelmişti.

WYATT

"Benimle taşak geçiyorsun," diye fısıldadım ama o hiçbir şey söylemedi. Onun yerine siyah kutuyu açtı ve babamızın en sevdiği konyağı çıkardı.

İçindeki ipek kumaştan -Camus Cuvee- ve o zaman anladım. "Benimle taşak geçmiyorsun. Kızının annesi, Mussolini tarafından yaratılan İtalya'nın *eski* gizli istihbarat cinayetleri *i Libitinarii*'nin bir parçası. İtalyan hükümetinin her İncil, kilise, Papa ve aziz üzerine yemin ettiği *i Libitinarii* gerçekte hiç var olmadı mı?"

Kendine buzsuz bir bardak doldurdu ve masasının arkasına oturdu. Ayaklarını masanın üstüne vurdu ve bir yudum aldı. Kanepelerde sessizce oturan amcalarıma baktım. Onların karşısında kuzenlerimiz oturuyordu. Darcy bana sadece başını salladı ve Sedric'in ağzı açık kaldı. Ben de devam ettim.

"Ve buraya geliyor çünkü bunak büyükbabası kızını size getirmek için kaçırdı çünkü bu kadın görünüşe göre sizin hayranınız olmamasına rağmen lanet olası eylemlerinizin sorumluluğunu üstlenmenizi istiyor."

"Bence bu daha çok onun yeniden bu ailenin bir parçası olmasıyla ilgili. Görünüşe göre büyük bir hayranıymış," diye yanıtladı Ethan tekrar içerek.

Ne oluyor lan? Bu nasıl gerçek hayat olabilir?

"Kızını isterse ve kalmak istemezse ne olacak?" Darcy sordu ve Ethan duraksayarak bardağına baktı. Eğilmeye hazırlandım.

Ethan'ın bardağı tutuşu sıkılaştı. "Neden bana böyle aptalca bir soru soruyorsun? Kızım ait olduğu yerde kalıyor. Yani burada. Hepsi bu kadar."

"Ethan, bu kadının yaşamak için insanları öldürdüğü ve buraya birinin kızını çaldığı inancıyla geldiği gerçeği dışında, onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," dedim, belki yanlış anladım ya da belki henüz paylaşmadığı bir şey biliyordu.

"O insanları öldürüyor. Biz de insanları öldürüyoruz. Zaten ortak bir noktamız var."

"Biz uyuşturucu satıyoruz. Bu suikasttan farklı bir şey," diye hatırlattım ona, aklımdan neler geçtiğinden emin değildim. Sanki kendi küçük dünyasındaymış gibiydi. Bu onun karakterine aykırı değildi ama gözlerindeki o bakışı daha önce hiç görmemiştim. Sanki bir fırtına yaklaşıyor gibiydi.

Güldü ve sonunda bana odaklandı; "Neden korkmuş gibisin? Bu senin yapacağın bir şey değil, kardeşim. Bu hesaplaşmayı kimin kazanacağını bilmek istemiyor musun? Mafya Suikastçıya karşı. Film gibi."

Belki de zihinsel bir mola veriyordu? Bir gün için çok fazlaydı ve bunu kaldıramadı mı?

"Bil diye söylüyorum, filmlerde dışarıda yağmur yağmaya başladığında ve bir suikastçı evinize doğru yola çıktığında, bu genellikle bir sonraki filme anlamına gelir." Sedric ona söyledi.

"İrkçilik kartını oynamak istemem ama" diye söze girdi Darcy ve hepimiz onun nereye varmak istediğini biliyorduk. "Ama buradaki tek siyah benim."

"Ben Asyalıyım," diye hatırlattı Sedric ona. "Sen de yarı Asyalısın."

"Sen yarı Siyahsın!" Sedric karşılık verdi.

Ethan onlara, "Ben yarı İtalyan'ım," diyerek ikisinin de kendisine bakmasını sağladı.

Atlamasına çok şaşırdılar ama hiç kaybetmediler. "Sen beyazsın," dedi ikisi de.

"Biliyorum," dedi Ethan biraz daha içerek. "Ben sadece birbirimizle bariz gerçekleri paylaştığımızı sanıyordum."

"İşiniz bitti mi?" Onlara sordum, gerçekten aklımı kaçırmış gibi hissediyordum. Bundan önce, beni hastaneden aldığı anda bile davranışları çok kötüydü. Tüm bunlara bir de ailemiz eklendi. Acaba gerçekten öldüm ve bu sadece cehennemin başlangıcı mıydı?

Siktir et! Güzel!

Uzanıp konyak şişesini aldım ve tekrar konuşmadan önce içimi çektim. "Mafyaya on milyon."

Ethan kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Her zaman güvenli bahisler oynardın." "Yani bir planın var."

"Onu kollarını açarak mı karşılayacaksın?" Dürüst olup olmadığını bilmediğim için onun yanında sık sık soğukkanlılığımı kaybediyordum. Başımı ağrıtıyordu. Bu aile... "Neden seninle bir şey basit olamıyor?"

"Kuzenine aşık olan adam söylüyor bunu." Kıs kıs güldü ama Declan Amca'nın arkamızdan derin derin nefes verdiğini duyunca kaskatı kesildi.

Orospu çocuğu bunu bilerek yaptı.

"Bir sorum var," diye gürledi Neal Amca, ayaklarını masaya vurarak ve ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Ne?" Ben sordum.

"Hayır, senin için değil." Darcy'yi işaret etti. "Sadece korku filmlerinde önce siyah adam ölmez mi?"

"Neal Amca!" Tersledim. Ciddi bir şey soracağını düşündüğüm için beni siksin. Ethan sadece gözlerini devirdi.

"Ne? Bilmek istiyorum. Eğer değilse, o zaman ilk giden kim olur?" "Bu hileli bir soru," diye cevap verdi Declan Amca, köprücük kemiğini sıkarak burun ve keskin nefes verme. "On kereden dokuzunda filmde hiç Asyalı yoktur, bu yüzden önce siyah adam ölür. Onda bir Asyalı vardır ama o da beyazların arasına karışır ve siyah adam yine önce ölür."

"Bunu sana annem söyledi, değil mi?" Darcy sordu.

"Bu şaka çok uzadı," dedim onlara. Ethan orada sarhoş bir kedi gibi mutlu bir şekilde oturuyordu. "Hepimiz lanet olası aklımızı kaybettik."

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

*"Ve kadınlar birbirlerine cevap verdiler
"Onlar oynarken, 'Saul binlercesini, Davut on binlercesini
öldürdü' dediler."*

~1 Samuel 18:7

OceanofPDF.com

SEDRIC

"Bu biraz fazla oldu," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime. Evimizin silahlı bir kaleye dönüşmesi sadece iki saat sürmüştü. Bu bana Terracotta Ordusu'nu, yani Çin'in ilk imparatoru Qin Shi Huang'ın mezarında bulunan sekiz bin heykel askeri hatırlattı. Ancak sekiz bin asker değil, silahlı yüz adam vardı ve bunlar da sekiz bin antik savaşçı olabilirdi. Koridorlara dizilmişler, arkadaki ve öndeki avluyu doldurmuşlardı. Hiçbiri neden çağrıldıklarını anlamıyor gibiydi ama yine de dimdik, gururlu ve kendilerini kanıtlamaya hevesli duruyorlardı.

Bu da tüm bunları daha da saçma kılıyordu. Ethan ne düşünüyordu?

"Gelmesine iki dakika daha var." Darcy saatini kontrol ederken

Merdivenlerin başında yanıma geldi,

"Tahmin edersin," diye mırıldandım.

"Ne?"

Ona baktım, hâlâ şaşkındı. "Bunun delilik olduğunu düşünmüyor musun? Ethan, bunamış yaşlı bir İtalyan gangsterin kendisine suikastçı olduğunu söylemesi dışında hakkında hiçbir şey bilmediği bir kadınla yüzleşmek için yüz adam çağırdı. Ya sadece öfkeyle konuştuysa? Ya kadının savaşmak gibi bir planı yoksa ve sadece kızını geri istiyorsa? Ona bu kadar baskı davasına zarar verdi. Belki de aileden korkuyordur ve daha önce kendini göstermemiştir. Belki de onu hafife alıyorumdur ve o Lara Croft'un Terminatör'le tanışmasıdır. Birinci seçenek: sihirli bir şekilde hepimizi nasıl öldüreceğini ve kızını nasıl alacağını bulur ve Ethan kaybeder. Bundan şüpheliyim. İkinci seçenek: Kız ölür ve Ethan çocuğunun annesini öldürür. Böylece bir yıl içinde 3'te 3 yapar ve kızını zihinsel olarak mahveder.... böylece kaybeder. Yani tekrar söylüyorum, bu delilik. Ve Ethan böyle şeyler yapmaz."

"Haklısın." Başını salladı, korkuluklara yaslanıp altımızdaki adamları izliyordu. "Ama her zamanki gibi yanlış zamanda mantıklı davranıyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu hepimize çılgınca geliyorsa, sizce ona da çılgınca gelmiyor mu? Ethan bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor, onu duydunuz, kızın kendisini aptal gibi gösterdiğini söyledi. Şimdi de ona patronun kim olduğunu göstermeye çalışıyor. Bunların hepsi bir gösteri. Onu öldürmeye çalışmıyor... henüz." Saatini tekrar kontrol etti. "Yine de ona hakkını vermelisin, Ethan'ın derisinin altına bu şekilde girmek için çok şey gerekiyor."

"Evet, sadece bir gayrimeşru çocuk-ah...ah!" Başımın arkasını ovuşturarak tersledim. "Ne?"

Sanki beni tekrar tokatlamak istiyormuş gibi bana baktı. "Kızına gayrimeşru demenin gerçekten umursamayacağı bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evlilik dışı çocuklara böyle deniyor, Darcy-" "Evet, 1930'da."

"Ya da mafyada!" Ben de karşılık verdim. "Ama her neyse, söylemeyeceğim. Bu lanet günün bitmesini bekleyemiyorum, böylece işe başlayabiliriz... gerçek işe. Burada siyahlı adamların başında nöbet tutuyoruz. Ön kapıdan öylece girecek değil ya-"

DİNG

DONG

DİNG

Kapıya doğru dönmek istemedim, bu yüzden sadece kahverengi yüzüne baktım. "Sadece ön zili kullanmadı."

Darcy gülmemek için kendini zor tutarak ofladı ve kapıdaki adamlar bize baktı. Ben fısıldarken onlara başını salladı. "Umarım bir silahı değil de bir esprisi vardır."

Sanki hava elektriklenmiş gibiydi. Ön kapı gıcırdayarak açılırken beyaz kollarımdaki siyah tüyler yükseldi. Betona vuran yağmurun yoğun sesi, kapı daha da açılıp soğuk hava antreden içeri girdikçe daha da yükseldi. Onu büyük siyah şemsiyenin altında göremiyordum ve gardiyanın ona ne dediğini de duyamıyordum. Ancak adam bir adım geri çekildi ve kadın şemsiyeyi kapatarak içeri girdi. İlk fark ettiğim şey, omzunda biten dalgalı çikolata kahvesi saçları oldu. Uzun trençkotunu çıkarırken korumaya kibarca gülümsüyordu, üzerinde siyah boğazlı bir kazak, siyah geniş paçalı siyah saten pantolon ve kırmızı topuklu ayakkabılar vardı. Pek savaş kıyafeti sayılmazdı.

Gardiyana bir şeyler söyleyerek bize bakmasını sağladı. Kahverengi gözlerini ona dikmiş olan Darcy'ye baktım ve ne düşündüğünü anladım.

Çok güzeldi.

Sadece güzel değil, neredeyse melek gibi... masum. Büyük gri gözleri, parlak pembe dudakları ve biri sağ gözünün altında, diğeri dudağının yanında olmak üzere iki küçük güzellik izi olan oval bir yüzü vardı. Ethan'ın sarhoş olup çirkin bir garsonla yatması buraya kadarmış. Bunun mümkün olmadığını biliyorduk ama yine de...

Sinir bozucu. Denemediği zamanlarda bile, adam Victoria's Secret mankenleriyle yatıyordu.

"Merhaba." Elini hafifçe sallayarak dikkatimizi çekmeye çalıştı. "Adım Calliope Seraphina Orsini, Giovanna'nın annesiyim. Onu bu saatte alacağımı söylemek için daha önce aramıştım."

Çok güzel.
Yumuşak
konuşuyor.
Nazik bir
gülümseme.

Onunla ilgili her şey iyi bir insan, Hallmark kanalı tipi bir insan imajı çiziyordu. Ama beni tedirgin eden de buydu. İyi insanlar ailemizi bulmaz. İyi insanlar bizimle yatmazlar ve iyi insanlar mafya babalarının çocuklarını taşıyıp saklamazlar ve sonra ellerinden alındıklarında o çocuğu nazikçe geri istemezler.

"Callahan Malikânesi'ne hoş geldin Calliope," diye seslendim parmaklığa yaslanarak. "Kuzenimiz geleceğinizi ve Giovanna'nın hiçbir yere gitmeyeceğini zaten biliyor olmanız gerektiğini söyledi... Ne de olsa o bir Callahan ve dediğim gibi, burası Callahan Malikânesi."

"Ethan bu konuda yetişkinler gibi konuşabilmemiz için burada mı?" diye sordu, hâlâ kibarca aramıza bakarak.

"Madem yetişkinler gibi konuşmak istiyordunuz, neden dört yıl önce ona bir şans vermediniz? Ona sunmadığınız bir nezaketi beklemeniz tuhaf görünüyor," diye sordu Darcy.

"Anlıyorum." Kaşlarını çatı ve nefes verdi. Birkaç adım atmadan önce fuayeye baktı ve ona doğru ilerleyen muhafızlar dizlerinin üzerine çöktü. Silahlarını kaldırdılar ama daha bir şey söyleyemeden hepsi birer birer domino taşları gibi devrildi.

"Bu da ne-" Daha kelimeleri çıkaramadan öksürdüm. Bacaklarım güçsüzleşene kadar tekrar tekrar öksürdüm. Darcy'yi ararken onu dizlerinin üzerinde nefes nefese gördüm. Merdivenleri rahatça çıktı, topukları mermere vurarak bize doğru ilerlerken benim görüşüm bulanıklaştı.

Asansörün düşmesine basarken, "Merak etmeyin, zehir sadece geçici," dedi.

Nasıl?

Sormak istedim ama sesim artık işe yaramıyordu. Kapılar açıldığında içeri adım attı ve topukları üzerinde döndü. "Kaçınıcı kat?"

Ama cevap veremedim.

"Neyse, bir yolunu bulurum o zaman. Hoş geldin Sedric için de teşekkürler Darcy," dedi ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. Kapılar kapanırken şemsiyesindeki bir şeyi bıraktı. Lanet olası şemsiyeydi. Lanet olsun!

NARI

Asansörün kapısı açıldığında, o yoktu. Çantası, paltosu, şemsiyesi, hatta çivili yaban arılarıyla süslü Gucci kırmızı deri ayakkabıları oradaydı ama o yoktu.

"Yukarı bak," diye emrettim muhafıza, asansöre doğru ilerlerken maskeyi ağzının ve burnunun üzerinde tutuyordu. Tavanı kontrol etti. Aşağı inmesini bekliyordum ama sadece başını salladı.

"O burada değil-"

"Mandal açılmış mı? Belki de dışarı tırmanmıştır?"

Mandala uzandı ve ben yine onun aşağı düştüğünü görmeyi bekledim ama orada değildi.

Bu da ne? Omzuma dokununca donup kaldım. Bu mümkün değildi. Onu kameradan izledim. Asansöre bindiğini gördüm ve üç saniyelik bir yolculuktu-"

"Arkanı dönmemen hâlâ arkanda olmadığım anlamına gelmez, Nari." Sesi tüylerimi diken diken etti.

Dönerek bacağımı kaldırdım ve yüzüne değmeden hemen önce baldırıma bir iğne saplandı. Bacağımdan yukarı fırlayan ateş gibi acıyla çığlık attım. İğneyi çıkardı ve ben hareket . Tüm bacağım sanki çimentoyla kaplanmış gibi kaskatı kesildi. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve mükemmel manikürlü tırnağıyla ağızındaki maskeyi çekti.

Yüzünde bir gülümsemeyle, "Sağ bacağınla tekme atmak üzereyken sol kolunu geri çekiyorsun. Böyle bir şeyin bir daha başına gelmemesi için daha fazla antrenman yapmalısın."

Bu kaltak. "Seni... öldüreceğim..."

"Böyle bir güce sahip değilsiniz. Ama asla kimseyi hayallerinden vazgeçirmek istemem, o yüzden devam et. Kim bilir, kırk yıl sonra bana bir çivi bile kırabilirsin. İyi şanslar."

En yumuşak dokunuşuyla beni kırımın üzerine itmeyi başardı. Etrafımda dolaştı ve ben hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Gözlerini oymak istedim. Dona'dan daha kötüydü.

Tekrar yanımdan geçip giderken izledim, bu sefer topuklu ayakkabılarını giymişti. Asansörde bıraktığı her şeyi almıştı.
Nasıl?

HELEN

Başım dönmüş bir halde odamın kapısını açtığımda kapımın önündeki korumaların koridorda yattığını gördüm. Hepsinin ortasında telefonuna bakan bir kadın duruyordu. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Burası Wyatt'ın odası değil mi?" diye sordu kafası karışmış bir halde.

"Sen de kimsin?" Ben de karşılık verdim. Yerdeki adamlar hâlâ nefes alıyordu. Onları gerçekten öldürmek isteseydi, eminim bunu çoktan yapardı.

"Calliope Seraphina Orsini, Giovanna'nın annesi. İyi görünüyorsun." Sesinde endişe vardı ve bana baktı.

Ona baktım ve başımı salladım. "Grip oldum. Günün uyuyordum, bu yüzden şu anda neler olup bittiğinden haberdar değilim. Ancak görünüşe göre durumumuz pek iyi değil."

Kıkırdadı ve sanki sevimli bir çocukmuşum gibi başını bana doğru eğdi. Ya da küçük kız kardeşiymişim gibi. "Hiç de bile. Ama ailenizi gerekirse, beni durdurmak çok zor ve görünüşe göre kuzeniniz bu işe kazanmak için girmiyor; sadece bana bu küçük oyununu oynatmaktan hoşlanıyor."

"Bu senin çocuk yaptığın adama benziyor. Bu yüzden, iyi şanslar, ben şimdi uyumaya gidiyorum." Ona başımı salladım.

Kapıyı kapatırken "İyi geceler," dedi. Kıpırdamadım, onun yerine kapının tahtasını dinleyerek ayak seslerini duydum...

Tap

Tap.

"Hayır Helen, kıpırdamadım çünkü kafanı tekrar dışarı çıkarmak isteyeceğini biliyorum. Bu da bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmemeneden olacak ve seni de yere yatırmak zorunda kalmak istemiyorum. Zaten zor birkaç gün geçirmişe benziyorsun."

"Sesindeki endişe gerçek mi?" diye sordum.

"Hayır, seninle yeni tanıştım, neden endişeleneyim ki?" diye dürüstçe cevap verdi. "Ancak bu söylediklerimi daha az doğru yapmaz."

Haklıydı ve eğer malikâneye bu kadar girebildiyse ya Ethan gelmesine izin veriyordu ya da onu durdurmak gerçekten çok zordu... belki de bir

İkisinden de biraz. Elim hâlâ ağrıyordu. Başım yanıyordu ve dünya dönüyordu, bu yüzden kapıyı kilitledim ve yüksek sesle dışarı çıkmayacağımı bildirdim.

Ailemizden olmayan birinin bu evin koridorlarında bizim isteğimiz dışında yürümesi ve hikayeyi anlatacak kadar yaşaması ihtimali yok denecek kadar azdı. Bir düşmanın evimize girmesi ölüm fermanıydı. Parti verdiğimizde bile insanlar izin vermediğimiz yerlere asla gitmezlerdi. Bu evden o şekilde geçmesi, hiç korkusu olmadığı anlamına geliyordu. Ama bu onun doğası mıydı yoksa sadece bu duruma duyduğu güven miydi?

"Ah, başım," diye homurdanarak Wyatt'ın yatağına süründüm. Yüzüm yastığa çarptığı anda donup kaldım.

Burada bulunmadan buranın Wyatt'ın odası olduğunu bilmesinin tek yolu planlara sahip olmasıydı. Ama planların sadece bir set vardı ve onlar Ethan kendisi tarafından çizilmiş.

Nasıl olur?

BUZZ.

BUZZ.

"Alo?" Cep telefonumla konuştum.

"İyi misin? Sakın kapıyı açma." Wyatt hızlıca konuştu.

"İyiyim ama neden?"

"Calliope, Giovanna'nın annesi odamın dışında. Az önce oradaki muhafızları indirdi."

"Biliyorum. Ne demek sadece? Birkaç saniye önce ayrıldı." "Ne?"

"Şu anda kameraları izliyorum, kapı az önce açıldı."

"Wyatt, bu zaten oldu. Kamerada bir sorun olmalı... kahretsin." Mırıldandım, onu telefonunda nasıl gördüğümü hatırlayarak doğruldum. "Ağımı hackledi ve zamanı geciktirdi, Wyatt! Hepinizden en az otuz saniye ileride. Neler oluyor? O bir hacker mı?"

"Suikastçıyı dene."

Telefonu kulağımdan çekip öylece baktım. Tekrar yerine koyarak, "Özür dilerim, bunu bir kez daha tekrarlamamız gerekecek. Sanırım beynim yeniden başlatılıyordu."

"A.S.S.A.S.I.N, suikastçı," diye heceledi ve benim için tekrarladı. "Ethan deli bir kadının evimize girmesine izin veriyor, korumalarımızı uyutuyor. Neden? Bilmiyorum amına koyayım!"

Düşünmeye çalıştım. Tekrar söylüyorum, eğer bu o kadar önemli bir şey olsaydı Ethan yarı ölü olmamı umursamazdı, lanet olası kameraları tamir ediyor olurdu.

"Wyatt... sence birbirleriyle flört mü ediyorlar?"

"Hangi evrende söylediğim herhangi bir şey flört ediyormuşum gibi gelebilir ki?" diye yanıtladı şaşkınlıkla.

Buna cevap veremedim çünkü kulağa garip geliyordu. "Ayrıca, onu hatırlamıyor bile."

Ve bu bütün gün duyduğum en tuhaf şeydi. "Ethan onu hatırlamıyor mu? Emin misin? Bunu o mu söyledi?"

"Onu gördünüz, tamamen şok olmuştu-"

"Evet, bir kızı olduğu için... ama kızının annesi için değil. Wyatt, Ethan hiçbir şeyi unutmaz. Bir çocuğu olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen kiminle yattığını biliyordu. Gerçekten hatırlamıyor olma ihtimaline karşı, tek yapması gereken kızına ne zaman hamile kaldığını bulmaktı ve o zamanın güvenliğini bulabilirdi. Ethan bir şeyi bilmemekten asla tatmin olmaz. Bulana kadar kazacaktır. Yani ya biliyordur ya da bulmuştur, bu yüzden kızının evde rahatça dolaşmasına izin veriyordur."

Sonunda nefes verene kadar diğer hatta sessizlik oldu. "Ethan'ın lanet aklının nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan çok yoruldum. Yukarı aşağıdır. Sağ, sol ve ay onun için güneş!"

"Neredesin?"

"Cain'inle birlikte. Kral Ethan beni masa başı görevine verdi."

"Masamdan sıkıldığın zaman senin yatağındayım."

"Helen." Hattaki yeni ses karşısında dehşet içinde titredim. "Burada yalnız değil."

"Oh...selam baba." Elimini yüzüme götürerek irkildim. "Onunla Cain üzerinde mi çalışıyorsun? Özür dilerim, bölmek istemedim. Sonra konuşuruz, hoşça kal!"

Telefonu hızla kapattım ve yüzümü yastığına gömerek telefonu fırlattım. Koridora çıkmalıydım. Bunu bir daha yaşamaktansa bana on suikastçı verin.

Sikeyim.

CHAPTER 20

"Sahtekarlığı gizlemek sahtekarlıktır."

~Bilinmiyor

OceanofPDF.com

UNTITLED

ETHAN

Şöminenin alevlerine bakarken, taş merdivenden aşağıya inerken topuklarının taşlara vuruşunu duydum. Bir adım daha atmadı. Her zamanki gibi güzel görünüyordu ve gülümsememesine rağmen gözlerindeki eğlenceyi görebiliyordum. Ne de olsa az önce sözde muhafızlarım ve ailemle yer değiştirmişti.

"Annen, amcan ya da Helen güvenlik sistemine yaptığım şeyi düzeltmeden önce üç dakikamız var." Bana zamanlayıcısını göstermek için telefonunu kaldırdı.

Mahzene doğru yürüdüm, boynunun arkasından tuttum ve onu kendime çektim. Dudaklarım dudaklarındaydı ve elleri saçlarıma gitti. Dilini ağzımda hissettiğimde bana ağzını açtı, yardım edemedim ama onu merdivene doğru bastırdım. Göğüslerinin bana karşı hissi, sıkmak için uzandığımda kıcının elime sığma şekli beni daha da tahrik etti.

"Şimdi iki dakikamız var," diye fısıldadı, benden ayrıldı ve elini dudaklarıma koydu.

"Planı değiştirdin" demeden önce parmaklarını öptüm.

"Büyükbabam planı değiştirdi. Kaydığını biliyordum. Ama bu kadar çabuk değil. Yanlış hesaplamışım." Kaşlarını çattı, kendine kızmıştı, bu da konuyla ilgili başka bir şey söylememe gerek olmadığı anlamına geliyordu.

"Planın geri kalanı mı? Hâlâ birbirimizi tanımıyormuş gibi mi ?"

Sırıttı ve dudaklarımı usulca öptü. "Planladığımız gibi devam ediyoruz. Herkesin izlediğini biliyoruz, onlara istedikleri gösteriyi sunalım."

"Ailemle oynamak senin için eğlenceli mi?"

"Bir tek ben varmışım gibi davranma. Birinin kukla ustası olmasının tek nedeni, kuklaların kendi iplerinde dans ettiğini görmeyi sevmesidir." Beni izlemek için başını eğdi. "Diğer her şeyi senin odanda konuşuruz... *bizim* odamızda. Kıyafetlerim çoktan açıldı, değil mi?"

"Şimdiden emir mi veriyorsun?" Kıcını daha sıkı sıkarak sordum. "Bu buluşmayı ne kadar dramatik hale getiriyoruz?"

"Operaya yakıştır," diyerek beni itti ve kıyafetlerini düzeltti. Ben de aynısını yaptım ve elini sallayarak doğru geri dönmemi söyledi. "Ayrıca kuzenin Helen neredeyse çırlıçıplak ağabeyini odasında bekliyordu."

"Bunu bana neden söyledin ki?" İçim burkularak sordum.

Sadece gülümsedi ve ölmek üzere olan işaret etti. "kurtulmak için."

Gözlerimi devirerek, o geri sayarken takım elbisemi düzelttim... aileme yaptığımız acımasız küçük şakayı. Herkes espri anlayışım olmadığına inanıyordu. Görünüşe göre varmış, sadece onlar pahasına.

"Üç, iki, bir," dedi ve başımı sallamak isteyerek bir kez daha öylece bakakaldım.

Tam önümde durdu.

"Merhaba Ethan. Şimdi patronla yüzleşeceğim son seviyede miyim?" diye sordu soğuk bir şekilde. Ve Oscar'ı hak ettiğimi söyledi.

"Duruma göre değişir," dedim tanıdık gri gözlerine bakarak. Dört yılın ardından saçlarının uzunluğu dışında hiçbir şeyi değişmemişti. "Son patron ben miyim? Yoksa sen misin? Bu benim oyunum mu yoksa senin mi Cordelia, yani Calliope?"

Kanepeye doğru ilerledi, çantasını ve ceketini yan masaya koyduktan sonra taş duvarda asılı duran şarap şişelerini inceledi. Birini seçmeden önce tarihlerini kontrol etti. "1782 Chateau Lafite dünyanın en iyi kırmızı şaraplarından biridir. Çeyrek milyon dolar değerindedir. Bazıları bunun insanı sakinleştirdiğini söylüyor. Hadi öğrenelim..."

"Calliope-"

"Nankör orospu çocuğu!" diye bağırdı ve şişeyi bana fırlattı. Şişe arkamdaki şömineye çarparak paramparça oldu. Ve daha bitirmemişti. Şişe üstüne şişe kapıp bana fırlattı. "Şu anda kimi sorguluyorsun lan sen?"

Bu lanet olası deli kadına nasıl bu kadar aşık olabildim? Allah kahretsin!

CALLIOPE

"Haklıydılar; kendimi çok daha iyi hissediyorum." Masanın üstüne otururken şişeden bir yudum içtim. Omzumun üzerinden Ethan'ın alnındaki kanı peçeteyle silmesini izledim. "Daha iyi hissediyor musun?"

Durakladı, başını bana doğru çevirdi, yeşil gözleri içimi delip geçti. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Yine de kızgın görünüyordu.

"Artık sakinleştiğine göre-"

"Şimdi sakinleştiğime göre?" Ona bakmak için masanın üzerinde döndüm.

"Telefonda sakindim. Buraya geldiğimde de sakindim. Beni *silahlı* korumalarla bekleyen orospu çocuğu sendin. Neden? Kızımın benden izinsiz alınmasını kabul etmediğim için mi? Bana sakin ve mantıklı bir şekilde yaklaşmak yerine, benimle kavga karar verdin. Aslında buna kavga bile diyemem. Bu daha da kötü çünkü sana ulaşmanın bu kadar kolay olması benimle dalga geçildiğini hissettiriyor!" "Seninle tanışmak için korumalarım vardı çünkü seni tanımıyorum! Sana güvenmiyorum da. Beş yıl önce tanıştığımız andan itibaren yüzüme karşı yalan söylüyordun!"

"Sana yalan mı söyledim?"

Şaşkınlıkla söyledim.

"Gerçekten-"

"Tanışma talihsizliğine uğradığım en çekilmez insansın. O kadar dik kafalısın ki kendini güneş, gökyüzü, yıldızlar ve lanet olası ay sanıyorsun! Sana hiç yalan söylemedim-"

"Adının Cordelia Muñoz olduğunu söylemiştin!"

"Ben öyle bir şey demedim! Sen söyledin! Adımı hiç sormadın Ethan. Neden sordun? Çünkü beni, senin büyük saçmalıklarına kanacak zavallı seksi bir Kolombiyalı kadın sandın. Benim hakkımda hiçbir bilgi sorma zahmetine girmedin. Cordelia Muñoz olarak gizli görevdeyken beni takip edecek birini buldun. Tüm bu bilgileri bir araya getirdiniz, bana kim olduğumla ilgili tek bir soru bile sormadınız çünkü domuz kafalısınız! Şimdi de bana yalancı demek istiyorsun, *Vaffanculo!*" Ona doğru hava tükürmeden önce küfrettim.

Yumruğu sıkıldı ve burun delikleri alevlendi. "Kim olduğumu ve ailemizin bir geçmişi olduğunu biliyordun ama yine de hiçbir şey söylemedin-"

"Neden bir şey söylemek zorundayım ki? Çalışıyordum. Senin için bir yıldır yaptığım tüm işleri tehlikeye atmam mı gerekiyordu? Neden? Bana işinden bahsettin mi? Hayır. Sordum mu? Hayır. Cevaplara ihtiyacım yoktu. Kim olduğumu bilmek istedim ama sormadın ve yanlış bilgi aldın. Bu senin hatandı! Peki neden ben hatalıyım? Hayır... sei un figlio de puttana!" Ondan uzaklaşarak tekrar içtim, beni zincire vuracağını ve bu bok yüzünden yürüyemez hale gelene kadar beni becereceğini çok iyi biliyordum.

"Eğer gerçekten yanlış bir şey yapmadığına inanıyorsan neden beni kızımдан uzak tuttun?" Bu soru büyük olasılıkla onu izleyen anne babasına ya da onu izleyen ilgili aile üyelerinden herhangi birine yönelikti.

"Calliope!"

"Sesini istediğin kadar yükseltebilirsin. Bu sana cevap vermemi sağlamayacak-" Kolumu çekip beni geri çekmeye zorlarken gözlerimi kapattım. Tenimdeki eli... beni ne kadar sıkı tuttuğu... bu bende sadece karşılık verme değil, aynı zamanda onu zincirleme isteği de uyandırdı. Gözleri bana dik dik bakıyordu ama ben onlarda şehveti gördüm.

"Sinirlenmeden önce kolumu bırakman için üç saniyen var," diye uyardım ve daha fazla sıktı.

"Anlamıyorsunuz galiba," dedim ciddi bir ifadeyle, ellerimi ceplerime sokarak. "Ben Cordelia Muñoz değilim, Bogota, Kolombiya'dan fakir, önemsiz bir garson kızım. Ben Lazio, İtalya'dan Calliope Seraphina Orsini'yim. Callahan klanı var olmadan önce, Giovanni ailesi bile var olmadan önce, benim ailem vardı... soylu olarak. Üç papa: Celestine III, Nicholas III, ve Benedict XIII benim ailemden geldi. Benim iznim olmadan kimse bana dokunamaz. Siz bile."

Omuzlarındaki cam kırıklarının tozunu alırken, çenesini sıkıca kapatmış bakışlarıyla beni kıstırdı. "Madem aileye bu kadar önem veriyorsun, madem aileye bu kadar saygı duyuyorsun, neden benim ailemi benden esirgiyorsun? Buna hâlâ cevap vermedin. Peki, tamam. Seni gerçekten tanıma zahmetine hiç girmedim. Bana gerçekte kim olduğunu söylememek için nedenlerin vardı. Hepsine tamam. Bunun sorumluluğunu alacağım. Ama beni kızımдан mahrum bırakmanın sebebi neydi?"

"Ben ne ev hanımıyım ne de bir süs eşyasıyım. Ben bir silahım. Bu yüzden sana ve teklif ettiğin geleceğe hayır dedim, büyük olasılıkla kızını büyüyene kadar hiç göremeyeceğinin farkındaydım. Bu konuda kötü hissettim mi? Elbette. Ama senin için değil, küçük kızım için. Bu yüzden kim olduğunu bildiğinden emin oldum. Ona söyledim.

Ailenle ilgili hikayeler anlattı. Yüzünüzü, adınızı, numaranızı ve adresinizi hatırladığından bile emin oldum. Bu yeterli değil mi?"

Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Baktı ve belliydi. Ama önce konuşmak istemedi. Onun yerine çantamı ve ceketimi aldı.

"Calliope."

"Saçmalıklarını başka bir aptal hapisane kuşu İrlandalı kaltağa sakla. Not al ya da alma, fark etmez, hiçbir şeyi değiştirmez. Senin için gelmedim. Kızım ve belki de büyükbabam için geldim. Onu öldürüp öldürmeyeceğime karar vermedim. O yüzden bana doğru yönü göster ki eve gidebileyim."

"Gitmene izin vermeyeceğim."

"İstemiyorum."

Elini arkasına götürdü ve bir saniye içinde ikimiz de birbirimize silah çekmiştik.

"Bu eve adım attığında neler olduğunu gördün. Gitmene, kızımın izin vereceğimi sanıyorsan aklını demektir. Sahip olduğum her şeyle seninle savaşacağım. Adını çamura bulayacağım ve seni mümkün olan her şekilde ifşa edeceğim. Eminim dünya *i libitinari*'yi öğrenmeye bayılacaktır." Elini cebine sokarak beni soğuk bir şekilde tehdit etti. "İfşa olmuş bir suikastçı ölmüş sayılır, değil mi?"

"Tıpkı dünyanın Callahan'ın büyük bağlantılarını ve mafya üzerindeki doğrudan etkisini bilmek isteyeceğinden emin olduğum gibi. İfşa olmuş bir mafya ölmüş demektir, değil mi? Dene beni, orospu çocuğu. Senin savaş gemini de batırırım."

"O zaman bir çıkmazdayız?" Silahını indirdi, dudaklarında küçük bir gülümseme .

"Sanırım-Ah!" diye tısladım ve omzumdaki iğneyi gördüm. Uzanıp titreyen ellerimle iğneyi çıkardım. Şu anda kafasını uçurmak için her şeyimi verirdim ama taş yürüyüşe geri düşmekten kendimi alamadım. Yere doğru kaydım. "Buna pişman olacaksın."

Yanıma geldi, önümde eğildi. "Sen bana kızgınsın, ben de sana. Ama bu kızımızın ikimize de ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Onu almaya çalışırsan ne isteyeceğini sanıyorsun? Uykuya dalarken kendine kimin mutluluğunun daha önemli olduğunu sor. Senin mi yoksa onun mu?"

"Vaffanculo," diye fısıldadım gözlerimi kapatmadan önce.

Ve sahne!

ETHAN

Dramayı gerçekten sevdi.

Vaffanculo? Son sözleri?

Yine de eğlenceli olduğunu inkar edemezdim, onunla birlikte hareket etmek, onunla birlikte gülünç olmak. Hayatımızdaki delilikten kurtulmanın tek yolu buydu.

Böyle çok masum görünüyordu. Onu yatak odama götürdüm. Vücudu bana karşı mükemmel hissediyordu. Savaş ganimetlerini geri almak gibiydi. İkimiz de kalacağını bilmemize rağmen, kalması için ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için bana meydan okuyordu.

"Artık bitti."

"Henüz değil." Göz kapakları açıldı ve ben daha gözümü kırpamadan koluma yayılan yanmayı hissettim. Aşağıya baktığımda parmaklarının arasına sıkıştırılmış uzun ince iğnenin elimden çıktığını gördüm. Yatakta doğrulup ayağa kalkmak için döndü. Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım.

"Hala yenmem gereken bir Callahan daha var."

"Beni bıçaklamak zorunda mıydın?"

"Beni sen vurdun." Omuz silkti ve beni yatağa iterek dudaklarımdan öptü. "Kardeşin bu sefer senin için ne kadar ileri gidecek?"

"Bu kadar uzağa gitmemize gerek yok," diye mırıldandım, kelimelerimin biraz bulanıklaştığını hissederek.

"İyi bir kamuflaj yaratmanın tek yolu tüm temellerinizi korumaktır," diye fısıldadı ve beni tekrar öptü. "Ben buradayım. Buradayız. Ama buraya nasıl geldiğimizi kimse bilmemeli. Hepsi bu yalana inanmak zorunda."

"Peki." Giovanna'nın yatağının yanına gidişini izlerken kaşlarımı çattım. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana bakmadan önce saçlarını hafifçe taradı.

Giovanna gözlerini ovuşturarak, "Anne," diye fısıldadı. "Geri dönmüşsün."

"Evet, cuore mio." Onu kucağına aldı ve yanağından yatağa doğru yürüdü. Yanıma ulaştığında hafifçe eğildi. "Artık gitmemiz gerekiyor. Babana güle güle de."

"Ciao papà. ti amo. (Hoşça kal baba. Seni seviyorum.)" Giovanna fısıldayarak eğildi ve yüzünü annesinin yüzüne gömmeden önce yanağını öptü. Yine o suçluluk duygusunu hissettim. Calliope ve ben de kızımızı bu şekilde kullanan, onu bu duruma sokan zalim insanlardık, kötü niyetli insanlardık. Ama neredeyse bitmişti. Ve sonra bunu telafi edecektik.

Şimdi yaptığımız şey, ailemin bana yaptığı gibi onu asla terk etmek zorunda kalmayacağımdan emin olmaktı. Çok zordu. Ama yapılması gerekiyordu.

Bir kez daha başımı salladım ve Calliope onu odadan çıkardı.

Dünya Calliope ve benden korkacaktı. Hiç kimse ya da hiçbir şey yolumuza çıkamayacaktı... kendi duygularımız bile.

CALLIOPE

Koridorda sadece birkaç adım atmıştım ki başka bir rakip ortaya çıktı. Koltuk değneğine sıkıca tutunarak önce Gigi'ye sonra da bana baktı.

"Sence şansın var mı Wyatt?" Ona sordum, bugün bu insanlarla çoktan bitmişti.

Sırıttı. "Deneyene kadar asla bilemeyeceğim. Kardeşim için en azından bunu yapabilirim."

"Pekâlâ o zaman," dedim, ellerini arkama uzattığında ona dikkatle baktım.

Sanki sakinleştirmeye çalıştığı vahşi bir hayvanmışım gibi başını sallayarak, "Vücudum hâlâ iyileşmekte olduğu için farklı bir yaklaşım deneyeceğim," dedi.

"Ve bu?"

"Nazikçe sor," dedi gülümseyerek. "Kardeşim çok şey yaşadı. Ve elbette, neler yaşadığını bilmiyorum, cehennem olduğunu varsayacağım. Ama yine de rica ediyorum... lütfen bunu ona yapmayın. Etrafındaki her şey birer birer alev alıyor ve daha da kötüsü, bu onun suçu değil, ama yine de bunun için kendini suçlayacak. Yaptığı şey bu. Her zaman her şeyin sorumluluğunu üstlenir... ve... ve bizi hayal kırıklığına uğratmak istemez. Bunu yapma... onun için... kızını hayal kırıklığına uğratmasına izin verme. Lütfen kal. Gitmeye çalışırsan seni durdurmayacağım ama kalmanı tercih ederim."

Ne kadar tatlı bir konuşma. İleriye doğru yürürken, tam yanında durana kadar durmadım. "Beni durdurmadığın için teşekkür ederim."

Arkasını döndüğünü duyduğumda sadece üç adım gidebilmişim. Ona döndüğümde elinde bir anahtar tutarak iç çekti.

"Yalan söyledim."

"Yapacağını biliyordum." Kötü durumdaki kalçasını gösterdim ve gözleri kalçasından çıkan iğneye kaydı.

Gigi'yi kollarımda kaydırarak, o aşağı inerken daha hızlı yürüdüm, önce sola döndüm ve merdivenlere kadar geldim. Onu ayağa kaldırdım ve eşyalarımı yere bıraktım. Eğilerek paltomdan eldivenlerimi çıkardım, onları giyerek paltomun ceplerinden birini açtım ve ince bir şişe çıkardım.

"Anne-"

"Geride dur, *cuore mio*, bir saniye içinde gideceğiz..." İtalyanca söyledim, çalışmaya çalışıyordum ama bir hırıltı duyunca durdum. Başımı kaldırıp baktığımda alt dudağının titrediğini ve gözlerinde yaş biriktiğini gördüm.

"*Cuore mio*..."

"Babam benden nefret ediyor. Bu yüzden ben... zorundayım... Ama istemiyorum anne." Gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı ama gözleri doldu ve aceleyle gözlerini sildi. "Özür dilerim anne... Savaşçılar... Ağlamayın."

Bu bizim küçük gösterimizin son perdesiydi. Şişeyi cebime geri koydum ve eldivenlerimi çıkardım. Diz çökerek onu kollarıma çektim ve sıkıca sarıldım.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, canım benim," diye fısıldadım saçlarını geriye doğru tararken. "Baban seni yanında o kadar çok istiyor ki."

" zaman neden gitmek zorundayım?" diye sordu yine burnunu çekerek.

Başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Çünkü annen karmaşık seçimler yapıyor. Ama senin için daha iyi olacağım, söz veriyorum."

"Yani kalabilir miyim?" Gözlerindeki umut benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Başımı sallayarak onu tekrar kollarımın arasına aldım ve sıkıca sardım. Kafamı kaldırdığımda büyükbabam koridorun sonunda yüzünde küçük bir gülümsemeyle duruyordu. Ona ters ters bakarak, kızımı onaylamadan önce gözlerimi devirdim. "Kalıyorsun, *cuore mio*. Burası Callahan Malikânesi ve sen de bir Callahan'sın."

İhtiyacımız olan bahane buydu. Artık neden gittiğime dair bir hikayeleri vardı. Ve şimdi de neden kaldığımın.

Bu bir yalandı ama Ethan ve benim neden sihirli bir şekilde her şeyi açıklıyordu.

Kızımızı kılıfımız olarak kullanmak küçük bir kıza yapılacak en korkunç şeydi, duygusal olarak ama bunu yapmamız gerekiyordu.

"Seni çok seviyorum, *cuore mio*." Yanağından öptüm.

Bugün anne ve babama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

CHAPTER 21

*"Ahlaksızlık, kısır
zihin için bir öfke
gibidir,
ve zevkin kendisini
cezaya dönüştürür."*

~Ben Jonson

OceanofPDF.com

LIAM

Sandalyeden kalktı ve sanki onu uzaktan görebilecekmiş gibi pencereden dışarı baktı. Sanki onun sessiz öfkesini görecek ve çocukken yaptığı gibi kendini düzeltecekti. Ayağa kalkıp yanına gittim ve önümüzde ayın altında asılı duran şehre bakarak yanında durdum.

"değil, ama Chicago değil," diye fısıldadım.

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak, "Ve insanlar çok iyi," diye ekledi.

Bunun üzerine kıs kıs güldüm. "Onlar Kanadalı. Kibar olmak onların alametifarikası." Bana bakmadan önce kahverengi gözlerini devirdi, ifadesi biraz yumuşadı. Bunu her fark ettiğimde, bir şekilde ondan kurtulduğum için kendimi alkışlamak istiyordum. Uzandım ve elimi yanağına koydum. "Merak etme, kimse senin bir çocuk olacak yaşta olduğuna inanmayacak. Büyükanne."

Bunun üzerine gözleri büyüdü ve beni silkeleyerek geri döndü ve tekrar süitimize girdi. Televizyon ekranına baktı ve başını salladı. "Oğlumu tanıyorum Liam, bir hata yapmasına imkân yok."

"Neden?" Duvara yaslandım. "Ne demek neden? O Ethan!"

"Yani?" Kumandaya bastım ve o da başını yana eğerek kumandayı kavradı, cevabımdan rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Ethan, senin oğlun, bizim oğlumuz, lanet olası bir insan, hatırlayabileceğin gibi bir dizi hata yaptı, bunlardan biri neredeyse diğer lanet olası oğlumuzun ölümüne neden oluyordu."

"Bunun için onu mu suçluyorsun?"

"Başka kimi suçlamam gerekiyor?" Duvarı iterek tersledim. "Kardeşini terk etti, ailesini terk etti!"

"Wyatt da öyle-"

"Wyatt, Ceann Na Conairte değil!"

"Karısını kaybetti!"

"Yine aptalca bir hata!" Ben de bağırdım. "Shay 'Aptal' O'Davoren'ın kızı mı? O da beceriksiz bir aptaldı. Aileden geliyor olmalı ama yine de o kadını seçti! Sanki ona hiçbir şey öğretmemişiz gibi! Hem ona hem de Wyatt'a. Onu zavallı küçük prence teslim etmek yerine her şeyi Dona'ya bırakmalıydık!"

"Oh, gerçekten mi? Bunu gerçekleştirmek için oğullarınızı mı öldüreceksiniz?

Çünkü Ethan'ın onun yaşamasına izin vereceğinden şüpheliyim-"

"Ethan zayıf! Eğer birinin yaşamasına izin verecek biri , bu Dona olurdu!"

"çıkanı kulağın duyuyor mu? Çocuklarımızın hayatından bahsediyoruz!"

"Kendini duyuyor musun? Yüce Kanlı Melodi karar vermek için kalbini kullanıyor-"

BANG!

"LANET OLSUN MEL!" Şimdi kanayan kulağımın ucuna tutunarak bağırdım. Elindeki kumanda gitmiş, yerine lanet olası silahı gelmişti. Burnu köyü yakıp yıkmaya hazır bir ejderha gibi parlıyordu. Silahı havaya kaldırdı. "Sana daha kaç kere lanet olası kelimelerini kullanmanı söylemem gerekiyor, kadın!"

"Kelimelerimi kullanıyordum ama bir yere varamıyormuşuz gibi görünüyordu-"

"Daha çok lanet olası pozisyonunu savunamıyormuşsun gibi." Peçetelerden birini ve masanın üzerindeki şarap kovasından buz alıp kulağıma . "Ben çok yaşlıyım ve senin lanet kurşunlarından kaçmak için çok uzun zamandır evliyim. Bana bir daha ateş et-"

"Silah hâlâ elimde Liam."

"Ve?" Ona dönüp bakarak tersledim. "Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor? Ne yapacaksın, beni tekrar mı vuracaksın? Devam et aşkım, ben iyileşirken sen kendine daha fazla iş çıkarmaya devam et."

Gözleri kısıldı ve hiçbir şey söylemeyip silahı yan masaya bırakarak nefes verdi.

"Bu iş kızıştı-"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kanepeye uzanmadan önce tekrar tersledim. Koltuğun kenarına oturarak yanıma geldi ve benden aldığı peçeteye uzanarak kendisi tuttu.

"Bu bir , seni yaşlı pısırik."

"Bu bir yara ve gereksiz, özellikle de yaşlı olduğumu bildiğine göre, daha hassas olmalısın-ahh..." Kulağıma sertçe bastırırken dişlerimi sıktım.

Kıçına bir şaplak attım ve o da kıs kıs güldü. "Üzgünüm aşkım, bu yeterince hassas değil miydi?"

"Hayır, hiç de değil, ama en azından artık dik dik bakmadığın için bunu görmezden geleceğim." Gözleri benimkilerle buluştuğunda sııttım. Yavaşça gevşedi ve ben

devam etti. "Onları sevdiğinizi biliyorum. Ben de onları seviyorum, ben de onları korumak istiyorum, onları korumana yardım edeceğim ama Ethan'ın ondan beklediklerimizi yerine getiremediği gerçeğini inkâr edemeyiz... ve bu tamamen onun hatası olmayabilir. Belki onu yeterince iyi eğitemedik. Belki de çok erken ayrıldık. Belki de sadece bizim önümüzde güçlüymüş gibi davrandı-"

"Hayır." Hızla ayağa kalktı, ekrana döndü, buzu ve peçeteyi göğsüne bıraktı. *Sağ ol canım.* Yaklaştı, kumandayı yanına aldı ve geri sardı. Adamla bu yeni kadının şarap mahzenindeki kavgasını izledi. Durdu ve tekrar tekrar geri gitti.

"Hayır'ın ne için olduğunu bana söyleyecek misin?" Peçeteyi elime alıp dik oturarak sordum. Bana döndü ve gülümsedi, gerçekten gülümsedi. Biraz endişelendim ama gülümsemeden de edemedim. "Ne için?"

"Ya güçlü gibi değil de zayıf gibi davranıyorsa?" Ciddi bir şekilde söyledi, nasıl bir ifade takındığımdan emin değildim ama bu konuda ne düşündüğümü biliyor gibiydi.

"Ethan? Zayıfmış gibi davranmak mı? Mel, tatlım, Ethan hakkında söyleyebileceğim tek şey, gücü ve kuvveti her şeyden çok sevdiği-"

"O zaman neden Ivy?" diye sordu, ellerini uzatarak.

"Onu çocukken tanıyordun-"

"Bunu da tanıyordun, Calliope'yi. Onlar da çocukken tanışmışlar." Hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Ne zaman?"

"Wyatt ve Dona'nın 7^{inci} doğum günü partisi. Bir sonraki parti için ne yapmamız gerektiğini sorduğum kızı hatırlıyor musun?" Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Tekrar düşündüm ve başımı salladım. "Doğru ya. O zaman onun sadece aptal bir kız olduğunu söylemiştin-"

"Öyleydi." Ekrandaki kahverengi saçlı kadına geri döndü. "Bana ailemizle evleneceğini ve Bayan Callahan olacağını söyledi."

"Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "Onun aptal olduğunu düşündüm çünkü neredeyse tüm çocuklar ve istedikleri şeyler biraz aptaldır. Ancak onu hatırlıyorum çünkü gözlerinde bir bakış vardı. Bu saf bir kararlılık ifadesiydi. Doğum günlerinden birkaç gün sonra İtalya'daki yatılı okula gitti."

Onu takip mi ediyordu?

"Başkalarının çocuklarını nadiren önemsiyorsun-"

"Başkalarının çocuklarını asla umursamam," dedi hızla ve sanki onun sevgi çemberinin bu kadar geniş olabileceğini düşünmeye cüret edeceğime inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

ailemizden daha büyük.

Minderlere yaslandım ve şakağımı ovuşturdum. "Tamam aşkım, açıkla. Tüm bunların birbiriyle nasıl bir ilişkisi olduğunu anlamamı sağla. Onun Bayan Callahan olmak istemesi Ethan'ın zayıfmış gibi davranmasına nasıl eşit olabilir? Dediğim gibi, Ethan güç ve kuvveti sever."

"Yani ona sahip olmak için kendi gücünü ve kudretini inşa eden bir kadını sevmez mi?" diye sordu.

"Ivy'nin tam tersi." İçini çekti ve bana baktı. "Ne? Calliope, zavallı ailemizi ne kadar çabuk alt ettiğine bakılırsa, güçlü biri. Bunu görebiliyoruz. Ama ondan önceki kadınlarla ilgili sicilini de unutamayız. Önce Klarissa, sonra Ivy, ikisi de onun tam zıttı."

"Asla evlenmeyeceğini bildiğin kadınlarla yatmadın mı? Onlar senin istediğinin tam tersiydi."

Geçmiş nasıl kazacağını gerçekten biliyordu. Güzel. "Hayır, güzel vücudu olan herhangi bir güzel yüzle yattım çünkü İtalyan bir inekle evleneceğimden endişeleniyordum."

Silahı almak için hamle yaptı ama ben ona doğru koştum ve elimi silahın üstüne koydum.

Bana ters ters baktı ve ben de ona gülümsedim. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum, aşkım."

"Öyle misin?" diye tersledi, elini çekti. "Sadece çenenin kapa ve beni dinle, bunu çözmem gerek..."

"En basit cevap..." Bana dişlerini gösterdi ve ben de ellerimi kaldırıp geri oturdum ama silahı yanıma almadan önce değil.

"Klarissa Moretti, İtalyan bir aileden geliyordu ama babası yıllarca diğer İtalyan ailelerin ilgisini çekmeye çalışıyordu..."

"Onu yıllar önce öldürmeliydim..." Kendi kendime mırıldandım ve o tekrar benimle yüzleşti. "Doğru özür dilerim..."

"Hayır, haklısın." Beni işaret etti.

Şimdi ne diyeceğim? "Affedersiniz, tekrar edebilir misiniz?" Güldüm.

Beni görmezden gelerek televizyonun önünde yavaşça volta atmaya başladı. "Eğer ben olsaydım, eğer biz olsaydık ve Moretti son birkaç yıldır yaptığı pisliklerden birini yapsaydı, onu sokaklarda topal bırakırdık. Ama Ethan yapmadı. Onun yerine kıızıyla çıktı. Neden?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey söylemedim. Ellerimi buz kovalarında yıkadıktan sonra üzüm tabağını aldım ve arkama yaslanıp onun düşünmesini izledim.

"Ethan kıızıyla çıkmanın Moretti'ye daha fazla nüfuz kazandıracağını biliyordu ama yine de yaptı. Onunla evlenme konusunda hiçbir zaman ciddi olmadı.

bunu yapardı. Ancak onu öldürmek Moretti'yi kışkırtmaktan başka bir işe yaramazdı, o halde neden sadece onları öldürüp kendini stresten kurtarmıyorsun? O kadar çok bilgiye sahip olamazdı; babası, Ethan'ın onu istihbarat için kullanma ihtimaline karşı onu bilerek karanlıkta tutardı. Yani yine bir anlamı yoktu..." Üzümü dudaklarımın arasından kaydırırken bana baktı. "Tabii önce Morettis....at'ın ölümü için insanların onu suçlamasını istemediyse. Ama bunu Ivy yaptıysa, yine de aynı şey..."

"Şey," diye eklemeyen önce tohumu tepsiye tükürdüm, "Klarissa'yı kullanıp attı ve onu utandırdı. Sonra da bu utançtan sonra onu öldürdü. Babası çok öfkeli. Eminim yaşlı İtalyan kalbi küçük kızı için kırılmıştır... ha... pardon. Bir kız babası olarak onun için üzüleceğimi düşünürdünüz ama eminim Donatella'nın Tobias'la birlikte bize nasıl ihanet ettiğini öğrenmesi işini daha da kolaylaştırmıştır."

Duraksadım, kaşlarım birbirine yaklaşırken ona baktım ve o da bana aynı bakışı attı.

Orospu çocuğu... Siktir, bunu söyleyemem... Orospu aynı zamanda benim karım. Bu çocuğu nasıl lanetleyeceğim?

"Bunu Donatella için yaptı." Düşüncemi tamamladı.

Başımı salladım ve üzümleri masaya geri attım. "Ethan hata yapabilir mi? Evet. Ama Ethan'ın iş konusunda Dona'dan daha yavaş olması? Hayatta olmaz. Eğer Donatella, Tobias'ın Moretti ile bize ihanet ettiğini öğrenirse..."

"Ethan zaten biliyordu."

"Ve ikisini de bitirmemesinin tek nedeni..."

"Küçük kız kardeşine olan sevgisi." Kıs kıs güldü. "Moretti'nin güçlenmesine, kızını kullanmasına, rahatlamasına ve ailemizi ele geçireceğini düşünmesine izin verdi. Klarissa öldürüldüğünde..."

"Kendini kaybediyor ve intikam almak istiyor. Onun ihaneti herkes için açık hale gelir ve Tobias'ınki de öyle."

"Ve tam da tüm bunlar olurken, şehir dışına çıkıyor ve küçük kız kardeşini bununla ilgilenmesi için bırakıyor... ve Tobias, böylece onun aşkını öldüren kişi olmak zorunda kalmıyor...." Ona bir bakış attığımda sesi kesildi. Bu saçmalığı duymak istemiyordum. O da bunu bildiği için sırtıttı.

"Moretti'nin Tobias'ı ifşa etmek için büyümesine izin verdi, böylece Donatella bunu kendisi yapacaktı," dedi bana. "Ve Ivy'yi seçmesinin nedenlerinden birinin de Wyatt'ı eve getirmek için onu kullanmak olduğunu biliyorduk."

"Her kardeşi alt etmek için bir sevgili mi?"

"Oğlunuz söz konusu olduğunda onlara sevgili demekte bir sakınca görmüyor musunuz?"

"Bu kavgayı yapmak istiyor musun? Çünkü ben yapacağım ve bu gecemizin geri kalanını alabilir."

Kendisiyle eğlenerek yanıma oturdu, tabletini eline aldı ve yazmaya başladı.

"Eee?" Ben sordum.

"Kardeşini eve geri getirmek için karısını kullandıktan hemen sonra onu kaybetme ihtimali nedir?" diye sordu.

"Slim."

"Zavallı karımın herkesin önünde bir kilise nikahı ya da aile kütüğümüze eklenememe ihtimali nedir?"

"Daha zayıf," diye cevap verdim, bana aile kayıtlarımızı göstermek için televizyonu işaret ederken. İkimiz de ölü olarak listelenmiştik ve Ethan hâlâ bekâr olarak görünüyordu.

"Yasal olarak evli değillerdi." Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Sadece ona baktım. "Ve kimse kontrol etmedi mi?"

"Neden kontrol etsinler ki? Hepsi sahte törendeydi. Orada her türlü belgeyi imzaladığını gördüler. Neden onları dosyalamadığını düşünsünler ki?" diye sordu ağzının kenarı seğirerek.

"Bu konuda mutlusun-"

"Üzölmeli miyim?"

"Kilisemizde bir bomba patlaması, böylece orada evlenmemeleri için bir neden ve bu sahte düğün için bir kılıf bulmaları ihtimali nedir?" Tersledim ve ancak o zaman farkına vardı. "Oğlumuz neredeyse annemi diri diri yakıyordu! Ailemizin geri kalanı gibi."

"Yaşadılar, değil mi?" Omuz silkti ve kahkahasını tutmaya çalıştı. "Bir çizgi var, Melody." Homurdanarak ayağa kalktım.

MELODİ

Alev alev

yanıyordu.

Çelişkiler

içindeydi.

Onu suçlamadım. Bir tarafta ilk çocuğu, diğer tarafta annesi vardı. Liam Evelyn'i seviyordu, ona zarar vermek ölmek demekti ama Ethan'a asla zarar vermezdi. Eğer yapsaydı onu öldürürdüm. Büyük bir acı ve pişmanlık duymadan değil ama yine de onu öldürürüm.

Üzümleri aldım ve yumruğunu sıkmış taş gibi durmasını izledim. Sonunda, ben çiğnemenin ortasındaiken bana döndü ve "Bunun amacı ne?" diye sordu.

"Kardeşleri-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ethan... kardeşleri için bunca şeyi yaptıktan sonra büyükannesini incittiğine inanamıyoruz. Ethan annemi seviyor, onu en az kardeşlerini sevdiği kadar seviyor ama daha fazlası olduğunu biliyorum. Dinlediği ve konuştuğu tek kişi o. Kimse için onun başına kilise yıkmaz."

O haklıydı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ve hayatım boyunca asla yüksek sesle söylemeyecektim ama Evelyn onun için birçok yönden hem büyükanne hem de anne figürüydü.

"Tamam. Onun için kardeşlerinden ve büyükannesinden daha değerli ne var-"

"Sen." düşünmeden söyledi. Donup kaldım.

Az önce söylediklerini düşünürken yeşil gözleri benimkilerin üzerindeydi. Başını iki yana salladı. "Ethan için en değerli şey sendin."

"Öyle miydi?" Bunun üzerine kaşlarım kalktı.

"Çocuğu seni yenebilir," yorumunu esprili bir şekilde yapmış olsa da kaşlarını çatı. "Sen *öldükten* sonra Ethan içine kapandı. Soğuk ve sertti ve ben bunu cesur bir yüz takınmak için yaptığını düşündüm. Ama ya Ethan senin hayatta olduğunu bilseydi?"

"Hastanede Wyatt'a gittikten sonra artık biliyor. Ama ondan önce nasıl? Biz dikkatli, dikkatli ötesinde oldum. Nasıl bilebilirdi ki?"

Başını iki yana salladı. "Ama ya bir önceki söylediğin doğruysa, ya zayıfmış gibi davranıyor, düşmanlarının büyümesine izin veriyor, zor yolu seçiyorsa, ya tüm bunlar seni saf dışı bırakmak için bir plandıysa."

Göğsümde hissettiğim sıkışıklığı görmezden gelmeye çalışarak üzümü yuttum. "Eğer planı buysa iki kez başarısız oldu. Boston'da yaralandığında ve Chicago'da Wyatt'ı gördüğümüzde..."

"Her iki seferde de dikkati dağılmıştı. Önce neredeyse ölüyordu, sonra da kardeşinin öldüğünü sandı," diye hatırlattı bana ve ben hala kafamı toparlayamıyordum.

"Peki, öyle olsun. Diyelim ki Ethan tüm bunları kardeşlerini eve geri getirmek ve *bizi* getirmek için yaptı, neden sanki sadece Ethan'mış gibi davrandığınızı anlamıyorum.

Bana bağılıydı, her zaman sizin gibi yaşamak istiyordu... Yine de, diyelim ki tüm bunları bizi yakalamak için yaptı. Sırada ne var? Ve bu Calliope nasıl devreye girecek?"

Yine omuz silkti. "Belki de en basit cevap, birkaç hata yerine bir hata yapmış olmasıdır, ya da belki de Bayan Callahan olma planının bir parçası olarak onu tuzağa düşürmüştür?"

"Bu bizim oğlumuza benzemiyor," dedim, ayağa kalkıp ekranın önünde onun yanında durarak. "Ama henüz onu anlamlandıramıyorum ya da nasıl uyum sağladığını göremiyorum. Tek bildiğim Orsini ailesine güvenmediğim."

Bana döndü, kaşlarını çatarak "Onlar ailenize sadıktı-"

"Giovanni ailesine sadıktılar. Benim adım Melody Callahan. Oğlumun adı Callahan ve Callahan ailesinden ne kadar nefret ettiklerini herkesten daha iyi biliyor olmalısınız. Baban Fiorello'nun iki oğlunu vahşice öldürdü ve Giovanni ailesi, sadık oldukları aile, öfkelerini görmezden geldi ve düşmanlarıyla evlendi. Giovanni ailesi onlara ihanet etti. Neden sadık olsunlar ki?"

"Yani onu kullanıyor mu?" Şimdi ciddi ciddi soruyordu ve gözlerindeki o bakışı biliyordum. Buraya birçok kez gelmiştik.

"Belki de ikisi de birbirini kullanıyor." Ekranda ikisinin arasına bakıyorum.

"Birlikte bir çocukları var," sesi çakıllı çıkıyordu. "Ethan'ın onu bu kadar kullandıktan sonra çocuğunun annesini öldüreceğini mi düşünüyorsun? Onu annesiz bırakır mı?"

"Bizden öğrendi, değil mi?" Onu gençken terk etmemiş miydim? Belki de tarih doğrusal değil, daireseldir. Tekrar etmeye mahkumuz.

"Bir sınır var, Melody. Eğer tüm bunlar doğruysa, istediğini elde etmek için her şeyi, hatta ailesini bile kullanıyorsa..."

"O acımasız ve sinirli ve kimse güvende değil." Biz bile değiliz.

Belki de bu yüzden içten içe Donatella ve Wyatt'a daha fazla odaklanmam gerektiğini, onları korumam gerektiğini biliyordum. Donatella'nın büyümek ve hükmetmek için kendi yeri olduğundan neden emin oldum? Neden Wyatt'ın benim sevgime sahip olduğunu bildiğinden emin oldum ve onun eğlenmeye, kardeşini kollamaya, sonra da gerçekten yönetmeye odaklanmasını istedim... çünkü içten içe, yedi büyük ahlaksızlıktan, yedi ölümcül günahtan Ethan'ın altısını bünyesinde barındırdığını biliyordum; gurur, açgözlülük, şehvet, kıskançlık, oburluk, gazap. Ethan'ın içinde bir tekerlek gibi döndüler ve ilerlemesinin nedeni oldular. Bu

Eşit ya da daha büyük bir güç onu durdurmadıkça tekerlek durdurulamaz. Donatella ya da Wyatt deneseydi, onun altında ezilirlerdi.

Artık tekerleği gazap içindeydi ve öfkesi bana yönelmişti... onu terk ettiğimiz için bize yönelmişti ve hayatta olduğumuz için mutlu olmak yerine, yaşadığımız için bizi cezalandırmak istiyordu.

"Ona istediğini versek ve gidip onu görsek nasıl olur?" Liam sordu ve içimden bir ses onun da benim düşündüğüm şeyi düşündüğünü söylüyordu.

"Bu onu daha da öfkelendirir ve öfkeyle bizi öldürür." Bizi görmek için bu kadar uğraştıysa, bunu kendi şartlarıyla yapmak istiyordu.

"Peki ne yapacağız?" Kollarını kavuşturdu ve beni inceledi.

"Ondan kaçıyoruz. Umarım bir kızımızın olması bizi bırakmasını sağlar."

"Peki ya çizgiyi daha da aşarsa? Aileyi tehlikeye atarsa... Wyatt?" burnundan nefes alarak sert bir şekilde sordu.

"Bunu zaten yapmıyor muydu?" Boston'ı anlıyorduk ama Ethan başka ne yapmıştı? Emin değildik.

"Onları dışarıdaki canavarlardan korumak için o kadar çok zaman ve çaba harcadık ki, arkamızda büyüyen canavarı görmezden geldik," diye düşündü. "Bu savaşta nasıl mücadele edeceğiz?"

"Yok," diye fısıldadım, ebeveyn yatak odasına doğru giderken üstümü çıkardım.

"Kavga etmiyor muyuz?"

"Oğlumuza güveniyoruz ve ne olacağını göreceğiz."

"Başka bir deyişle, avcılar av haline geldi ve yakalanmaktan kaçınmaları mı gerekiyor?"

"Kesinlikle-"

"Bunu yapamam." Durdum ve oturma odasının ortasında dururken yüzümü ona döndüm. Gözlerimin içine bakarken çenesi sertleşmişti. "Seninle saklanarak yaşayabilirim. Zaten öyle yapıyorum. Bunu yapıyorum çünkü seni seviyorum ve sen nereye gidersen ben de oraya giderim diye düşündüm."

"Düşündün mü?"

"Ayrıca şimdi anlıyorum ki saklanarak size katıldım çünkü çocuklarımı ve ailemi seviyorum. Onları korumak için her zaman mücadele edeceğim."

"Oğlumuz ne zaman senin ailen olmaktan çıktı?" Sesimi sakın ve soğukkanlı tutmaya çalıştım.

"Asla. O her zaman benim oğlum ve ailem olacak. Benden sessizce oturmamı ve inşa ettiğimiz her şeyi tehlikeye atarken hiçbir şey yapmamamı isterseniz

Babam ne için öldü, annem ne için acı çekti, sadece bize kötü ebeveynler olduğumuzu söylemek için, yanıliyorsun, aşkım. Eğer bir daha aileden birine, anneme, Wyatt'a, torunuma, kardeşime, Declan'a el kaldırırssa...."

"Ne yapacaksın?" Tersledim. "Ethan'a , yemin ederim Liam, acı çekersin."

"Bana acı çektirsen de çektirmesen de, ben yine de acı çekeceğim. Onu seven tek kişi sen değilsin. Ama o diğerlerinin toplamından daha yüksek bir mertebede değil." Ceketini aldı ve kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yanıldığımıza ve ona çok fazla kredi verdiğimizize dua etmek için." Kapıyı arkasından çarptı.

Tahttan feragat etmenin tehlikesi buydu. Bir kez kral olan her zaman kraldır; bir kez Ceann Na Conairte olan her zaman Ceann Na Conairte'dir, taç başında olsun ya da olmasın.

Bu iş biraz karışık olacaktı.

Calliope'un ekrandaki görüntüsüne tekrar baktım. Gülüyor ve gülümsüyordu, masum görünüyordu... çok masum. Ama hiç şüphesiz onun öyle olmadığını biliyordum. Onun gibi kadınlar... bizim gibi kadınlar... etrafımızdaki insanlarla nasıl oynayacağımızı çok iyi bilirlerdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 22

*"Kendi karanlığını bilmek
diğer insanların karanlıklarıyla başa çıkmak için en
iyi yöntemdir."*

~Carl Gustav Jung

OceanofPDF.com

CALLIOPE - 13 YAŞ

Delikten çıkmaya çalışırken bana "Yoruldu mu?" diye sordu. İpe her yapıştığımda ve vücudumu yukarı çektiğimde, bacaklarım... Sanırım kırılmışlardı. Sanırım buraya atıldığımda kırıldılar.

"Seni duyamıyorum, Calliope." Bu sesle ürperdim ve daha sıkı tutundum, çok daha sıkı, kendimi daha fazla yukarı çektim. Üstümdeki ışık çemberini, gökyüzünün olduğu yeri, özgürlüğümün olduğu yeri görebiliyordum. Neredeyse oradaydım ve sonra uyuyabilirdim.

"Ahh-" diye çığlık attım, bu sefer üzerime daha önce döktükleri kaynar su değil, buz gibi su yağdı ve bunun şokuyla kendimi bıraktım. Tekrar toprağın üzerine düştüm ve bedenim gümbürtüyle yere inerken fareler etrafa saçıldı.

"Bu testi geçmen ne kadar sürecek Calliope?" Sesi yukarıdan, ışığın olduğu yerden sesleniyordu.

"Acıyor." Fısıldadım. Boğazım çok kuruydu. Su istedim. Sadece birazcık su. "Lütfen."

"Hâlâ yalvarıyor musun? Beni hayal kırıklığına uğrattın, Calliope." Örtüyü ittiklerinde ve mavi gökyüzünün gökyüzü kalmayana kadar yavaş yavaş kaybolmasını izlediğimde sesi benim de üstümden geliyordu. Işık yoktu. Sadece karanlık.

"Uzak dur." Farelerin yaklaşmadığından emin olmak için kollarımı salladım... bir daha değil. Hareketsiz kalırsam, kıpırdamazsam yine ısıracaklardı. Panikle yanıma yuvarlandım ama bacaklarım benimle birlikte dönmedi. Kalçama doğru uzanarak onu çektim ve bunu yaparken çığlık attım.

Hareketsiz kalamam. Burada kalamam.

Karnımın üzerinde biraz süründüm, ellerim ipi hissetmeye çalışarak körlemesine uzandım.

"Gel hadi. Hadi, neredesin?" Kendimi kaybetmemeye çalışıyordum ama kaybettim. Kime kızacağımı bilemesem de çok yorgun ve öfkeliydim.

"Burada kalmayacağım," dedim kendimi yukarı çekerek. İp ellerime batıyor ve yakıyordu, kendimi yukarı çekerken kanadıklarından emindim. Karnımdan aşağısını hissetmiyordum ve bu diğer her şeyi ağırlaştırıyordu. Ama yine de durmadım, ip kalmayana kadar durmadım. Yukarı uzandım ve neredeyse aşağı kayıyordum. Tek elle tutunacak gücüm yoktu. Ama kapağı açmak zorundaydım.

Onu tekmelemek istedim. Bunu nasıl yapacağımı düşünmek komikti. Kimdim ben, Lara Croft mu? Böyle takla atamazdım.

Beni kontrol edecekler, ben de bekleyeceğim. Hayır. Beklemek istemiyordum... Bekleyemezdim. İpi daha sıkı tutarak kendimi yukarı çektim ve vücudumun çalışan diğer kısmını kullandım... kafamı. Kafamı kapağın dibine soktum ve küçük bir turuncu ışık çatlağı görene kadar tekrar tekrar hareket ettirdim. Başımdan aşağı ılık bir sıvı damladığını hissettim ama durmadım. Çatlak genişleyene kadar devam ettim ve kendimi kurtarana kadar devam edecektim ama kapak kalktı. Yüzlerini görebilmem için bir saniye boyunca her şey turuncu ve pembeydi.

Büyükannem... büyükbabam. Ayaktaydılar.

Büyükannem genişçe gülümsedi, her ikisi de tutmam için ellerini uzatırken buruşuk yüzü sevinçle doluydu.

"Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Hadi, sana yardım edelim," dedi büyükbabam, kirli ve sert yüzünde küçük bir sırıtışla.

Başımı hayır anlamında sallamadan önce ikisinin arasına baktım ve kuyunun kenarına . Taş parmak uçlarımin altında pürüzsüz ve kaygandı ama şimdi düşmeme izin veremezdim. Ve henüz gerçekten geçip geçmediğimi bilmiyordum. Eğer ellerini tutarsam, beni geri düşürebilirlerdi. Kendim çıkmam gerekiyordu.

"Güzel," dedi büyükannem, kuyunun yanındaki çimenlerin üzerine gümbürtüyle düştüğümde. Yanıma diz çöktü ve başıma su dökerken uzun gümüş sarısı saçlarını yüzümde hissedebiliyordum, keşke ağzıma da dökseydi. "Kimseye güvenemezsin Calliope, bize bile. Seni elimizden geldiğince zorlayacağız. Durmayacağım, istersen benden nefret et ama yeterince güçlü olacaksın. Olmak zorundasın, neden biliyor musun?"

Başımı sallayarak uzandım ve suyu ondan aldım. "Ailemizi korumak zorundayım."

"Hayır." Büyükbabam yanımda diz çöktü ve ben içmeden beni durdurdu; gözleri doğrudan benimkilere bakıyordu. "Böylece ailemizin intikamını alabilirsin. Sen bizim silahımız olacaksın ve birlikte Callahan ailesini bize yaptıklarından dolayı yok edeceğiz."

"O zaman annem ve babam benden nefret etmeyecek mi?" Emin olmak için sordum.

Büyükannem başımın yanını öptü. "O zaman milyonlar tarafından sevineceksin Calliope. Umut ve adalet dağıtacaksın. En büyük kahramanımız olacaksın. İç bakalım. Yeterince güçlü olduğundan emin olmak için yapmamız gereken çok iş var."

Başımı salladım, suyu içtim.

"Senin geldiğini asla göremeyecekler," diye mırıldandı büyükbabam ben uykuya dalmadan önce kendi kendine.

CALLIOPE - ŞİMDİ

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey parmaklardı, küçük, minik parmaklar. Başımı çevirdiğimde eli yüzümün yanına düştü. Gigi yastıkların üzerinde, Ethan'la benim aramda uyuyordu. Ethan'ın kolu onun üzerindeydi ve eli de belimdeydi. Gigi sanki tüm yatağın kraliçesiymiş gibi uyuyordu. Kollarını uzatmıştı, bacaklarını da. Yavaşça kendimi yatağın kenarına doğru çektim. Yataktan kalkıp telefonumu da yanıma alarak banyoya gittim.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatarak aynaya doğru yürüdüm ve aramadan önce suyu açtım. İlk çalışta cevap verdi ama konuşmadı.

Yansımama baktım, kahverengi saçlarım dalga dalga dağılmıştı, kendi gri gözlerimdeki soğukluğu fark ettim.

"Varım," diye fısıldadım usulca.

"yenmen ne kadar sürer?" "Ethan yanımdayken... yakında."

"Ona aşıksın."

Bu bir soru değildi. Yanlış da değildi. Cevap vermedim.

"Güzel." Yine de devam etti. "Bu sana daha çok inanmalarını sağlayacak. Ama gerçek ailenin kim olduğunu unutma. Beni hayal kırıklığına uğratma, Calliope."

Telefon görüşmesini bu şekilde sonlandırdı ve ben de telefonu tezgâhın üzerine fırlatıp yansımama baktım. Pek çok insan Callahanları yok etmeyi denemiş ve başarısız olmuştu. Büyükannem kazanmanın tek yolunun Callahanların her zaman teslim oldukları tek silahı kullanmak olduğunu biliyordu. Aşk.

Ethan Callahan'ın kalbini kazan.

Sonra da her şeyi yok et. Planları buydu. Bu aile bizimkini yok etmişti. Amcalarımı öldürdüler. Anneme saldıran Melody'nin adamlarından biriydi. Büyürken hayatımın cehenneme dönmesinin sebebi Callahan'lardı. Parmağımdaki kırmızı elmasa baktım. Resmen onlardan biriydim. Her şeyin rol içinde rol olması gerekiyordu ama ben onu seviyordum.

Gigi'nin ağlamalarını hatırladım. Burada babasıyla birlikte olduğu için çok heyecanlıydı. Büyükannem bunun benim yararına olacağını düşündüğü için bu kadar erken çocuk sahibi olmuşum ve şimdi bu durum işleri... karmaşık hale getirdi. Yüzümü yıkarken

kapıyı arkamdan açtım. Aynaya baktığımda onun yeşil gözlerinin dikkatle bana baktığını gördüm. Gömlek giymemişti. Mükemmel şekilde yontulmuş karın kasları tümüyle ortadaydı, üzerinde sadece odasına döndüğümde onu soyduğum siyah boxer külot vardı.

"Hasta görünüyorsun," dedim ona, yüzümü havluyla silerken. "Beni sen hasta ettin."

Bunun üzerine sırttım ve yüzümü ona dönerken başımı salladım. "Verdim. Ama sana karşı yumuşak davranmış ve daha az doz vermiş olmalıyım."

"Ya da beklediğinden çok daha güçlü olabilirim," diye ekledi içeriye doğru adım atıp beni lavaboya yaslariken.

"Sanırım gücün hakkında şimdiden tam bir değerlendirmem var." Gülümsedim. İstemediğim zamanlarda bile beni hep gülümsetirdi.

"Öyle mi?" Beni kaldırdı ve lavabonun üzerine koydu.

"Öyle," diye fısıldadım, onu öperek. Saçlarımdan bir tutam aldı ve başımı yana yatırdı, omzumun boynumla birleştiği yeri öptü ve atletimin üzerinden göğüslerimi avuçladı. Ona doğru eridiğimi hissedebiliyordum.

"Bana güveniyor Ethan?" Ona nazıkçe sordum.

"Sormak için biraz geç değil mi?" diye yumuşakça cevap vermeden önce kulağıma kadar öptü.

Cevap vermedim ve o da ayrıldı, bacaklarımin arasında dikildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

"Bana güveniyor musun, Calliope?"

Ben de cevap vermedim çünkü ikimizin de aslında birbirimize ne kadar benzediğimizi bir kez daha hatırladım. Onu neden sevdiğimi. Bazı şeyleri söylemek ya da sormak zorunda değildim. Ellerimi yüzüne koyarak başını hafifçe aşağı indirdim, böylece alnımı onunkine değdirebildim.

"Bundan çok kanlı olacak." Ona fısıldadım.

Elleri belime yerleşti ve dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeye dönüştü; "Elbette öyle... Krallıklar ancak böyle kurulur."

Aynı şekilde ben de sırttım. "Ya o krallık için senin kanına ihtiyacım olursa?"

Konuşmadan önce gözlerimi süzdü. "O zaman tereddüt etmeden al." "Peki ya benimkine ihtiyacın olursa?"

"Ben de aynısını yapacağım."

"Tereddüt etmeden mi?"

"Hiç tereddüt etmeden." Tekrarladı ve çekimi öptü. Bu bana Yahuda'nın İsa'ya yaptıklarını hatırlattı. Dudakları tekrar kulağıma değene kadar öptü.

"Biliyorum."

Calliope kim olduğunu, ruhunun ne kadar karanlık, çarpık ve kırık olduğunu, onu bu hale kimin getirdiğini biliyorum. Sen ve ben güven noktasının ötesindeyiz."

Elimde olmadan ona doğru eğildim ve kollarımı boynuna doladım. "Öp beni."

Eliyle kıcımlı sıkıca kavradı.

Daha sonra kıyamet kopacaktı ama şu anda sadece her şeyi unutmak ve onu içimde hissetmek istiyordum.

OceanofPDF.com

TO BE CONTINUED İLMİŞ VİKİ YOLLAR: PART 2

İC

OceanofPDF.com

ALSOBY J.J.MCAVOY

Acımasız İnsanlar

Serisi ACIMASIZ

İNSANLAR

DOKUNULMAZLAR

AMERİKAN KANLI

KRALLIK VAHŞİLERİ

DECLAN+ CORALINE

Ahlaksızlığın Çocukları

AHLAKSIZLIĞIN

ÇOCUKLARISerisi

HIRSIN ÇOCUKLARI

KURTULUŞUN ÇOCUKLARI KISIR

ZİHİNLER: BÖLÜM 1

VICIOUS MINDS: BÖLÜM 2 - 2019'un sonlarında çıkacak

Single Title Romantik

MALACHI VE BEN

SİYAH GÖKKUŞAĞI

SONSUZA DEK GÖKKUŞAĞI

ELI VE GWEN ARASINDAKİ O ŞEY ŞEKER

BEBEK GÜZEL

ÇOCUK YILDIZ

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

J.J. McAvoy, polisiye seyahat rehberleri yazmaya yeni başlayan bir yazardır. Bu J.J.'in ilk kitabı.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

